

Paul Feval-fiul
Bandiții Londrei

Cartea întâi — Ochiul de diamant

Capitolul I - Călătorii

Cerul era acoperit de nori grei, ce se frământau mânați de acele rafale de vânt, caracteristice nopților de aprilie și care, în fiecare an, aduc pe țărmurile noastre nenumărate nenorociri, producând o sumedenie de pagube. Luna, ivindu-se când și când, avea strălucirea specifică nopților cu furtună. De fiecare dată când astrul răzbătea din vârtejul întunecat al norilor, orașul Boulogne se luminea brusc, lăsând să se întrezărească celebra sa faleză pe care se află coloana lui Napoleon, precum și portul, casele sale de închiriat și drumul îndiguit ce-l apără împotriva valurilor.

În port, pe care marea îl umplea încetul cu încetul, se puteau vedea, în străfulgerările de lumină ale lunii, catargele firave, legănându-se în vânt, și vergile șubrede ale navelor cu aburi.

Mai era puțin până la miezul nopții. În ciuda orei târzii, Boulogne nu dormea încă, deoarece gara era în așteptarea unui tren de agrement, iar vaporul Leicester își încălzea cazanele pentru a putea pleca în clipa în care marea va fi favorabilă.

Din timp în timp, norii călători ce alergau pe firmament și care lăsau să se întrevadă, printre fâșiile întunecate, licăririle stelelor, scuturau câteva picături de ploaie mari și reci, amestecate cu grindină. Și atunci, la geamurile tuturor caselor înșirate de-a lungul cheiului apăreau capete speriate sau curioase.

În astfel de nopți, cu marea plină de hulă, traversarea canalului este periculoasă; așa că — deoarece Boulogne este un fel de mare han — toate acele chipuri ce se lipeau de geamuri și spaima zugrăvită pe ele erau ușor

de înțeles.

Dinspre gară se porni brusc, spre miezul nopții, o mare zarvă. Era trenul de agrement care descărca, în orașul-han, una sau două sute de parizieni exasperați și zăpăciți. Soseau frânți de oboseală. Înăbușiți, zdrobiți, furioși unii împotriva altora, furioși împotriva administratorilor căilor ferate, furioși împotriva guvernului care lasă să trăiască asemenea administratori, împotriva cerului care permite guvernului să dureze și, mai ales, împotriva chiar a prostiei omului care tolerează existența cerului.

Gara era plină de vociferări și strigăte. Un oarecare domn de Blancanard, care tocmai se trezise din somn între doamna Dupoteau și un cofetar localnic din Boulogne, care obișnuia să compună versuri pentru petrecerile populare, coborî pe trotuar. Își frecă urechile și spuse:

— Să fiu al dracului dacă n-o să fac să afle tot orașul Mans ce-i aia un tren de agrement!

Este cazul să spunem că era ajunul primei expoziții internaționale de la Londra⁽¹⁾ și că toți acei oameni, ca și mulți alții, se duceau în capitala Angliei spre a expune diverse produse sau pentru a se distra.

— Céleste, i se adresă doamna Dupoteau soțului său, trebuie să mergem numaidecât să vedem coloana.

Domnul Céleste Dupoteau, de la magazinul "Corbeille Nuptiale"⁽²⁾ de pe strada Provence din Paris, era departe de a avea elanul romanțios al soției sale. El era de părere că mai întâi era necesar să se ocupe de o ladă de mărime potrivită, ce conținea eșantioane din acele jiletci-din-flanelă-Lucifer, care, de atunci încolo, au avut un efect atât de miraculos la toate expozițiile universale.

Dar, dintre toate chinurile pe care le suferă nefericiții călători dintr-un tren de agrement, cel mai crud este, cu siguranță, descărcarea bagajelor. Lăzi, cufere, coșuri, valize, sunt înghesuite, Dumnezeu știe cum și ca vai de lume, în furgoane în care totul se strivește și se

deteriorează.

Ca o încununare a acestei opere, vama, al cărei ochi este deschis zi și noapte, vine cu religiozitate să-și vâre mâinile ei murdare, uneori chiar și ghetetele, în bunurile deja aproape distruse.

Vameșii, treziți brusc din somn și foarte prost dispuși, se năpustiră ca un stol de păsări de pradă asupra sărmanelor bagaje; lada conținând jiletcile de flanelă fu mai curând sfărâmată decât deschisă, sacul cu lucrurile de dormit ale domnului de Blancanard — deși nu conținea decât boarfele modeste ale unui cavaler din orașul Mans — fu cercetat în amănunțime, și istoria relatează că slujbașii vamei au avut condamnilul curaj de a desfășura, pe toată întinderea sa, faimosul balon-monstru al domnului Batifol.

Domnul Batifol a protestat cu toată energia unui om obișnuit a se pierde în nori, iar domnul de Blancanard, indignat de felul în care erau tratate bunurile sale, a amenințat că se va duce să povestească totul la șantanul din Mans.

Un lucru poate fi afirmat cu certitudine: dintre cei două sute de călători pe care toate aceste sâcăieli îi înnebuneau, un singur bărbat își păstrase calmul. Acesta, slab și înalt, îmbrăcat în întregime în negru, răspundea la originalul nume de A.-E.-I.-O. Uckrill, *esquire*^[3].

A.-E.-I.-O. Uckrill purta o pelerină cauciucată, o caschetă trasă pe urechi și-și ținea mâinile vârate în buzunare. Era un personaj atât de închis în el, încât, în vagon, nici nu prea fusese înghesuit. În plus, era lipsit de orice fel de bagaje.

Părea să nu dea nici o atenție celor ce se petreceau în jurul său, și chiar s-ar fi putut crede că doarme de-a-n-picioarelele, dacă, din timp în timp, ochii lui lipsiți de strălucire, luminându-se deodată în întuneric, n-ar fi străpuns obscuritatea, la fel cu fantasticul fulger scăpărat de pupila felinei.

— Dragul meu — repeta, între timp, doamna Dupoteau la urechea soțului său — dacă nu te grăbești, nu vom avea timp să mergem să vedem coloana!

Expozantul, fabricant de jilectci de flanelă o dădu la o parte cu un brânci. Acum urmărea cu atenție cearta dintre aeronaut și vameși, și se simțea cuprins de o mânie surdă, căci tocmai descoperise o mârșăvie care era cu adevărat de natură să-i provoace o apoplexie.

Acel "domn" își botezase balonul chiar cu numele jilectcilor sale! Era balonul *Lucifer*.

Dar nenorocirea nu se oprea aici.

— *By God!*^{4}... strigă o voce răgușită, foarte aproape de sârmanul inventator... *Préné gâde, jé prié vô!... La chival de sir Japhet véné de prendre les caux de Barèges!*^{5}... *Dôcement! By God! Dôcement, jé prié vô!*^{6}

Și atunci putu fi văzută, înaintând pe un dispozitiv, o ladă mare din lemn de brad, ținută în cuie, deasupra căreia răsărea un cap de cal înspăimântat.

În urma lăzii mergeau trei *gentlemen*i ce păreau să formeze garda de onoare a patrupezelui.

Unul dintre vameși rezemă o scară de laturile lăzii.

Bărbatul care spusese "*By God*", îl luă de braț pe slujbaș, adresându-i-se cu gravitate:

— Jé volé suvoér, grăi, folosind din nou acea limbă extravagantă pe care englezii o numesc franceză, *si vô été married?*^{7}

— Ce-ți pasă?... replică vameșul.

Gentleman-ul nu dădu drumul brațului și continuă:

— *Jé volé savoéer si vô avé bôcoup des pêtites bambines?*^{8}

Funcționarul încercă să se elibereze, dar gentleman-ul își încheie repede gândul:

— *C'éte la chival* al lui sir Japhet Holover do Over Peover, spuse cu emfază. *Great consequence! C'éte lé Koh-i-noor!... Lé Light-bearer... comme vô disé: Lé Lioucifer!*^{9}

Vameșul îl împinse cu brutalitate. Dar domnul Dupoteau, încremenit de uimire, crezu cu va leșina.

"Un cal, acum!" gândi. "Poftim că până și Rosinanta asta îmi fură numele jiletcilor!"

— *Bioutor!* strigă englezul, devenit stacojiu. *Le Lioucifer avé lé habitioude dé casser lé tête quand on régâadait dans son box... et se vô avé bocoup dé petites bambines...*^[10]

Cavalerul de Blancanard se apropie repede spre a vedea cum este spart, capul unui vameș.

În tot arest timp, personajul ciudat numit A.-E.-I.-O. Uckrill își încălzea degetele suflând asupra lor și se întreba: "Unde dracu' or fi dispărut, toți patru?"

Calul Lucifer fu despachetat și porni, pe propriile-i picioare, pe drumul ce ducea spre *Leicester-Ship*, pe care urma să se imbarce. Pentru un animal care tocmai se tratase cu apele din Pirinei, nu șchiopăta prea tare.

La bord răsuna cu putere primul gong de plecare. Hotelurile care mărgineau cheiul pe toată lungimea orașului își deschideau ușile, lăsând să iasă călători grăbiți.

Merita să auzi tonul cu care aristocrații care ieșeau din hanuri și întâlneau turma dezordonată a parizienilor noștri rosteau aceste cuvinte zdrobitoare:

— Sunt clienții trenului de agrement!

În clipa în care se pregătea să urce pe puntea vaporului, doamna Dupoteau făcu un ultim și suprim efort, pentru a-l trage pe soțul său, expozantul, spre coloana imperială. Dar acesta fu de neclintit.

Lada cu jiletcii de flanelă *Lucifer* trecu peste bord aproape în același timp cu cufărul enorm al cărui pânțec adăpostea balonul *Lucifer* ce-i aparținea domnului Batifol. În partea din spate a vaporului, un nechezat plângăreț și prelungit anunța și încărcarea acelui sărman *Lucifer* (*great consequence!*) care avea obiceiul de a sparge capul oamenilor pe care curiozitatea îi împingea să privească în boxa sa.

A.-E.-I.-O. Uckrill rămăsese cel din urmă pe debarcader. Privirea sa mai adresă o ultimă întrebare

noptii, în toate direcțiile. Apoi dădu să plece.

— Hei! Cetățene! îi strigă mafiotul care ținea pasarella ce lega debarcaderul de navă, ce facem? Venim?

Se pare că A.-E.-I.-O. Uckrill nu era deloc grăbit, căci rămase locului.

Luna, ale cărei rare palide luminaseră până atunci debarcaderul, trecea în acea clipă în spatele unui nor gros. În întunericul devenit brusc de nepătruns, o barcă alunecă pe apa neagră și clipocindă a portului.

Deoarece toți erau ocupați cu propriile treburi, nimeni nu-i dădu atenție.

Nimeni, cu excepția totuși a lui A.-E.-I.-O. Uckrill, a cărui privire se aprinse deodată și care, din doi pași mari, parcurse pasarella.

— La sfârșit!... șopti, ca ușurat de o mare greutate.

Barca acostă lângă vas, pe flancul opus cheiului, și trei bărbați săriră ușor pe punte, fără a atrage atenția oamenilor ocupați la celălalt bord. Se priviră cu satisfacție, apoi fură străbătuți de un frison.

A.-E.-I.-O. Uckrill îi număraseră deja și zâmbea încântat.

— Mii de trăsnete! înjură încet unul din ei, cu un glăscior armonios. În timp ce cu ochii încerca să străpungă noaptea. Unde este Sauton?... El este cel care-l are pe *Lucifer*!

Ceilalți doi, mirați, rămaseră tăcuți.

Acel cumsecade A.-E.-I.-O. Uckrill părea să jubileze și-și freca mâinile.

— Bineînțeles că ne-am aranjat!... continuă cel care vorbise, bătând din picior. Ne-am pierdut timpul și banii!

— Dacă Day-Lily⁽¹¹⁾ vrea, interveni unul dintre cei doi tovarăși ai săi, vom coborî pe uscat și vom încerca să-l găsim pe Sauton?

— Și în locul lui Sauton, ripostă cu mânie glăsciorul armonios, ne vom ciocni de haita de polițiști, pe care aş jura că ticălosul ăla nenorocit a și alertat-o!

Oare despre enigmaticul A.-E.-I.-O. Uckrill vorbea glăsciorul? S-ar fi putut crede, căci, zâmbind disprețuitor, gândi în sinea lui: "Scârț!... Poliția franceză!"

Cel care fusese numit Day-Lily părea foarte necăjit.

— Afurisit să fie! mormăi cu acel glas copilăresc, ce făcea ca mânia lui să pară oarecum caraghioasă. Afurisit să fie! Atâtea griji, atâta străduință!

În timp ce vorbea, un fluierat strident spintecă aerul; loviturile de piston, mai întâi destul de rare, apoi tot mai dese, zdruncinară coca vaporului. Parâmele fiind dezlegate, nava se desprinsese încet de ehei, îndreptându-și prova spre șenal.

Expozantul Dupoteau se apropiase cu pași de lup de cei trei necunoscuți din barcă: nu auzise decât un singur cuvânt din conversația lor, dar acel cuvânt, dureros pentru interesele comerțului sau, reprezenta — după părerea lui — un noian de necazuri. Cei trei indivizi vorbiseră despre Lucifer și, fără îndoială, aduceau în bagajele lor vreun produs nou botezat cu acel nume răsunător. Era o nouă concurență neloială făcută jiletclilor sale.

Între timp, vaporul intrase între cele două brațe ale digului. În clipa în care manevra îl făcea să se deplaseze în lungul drumului îndiguit din dreapta, o siluetă își făcu apariția, aplecându-se peste balustradă.

"Bun!" gândi A.-E.-I.-O. Uckrill — primul care o zări. "Trei și cu unu fac patru... Dacă nu mă înșel, socoteala e bună."

Cei trei indivizi din barcă schimbă o privire și cei doi tovarăși ai lui Day-Lily, dând la o parte mulțimea ce ieșea pe punte, îi croiră drum liber acestuia, care se năpusti, dintr-o săritură, spre omul de la timonă.

— Știi să citești?... îl întreabă cu glas scăzut.

În același timp, scotea dintr-unul din buzunarele hainei sale un portofel și, din acesta, o bancnotă pe care, la lumina lanternei, se putea desluși imprimat; un cuvânt: Fifty (cincizeci).

— Cincizeci de lire!... șopti admirativ timonierul uimit.

"Cincizeci de lire repetă în minte A.-E.-I.-O. Uckrill. "Dacă bancnota este bună, înseamnă că ticăloșii au dat vreo lovitură grozavă!"

— Ce-ar trebui să fac pentru a câștiga banii ăștia? întrebă matelotul, cu ochi strălucitori.

— Să rotești puțin cârma spre tribord, astfel încât să te apropii cât mai mult de dig, răspunse Day-Lily pe același ton abia auzit.

După câte se pare, timonierul nu era cu totul străin de exerciții de acest fel, căci mai întrebă:

— Este vorba de politică?

— Da... încuviință Day-Lily, zâmbind față de această găselniță.

— Cum o vrea Dumnezeu! trase marinarul concluzia. Am o nevastă bună și niște puști... Nu cred că este o faptă prea rea, să salvezi un biet nenorocit. O să rotesc timona spre tribord, ca să-ți fiu pe plac, amice!

Bancnota trecu din mâinile englezului în cele ale timonierului și cârma se roti repede în jurul axei sale. Vaporul ascultător, se îndreptă ușor în direcția vântului.

În umbră, ochii lui A.-E.-I.-O. Uckrill străluceau ca niște pietre prețioase roșiatice.

— *Cârma la babord!* comandă căpitanul.

Timonierul se conformă și vaporul își reluă drumul normal. Dar renghiul fusese jucat: putuse fi auzit un zgomot, că cel al unui pachet căzând pe punte, apoi grupul celor trei necunoscuți ai noștri se pomenise brusc a fi alcătuit din patru bărbați, în loc de trei.

A.-E.-I.-O. Uckrill își afundă capul colțuros între marginile înalte ale gulerului impermeabilului său și, stând în spatele lor, își rezemă comod spinarea de bordura tamburilor.

Noul-venit era un bărbat trecut de patruzeci de ani: avea un ten întunecat, păr negru și lins; chipul lui foarte energic dar urât de o expresie de șiretenie josnică și

crudă nu aparținea nici unuia din tipurile ce alcătuiesc declasații de specie engleză. Era înalt, subțire și ușor adus de spate.

În pofida unei înfățișări firave, saltul periculos pe care îl făcuse cu o remarcabilă iscusință dovedea cu prisosință forța lui fizică și elasticitatea membrelor sale.

De-abia pusese piciorul pe puntea lui *Leicester-Ship*, că se și rezemă de balustradă, luând o poziție plină de indolență. Cei trei tovarăși ai săi îl înconjurară.

— Pentru o clipă, ne-am gândit că încercai să scapi de noi, jupâne Sauton?... zise Day-Lily.

— Oho! replică malițios Sauton, fiecare are micile lui treburi pe lumea asta, miss Sun-Ray^[12]. Și deoarece vaporul nu a plecat fără mine, cred că nu aveți nimic de obiectat... De altminteri, faptul că am lipsit nu înseamnă că nu m-am ocupat puțin și de treaba noastră comună.

— Puțin?... îl întrerupse Day-Lily, căruia i se adresase numindu-l "miss Sun-Ray".

— Puțin, întări, alene, Sauton. Tânăra se află la bord...

Day Lily interveni:

— Vorbește limba indiană?

— I-auzi vorbă! începu Sauton, cu o oarecare pedanterie: vorbește *pakhrit*-ul, limba poetică a femeilor; stăpânește *hindi*-ul modern, dialectul *gurkha* din Nepal, *gujarati*, din Bengal; găngurește în armoniosul *tamil* din ținutul Dravira, *marathi*-ul și *gandara* din peninsulă, *pundjabi*-ul din Lahore...

— Mii de trăsnete, exclamă Day-Lily, când Sauton își întrerupse pompoasa enumerare, asta chiar că este o întâlnire!

— Și încă una grozavă! adăugă Sauton.

— A căzut ceva aici, pe punte, spuse căpitanul, care tocmai își făcea rondul după ce părăsise cârma.

— Ceva care a fost cât pe-acți să mă strivească, domnule, exclamă Sauton, prefăcându-se a fi mânios. De sus, de pe dig, cineva a aruncat un lemn lung și greu —

probabil vreo piesă de la catarge; a ricoșat pe bordura punții, la cel mult două degete de capul meu, și apoi a căzut în mare.

— Aoh!... modulă vocea căpitanului — acea voce guturală și discordantă care constituie una dintre cele mai mari glorii ale veselei Englitere.

Se întoarse, țeapăn, pe călcăie, căci cei din țara sa nu se pricep să adreseze complimente și nici nu admit scuzele.

"Nu-i un tip tare!" aprecie în gând A.-E.-I.-O. Uckrill, care, neputând vedea nimic, urmărea cu auzul și în chip amator toată această scenă. "Căpitanul acesta este o pasăre de un soi rar, iar supușii Indiei au cu adevărat noroc."

În jurul grupului, călătorii protestau:

— Dar ce-i în capul celor din guvern? Asta este concurența!

Concurența, cea care, odinioară, otrăvea caii diligențelor! Concurența, care pune bușteni de-a curmezișul căilor ferate! Care aruncă moloane de pe parapete. În fine, acea concurență care își acordă timpul necesar pentru a se posta la marginea unui dig, așteptând nava rivală cu scopul de a o scufunda, în trecere.

Day-Lily sau miss Sun-Ray îi întinse lui Sauton o mână frumoasă, spunând cu glas mângâietor:

— Mereu cu buzunarul plin de minciuni!... Bună explicație...

— Sărmană frumoasă! murmură, la rândul său, A.-E.-I.-O. Uckrill.

Atenția generală se îndepărtase de la grupul celor patru. Se îndreptară către dune, în aparență tăcuți.

A.-E.-I.-O. Uckrill începu să alunece încet în lungul bastingajului. Îi trebui aproape un sfert de oră pentru a parcurge o distanță cam de zece pași. Când se opri, l-ai îi putut lua drept un hering sfrijit, de o mărime obișnuită, adormit într-o pelerină de cauciuc.

Vaporul se apropia de capătul șenalului. În clipa în care etrava sa depășea cele două brațe ale digului, valul îl săltă brusc, nava căpătând o mișcare de tangaj.

Zece sau doisprezece parizieni — cei mai glumeți — simțiră că li se învârtește capul. S-a întâmplat ca tocmai în clipa în care începea distracția cu râul de mare, doamna Dupoteau s-o recunoască, printre călătore, pe o cunoscută negustoreasă vecină cu magazinul "*Darul da Nuntă*" — brodeză de felul ei și care răspundea la numele eufonic de Léocadie Turlupin. Când ești departe de patrie, îți place să întâlnești concetățeni, așa că doamna Dupoteau se repezi asupra compatriotei sale și cele două comerciante căzură, emoționate, una în brațele celeilalte.

Râul de mare le apucă simultan, în timp ce-și șopteau la ureche îndrăgitele nume ale străzilor Chauchat și Provence. De la un capăt la celălalt al lui *Leicester-Ship*, aceeași scenă se reînnoia la fiece pas.

Nepăsător și plin de importanță, căpitanul englez își încălzea genunchii lipiți de soba din cabina sa, bând cu sorbituri mici o ulcică de *pale-ale*^[13].

Gentlemenii care alcătuiau garda de onoare a calului imbarcat discutau despre turf și probleme de *steeple-chase*^[14]. Explicau genealogia lui Lucifer, născut din împreunarea lui "*Richard, o! Regele meu*" cu iapa "*Cup*". Afirmău că, la apropiatele curse de la Newmarket, s-ar putea paria pentru el cu trei la unu.

Acești demni gentlemen erau patru la număr. Unul, cel care vorbea "franceza" cu ușurința de care ne-am dat seama, era reprezentantul lui sir Japhet, tutorele lui *Lucifer*; cel de-al doilea era medicul lui *Lucifer*; al treilea — antrenorul acestui important animal; al patrulea, și ultimul, era valetul care-l îngrijea.

— Înainte de a ne întoarce la Londra, le spunea Day-Lily acoliților săi, tare aș fi vrut să știu totuși dacă rezidentul se află în vila sa din Dover.

— Oare alderman-ul^[15] nu va aștepta deschiderea *Expoziției* pentru a începe toată "povestea"? întrebă

Sauton.

— Alderman-ul face ceea ce vreau eu, răspunse Day-Lily, cu o expresie plină de siguranță. De altminteri, nu putem aștepta deschiderea pentru a începe "povestea", căci "povestea" este deja pornită... Am stârnit-o pe Marchiză împotriva rezidentului și, în clipa de față, aș da cu plăcere zece lire pentru a afla în ce stadiu se află vânătoarea.

— Cine este "Marchiza" asta? întrebă din nou Sauton.

Cei doi subalterni necunoscuți, care vorbeau cât mai puțin cu puțință, începură să zâmbească.

A.-E.-I.-O. Uckrill își întinse imperceptibil capul și-și încorda auzul.

— Marchiza! rosti cu emfază Day-Lily, este *Micul Lucifer* din *Grădinile Cremonei*.

Cu voluptate, ca un amator priceput, A.-E.-I.-O. Uckrill își linse buzele, spunând doar pentru el:

— Ah! La dracu! Asta-i o creatură chiar drăguță! Drăguță! Drăguță!

— După părerea tuturor, continuă Day-Lily, este o vrăjitoare înzestrată cu toate darurile zeiței Venus^[16] care are talentul de a juca rolul marilor doamne, mai bine decât: ar putea-o face o împărăteasă.

Cele două personaje taciturne aprobă cu o mișcare a capului.

Jupânul Sauton ridică din umeri:

— La noi, mormăi, afacerile se conduc în alt mod, cu ajutorul unui bun pumnal mahrat^[17].

Day-Lily se încruntă dar nu răspunse.

Trebuie să mărturisim că expozantul Dupoteau vedea prea bine starea jalnică în care se afla soția sa, dar — cu logica lui plină de prudență — își spunea:

"Dacă mă apropii de Césarine" (era prenumele doamnei Dupoteau) "pentru a-i da ajutor, cu siguranță mi se va face și mie rău. La drept vorbind, răul de mare nu este periculos; totuși, într-o căsnicie, trebuie ca măcar

unul dintre soți să fie în stare bună."

Așa încât coborî în cabină, lăsându-și nefericita nevestă să se zvârcolească pe scândurile punții.

În cabină, lumina mișcătoare a felinarelor lăsa să se vadă o scenă cu mult mai realistă decât cea care se ascundea în semiîntunericul de pe punte.

Se aflau acolo mai multe femei decât bărbați. Aproape toate sufocate de căldură și de mirosurile amestecate din atmosferă, zăceau pe jumătate moarte pe divan, ba chiar și pe covor, în poziții destul de puțin corecte, ce denotau starea de inconștiență în care le aduseseră chinurile lor.

În mijlocul acestui rău de mare general, trebuie să constatăm, totuși, o fericită excepție: cele șapte miss Elphinstone din *Grosvenor-Square* — niște orfane palide ca niște fantome, blonde ca niște taiere de in fin și mai romanțioase decât șapte volume de poezie germană, stăteau înșirate în linie pe divan, sub paza guvernantei lor.

Nu este de presupus că într-una din zilele vieții dumneavoastră nu le-ați întâlnit, pe undeva, pe cele șapte domnișoare Elphinstone. Cu siguranță, le-ați întâlnit la Paris, la Viena, la Veneția sau la Napoli: doar dacă nu se va fi întâmplat la Anvers sau la Genova. Ele merg — primele șase câte trei, cea de a șaptea la brațul guvernantei, care este mai lungă și mai uscată docil o coadă de mătură. Se află peste tot, făcând baie în valurile tuturor plajelor, bând toate apele balneare precum și toate vinurile, aglomerând toate nunele, toate muzeele, toate promenadele din Europa.

Ele sunt în căutarea a șapte romane de viață, folosindu-se de ajutorul institutoarei celei cenușii, care este un fel de ghicitoare și care le-a promis șapte nababi indieni, șapte prinți ruși, șapte generali prusaci sau șapte eliberatori ai Poloniei.

Domnișoarele stau la pândă: nababii indieni își iau zborul; caută: prinții ruși se ascund; aleargă: generalii

prusaci dispar și, cu toată lungimea picioarelor lor, în ciuda mărimii neobișnuite a pașilor, încă n-au reușit să-l descopere nici pe cel mai mic erou polonez.

Dar nu se descurajează niciodată și, atâta vreme cât nu vor găsi ceea ce caută, toate capitalele din Europa le vor vedea trecând, în ordine și în cadență, pe cele șapte orfane ale maiorului Elphinstone din Grosvenor-Square...

Guvernanta (*the governess*) acestor foarte interesante *miss* împinsese până la ele una din mesele pe roțile și pe șine aflate în cabină și toate șapte, la unison, sfidau doliul general, înghițind, care mai de care, maldăre de șuncă și de tartine cu unt, înecate în fluvii de ceai.

Domnul DupotEAU, care era la prima lui călătorie, rămase uimit în fața acestui tablou.

Cât despre domnul Palmé de Blancanard, acesta nu simți decât admirație:

— Priviți numai!... îi spuse expozantului. La noi, în Mans, avem doamne care funcționează bine, din punct de vedere al cantității de mâncare pe care o înfulecă, dar n-ar putea rivaliza — o, deloc! — cu abisurile pântecelor acestor tuberculoase!!

— Este totuși o familie ciudată!... Dar, adevărul e că în timpul călătoriilor poți vedea lucruri uimitoare...

— Pe cinstea mea, chiar așa e... întări cavalerul din Mans. Uite, poftim, un alt spectacol destul de neobișnuit.

Degetul său întins arăta, la celălalt capăt al salonului, un grup alcătuit din trei femei.

Expozantul deschise gura, uluit, lăsând să-i scape o exclamație de mirare.

Două dintre acele femei erau negrese sau, pentru a ne exprima mai bine, femei de culoare, căci trăsăturile lor nu prezentau nici una dintre caracteristicile distinctive ale rasei negre. Stăteau în picioare lângă cea de a treia — o tânără cu chipul blând și palid, dar ușor bronzat, ca cel al creolelor.

Aceasta din urmă dormea, întinsă pe perne strânse grămadă. Cele două femei de culoare îi vegheau somnul

și, deoarece în acel spațiu restrâns soba degaja emanații înăbușitoare, ele agitau ușor, deasupra frumoasei frunți a tinerei adormite, evantaie mari din perne de struț.

Capitolul II - A.E.I.O. Uckrill

În clipa în care cavalerul din Mans și patronul "*Darului-de-Nuntă*" contemplau, cu gurile căscate, acea fermecătoare privesc, Day-Lily sau miss Sun-Ray, Sauton și cei doi tovarăși taciturni ai lor coborâră scara, ajungând în pragul salonului.

În spatele lor, pe treapta cea mai de sus, s-ar fi putut zări în umbră, cascheta lui A.-E.-I.-O. Uckrill și, sub acea caschetă, doi ochi pătrunzători.

— Iat-o... zise Sauton.

Degetul său întins o arăta pe tânăra fată adormită.

— Perfect! Admirabil! exclamă Day-Lily.

"Foarte drăguță, într-adevăr... Foarte drăgălașă", afirmă la rândul său și numai pentru sine A.-E.-I.-O. Uckrill.

— Dar unde-ați găsit așa ceva? întrebă Day-Lily.

— La Paris, răspunse Sauton.

— Ca să vezi... și este o indiană?

— Puteți jura pentru asta, miss Sun-Ray... S-a născut în Nepal și mama ei era o hindusă pur-sânge.

— Dar tatăl? începu Day-Lily.

— Țara tatălui său are prea puțină importanță. Nu e important dacă te naști într-un loc sau într-altul... Tatăl ei este în deplinătatea puterilor sale... Este francez în Franța, englez în Anglia.

— Și banian^[18] în preajma mării Indiei, nu-i așa? încheie Day-Lily, privindu-l drept în ochi. Așadar, poate că dumneata ești acela?

Zâmbetul lui Sauton deveni mai zeflemitor, în vreme ce răspundea:

— Nu vi se pare că micuța îmi seamănă?

"Pe cinstite, nu!", gândi naiv A.-E.-I.-O Uckrill.

Fapt este că între chipul copilei și mutră ticăloasă pe care Sauton-banianul o purta pe trupul său înalt și costeliv exista un contrast absolut.

— Adevărat, semănați ea două picături de apă! spuse Day-Lily râzând; dar, să mor eu, prietene Sauton, dacă pricep pentru ce faci mereu pe misteriosul... În loc să ne lași să căutăm în lung și-n lat ingenua trupei noastre, nu puteai spune imediat: "Am o fiică"?

— Dacă-aș fi putut, rosti destul de sec Sauton, se pare că nu voiam. Aveam motivele mele pentru asta... Acum, c-am privit-o îndeajuns, să ne urcăm iar pe punte și să ne facem socotelile.

La aceste cuvinte, A.-E.-I.-O. Uckrill. În capătul de sus al scării, dispăru ca prin farmec și, când cei patru indivizi se întoarseră, între noaptea de afară și intrarea în tambuchi nu se mai interpunea nimic neobișnuit.

Între greementele velei-foc și catarg se vedeau deja luminile de pe coasta Dover-ului.

Sauton și Day-Lily se duseseră să șadă lângă catargul artimonului, ceilalți doi rămânând în picioare.

Bineînțeles că A.-E.-I.-O. Uckrill se afla în spatele catargului.

Sauton tocmai spunea:

— O vând scump. Sunt banian, și un banian face cel puțin cât doi evrei... Miraïda este o adevărată devadasi^[19]; nu veți găsi o alta în toată Europa!

— Cât despre asta, îți vom plăti pentru ea prețul necesar, zise Day-Lily. Cât îmi ceri?

— O cotă-parte din beneficiul afacerii, replică Sauton.

— O vei avea... alderman-ul preferă să achite așa decât în bani peșin, în felul acesta asociații nu pot să se retragă.

— Atunci, de vreme ce sunt asociat, poate că miss Sun-Ray ar vrea să-mi aducă la cunoștință activul

nostru?

— Nu folosi aici acest nume! îi interzise cu asprime Day-Lily. S-ar putea ca rezidentul să posede cinci sau șase milioane.

— Doar atâta! exclamă banianul, neîncrezător. Fii atentă că-l cunosc pe rezident mai bine decât pe dumneavoastră... Acolo, la Sbolapur, se spunea că ar avea mai mult de douăzeci și cinci de milioane de rupii^[20]

...

— Se înșelau cei de la Sholapur, ripostă cu duritate Day-Lily. Toate fondurile sunt depuse la alderman.

— Iar alderman-ul joacă încă teatru.

— Cât despre sir Japhet Holover de Over Peover, continuă Day-Lily, făcând cea mai avantajoasă apreciere, nu cred să posede mai mult de două sute de mii de lire sterline.

Se parcă că cei patru necunoscuți ai noștri îl urau pe proprietarul lui Lucifer, calul cu *great consequence*.

A.-E.-I.-O. Uckrill zâmbi pe tăcute, constatând acest lucru.

— Cinci milioane de franci! traduse Sauton. Speram ceva mai mult, dar și așa sunt destule parale. Doar că aş vrea să fiu sigur că toată comedia noastră se va desfășura așa cum trebuie. Eu, unul, nu prea am încredere în metodele astea ocolite, și dacă milioanele lui sir Franck Zephyr nu s-ar afla în mâinile alderman-ului...

— Ai acționa de unul singur, nu-i așa?

— Puteți jura că așa aş face, replică Sauton, folosind expresia lui preferată.

— Dar te încurcă alderman-ul?...

— Haida-de!... Marchiza dumneavoastră, diamantul dumneavoastră, toată intriga dumneavoastră încurcată și, pe deasupra; și fiica mea, nu valorează cât un bun cuțit mahrat, a cărui lamă a fost înmuiată în Kamul-ul Deccan-ului^[21]. Cine ne garantează că sir Franck va arunca măcar o privire asupra acelei "Marchize"?

Înainte ca Day-Lily să poată răspunde, un zgomot —

desigur, neobișnuit la acea oră și în asemenea loc — izbi urechile celor patru tovarăși.

Trecuseră deja zece minute de când A.-E.-I.-O. Uckrill, care era înzestrat cu un auz deosebit de bun, deslușise acel zgomot ciudat.

Vaporul se afla la intrarea în micul golf Thanet, în dreapta gurilor Tamisei. *Leicester-Ship* spinteca o mare ca de ulei, pe care falezele înalte o apărau împotriva vântului.

Zgomotul pe care-l deslușeau Day-Lily și acoliții săi semăna cu una din acele plăcute serenade ce pot fi auzite adesea pe marea Adriatică, în preajma Veneției, dar pe care nu le prea auzi pe Canalul Mânecii, între Dover și Calais.

Mânuța lui Day-Lily atinse umărul lui Sauton.

— Nu știu de ce-mi vine să cred că asta are legătură cu noi, șopti. Sir Franck Zephyr era deja puțin nebun, chiar și înainte de a-i fi trimisă Marchiza... și Marchiza nu este deloc de natură să-l facă să devină înțelept. Căpitane, adăugă ridicând vocea, conacul acela, de pe creasta falezei, nu aparține cumva lui sir Franck Zephyr, fost rezident în Nepal?

— Nici dracu n-ar putea auzi de aici muzica pe care o fac cei de la castelul lui sir Franck!... răspunse căpitanul.

Day-Lily se întoarse către Sauton:

— Este, într-adevăr, castelul lui, spuse cu glas scăzut.

Căpitanul gândea: "— Pe mare se întâmplă tot felul de fenomene ciudate... dar, după câte știu, nu și între Londra și Boulogne!"

Deodată, ca și cum între concert și auditorii săi s-ar fi sfâșiat o cortină, sunetul vocilor și al instrumentelor răzbătu mai apropiat, în acorduri pline de strălucire.

În același timp, capricioasa lună, scuturându-și vâlul de nori, inundă cu razele-i palide golful în care se zări, ieșind din beznă, umbra unui iaht elegant, plin de

bărbați, și femei și pe care o stâncă a coastei îl ascunsese până atunci.

Day-Lily își scoase din buzunar un binoclu micuț, îl aținti o clipă asupra iahtului, apoi i-l dădu lui Sauton.

La rândul său, acesta privi.

— Văd un om și o femeie stând sub baldachin, spuse. Cred că-l recunosc pe bărbat ca fiind sir Franck Zephyr... dar pe Marchiză n-am văzut-o niciodată și nu știu dacă femeia este chiar ea.

Iahtul, schimbând deodată murele, făcu încet volta și-și arătă partea din spate, puternic luminată.

La bordul navei *Leicester-Ship* izbucniră urale. Toată lumea aplauda, cu excepția nefericitului domn Dupoteau care întâlnise o nouă concurență a jiletcilor sale din flanelă.

Era, cu adevărat, ca un făcut: iahtul purta pe coronamentul posterior, scrise cu litere de foc, ce-le două cuvinte magice și misterioase:

LE LUCIFER

Day-Lily lăsă să-i scape un țipăt de triumf și strânse cu putere brațul lui Sauton... Cel puțin crezu că strânge brațul slab și aproape descărnat al banianului.

— Uite!... spuse, parola noastră!... Franck Zephyr este gata vrăjit și milioanele sale se află deja la jumătatea drumului spre buzunarele noastre!

Lângă el se auziră trei exclamații înăbușite. Erau Sauton și cei doi necunoscuți care, pentru acea împrejurare, își recăpătaseră brusc glasul.

Day-Lily se întoarse și văzu cu uimire că brațul slab și descărnat, pe care-l crezuse a fi cel al asociatului său, aparținea de fapt lui A.-E.-I.-O. Uckrill, a cărui privire sfredelitoare, rece și sarcastică, era ațintită asupra sa.

Day-Lily se dădu trei pași înapoi, clătinându-se, în timp ce tovarășii săi — palizi și muți — rămâneau locului că loviți de trăsnet.

A.-E.-I.-O. Uckrill începu să zâmbească, plin de amabilitate, și-și scoase politicos cascheta:

— Ia te uită! Ia te uită! se prefăcu el că se minunează. Iată-l pe Day-Lily, drăguțul dirijor... și Sauton, banianul... și pe profesorul de dans Johathan Girle... și pe juristul Vaughant... Ia te uită! Ia te uită!!

Zâmbetul îi deveni și mai binevoitor, dacă este cu puțință și, întinzându-le pe rând mâna, adăugă:

— Pe cuvântul meu, copii, vă credeam spânzurați pe toți patru!

Capitolul III - Povestea vieții lui sir Franck

Adeptii sofismului împart populația masculină a Insulelor Britanice în patru categorii principale: englezul vesel, sau englezul roșu; englezul trist, suferind de spleen^[22] și slab; englezul sentimental (*rara avis*)^[23]; și *excentricul* sau *lunatic man*^[24] — englezul comic.

"Englezul vesel" aparține, de obicei, clasei mijlocii și se ocupă cu comerțul. Este denumit *vesel* pentru că are o fire sangvină, este lacom, parcă uns cu seum și vorbește neîncetat, cu un accent deosebit de lugubru, despre "vesela Anglie."

Alderman-ul Adrian Zephyr era un englez vesel: avea un pânțec îndesat bine cu cartofi și cu carne de vită, o față rotofeie, o scăfârlie pe jumătate cheală, înconjurată de păr cărunt; era un protestant plin de zel, cu convingeri liberale, și găsea uneori, pe fundul unei sticle de vin de porto, curajul de a-și exprima părerile moderne... Era cinstit, ca orice neguțător din oraș, adică nu făcea deloc falsuri în registrul său.

Acesta era magistratul integru care făcea afaceri cu bumbac și se bucura, pe bună dreptate, de respectul public, începând de la intrarea pe plajă și până la cele mai îndepărtate colțuri ale docurilor.

Alderman-ul Zephyr era holtei; îndeplinea rolul de tutore pentru nepotul său, Dick Crankle, și pentru nepoata sa, Nancy Zephyr, rămași orfani de la o vârstă fragedă. Acest fapt îi atrăsese multă stimă.

Deoarece principalele personaje ale istorisirii noastre fac parte, aproape toate, din această familie, nu ne putem abține de-a o prezenta în câteva cuvinte.

Bătrânul Walter Zephyr murise având gradul de colonel în serviciul Companiei Indiilor. Un colonel în serviciul Companiei Indiilor murea sărac dacă ținea neapărat la asta; dar nu așa se obișnuia, căci nu trebuia decât să te apleci pentru a aduna.

Se pare că Walter Zephyr se aplecase, căci fiecare dintre cei doi copii ai săi a moștenit câte o avere destul de frumoasă.

Deși se trăgea dintr-o familie plebeiană, colonelul a instituit, prin testament, un fel de partaj de tip nobil.

Alderman-ul Zephyr — pe care-l vom numi pe scurt Adrian — fiul cel mare al colonelului, a căpătat, el singur, jumătate din rupiile pe care tatăl său le adunase în India... aplecându-se. A înființat în Poultry o întreprindere comercială și a devenit veselul petrecăreț pe care l-am văzut.

Rowland Zephyr, cel de al doilea fiu, a cumpărat un post, intrând în regimentul gărzilor călări.

Domnișoara Nancy, cel de-al treilea copil, s-a căsătorit cu locotenentul Crankle din marina Majestății Sale. Nancy era frumoasă, ca toți membrii familiei Zephyr, dacă nu-l puneai la socoteală pe veselul Adrian, care semăna cu un dog bine dispus, îngrășat cu grijă și vopsit în roșu. Nancy a murit de tânără, ca și soțul său, locotenentul Crankle, care era un adevărat gentleman.

Rowland a fost ucis în duel — un duel care, așa cum vedea mai departe, a fost un adevărat omor. Lăsa o orfană, numită Mary.

La rândul lor, soții Crankle lăsau un fiu, pe nume Dick.

Ne rămâne să mai vorbim despre cel de-al patrulea copil al lui Walter Zephyr, care, atunci când murise colonelul, se afla în India și nu văzuse niciodată Europa.

Acesta se numea Franck.

Pe vremea când sora sa Nancy și el erau încă la vârsta copilăriei, servitoarele indiene ale colonelului se distrau adesea schimbându-le, între ei, veșmintele; semănau unul cu altul în mod atât de uimitor, încât micii prieteni ai lui Franck alergau spre Nancy, în timp ce tovarășele lui Nancy îl primeau pe Franck în jocurile lor.

Cu vârsta, cel mai tânăr fiu al colonelului păstră pe chip acele trăsături de blândețe și de delicatețe care, odinioară, făcuseră să poată fi luat drept o fată, dar li se adăugă o mândrie masculină, iar strălucirea de inteligență ce-i sclipea în ochi făcea să dispară în umbră ceea ce era prea feminin sau prea frumos în ansamblul trăsăturilor sule.

Englezii pretind că, la ei, nu se poate parveni cu ajutorul femeilor; această afirmație poate părea uimitoare într-o țară în care e posibil ca femeile să fie suverane sau Papă, într-o țară care-l numără pe Walter Raleigh⁽²⁵⁾ printre personalitățile sale ilustre. Fapt este că Franck Zephyr, un desăvârșit cavaler, a avut extraordinar succes la femei, mai întâi la Calcutta, apoi la Bombay.

De-abia intrat în serviciul Companiei Indiilor, urcă, oarecum dintr-un salt, primele trepte ierarhice și ajunsese, în câțiva ani, să ocupe princiarul post de rezident al Nepalului.

Acel titlu modest de rezident ascundea o autoritate aproape regească. În formă, rezidentul era un simplu împuternicit cu afacerile, reprezentând Compania față de o putere aliată dar nesupusă. Dar fondul era ceva cu mult mai mult decât forma.

Într-adevăr, acele popoare aliate nu mai păstrau decât o vagă urmă a naționalității lor. Din palatul său, rezidentul englez dicta hotărâri care erau legi... iar rajahul le executa.

Sir Franck Zephyr a fost și el un rezident ca oricare altul. A sporit influența pe care Anglia o avea asupra acelui ținut bogat și minunat al Nepalului care, în mijlocul ruinei generale a Indiei, și-a păstrat opulența. A domnit în mod pașnic, și nu vom relata decât o singură particularitate a misiunii sale.

În timp ce se afla în Katmandu, capitala sa, a primit sarcina de a lua, la granița Pundjab-ului, acel soare strălucitor, talisman inviolabil al religiei Sikhs-ilor, acel minunat *purtător de foc* care, actualmente, este cea mai de neprețuit bijuterie a coroanei Angliei: *Koh-i-noor-ul*.

În urma morții lui Rundjet-Sing, ultimul rajah din Lahore, nu se știe decât că un oarecare sergent englez s-a *aplec*at și a luat *Koh-i-noor-ul* din tezaurul prințului defunct. Cel puțin, aceasta este una dintre versiuni, căci există multe altele.

Potrivit uneia dintre aceste versiuni, mai puțin demnă de crezare decât prima, dar mult mai romanțioasă, se pare că un marinăr englez ce făcea o excursie în Lahore, observând că ochiul drept al statuii zeului Shiva^[26] strălucea într-un fel neobișnuit, s-a convertit la religia Sikhs-ilor, de dragul acelui ochi; mai târziu, devenit, preot al divinității, a fugit, într-o bună zi, luând în sacul său faimosul ochi, adică chiar *Koh-i-noor-ul*.

Oricum ar fi fost luat acel diamant, este clar că a fost obținut cu o cheltuială mică... În India, vesela Anglie n-a cunoscut niciodată alte moduri de a strânge averi.

Koh-i-noor-ul sau *Pundjab-ul*, așezat într-o cutie din lemn de santal, a fost predat în mâinile rezidentului Franck Zephyr. Acesta a străbătut Delhi, escortat de o armată de elefanți, și a purtat prețioasa comoară până la malurile Gangelui. Acolo, delegații Companiei au deschis cutia de santal, au verificat identitatea diamantului — care, la acea vreme, era brut și nu fusese încă tăiat. Apoi Franck, fiind descărcat de orice răspundere printr-o recipisă, se înapoie liniștit la reședința sa.

Dar, pe tot lungul drumului, o poveste ciudată îi însoțea trecerea și, din gură în gură. îi ajunsese până la urechi.

Se spunea... — și Franck nu se mai putea împiedica să n-audă — că acea cutie de santal, transportată cu atâta pompă de către el, nu conținea în realitate decât una dintre acele pietricele din Brazilia, pe care călătorii portughezi încearcă să le vândă în India. Zeul religiei Sindhi, Lucifer, talismanul puternicei asociații a Sikhs-ilor, în fine adevăratul Pundjab, cu siguranță l-ar fi trăsnetit pe loc pe ticălosul de englez care și-ar fi permis să facă sacrilegiul de a pune mâna pe el.

Adevărul este că strălucitorul *Koh-i-noor*, acel munte de lumini, avea să rămână ascuns pentru totdeauna în vreo peșteră, sub paza fachirului sanctificat prin optzeci de ani de penitență și de macerări.

Englezii — hoți prădați — nu luaseră din capitala provinciei Lahore decât o banală bucată de silex.

În acea epocă, trecuseră deja zece ani de când sir Franck Zephyr își exercită autoritatea în Katmandu și asupra întregului Nepal.

În acele țări, se trăiește dublu, pentru a ajunge mai repede să dormi somnul sațietății... Sir Franck dormea deja... Pentru a-l scoale din apatie, i-ar fi trebuit ceva mult mai important decât acea poveste brodată pe interese. Delegații primiseră din mâinile sale cutia sigilată, ale căror peceti le constataseră a fi intacte. Poseda o recipisă. Restul, puțin îl interesa.

Acel zvon, fie că era sau nu fondat, n-ar fi lăsat desigur nici o urmă în mintea sa care evita cu bună știință orice efort, așa amortită cum era de soarele Indiei, dacă, la puțină vreme după aceea, curierul din Bombay nu i-ar fi adus vestea înlocuirii sale.

Un astfel de mod de a acționa nu făcea parte din obiceiurile Consiliului Superior al Companiei, care întotdeauna își trata funcționarii cu o considerație foarte asemănătoare cu respectul.

Fără să vrea, sir Franck făcu o legătură între acea destituire, cu adevărat bruscă, și zvonul ciudat care circula acum din Benaras până la izvoarele Gangelui. Nu protestă câtuși de puțin; își strânse bagajele și plecă la Calcutta.

Sir Franck nici măcar nu se informă despre numele succesorului său, atât de rece îl lăsa dizgrația de care avea parte.

La Calcutta, chiar în seara sosirii sale, un membru al Consiliului Superior îi ceru o întrevedere.

Nevăzând nici un obstacol la asta, sir Franck acordă întrevederea solicitată; dar membrul din Consiliul Superior nu veni singur: escortat de o sută de cypai²⁷.

Sir Franck fu foarte nemulțumit. Întrevederea se preschimba în vizită la domiciliu. În timp ce cypaii îl păzeau pe fostul rezident, o hoardă de agenți ai Companiei spărgeau cuferele și efectuau o cercetare amănunțită a bagajelor sale.

Rezultatul acestor căutări a fost cu totul în favoarea lui Franck Zephyr. Rezidase doi ani în Nepal și se întorcea de acolo doar cu douăsprezece milioane. De la cucerirea Indiei, nici un proconsul englez nu dăduse vreodată dovadă de atâta moderație.

Membrul Consiliului Superior fu nevoit să-și ceară scuze. Dar, după cum am spus, sir Franck era foarte nemulțumit. Îl provocă la duel pe reprezentantul Consiliului și intentă un proces Companiei.

Membrul Consiliului se alese cu fruntea găurită de un glonte, drept între sprâncene.

Compania fu condamnată la plata unor despăgubiri care nu au fost mai mici de șase-șapte mii de rupii și pe care Franck Zephyr le-a lăsat spitalelor din India și servitorilor săi.

Apoi, Franck s-a imbarcat pentru Anglia. Prin aceasta a greșit.

Duelul și procesul său, din care ieșise la fel de victorios, făcuseră să se vorbească iar despre persoana

lui.

La Calcutta se vorbea foarte mult despre el și se readuceau cu plăcere în actualitate isprăvile sale din tinerețe.

Înainte de a deveni un bărbat important și apatic, sir Franck avusese, într-adevăr, o carieră de aventurier teribilă. Vânătorile sale de tigri erau adevărate epoei... În cursul partidelor de vânătoare sau al călătoriilor de explorare, străbătuse ținuturile din nord, pe care Calcutta și Bombay-ul nu le cunoștea decât din auzite.

Nimeni n-ar fi putut povesti de la un capăt la altul romanul aventurilor sale, căci Franck Zephyr călătorise deseori singur, angajând și eliberând servitori la întâmplare, din triburile indiene.

Cei care pretindeau că sunt cel mai bine informați spuneau că, pe vremea când fusese numit rezident în Nepal, adusese la sediul Companiei, dintr-o călătorie pe care o făcuse, o fetiță de cinci ani, frumoasă ca lumina soarelui și a cărei mamă nu era cunoscută de nimeni.

Pe atunci, sir Franck era un tânăr focos... Avea un prea-plin de elan și energia lui nebună nu se epuizase în viața de lupte titanice împotriva leilor și tigrilor din junglă.

Și totuși, cu începere din acea epocă, de numele lui Franck Zephyr, nu putu fi legată nici o poveste de dragoste.

Așa frumos cum era, precedat de reputația sa de cavalier rătăcitor și ocupând, încă din tinerețe, un post de primă mână, sir Franck, asupra căruia se așteptau o sumedenie de ochi frumoși, rămânea în mod voit indiferent.

Ca urmare, curiozitatea creată în jurul său deveni o adevărată febră; femeile, jignite, se transformau în ecoul unor nenumărate bârfe... Îi scotociră viața.

Dar, în fața cuirasei de nepăsare, în spatele căreia se adăpostea sir Franck, tenacitatea femeilor, ca și răbdarea bărbaților, slăbiră.

Cu toate acestea, printre frumoasele doamne se născu și căpătă crezare o poveste vagă:

Într-un loc ce nu putea fi numit cu precizie, departe, foarte departe, dincolo de Kandahar și de Kabul, către ultimele lanțuri ale munților Suleiman, se spunea că ar fi existat o familie de brahmani care trăia în cea mai deplină singurătate.

Erau un întreg trib și, deoarece membrii săi adoptaseră schisma Sikhs-ilor, ei exercitau, în același timp cu pontificatul, profesiunea armelor, în mod asemănător cu casta războinicilor Rajputi.

Se mai spunea că sir Franck, pornit într-una din acele excursii ale sale, primise ospitalitatea șefului familiei.

Acel patriarh avea mai multe fiice care — potrivit moravurilor ușoare ale ținutului — l-au înconjurat toate pe străin.

Dar Nowla, cea mai mică fiică a brahmanului, a fost singura care a tras privirile lui Franck. Era una dintre acele strălucitoare fete din nordul Asiei, ale căror farmece nu pot fi redade nici prin vorbă, nici prin scris.

Prin drept din naștere, era preoteasă și trăia în pagoda neagră consacrată cultului lui Shiva, zeul răului.

Preotesele din India, pe care le cunoaștem sub denumirea de baiadere și care, în realitate, poartă titlul de *devadasi*, nu sunt deloc niște vestale, dimpotrivă. Pagoda este un lăcaș al plăcerilor.

Dacă brahmanii nu cunosc deloc istoria grecilor, în schimb au inventat, ei singuri, Cytera^[28].

Dar tinerele fete consacrate cultului se supun legii comune tuturor membrilor castei brahmane: ele trebuie să evite cu grijă apropierea oricărui membru al vreunei alte caste și, cu atât mai mult, contactele cu un străin necredincios.

Franck se îndrăgosti nebunește de Nowla și, în curând, aceasta fu nevoită să se ascundă în munți spre a da naștere copilului său.

Era chiar acea copilă, de o frumusețe atât de remarcabilă, pe care rezidentul o adusese cu el din Nepal...

Ajunsă în acest punct, povestea se încurca și dădea naștere mai multor versiuni, care mai de care mai minunate. Cea mai acreditată avea ca deznodământ un fel de luptă între giganți.

Se întâmpla în mijlocul junglei, în chiar interiorul cumplitului cerc pe care vânătorii hinduși îl trasează în jurul tigrlui furios.

Fiii patriarhului îl postaseră pe Franck între rândurile lor strânse și familia numeroasă a tigrlor, care nu aveau unde se retrage, fiind opriți de un torent de netrecut.

Franck își făcuse obiceiul de a merge mereu singur, la cincizeci de pași înaintea grupului de vânători. Nu era el omul care să se sperie de o situație primejdioasă. Așa încât atacă un tigrul regal de mărime uriașă, care făcea salturi în ierburile înalte, încercând zadarnic să găsească o ieșire. De obicei, când i se lăsa astfel cinstea de a porni lupta, tinerii brahmani alergau în ajutorul său și, deseori, fusese nevoit să-i alunge prin gesturi și prin vorbe pentru a rămâne — așa cum dorea — singur în fața sălbaticului său adversar, în condițiile eroice ale duelului început.

Dar, de data aceasta nimeni din tribul hindus nu făcu vreo mișcare. Dublul șir de brahmani rămase nemișcat și mut ca un zid.

Și totuși, gheara tigrlui sfâșia adânc pulpa calului oaspetelui lor, Sărmanul animal se prăbușise. Tigrlul regal făcea acum salturi între adoratorii lui Shiva și Franck, care căzuse la pământ.

Ceilalți tigri, mai puțin întreprinzători, dar poate mai flămânzi, își părăseau locul în care se aciuiseră, mergând în zigzag, șerpuit, târându-se prin ierburile înalte către acea pradă atât de ușoară.

În spatele rândurilor de vânători, Nowla și tovarășele sale stăteau culcate pe spinările unor elefanți. Nowla o

ținea în brațe pe fiica sa Miriam, pe care o prezenta ca pe o copilă de la pagodă. De sus, de pe elefanți, privirea femeilor îmbrățișa întreaga scenă.

Nowla se ridică în picioare, cu brațele întinse, și strigă:

— Ajutor, frații mei, oaspetele nostru va muri!

Cercul tinerilor brahmani rămase nemișcat și tăcut.

Patriarhul, stând pe cel mai mare elefant, își încrucișă brațele pe piept și șuieră printre buze:

— Câte nopți au trecut de când Shiva cere sângele unui om?

Frumoasa Nowla se prăbuși, palidă ca o moartă, pe pernele lecticei sale. Își strânse la piept copilul, în timp ce un torent de lacrimi arzătoare îi șiroia pe obraji. Faptul că secretul îi fusese ghicit, însemna condamnarea lui Franck.

În acea clipă, tigrul regal, întorcându-se, făcu un salt formidabil, ajungând la tânăr. Brahmanii scoaseră un strigăt.

Probabil că Franck își văzuse dușmanul venind; se ridicase în genunchi și, în vreme ce fiara era încă în aer, un pocnet de carabină se pierdu în imensitatea junglei și tigrul, ucis în timpul saltului, zgâria cu ghearele pământul, agonizând la nici doi metri de inamicul său.

Dar acum se avânta întreaga trupă a felinei, Franck își apucă sulița și se retrase de-a-ndăratelea.

— E rândul vostru, copii! strigă întorcându-se către fiii patriarhului; aceștia sunt tigri de duzină.

Nu se auzi nici un răspuns. Decât că, în tăcerea adâncă, i se păru că aude un geamăt de femeie.

Era glasul Nowlei. Cum ar fi putut să se înșele!

Abia atunci observă — lucru ciudat — că tovarășii săi de vânătoare îndreptau către el vârfurile sulițelor și ale săgeților lor.

— Slujnica zeilor care s-a murdărit prin atingerea cu un creștin — rosti glasul șuierător al bătrânului patriarh, care stătea în picioare pe elefantul său — să cadă în

străfundurile castei blestемate: împreună cu ea, tatăl și mama sa... și, odată cu ea, frații și surorile sale!

Surorile Nowlei se îndepărtară de ea cu scârbă.

Câteva săgeți străbătură, vibrând, aerul, și eșarfa lui Franck deveni purpurie.

Tigrii erau foarte aproape.

Bătrânul brahman întinse mâinile deasupra capetelor copiilor săi și vocea sa ascuțită mai grăi:

— Cel care este mușcat de șarpele Nelye se vindecă zdrobind pe mușcătură capul reptilei... Copii, îndepliniți voia lui Shiva!

Franck se afla în mijlocul norului de praf ridicat de alergarea dezordonată a fiarelor. Mai multe săgeți despăcară aerul, în vreme ce câteva împușcături răsunau surd în câmpia lipsită de ecou.

Însuși bătrânul patriarh, ducând la umăr carabina lui neîntinată, o descărcă strigând numele celor trei zei ai săi.

Numai sângele creștinului, spălând murdăria, ar fi putut înapoia familiei de brahmani rangul pe care-l pierduse.

Între cele două atacuri furioase — atacul tigrilor și cel al brahmanilor — Franck Zephyr rămase timp de o clipă uimit. Dar nu avea răgazul de a se mira îndelung.

Prin norul de praf, se auzi o șoaptă confuză, apoi niște răgete sinistre. Mai apoi, după ce norul se întredeschise, trei tigri răniți și înnebuniți se avântară către zidul uman care le închidea calea.

În spatele lor, venea creștinul șiroind de sânge.

Cei trei tigri făcură o breșă în cercul brahmanilor înspăimântați.

De patru ori se ridică sulița lui Franck și patru dintre fi patriarhului se prăbușiră.

Tribul era în derută, dar cei mai mulți dintre tigri înaintau repede, cu sărituri inegale.

Nowla i-o întinse pe mica Miriam lui Franck, care o luă.

— Jură-mi pe dumnezeul tău, îl imploră, că nu vei abandona copila care nu mai are mamă.

Cuprins de panică generală, elefantul care o purta își ridică cu disperare trompa și o luă la goană cu pași mari.

Câteva minute după aceea, tigrii dispăruseră, fugind prin breșa pe care o deschiseseră.

Fiii patriarhului, revenindu-și după primele clipe de groază, reînchideau cercul și se apropiau de Franck. Calul acestuia murise, iar el nu mai avea decât un braț cu care se putea apăra, căci cu celălalt își ținea copila la piept.

Tigrii nu mai erau: dar primejdia pentru Franck, departe de a se micșora, creștea cu fiecare minut ce trecea, deoarece brahmanii, în număr mare, strângeau cercul în jurul lui, împingându-l spre torentul pe care nici chiar fiarele nu-l putuseră străbate. Era acolo un hău lung, săpat vertical în stâncă și pe fundul căruia o apă învolburată spumega cu zgomot... Cu siguranță, nu putea însemna decât moartea.

Lumina zilei scădea. Franck Zephyr trebui să țină piept dușmanilor săi până la căderea nopții. Abia atunci căpătă un răgaz. Fiii patriarhului, neputând să-l urmărească în întuneric, își instalară o tabără în jurul lui, convinși că în zori îl vor regăsi exact în același loc.

În timpul nopții, un puternic uragan a smuls corturile Sikhs-ilor implacabili și, în vreme ce vântul se învârtejea urlând în văgăuna lui Shiva, cea săpată în piatră, torente de apă îi acopereau pe asediatori.

În cele din urmă se făcu ziuă. Franck nu mai era acolo!

Fiii patriarhului se aplecară, nerăbdători, peste marginea abisului; era ultima lor speranță. Dar abisul insondabil își păstră secretul: nu reușiră să vadă decât o spumă albicioasă și plină de vârtejuri.

— Am strivit șarpele pe rană! afirmă bătrânul brahman.

Cu toate acestea, fiindcă nu au fost în stare să arate

cadavrul creștinului, celelalte triburi montane se îndepărtară de ei, iar neamul lor constitui obiectul oprobriului general.

În cursul luptei, Nowla dispăruse și ea... Cel mai tânăr fiu al patriarhului își tăie barba și părăsi muntele, jurând că, dacă creștinul era în viață, îi va aduce capul pentru a spăla rușinea ce le acoperea numele...

Capitolul IV - Alderman-ul Adrian

Acesta era romanul inedit care, vreme îndelungată, fermecase trândăvia frumoaselor doamne din Bengal, din Golkonda și din Mysore.

Cât adevăr se afla la baza acestei povești? Nu ne vom hazarda să spunem nimic.

Putem afirma doar că romanul a avut o urmare, a cărei primă parte s-a petrecut în văzul și cu știrea întregii populații a Nepalului și al cărei deznodământ cumplit a avut darul de a captiva atenția Londrei timp de o lună, iar pe cea a Europei, timp de câteva zile.

Trecuse aproape un an de când sir Franck Zephyr ocupa palatul rezidențial din Katmandu.

Noi, cei din Europa, nici nu ne putem închipui ce magnific mod de viață aveau, în acele vremuri, în India, reprezentanții puterii engleze. Erau slujiți de armate de sclavi... Tot ce s-a povestit despre luxul vechilor suverani ai Franței, li se putea aplica și lor. Ludovic al XIV-lea, cel mai fastuos dintre regii francezi, ar fi fost uimit de splendorile din palatele lor și de pompa luxoasă ce se desfășura în jurul lor.

Într-o seară, armata aceea de sclavi, care vegheau în peristilul^[29] palatului, văzură apropiindu-se o femeie tânără, palidă și slăbită, care se lăsă să cadă pe trepte, plângând.

Încercă să vorbească, dar hohotele îi tăiau glasul.

Pe terasă, sub un baldachin strălucitor de pietre scumpe, micuța Miriam dormea într-un leagăn de argint masiv și, în picioare în jurul ei, un roi de femei stăteau în adorația somnului ei.

— Miriam! Miriam! strigă femeia.

Copilul se trezi și șopti:

— Aud în vis vocea mamei mele.

— Miriam! Miriam! repetă sărmana femeie.

Atunci copila sări jos din leagăn și alergă până la balustradă, răspunzând:

— Mamă!... O, mamă!...

Ușile palatului se deschiseră pentru biata femeie pe care micuța Miriam o numea mamă. Căpătă un apartament somptuos, chiar în cadrul reședinței. Sir Franck Zephyr pronunță un cuvânt și toți oamenii casei sale, ca și mulțimea de sclavi se prosternară la picioarele străineii.

De multă vreme nu mai fusese Franck văzut zâmbind; de mult nu fusese văzut vesel. Își regăsi zâmbetul și fu fericit... timp de o săptămână întreagă.

Nimeni nu știa de unde venise acea femeie misterioasă... A doua zi după ce ea se prezentase la porțile palatului, în orașul Katmandu a sosit unul din acei hinduși decలాsati, care fac comerț în întreaga Asie și care-și dau numele de baniani. Individul părea a fi destul de sărac.

Deși pe chip îi erau întipărite semnele caracteristice rasei din nordul Indiei, el le răspundea curioșilor cum că era originar din Ceylon și că în vene îi curgea sânge englezesc. Numele sub care se prezenta era Sauton.

Timp de opt zile fu văzut ocupându-se, în aparență, cu tranzacții pe care punga sa ușoară le făcea dificile. Seara, cei cu care negociase îi pierdeau urma și câteva bănuiele nu întârziară să-și facă apariția.

Se spunea că, odată cu lăsarea întunericului, Sauton se deda unui soi de treburi dubioase, al căror scop nu era comerțul...

Se înconjura de toți băștinașii decăzuți din Katmandu și din împrejurimi...

Poliția care avea în pază reședința intră în alertă și era pe cale să ia împotriva lui unele măsuri eficace, când, într-o noapte, palatul rezidentului a fost incendiat, arzând până la temelii.

În timpul incendiului, mai multe focuri de armă au fost trase asupra lui sir Franck, dar fără a-l atinge.

I s-a relatat rezidentului că tânăra femeie pe care Miriam o numea mamă fusese văzută, în timpul catastrofei, zăcând pe jos, cu fața pe dalele de marmură ce alcătuiau pardoseala unei curți interioare, și că în spate avea înfipt un lung pumnal mahrat.

Nici o altă informație nu a confirmat acest raport, căci corpul nefericitei nu a fost regăsit.

Cât despre Miriam, aceasta dispăruse la rândul său.

Puternic impresionat la aflarea dublei dispariții, sir Franck căzu pradă unei cumplite mâinii. Nu vorbea de nimic mai puțin decât de a trece prin foc și sabie întregul Nepal dacă nu erau arestați presupușii asasini ai Nowlei și răpitorii mamei și fiicei.

Dar, oricât a fost scotocit tot ținutul, nu s-a descoperit nimic.

În noaptea catastrofei, banianul Sauton își luase tălpășita.

Acea a fost epoca începând cu care sir Franck Zephyr păru să-și piardă vloga tinereții. Se închise într-o singurătate completă. În acel refugiu solitar află, pe rând, moartea fratelui său Rowland, soldatul, și pe cea a surorii sale, Nancy.

Își iubise mult fratele; o iubise din toată inima pe frumoasa și blânda Nancy, care-i semăna la chip și la bunătate.

Este drept că mai avea un frate, pe alderman-ul Adrian, dar pe acesta nu-l cunoștea, căci fusese despărțit de el încă din copilărie; și apoi, veselul comerciant din City avea altceva de făcut decât să trimită vești familiei

sale.

Acel demn neguțător nu uitase totuși că avea un frate în India. Nu putea ignora situația deosebit de suspusă a lui Franck. Ba chiar se lăuda cu ea, în fața celor cu care întreținea legături.

În ciuda celor cincizeci de ani ai săi, alderman-ul cel gras și cumsecade nu voia să țină seama de ei și era într-o condiție fizică minunată.

Când se gândea la fratele său, rezidentul, gândurile îi căpătau o culoare trandafirie. Excelentul Adrian vedea în Franck ceea ce noi numim: "un unchi din America"!

Alderman-ul Adrian Zephyr era bogat: nu poți fi magistrat în City-ul Londrei, decât cu această condiție. Era foarte bogat și creditul său era atât de bun, încât putea sfida, cu solidaritate, zidurile catedralei Saint-Paul.

Dar City-ul — centrul comercial și de afaceri din Londra — vede adesea ruinându-se negustori de stridii sau de bumbac, ale căror încasări imense păreau să promită o durată egală cu cea a piramidelor egiptene. Parcă poți să știi ce va aduce viitorul?

Poale că alderman-ul Adrian se ruinase pentru nepotul și pentru nepoata sa, bietul om.

Exista în Lincoln's Inn Fields un avocat bătrân care afirma — limbă bârfitoare! — că alderman-ul Zephyr nu prezentase nici o situație financiară, nici tânărului Dick Crankle, nici drăguței domnișoare Mary. Și se pare că ambii tineri ar fi avut de încasat sume destul de frumoase.

Este adevărat că respectivul avocat bătrân făcea parte din partidul lui John Steeble, care pierduse în ultimele alegeri municipale, la care concurase împotriva lui Adrian.

Într-o seară, demnul alderman primi o scrisoare timbrată din Calcuta. O deschise și iată ce citi:

Dragul meu frate,

Mă voi imbarca mâine pe vasul "Creolian", al Companiei. Dacă ești de acord, voi veni să stau la tine și, dacă accepți, voi depune în casa ta, spre păstrare, rezultatul economiilor mele.

Mă simt tare bătrân, dragă frate, și foarte trist și slăbit. Mă rog lui Dumnezeu că sănătatea ta să fie mai bună.

Te rog să le spui, lui Dick și lui Mary, că le va sosi un tată.

Cu drag,

tău frate,

Zephyr

Era prima scrisoare pe care alderman-ul o primea de la "unchiul din America". Franck nu scria niciodată, doar cândva, maiorului Rowland său doamnei Nancy Crankle. De când aceștia muriseră, rezidentul nu scrisese decât o singură dată... o scrisoare colectivă adresată lui Dick și lui Mary.

Alderman-ul puse misiva lângă el, pe birou.

— Un tată!... mormăi. Asta este foarte bine... Dar eu?

Luă o scobitoare și o răsuci între degete, cu o vădită enervare. Se pare că acea scrisoare nu-i plăcea chiar în întregime.

— Vorbe și iar vorbe!... își zise iar. Astea sunt doar vorbe și fraze. Partea importantă sunt economiile.

Aruncă scobitoarea și luă din nou scrisoarea.

— Bătrân? șopti. Trist?... Slăbit? Ce farsor!... Astea chiar că sunt vorbe goale!... Și totuși, cinstit vorbind, desigur că climatul Nepalului face că anii de viață să conteze dublu... Franck are treizeci și șase de ani: asta revine la șaptezeci și doi!

Se ridică și-și dădu un pumn zdravăn în piept. Apoi

răsuci greoi pe călcâie și, apreciind că este suplu, se feliită singur:

— Eu nu am deăt cincizeci, exlamă voios, și sunt la fel de verde ca un iune prim!

Trase de cordonul soneriei.

— Te rog să-i spui nepotului meu Dick și domnișoarei Mary, nepoata mea, să vină amândoi la mine, porunci valetului care se prezentase.

Își cercetă cu privirea biroul, împături scrisoarea lui Franck și o vârî grăbit în buzunar.

Dick și Mary sosiră deodată.

— Așa! se bucură alderman-ul, am primit o senare de la fratele meu, rezidentul...

— De la iubitul nostru unchi Franck? întrebă, la unison, cei doi tineri.

— Ha! Ha! răsese forțat alderman-ul, ați ghicit bine!... Se pare că bietul băiat se află într-o stare destul de jalnică... Până acum, nu-mi dăduse nici un semn de viață... dar dacă are nevoie de îngrijirile mele, poate chiar de casa mea... ne cunoaștem îndatoririle, slavă Domnului!...

Dick și Mary se priviră, fără a-și ascunde mirarea.

— Un lucru destul de ciudat, continuă Adrian, pe un ton nepăsător, este că Franck nu-mi spune nimic în legătură cu voi.

Îi cerceta cu coada ochiului, pe ascuns.

Tinerii schimbară din nou o privire.

"— Ce crezi despre asta?" părea să spună ochiul întrebător al lui Dick.

"— Unchiul nostru Adrian nu ne spune totul, căci Franck ne iubește, sunt convinsă", răspunse ochiul limpede și strălucitor al lui Mary.

— Dar fiți liniștiți, copii, adăugă repede alderman-ul, cu toată bonomia englezului vesel. Atâta vreme cât bătrânul Adrian Zephyr va fi aici — și încă nu se gândește să se grăbească să-și dea demisia —, jur că micul meu Dick și micuța mea Mary nu vor avea nevoie de nimeni

altul!

Pronunțând cu căldură aceste ultime cuvinte, demnul bărbat avea în colțul pleoapei o lacrimă — perlă amară și vicleană care de multă vreme aștepta în glandele sale lacrimale acest prilej.

Capitolul V - Caseta din lemn de santal

Nava Companiei Indiilor, numită *Creolian*, care-l purta la bord pe ex-rezidentul din Nepal, sir Franck Zephyr, transporta tocmai faimoasa casetă din lemn de santal ce conținea minunatul *Pundjab*.

Compania Indiilor trimitea la Londra acel splendid diamant, spre a-l depune la picioarele reginei Victoria.

Koh-i-noor-ul era evaluat de către Companie la meschina sumă de două milioane de lire sterline, adică cincizeci de milioane de franci.

Dar, oricât de fabulos ar părea acest preț, el era mult inferior prețului pe care budiștii schismatici din comunitatea Sikhs-ilor îl atribuiău ochiului strălucitor al lui Shiva. Pentru ei, acel diamant era un zeu sau, mai bine spus, o emanație directă și sfântă a zeilor. Era un talisman, un *palladium*!^[30]

Aplecându-se pentru a lua bijuteria venerată, sergentul cuceritor sau marinarul renegat adusese doliul în sufletul a șapte sau opt milioane de oameni.

Vasul *Creolian* își întinse pânzele la istmul oriental care închide gurile de vărsare ale Gangelui. Când fu văzut despicând valurile azurii și calme ale golfului Bengal, strigăte puternice izbucniră pe țărmuri. Se aflau acolo mii de hinduși care, prosternați pe nisip, își izbeau fruntea de pământ, rugându-se, plângând, frângându-și mâinile ca niște blestemați și cerându-le celor trei zei să dea un semn răsunător al mâniei lor.

Puțin câte puțin, coca neagră a navei se pierdu din

privirile indienilor înșiruiți pe coastă, apoi nu se mai văzură gabierele și, în urmă, nici catargele pentru fanioane... arboretul rândunicii mai sclipi o clipă în soare asemeni aripilor albe ale unui pescăruș și, în fine, ultimul punct care indica locul în care se afla corabia se topi între linia albastră a oceanului și cea, tot albastră, a cerului.

Pe marea de azur nu se mai zărea nimic.

Atunci, în loc de a-și acuza zeii și de a huli, așa cum cu siguranță ar fi făcut niște creștini cu un prilej asemănător, toți indienii se ridicară într-un elan de bucurie general.

Faptul că mânia cerească nu-l înghițise pe *Creolian*, însemna că nava *Creolian* nu lua cu sine, în pânțelele său, acel tezaur de temut care i-ar fi adus pieirea. Nu se putea ca zeii să fi lăsat să plece semnul lor de glorie, în mâinile străinilor. Era clar, deci: *Koh-i-noor*-ul rămăsese pe țărmul indian.

Unde? Nimeni nu știa, dar mulți fură acei yogini care-și luară un aer misterios pentru a da de înțeles că locul în care era ascuns talismanul sacru nu va rămâne pentru totdeauna necunoscut.

Proba fusese hotărâtoare: *palladium*-ul le rămăsese indienilor.

Această veste fericită parcurse cu iuțeala fulgerului imensul teritoriu asiatic, răspândindu-se din Birmania până în Kabul, din Tibet până la frontiera de la capul Comorin.

Un fapt ciudat este că, atunci când Consiliul Superior al Companiei s-a întrunit câteva zile mai târziu la fortul William, puternicul strigăt de bucurie scos de hinduși a avut un fel de ecou.

Cum iau naștere astfel de gânduri? Nu se știe. Fapt este că, la acea întrunire, după ce membrii Consiliului epuizaseră problemele curente, începură să discute despre tot felul de lucruri. Vorbiră mai întâi despre destituirea lui Franck Zephyr; de aici, ajunseră în mod firesc să-și povestească despre vizită făcută la domiciliul

ex-rezidentului, despre duelul acestuia, despre procesul său atât de păgubitor pentru Companie și, în fine, despre plecarea a. Vorbiră despre zvonurile — de mult încetățenite în India septentrională —, și îndoielile care existau deja în momentul vizitei la domiciliul lui sir Franck își găsiră o nouă întărire.

S-a născut atunci un fel de primă bănuială, un fel de instinct, încă neclar, în legătură cu o farsă imensă, o înșelătorie extraordinară...

Printr-o ciudată întâmplare, în aceeași zi și la aceeași oră, la bordul navei *Creolian* se petrecea ceva asemănător.

Când vasul ajunsese în ape adânci, membrul Consiliului Superior care primise sarcina de a însoți *Koh-i-noor*-ul denumit de acum înainte *LUCIFER* (purătorul de lumină), crezu că poate îndrăzni să ceară lui sir Franck Zephyr o întrevedere.

A fost, de altfel, unicul prilej cu care cei doi gentlemen au luat contact în timpul călătoriei.

Membrul Consiliului Superior îi ținu ex-rezidentului un discurs destul de lung, care ar putea fi rezumai astfel:

«Furtul *Koh-i-noor*-ului ar fi un furt inutil, deoarece un asemenea diamant n-ar găsi cumpărător pe toată suprafața globului terestru.»

Din acest discurs, căruia Franck Zephyr nu i-a acordat decât prea puțină atenție, el trase — în mod firesc — concluzia că cineva furase *Koh-i-noor*-ul.

— Senioria Voastră, răspunse sir Franck cu un minunat calm, îmi va permite, sper, să întreb ce se află în micuța casetă de santal?

Consilierul, nehotărât, îl privi fix, apoi se bâlbâi:

— Doamne!... *Koh-i-noor*-ull...

Expresia lui tulburată părea de fapt a spune:

"Sir Franck, poate că sunteți în măsură să mă informați în această privință..."

Dar își reaminti la timp de soarta nefericită a colegului său însărcinat cu vizita domiciliară de la

Calcutta, așa că nu-și mai exprimă gândul. Și bine a făcut.

Dar sir Franck nu se gândea la nimic rău.

— De vreme ce diamantul se află în casetă sa, continuă pe un ton plin de siguranță, nu înțeleg deloc sensul cuvintelor dumneavoastră, milord.

Și, ridicându-se, adăugă, salutând cu răceală:

— Dacă, dimpotrivă. *Koh-i-noor*-ul nu se află în casetă, ce veți oferi Grațioasei noastre Suverane?...

Apoi, în loc de a pleca după acest început de rămas bun pe care-l făcuse, se întoarse brusc în loc, încheind:

— ...Dar chiar așa! Aș fi destul de curios să știu?

Complet zăpăcit, delegatul Consiliului Superior rămase fără glas.

Sir Franck continuă, pe un ton tot mai superior:

— Ca și dumneavoastră astăzi, am fost și eu, cândva, însărcinat să transport caseta din lemn de santal... dar eu posed o recipisă!... Vă urez, milord, să obțineți două...

Capitolul VI - Un frate iubitor

La sosirea navei *Creolian* în apele Tamisei, *Lucifer* era deja cunoscut, chiar celebru.

Desigur, fusese interesul Companiei Indiilor să facă zarvă mare în jurul darului destinat reginei. Se vorbea despre asta aproape la fel de mult în tavernele întunecoase din cartierul Turnului^[31] și din cartierul Saint-Giles, cât în strălucitoarele saloane din cartierele vestice.

Un francez — un bijutier de mare clasă — fusese solicitat spre a tăia fațetele diamantului.

De asemenea, un inginer priceput primise sarcina de a construi o mașinărie specială, destinată să apere acea imensă valoare împotriva unor lăcomii îndrăznețe.

Rezultatul a fost un fel de febră nebună, pe lângă care *golden fever* (sau goana după aur) nu a fost decât o copilărie. La deschiderea expoziției — *Universal Exhibition* — *Lucifer* devenise un fel de far al Angliei...

Existau restaurante *Lucifer*, hoteluri, trăsură, prăjituri, bretele, corsete, mantouri, coafuri, tabachere și lornioane *Lucifer*.

Și dacă marele telescop al observatorului din Londra ar fi descoperit, în acea epocă, vreo planetă nouă, în mod inevitabil ar fi fost botezată cu același nume.

Dacă plecarea navei *Creolian* fusese salutată la gurile de vărsare ale Gangelui de către două sute de mii de hinduși, două sute de mii de gură-cască englezi îi sărbătoriră sosirea.

În vreme ce toți acei *lightermen* (docheri) și *cockneys*^[32] — gură cască se înghesuiau în port și de-a lungul malurilor Tamisei, mateloții indieni de pe *Creolian* făceau debarcarea în Southwarck și-și beau primul pahar de bere, mulțumindu-le celor trei zei că scăpaseră din primejdiile acelei cumplite călătorii.

Ca și frații lor pe care-i lăsaseră pe țărmul golfului Bengal, erau pe deplin convinși că talismanul credinței hinduse nu trecuse peste balustrada *Creolian*-ului: nava nu se afla pe fundul mării; asta constituia pentru ei o dovadă de netăgăduit a fericirii lor.

Declarară cu mândrie acest lucru, stârnind astfel o mulțime de încăierări cu pumni în *spirit-shops* (cârciumile) și *public-houses* (bodegile) din Southwarck.

Dar — după cum spun spiritele de elită — forța brută nu a putut niciodată să stăvilească progresul unei idei.

Ceea ce mateloții hinduși puneau în circulație era o idee, iar loviturile de pumn nu o împiedicară câtuși de puțin să-și croiască drum.

În același timp, într-o altă lume, o idee de același fel, dacă nu chiar asemănătoare, lua naștere și căpăta amploare.

Sir Franck Zephyr fusese însărcinat să transporte

diamantul trecând prin Nepal și Barhut și, în urma acestei misiuni, sir Franck Zephyr fusese destituit...

Ce se întâmplase cu "muntele de lumină" între frontierele provinciei Lahore și Bengal?

Fusese oare preschimbat zeul într-o doică? Și acel misterios sir Franck — ducea el oare, într-un colț al cuferelor sale, *palladium*-ul Sikhs-ilor, ochiul zeului trăsnetelor, bijuteria fabuloasă care valora, ea singură, cât toate pietrele prețioase tezaurizate în Turn?

Deoarece e lucru bine stabilit că Anglia este țara cea mai liberă din lume, nu vom folosi neplăcutul termen de "carantină" pentru a defini întârzierea pe care a suferit-o debarcarea lui sir Franck Zephyr.

Într-adevăr, toți oamenii din echipajul navei *Creolian* au putut coborî pe pământ încă din prima zi; delegații Companiei au luat cu ei cutia din lemn de santal, dar ex-rezidentul — el singur — a fost rugat să aștepte câteva ore pentru îndeplinirea anumitor formalități nu prea clare.

Își ținea deja portofelul sub braț. Îl puse din nou pe masa din cabina sa și se așeză iar, liniștit, pe scaun.

Tot adunându-se, cele câteva ore cerute ajunseră să totalizeze două zile întregi.

Dând dovadă de un dispreț superior, sir Franck nu rosti nici un cuvânt de protest, și păru chiar că nu ia în seamă acea situație.

Fu întrebat dacă dorea să primească vizita unor prieteni... Răspunse negativ.

În vreme ce fostul rezident din Nepal era oarecum prizonier pe vas, se prezentă la bord un bărbat între două vârste, cu trupul deșirat și fața slabă, cu o privire pătrunzătoare, dar plină de blândețe. Pe chipul celui om era o ciudată expresie de naivitate, care nu excludea deloc inteligența, ba chiar dimpotrivă.

Mergea încolo și-ncoace, prin toată nava, fără ca nimeni să aibă ceva de zis.

Costumul său, în întregime negru, nu atrăgea deloc privirile și era foarte simplu, dar de o curățenie

exemplară.

Când, în cele din urmă, i se permise lui sir Franck Zephyr să debarce, acel om cumsecade, atât de politicos și atât de curat îmbrăcat, a părăsit imediat vasul.

Sir Franck se lăsă condus în Poultry, la fratele său alderman-ul.

Omul în negru se urcă într-o trăsură și-i spuse coachman^[33]-ului doar atât:

— *Poultry!*

Franck Zephyr intră în casa fratelui său. Bărbatul din trăsură coborî și el la poartă și se plimbă în lungul trotuarului.

Casa alderman-ului "Adrian Zephyr and Co." era de fapt o casă mare și solidă.

Când îi fu anunțată sosirea fratelui, alderman-ul se afla în biroul său. Se trezi cu o tresărire din puiul de somn pe care-l trăgea și se ridică drept, pe picioarele lui grase.

— Tocmai îl visam!... exclamă.

Și spunea adevărul, cinstitul Adrian: un vis frumos precedase realitatea. În acel vis, care-l lăsase zâmbitor, văzuse un soi de bolnav ce-și târa picioarele sfrijite și al cărui cap gălbejit era cocoțat deasupra unei spinări cumplit de încovoiate. Muribundul acela i se adresase tușind și-i spusese: "Sunt tare bătrân, foarte trist și foarte slăbit!..." Exact ca în scrisoarea cu timbru de Calcutta.

Și bunul Adrian recunoscuse în sinea lui, în timp ce-l îmbrățișa frățește pe acel spectru:

"Tată, într-adevăr, un voinic foarte avansat... cețurile Londrei îi vor veni de hac în mai puțin de o lună."

Încă foarte emoționat de aceste gânduri plăcute, întinse brațele, pentru a veni în ajutor bolnavului.

În fața lui se afla un bărbat — un bărbat înalt, a cărui ținută avea o eleganță foarte tinerească și pe fruntea căruia se ondula un păr bogat.

Noul venit, care-l întrecea cu un cap pe alderman, avea, de fapt, un chip foarte palid, dar paloarea era dintre

cele virile, care nu exclud ideea de forță.

"Nu-i ăsta fratele meu..." gândi sărmanul alderman. Și, fiindcă celălalt înainta spre el, adăugă, în minte: "Nenorocitul ar râde zdravăn de cât de prostește m-am înșelat."

— Te salut, frate, spuse în acea clipă necunoscutul.

Adrian Zephyr vru să răspundă: limba i se împletici în gât. Se făcuse stacojiu, ca și cum două mâini nevăzute l-ar fi strâns de gât.

Visul, cât și calculele sale, îl păcăliseră cumplit. Nu numai că anii fratelui său nu contaseră cât dublul numărului lor, nu numai că climatul propice al Indiei nu-l făcuse septuagenar pe nababul de treizeci și șase de ani, dar — culmea — acea țară atât de rău calomniată îi trimitea înapoi un om mai tânăr decât vârsta sa reală!

Cel care sosise era un *nepot* din America... nu un unchi!

Un moștenitor, în loc de o moștenire!

Nu putem spune cu precizie ce s-a petrecut atunci în mintea cinstitului englez dezamăgit. Își construise un frumos castel în Spania și, brusc, acesta îi fusese dăruit. Mai mult ca sigur ea s-a gândit la răzbunare. Așa încât, în loc să ia mâna pe care i-o întindea Franck, îi sări de gât și-l strânse la piept:

— Iată-l, în sfârșit!... exclamă într-un elan de bucurie foarte bine prefăcută. Pe toți sfinții! Dacă mi-am revăzut fratele mai mic sănătos, în casa mea, nu-mi rămâne nimic de dorit pe acest pământ!

Era, poate, cam exagerat. Nu oricine este un bun actor.

Rezidentul, obișnuit cu purtările din India, rămânea în aparență tot atât de rece pe cât de expansiv se arăta alderman-ul. Cu toate acestea îl îmbrățișă, la rândul său, cu oarecare emoție. Îl privi pe acel om gras și congestionat, cu creștetul pleșuv, cu țeasta lucioasă, cu zâmbet sincer și cu vorbe calde și prietenoase.

Omul îi plăcu fu mulțumii că-i era frate.

Cu adevărat, pentru prima lui experiență de a juca teatru, alderman-ul avusese un succes mai mare decât își închipuia.

Sir Franck Zephyr credea despre sine că are privirea ageră și că se pricepe să judece corect oamenii. De prima dată când vedea un om, acesta îi plăcea sau nu. Omului, care-i plăcuse îi acorda încrederea până la un anumit punct și orice bârfe ce i-ar fi fost făcute despre el, cu greu ar fi putut obține crezare. Cât despre cel care-i displăcuse, nici nu trebuia să-i mai vorbești.

O! Tu, vesele alderman, de ce nu puteai citi în străfundurile inimii fratelui tău!

Sir Franck își puse portofelul pe biroul comerciantului și acesta făcu un efort eroic pentru a-și împiedica ochii să alunece într-acolo.

— Tu vei fi casierul meu, frate, spuse Franck. Iată cam tot ce posed... Este aici destul pentru mine, pentru Mary și pentru Dick...

Adrian remarcă, nu fără regret, cu nu era și el inclus în împărțea.

— Sunt holtei ca și tine, frate, spuse îndreptându-și trupul bondoc. Ca și tine, sunt bogat... Și, cu voia Domnului, cei doi copii vor fi fericiți!

Franck Zephyr îi strânse ambele mâini cu mai multă căldură decât manifestase față de oricine altcineva, de mulți ani.

"Iată o inimă bună", își spuse. "Îmi pare rău că nu l-am cunoscut mai devreme."

La rândul său, alderman-ul gândea cu amărăciune:

"E destul pentru Mary, pentru Dick și pentru el... Bun! Și pentru mine?"

Deodată, grăi cu voce tare:

— Vei locui la mine?

Sir Franck zâmbi:

— Aș vrea, răspunse, dar casa ta nu este îndeajuns de mare pentru a-i găzdui pe toți oamenii cumsecade pe care i-am adus din India... Îmi vei cumpăra o vilă într-un

cartier pe care-l vom alege împreună și, dacă vrei să mă faci fericit, mă vei lăsa să-i iau cu mine, spre a mă consola — căci uneori sunt trist, Adrian, foarte trist — pe fiul surorii mele Nancy și pe fica fratelui meu Rowland.

Alderman-ul se ridică pe vârful picioarelor și-l bătu pe umăr:

— Pe toți sfinții! exclamă cu căldură, eu sunt cel care te va consola, Franck!... Nu știi cum trăim noi la Londra, noi, englezii din bătrâna Anglie! Vei avea copiii, dacă așa-ți place, dar, crede-mă, într-o săptămână nici nu vei mai ști ce înseamnă plictiseală sau tristețea.

Trase aer în piept cu putere și continuă:

— Hai să vedem — zise, exagerând cât putea acea vorbire deschisă, puțin brutală, pe care fiecare din noi am folosit-o, măcar o dată în viață, pentru a imita sinceritatea. Să vedem: fiecare are afacerile lui, Franck: noi nu ne câștigăm aici banii la fel de ușor ca rezidenții Companiei... Du-te și te plimbă puțin, să vezi Londra — regina universului, știi tu bine... În seara aceasta, în casa mea va fi sărbătoare, pentru a ne bucura de venirea ta cu bine: îi vei vedea pe sir Dick și pe miss Mary, care per că te vor primi așa cum se cuvine.

Franck nu dădu atenție ultimelor cuvinte; îi plăcuse încheierea prietenească a convorbirii, așa că se ridică spunând:

— Mă duc să-mi caut casa!

De cum ieșise fratele său, alderman-ul se duse fuga la ușă să tragă zăvorul, apoi se înapoie la portofel pe care-l deschise cu o reculegere plină de respect.

Degetele sale făcură să foșnească îndelung, foarte îndelung, hârtiile pe care le conținea portofelul, în timp ce în minte calcula.

Deodată, apucă o pană și mâna sa febrilă alergă pe hârtie, înșirând unele sub altele munți de cifre.

— Trei sute cincizeci de mii de lire sterline!... rosti, în cele din urmă, cu remușcare, rezemându-se de spătarul fotoliului. Polițe care valorează cât niște lingouri

de aur!... Și pentru a câștiga toată averea asta, nu trebuie decât să întinzi mâna!

Își șterse tâmpilele ude de transpirație.

— Și în plus, continuă, dacă povestea cu diamantul este adevărată, mai are în buzunar o pară destul de bună pentru a-i ține de sete!

Nu-și putea lua ochii de la portofel, care exercita asupra lor un fel de fascinație.

— Dacă-aș avea jumătate din toate astea, șopti, aș putea să iau totul de la început, să-i alung pe cămătarii care prelungesc agonia creditului meu... să le prezint conturile lui Dick și lui Mary care, peste două luni, vor spune că le-am mâncat averea... Și uite, lucruri din astea pe care nici proștii nu le iartă... aș putea profita pe scară mare de scăderile la bursă, ce vor avea loc după *Exhibition*... și aș pune un pariu serios că peste optsprezece luni aș fi Lord Primar.

Puse portofelul deschis pe masă, și capul său — îngreunat de sângele ce-l congestiona puternic — se aplecă spre mâna dreaptă.

— Să neg că am primit ceva! gândi cu voce tare, în timp ce degetele mâinii stângi răsfoiau cu voluptate scrisorile de credit. Nimeni nu l-a văzut pe Franck încredințându-mi acest portofel, nimeni!... Nu are nici o recipisă, nici o scrisoare de recunoaștere, căci, haida-de, n-am fost atât de prost încât să-i ofer vreuna. Și am remarcat că oamenii care nu recunosc o depunere au succes în fața justiției... Reușesc întotdeauna!...

Un zâmbet de mândrie plină de ironie îi flutură pe buze. Dar imediat clătină din cap și adăugă:

— Reușesc întotdeauna, este adevărat... dar rămân însemnați pe spate ca un cal reformat... Este trist, dar trebuie să recunosc: chiar de-ar fi furat un milion de lire sterline, tot n-ar fi numiți vreodată Lorzi Primari.

Respirația alderman-ului Adrian Zephyr era scurtă și șuierătoare, o greutate mare îi apăsa pieptul.

— Atâta rău! zise, după câteva clipe. În definitiv,

trebuie să găsesc un sistem, o șmecherie!... Dacă povestea cu diamantul nu este inventată, lucrurile vor merge de la sine. Pe de altă parte, dacă e falsă... Pe toți sfinții! Polițele se află aici, în mâinile mele, iată un fapt sigur, și să fiu al dracului dacă...

Cu o mișcare bruscă, închise portofelul.

— Pe cuvântul meu! mormăi cu glas tare, răsucind butonul casei sale de bani cu încuietoare secretă, se pare că clima Indiei nu este chiar așa de sănătoasă pe cât se spune... și asta-i tot o reputație falsă...

Un râs convulsiv îi întretăie fraza. Profită de întrerupere pentru a pune portofelul pe raftul cel mai de sus al dulapului metalic.

— Pe cuvântul meu! Pe cuvântul meu! își reluă șirul vorbei. Chiar că m-am întors pe dos când l-am văzut... Stafila asta este mai solidă decât un jandarm călare!... Și dacă-ar trebui să-i aștept succesiunea...

Se întrerupse spre a râde și mai tare. În același timp, ușa casei de bani se închise cu zgomot și în interior se auzi, timp de un minut întreg, scrâșnetul unui sistem de angrenaj complicat.

— Dar nici nu mă gândesc la așa ceva... încheie cinstitul alderman. De altminteri, Dick și Mary ar fi, ca și mine, moștenitori... Ei, hai! Este multă vreme de când ca de bani a firmei "Adrian Zephyr and Co." nu a oferit adăpost unei societăți atât de plăcute.

* * *

Să revenim la fostul rezident din Nepal.

Sir Franck ieșise în stradă. Tocmai când căuta cu privirea o trăsură cu care să se plimbe prin Londra, a zărit pentru prima dată figura cinstită și naivă a acelui om cumsecade care, fără știrea lui, îi fusese tovarăș de carantină la bordul navei *Creolian*.

Sir Franck n-a avut timp să-i dea o prea mare atenție, căci aproape imediat a fost acostat, pe trotuar, de

către un gentleman cu o înfățișare foarte serioasă, care-și scoase ceremonios pălăria.

— Iertați-mă, milord, i se adresează gentlemanul cu maniere perfecte, iertați-mă dacă îndrăznesc să vă abordez fără a fi avut în prealabil onoarea de a vă fi fost prezentat... dacă binevoiți să mă ascultați, aş avea să vă comunic ceva foarte important.

— Nu cumva mă confundați? întrebă sir Franck, mirat.

— Cred că am cinstea de a vorbi fostului rezident, din Nepal.

Franck Zephyr îl privi mai bine, uimit că auzea rostindu-i-se titlul, într-un oraș în care avea motive să creadă că nu este cunoscut.

— Am ocupat, într-adevăr, postul despre care vorbiți. Dacă doriți să vă explicați, sunt gata să vă ascult.

Omul în negru de pe *Creolian*, care se părea că avea misiunea de a-l urmări ca o umbră pe ex-rezident, se afla la o depărtare de zece pași și nu-l scăpa din priviri; se prefăcea că studiază cu atenție vitrina unui magazin.

La invitația lui sir Franck, gentlemanul cu ținută gravă și discretă își coborî mult glasul și expresia lui deveni misterioasă.

— Milord, spuse, guvernul se bazează pe imposibilitatea eventualului posesor al diamantului de a-l vinde la un preț apropiat de valoarea sa... Mă înțelegeți, cred?

Sir Franck îi aruncă o privire uluită.

— Am legături destul de speciale, continuă străinul, cu o anumită prințesă al cărei cuvânt este foarte puternic la curtea Rusiei... țarul nu este bogat... dar pentru a monta o astfel de bijuterie pe mânerul spadei sale, așa cum montase Napoleon-Bonaparte diamantul numit "Regentul" pe sabia sa, am toate motivele să cred că el — țarul — le-ar da cu plăcere domnilor Rotschild un autograf cu augusta sa mână.

Paloarea lui sir Franck se accentuă. Se încruntă

ușor.

— Dacă împăratul Rusiei nu vă surâde, se grăbi să continue gentlemanul cel grav, pot lesne să intru în legătură cu capete încoronate mai avute.

— Asta-i bună! replică mânios sir Franck, încrucișându-și brațele la piept — oare încercați să vă distrați pe seama mea, domnule?

— Ascultați, continuă acesta pe tonul folosit spre a repara o greșeală prea evidentă, sper că nu v-ați gândit să-l tăiați în bucăți mai mici?... Ar fi o crimă, milord!... N-ați obține nici cincizeci de mii de lire sterline.

Trebuie să ne gândim că sir Franck Zephyr se întorcea din India unde, pentru a zecea parte din obrăznicile acestea, l-ar fi dat pe acel brav gentleman cypailor săi, adică dracului. Nu cunoștea deloc moravurile din patria mamă... Totuși, forțat să-și recunoască faptul că nu mai poseda nici elefanți sacri, nici armate de cypai, se mărgini așadar la a face un gest prin care să-l îndepărteze pe cel care-l persecuta.

Am putea spune cu omul de pe *Creolian*, lipit de vitrina prăvăliei, râdea din toată inima în barbă, dacă bietul de el ar fi avut măcar un singur fir de păr pe bărbie; dar era una dintre acele bărbii englezești, golașe și rase, pe care oțelul din Birmingham le mângâie încă din copilărie. În plus, și pentru a reteza scurt orice reclamație, vom mărturisi că acel om nu râdea niciodată decât în sinea lui.

Ca urmare a mișcării făcute de sir Zephyr, gentlemanul cel grav îl apucă cu viclenie de un nasture al redingotei, insistând:

— Milord, nu mă cunoașteți și nu aveți încredere în mine; înțeleg asta... Există unele afaceri atât de delicate!... Dar, la urma urmei, de vreme ce ați considerat oportun să efectuați substituirea, ați făcut-o desigur pentru a obține un profit!...

Chipul palid al lui sir Franck se coloră subit.

— Să fiu al naibii! exclamă strângând pumnii, aș

vrea să știu ce amendă se plătește aici pentru fapta de a stâlci în bătaie un ticălos de soiul dumitale?

Vorbise tare, aproape strigând.

Câțiva *cockneys* se apropiară, foarte curioși.

Omul de pe *Creolian* ridică din umeri cu dispreț, murmurând:

— Ce proști pot să fie oamenii ăștia de la "serviciul afaceri curente"!

Gentlemanul nici nu se clintise. Continua să-l țină de nasture pe Franck Zephyr.

— Dac-ați căuta o ocazie asemănătoare cu cea pe care v-o ofer, milord — se bâlbâi — n-o veți mai găsi... Cât despre a nega faptul în sine, fiți convinși că este trudă zadarnică... Compania vă pândește. A pus o mulțime de copoi pe urmele dumneavoastră, și cel mai bun sfat pe care vi l-ar putea da cel mai sincer prieten ar fi să scăpați cât mai repede de obiect...

Trecuse multă vreme de când sir Franck Zephyr nu mai vânase tigri în jungle Bahaar-ului și a Kabul-ului; de multă vreme moțâia în plăcuta inerție a palatului său din Katmandu. După atâta odihnă, poate că nici chiar el nu-și mai amintea să fi fost cel mai îndemânatic și cel mai robust aventurier din posesiunile indiene ale Angliei.

Dacă uitase toate acestea, splendidul pumn pe care-l slobozi în pieptul gentlemanului cel grav fu, cel puțin, o aleasă aducere aminte.

Văzând acea lovitură de pumn, care-l zvârlise pe om de-a curmezișul străzii, făcându-l să cadă, zdrobit, pe trotuarul opus, toți *cockney*-ii rămaseră cu gurile căscate.

Se auzi un murmur general de admirație și... imediat se formă în jurul celor doi campioni un cerc care interzicea orice fugă. Se spera că gentlemanul cel grav se va ridica și va oferi o ripostă.

Omul de pe *Creolian* își frecă ușurel mâinile și veni în primul rând al spectatorilor.

Franck Zephyr privea în jurul său, rușinat pentru cele ce se petrecuseră și neștiind cum să străpungă acea

mulțime al cărei favorit era, deși nu-și dorise acest lucru. Nu era un englez din Londra... Dacă ar fi cunoscut frumoasa civilizație de pe malurile Tamisei, nu s-ar fi simțit prost pentru ceva atât de neînsemnat.

Făcu un pas spre a se apropia de gentlemanul care se ridică greoi.

Toți privitorii strigară:

— Așteaptă!... Nu se lovește un om căzut.

— Voiam să-l ridic și să-i ofer punga mea, șopti cu timiditate Franck.

— Ei, na-ți-o! urlă un *cockney*.

— Domnul își bate joc de noi, zise un altul.

În timp ce gloata striga, nemulțumită, în jurul său, sir Franck Zephyr simți că cineva îl trage de o pulpană a redingotei. Se întoarse și văzu lângă el chipul pașnic și ochii pătrunzători ai omului nostru de pe *Creolian*.

— Nu merită, îi spuse acesta, gentlemanul este "numărul 20 de la curente".

Dacă ar fi vorbit în limba greacă sau malgașă. Franck l-ar fi înțeles tot atât de ușor.

— Hei, domnule Braud, continuă omul, ridicând glasul.

Un polițist care trecea pe la colțul străzii învecinate se apropie, cu mâinile la spate, și gloata se împrăștie ca prin farmec.

Înainte de a pleca, cei mai mulți dintre acei gură-cască aruncau o privire plină de respect către omul cumsecade de pe *Creolian*, care-și permitea să-i cheme pe polițiști spunându-le pe nume.

— Jim! mai chemă omul.

De data aceasta se adresa vizitiului unei trăsurii ce tocmai trecea pe acolo.

— Ia te uită!... Ia te uită!... zise domnul Braud, polițistul, văzându-l pe interlocutorul cel grav al lui sir Franck Zephyr, plin de noroi și cu trupul încovrigat de durere. Ia te uită! Ia te uită... "28"-ul a primit ceva!... Pentru el ați oprit trăsura, domnule Andrew?

Omul nostru aruncă numărului 28 o privire disprețuitoare de nedescris.

— Nici gând, răspunse. Nu mă ocup de cel de la "curente"...

Apoi, adresându-i-se lui sir Franck și ținând pentru el deschisă portiera trăsurii, îi spuse:

— Urcăți, milord.

De când ieșise din casa firmei "Adrian Zephyr and Co.", Franck trecea, în mod clar, din surpriză în surpriză. Foarte intrigat, nemaștiind ce să facă, primul lui imbold fu să-și scoată punga.

Cel care fusese numit domnul Andrew zâmbi cu demnitate.

— Nu vă osteniți, milord — îi spuse lui sir Franck Zephyr, respingându-i cu blândețe mâna — nu-mi fac decât datoria, nimic mai mult. Dar, la urma urmei, am o familie și, dacă credeți că îmi sunteți dator cu ceva, amintiți-vă de chipul și de numele meu.

Îi puse în mână o carte de vizită minusculă.

— Și nu mă tratați ca pe amărâțul acela, adăugă arătându-l pe nefericitul număr 28, care se îndepărta sprijinit de domnul Braud, dacă veți auzi pronunțându-se prea des numele meu și dacă veți vedea prea des figura mea... Căci suntem sortiți să ne mai întâlnim, poate de multe ori, iar dumneavoastră aveți un pumn foarte greu, milord.

Închise portiera trăsurii, salutând ca un gentleman.

— Hai, Jim, mai spuse îndepărtându-se, ia-o prin *Temple Bar*, continuă pe *Strand* și du-te să-i arăți puțin milordului parcurile, căci nu cunoaște orașul... Plimbarea îi va face plăcere, ca și ție, de altfel: sunt sigur că vei căpăta un bacșiș bun.

Sir Franck, închis în trăsură lui, își aruncă privirile asupra cartonașului pe care-l ținea în mână. Pe el se afla o cifră, scrisă cu cerneală roșie, iar dedesubt, o înșiruire de nume necunoscute:

Capitolul VII - Cum poți deveni un "număr"

Mulțumită progreselor civilizației, în Londra nu mai există decât optzeci de mii de hoți, dintre care abia două sau trei mii duc o viață *onorabilă*. Ceilalți nu sunt niște gentlemen!

În același oraș, poliția judiciară numără printre membrii săi câțiva adevărați eroi, amabili, solizi ca niște oameni de stat și mai abili decât niște diplomați.

Era necesar să enunțăm aici aceste două adevăruri, deoarece, fără să știe, cititorul a făcut deja cunoștință cu patru bandiți din City: Day-Lily, Sauton, Jonathan Girle și Robert Vaughant, precum și cu un polițist de mare clasă: numărul 3.

După ce-i înmânase lui sir Franck Zephyr cartea sa de vizită, atunci când îi înlesnise să se urce în trăsură, Uckrill îl îndemnase pe Jim să meargă spre *Temple-Bar*; apoi ridicase capul pentru a privi ferestrele casei alderman-ului Adrian. Toate erau închise ermetic.

În acel moment, Uckrill avea figura unui matematician cu gândire profundă, care caută soluția unei probleme.

— Se trag niște sfori drăcești în spatele acestor ziduri, murmură. Este ca și cum le-aș vedea; le miros de la o poștă Oh! Le voi descoperi eu!

În vreme ce cugeta astfel, o trăsură deschisă — o "victoria" — elegantă, ce sosea în goana mare dinspre Saint-Paul, se opri în fața grilajului locuinței lui Adrian.

Un bărbat foarte tânăr și deosebit de frumos, îmbrăcat după ultima modă, coborî pe trotuar, în vreme ce *groom*-ul său suna la poarta alderman-ului.

Uckrill se lipi de vitrina pe care-o mai folosisese în același scop.

Tânărul *dandy* cercetă strada cu o privire rapidă, din care nu lipsea o oarecare neliniște. Ochiul i se opriră o clipă asupra lui Uckrill, din care nu vedea decât spinarea și, imediat, se întoarse și el cu spatele cu o asemenea grabă, încât mișcarea sa trăda teama evidentă de a nu i se vedea chipul.

— Ticălosul! bombăni. Cred că este la fel cu diavolul acela, care se numea Légion și care avea o mie de trupuri, spre a se plimba simultan în toate colțurile pământului.

Poarta alderman-ului se deschise și da *dandy*-ul străbătu din câțiva pași mari curtea din față.

"De data asta, cel puțin" — își spuse în sinea lui — "caraghiosul s-a lăsat păcălit."

Înainte de a intra în vestibul, îi făcuse un semn vizitiului său și trăsură își reluase iute drumul, în direcția de unde venise...

"Drăguț echipaj!" își spunea între timp Uckrill, privind caleașca ce se depărta. "Trăsurile sunt mai faimoase decât cele de luna trecută... Mai mult ca sigur că Day-Lily a dat o lovitură".

Apoi, scărpînându-și o ureche și continuându-și gândul:

"Day-Lily la alderman! Asta se poate explica în două feluri: sau "frumoasa" îl va jefui pe acest mare criminal, sau ea îl va ajuta să prade pe cineva. O soluție este probabilă, dar cealaltă e posibilă... Acest cetățean cinstit se cam lansează... se lansează! Crede, poate, că operațiile care o fac pe șmechera miss Sun-Ray să se plimbe cu trăsură pot fi de vreun folos pentru fanteziile din scriptele sale... Ei, bine! Felul în care coșurile acestei case reușesc să tragă fumul mi se pare suspect, ca și aerul ce se respiră în camere... Trebuie, așadar, ca Pip să curețe hornurile... și trebuie ca miss Mary să plece din peștera asta de bandiți. Este absolut necesar."

Monologând astfel, nr. 3 se îndepărta spre o *lane* (mică alee) care tăia în unghi ascuțit strada principală și spre care dădea spatele locuinței lui Adrian Zephyr.

În momentul în care ajunse la colțul acestei *lane*, un fluierat strident răsună deasupra capului său.

Fluieratul își repetă de trei ori chemarea, apoi începu să fredoneze cântecul batjocoritor și vesel al marinarilor din Dunkerque.

Uckrill se uită repede în sus și zări o siluetă neagră în vârful coșului principal de pe acoperișul locuinței alderman-ului.

— Pip! șopti.

Făcu un semn cu mâna și silueta neagră se afundă din nou în coș.

Chipul acelui cumsecade A.-E.-I.-O. Uckrill căpătă atunci expresia unei mândrii pline de voieșie.

— Ce figură! rosti cu emoție. Când mă gândesc că l-am scos de pe căile pierzaniei! Aș vrea să știu, acum, unde s-ar mai putea găsi o asemenea bijuterie.

Dar nu cercetarea coșurilor alderman-ului era scopul pentru care Andrew-Ellick-Isaïah-Otto Uckrill adoptase această cale ocolită.

În spatele casei vechi și înnegrite a fratelui lui sir Franck se înălța un mic palat de construcție modernă, ale cărui ziduri noi, ascunse sub o bogăție de liane și de flori, susțineau o terasă drăguță, cu două nivele.

Fațada sa, străpunsă de două ferestre boltite și închise prin geamuri cu ghilotină, făcea un unghi cu acea *lane* de care am vorbit.

Nu era nimeni în fereastra cea mai apropiată de străduță, dar în spatele geamului se auzea un sunet armonios — cântecul unei fete tinere.

Uckrill, care se afla pe *lane*, se opri și ascultă. Un zâmbet mulțumit îi înflori pe buze, iar mâna sa — pe care strălucea, pe cinstea mea, un inel de aur cu un model foarte frumos — bătea măsura.

Cântecul invizibilei fete nu era totuși foarte vesel. El îngâna strofele, de o tristețe de moarte, ale unui tânăr poet francez care, câțiva ani mai târziu — după moartea sa — avea să devină la modă.

Dar cuvintele nu contează pentru un adevărat "diletant".

În loc să se îndepărteze, Uckrill merse în susul și-n josul aleii, când bătând măsura — puțin cam în contratimp, trebuie să recunoaștem —, când scărpinându-și fruntea, ca un om a cărui minte lucrează intens.

— Nu-l am în sarcină pe Dick, șopti. Tatăl lui, locotenentul, nu-mi era nimic, iar pe mama sa, frumoasa Nancy, abia dac-am întâlnit-o. Dacă mă interesează acest tânăr, motivul este că s-ar putea ca, într-o bună zi, să devină soțul lui Mary. Ah! Partea asta este foarte drăguță, continuă ciulind urechea. E vreun cântecel franțuzesc, dacă nu mă înșel. Francezii sunt, în materie de cântece, ca noi, englezii, în problema briciurilor. Cum mai cântă, copila asta! Cum cântă!... Este un tânăr frumos, domnul Dick ăsta... Dacă o va lua pe căi greșite, vina va fi a celor din jurul lui... Dar se spune că femeilor nu le displac cei care nu sunt chiar ușă de biserică... Oh! Dacă s-ar întâmpla ca, vreodată, îngerașul ăsta drag să afle ce este nenorocirea!

Pianul făcu să răsunе un sunet mai puternic, acordul final vibră timp de o secundă, apoi nu se mai auzi nimic, dar un cap blond veni să se încadreze sub bolta de frunziș ce înconjura fereastra — un cap de fată foarte tânără, atât de pur și de frumos, încât un poet ar fi crezut că este un vis.

Era încă sub impresia cântecului său și o nuanță trandafirie îi colora obrajii delicați. Ochii ei albaștri, pe jumătate închiși, priveau în gol și un zâmbet de copil îl flutura pe buze.

Minunata apariție nu dură decât o secundă. În alea pustie se auzise un suspin — un suspin atât de vehement, încât fata, speriată, se grăbi să lase să cadă geamul-gilotină.

Acel suspin violent ieșise din pieptul sensibil al lui A.-E.-I.-O. Uckrill, nr. 3.

Ei, da! Acel sărman Uckrill căzuse în extaz în fața vedeniei îngerești... și emoția sa se exprimase cu o vigoare cu atât mai mare cu cât el voise s-o rețină cât mai mult, apăsându-și inima cu amândouă mâinile.

După închiderea ferestrei, plecă încet, nu fără a privi în urmă de câteva ori...

"Maiorul Rowland Zephyr" — gândea, îndepărtându-se astfel — "era cel mai frumos soldat al Majestății Sale. Și niciodată, în întregul Imperiu Britanic, n-a existat o femeie atât de sfântă și de frumoasă ca soția lui... Nici nu se putea ca fiica lor să nu fie un înger!"

Apoi continuă să-și frământa creierii și să se întrebe pentru ce surprinsese în zâmbetul lui Mary o nuanță de melancolie. Și-i venea în minte numele lui Dick.

— Nu face nimic, suspină, în clipa când ajunsese la stradă. Se spune că cei morți, acolo sus, știu tot ce se întâmplă pe pământ. Ei, bine, dacă este adevărat, maiorul Rowland Zephyr îl vede cu siguranță pe sărmanul său Andrew Uckrill trudind din greu pentru a-și plăti datoria și a-și respecta jurământul pe care i l-a făcut!

Se întrerupsese spre a saluta respectuos un mic portret pe care și-l scosese din haină și care reprezenta trăsăturile unui frumos ofițer al reginei.

— Vom reuși, domnule maior, vom reuși! continuă cu un entuziasm brusc. De-ar fi să mă taie în patru, nu mă voi retrage nici cu un pas... Și dacă s-ar întâmpla ca, în luptă, să mor, acum n-aș mai avea regrete, căci mi se pare că astăzi am găsit un tată pentru micuța dumneavoastră Mary.

Deoarece Uckrill nu întâlnise, toată ziua, decât un singur gentleman cu adevărat demn de acest nume, trebuie să credem că se referea la sir Franck Zephyr.

Fără îndoială, cinstea fostului rezident îi sărise în ochi... înțelesese că acesta ar fi fost în stare, poate, să se opună planurilor ticăloase ale fratelui său Adrian, tutorele lui Dick și al lui Mary.

Dar de ce oare își petrecea Uckrill timpul, în afara

serviciului său, venind să viseze într-o *lane* înfundată? De ce se interesa în așa măsură de tinerii aflați în tutela veselului alderman, și în special de miss Mary?

Despre ce datorie, despre ce jurământ vorbea acel ciudat personaj ce purta numărul matricol "3" la birourile Scotland-Yard-ului?

Pentru a explica toate acestea, trebuie să ne întoarcem în urmă cu câțiva ani și să dăm câteva detalii necesare cu privire la viața lui.

Cam prin 1840, când Rowland Zephyr căpătase gradul de maior în regimentul cavaleriei de gardă a Majestății Sale, într-o zi, când intră în cazarmă pentru a face inspecția, atenția îi fu atrasă de un zgomot puternic ce se auzea dinspre corpul de gardă.

— *Sergeant*⁽³⁴⁾! strigă, ce înseamnă hărmălaia asta?

Cu toată prezența șefului lor, soldaților le fu foarte greu să-și stăpânească veselia, în timp ce subofițerul interpelat se apropia, ținând de braț pe un biet lungan, cu o înfățișare flămândă și jalnică, despre care, pe drept cuvânt, puteai spune că este "lung ca o zi de post" și care răsucea între degete o șapcă a cărei stofă uzată lăsa să se vadă în mai multe locuri dublura.

— Domnule maior, spuse sergentul, este *cockney*-ul acesta care vine să ne distreze.

— Duceți-l la *police-house* (secția de poliție), ordonă Rowland furios. Va învăța acolo că o cazarmă nu este un loc public.

Dar mâniile lui Rowland erau de scurtă durată.

În timp ce amantul de lungan, mult prea timid pentru a replica, se îndepărta, cu coada între picioare, condus de către sergent, maiorul îi opri.

— Ia spune, băiete, ce veniseși să cauți aici? răspunde-mi cinstit!

— Domnule ofițer, îi întrebam pe acești domni cum ar trebui să procedez pentru a mă înrola în regimentul gărzilor călări.

— Și asta vă face pe voi să râdeți! exclamă Rowland.

Apoi, cercetându-l cu privirea pe noul-venit:

— Care îți este numele?

— Andrew-Ellick-Isaiah-Otto Uckrill, răspunse nefericitul.

— La naiba! zise maiorul, amuzat de acea înșiruire de nume spuse pe nerăsuflate, în felul acesta putem dubla efectivul regimentului!... Din păcate, cadrele noastre sunt complete... și, de altfel, ești mult prea înalt pentru a putea fi călăreț.

— Prea înalt! repetă nenorocitul, pe chipul căruia se citea o durere sfâșietoare.

— Ții chiar atât de mult să faci parte din regimentul de gardă?

— Nu pentru mine, domnule ofițer; ci pentru a-l hrăni pe bătrânul meu tată, bolnav și infirm! Până acum l-am ajutat, destul de modest, slujind drept copoi al agentului de informații April. Dar patronul meu a fost antrenat de Robert Vaughant și Jonathan Girle — doi tineri nemernici — în niște afaceri necinstite... A fost spânzurat ieri... Neavând nici un penny în buzunar, mi-am spus că singurul mijloc pentru a asigura ultimele zile ale bătrânului meu tată era de a mă înrola, spre a nu mă lăsa pradă instinctelor mele...

— Ce instincte?

— Instinctelor mele de polițist! Nu știu să fac nimic, nu am nici o meserie... Dar se pare că sunt polițist!... La birourile Scotland-Yard-ului, unde sunt considerat foarte bun, m-ar angaja bucuroși... Dar să fac o meserie ca asta!?... Aș prefera să mor decât să mă angajez la ei!

Rowland era deosebit de bon și, deși se lăsa ușor înduioșat, avea o judecată corectă. Sinceritatea lui Uckrill îi plăcu. Sub crusta necioplită a bietului om, el ghici calități superioare și o inteligență vie.

Îl angajă în serviciul său personal. Cu începere de atunci, ultimele zile ale bătrânului tată fură ferite de lipsuri iar maiorul la fel de obișnuit să facă fapte bune, pe cât de obișnuit era fratele său Adrian cu meschinăriile își

asigurase, prin această acțiune, devotamentul cel mai real și cel mai puțin interesat cu putință.

Au trecut doi ani și recunoștința lui Uckrill nu făcuse decât să crească.

În afara orelor consacrate serviciului său, Rowland ducea o viață calmă și pașnică, între soția și fiica sa: o fetiță adorabilă, de zece ani, o soție frumoasă și iubitoare, dar pe care o gravă boală de inimă o putea distruge la cel mai mic șoc.

Într-o seară, pe când se întorcea de la un dineu oficial, însoțit de câțiva camarazi, maiorul, preocupat de o recentă indispoziție a soției sale, nu luă deloc parte la conversație și mergea, cu capul plecat. În timp ce traversa Saint-James-Street, se izbi, fără vrere, în mijlocul străzii, de o femeie care se opriase acolo.

— Fii atent! îl apostrofă aceasta, pe un ton agresiv.

Cei ce-l însoțeau pe Rowland se aflau deja pe trotuarul opus și el, rămas singur datorită acestui incident, lipsit de importanță, bâlbâia o scuză și se pregătea să-și vadă de drum, când o trăsură, trasă de un cal înfuriat, sosi în goana mare, gata să dea peste ei.

Pentru a o salva de la un accident cert, maiorul o prinse pe femeie de mijloc, trăgând-o spre el.

Trăsura trecu ca un uragan...

Dar, în loc să-i mulțumească salvatorului său, femeia strigă:

— Impertinentule, m-ai sărutat!

Se afla acum sub un felinar și Rowland îi vedea chipul, tânăr și frumos, aprins de mânie.

Fată de această ciudată acuzație, rămase fără grai.

— Ești dispus să-ți repari greșeala? continuă femeia.

Prietenii lui Rowland se apropiară și câțiva trecători formau deja un cerc în jurul lor.

— Ce greșeală? întrebară ofițerii, curioși.

— Domnul m-a sărutat pe negândite.

— Nu este...! încercă să protesteze Rowland.

— Ba da!... E adevărat! interveni o voce.

Pudoarea britanică este lucru serios. Tribunalele nu glumesc cu ingredientul acesta, chiar și când e vorba de atentate minore. Sărutarea "pe negândite" este considerată ca fiind unul dintre cele mai grave delictе.

— Cine a vorbit? întrebă Rowland.

— Eu! răspunse aceeași voce.

Și un om ieși din gloata de curioși, adăugând:

— Eu, Robert Vaughtan, am văzut și sunt gata să-i servesc ca martor domnișoarei.

— Vrei să repari greșeala? întrebă, încă o dată, tânăra femeie.

— Stați puțin, domnișoară, fiți rațională, murmură maiorul. Nu puteți merge cu gluma mai departe... De altminteri, sunt căsătorit.

— Aha! Ești căsătorit! Este, deci, o dublă lașitate... Ei, bine! domnule, fratele meu va veni la dumneata să-ți ceară satisfacție.

Această simplă frază îl înspăimântă pe maior. Într-o clipă o și văzu pe soția sa, bolnavă, pusă la curent cu afacerea sa de onoare. Își imaginează rezultatele pe care mai multe ore de îngrijorare le-ar putea produce asupra organismului ei fragil. Trebuia să evite cu orice preț o atare eventualitate.

— Este imposibil să-l primesc pe fratele dumneavoastră sau pe martorii săi la mine, domnișoară, spuse cu hotărâre, în momentul în care ea îi întorcea spatele. Și apoi, nu văd de ce ar trebui să amânăm pe mâine ceea ce se poate face imediat. Domnul Vaughtan s-a oferit, îndatoritor, să vă servească drept martor; va putea îndeplini aceeași funcțiune și în numele fratelui dumneavoastră. Vă rog să-l anunțați.

— De acord! încuviință femeia.

— Doi dintre domnii aceștia și cu mine, adăugă Rowland arătându-i pe ofițeri, vom aștepta până la miezul nopții la *Coffee-House* (cafeneaua) de la capătul străzii Saint-James.

A doua zi dimineța nici nu se iviseră bine zorile,

când o trăsură, ieșind din ceața care învăluie de obicei somnul zonei de jos a orașului, urcă pantă care duce spre înălțimile colinei Primerose.

În acea trăsură stăteau, în tăcere, trei bărbați. Vizitiul, dimpotrivă, deși se afla singur pe capră, vorbea cu însuflețire, aprobând sau dezaproband, după cum deducțiile la care ajungea i se păreau sau nu corecte.

Acel vizitiu nu era altul decât lunganul de Uckrill.

— Este o adevărată fatalitate, spunea. Mania mea polițistă atinge perioada ei acută. Și totuși, de data aceasta, nu prea am de ce mă plânge. S-a nimerit bine că m-am dus să dau târcoale pe la bodega din Saint-James Street și că am luat locul lui Jacks, pe capra asta. Poate că voi reuși să evit o nenorocire, aducându-i maiorului la cunoștință cine sunt tâlharii pe care vrea să-i onoreze dându-le satisfacție. Hai să recapitulăm puțin: cică maiorul ar fi sărutat-o cu forța, pe stradă, pe o oarecare miss Sun-Ray... Bizar nume pentru o fată tânără și sperioasă: domnișoara Rază-de-Soare!... Fratele acestei miss Sun-Ray, gentlemanul Day-Lily, a cerut o reparare a culpei cu ajutorul armelor... Nu prea știu ce este domnișoara, dar, cu siguranță, tânărul nu face multe parale, dacă în chip de martori a găsit niște nemernici de teapa lui Robert Vaughant și a lui Jonathan Girle... Dar, în fine, maiorul a acceptat tot, și mi-ar fi greu...

Se întrerupse, oprind calul în fața intrării unui mare șantier de pietre de caldarâm, părăsit de cei care-l exploatau. Acesta era locul ales pentru întâlnire.

Fratele lui miss Sun-Ray și cei doi martori ai săi se plimbau deja pe acolo...

Rowland, un căpitan și un locotenent din regimentul gărzilor călări coborâră din trăsură și începură pregătirile în vederea duelului.

Arma aleasă era sabia, iar condițiile stipulau că numai o rană gravă ar putea opri lupta.

— Domnule, i se adresă maiorul fratelui lui miss Sun-Ray, permiteți-mi să insist, încă o dată, asupra

neînțelegerii care a motivat această întâlnire. Mi-ar părea sincer rău dacă v-aș răni, nu sunteți decât un copil.

— Domnule! strigă tânărul Day-Lily cu înflăcărare, insulta este cu atât mai gravă, cu cât se adresa unei femei care nu-l are decât pe fratele ei ca s-o apere.

Rowland păli.

— Un ultim cuvânt, mai obiectă, totuși. Semănați uimitor de mult cu sora dumneavoastră. Sunteți mai tânăr decât ea.

— Și ce importanță are asta? Ce vă interesează? În gardă!

— Domnule maior... interveni un glas în spatele lui Rowland.

— Ia te uită, dumneata ești, Uckrill? Pentru ce ai luat locul lui Jacks?

— Pentru a vă spune următoarele, răspunse Uckrill. Nu vă puteți bate împotriva unui adversar ai căror martori sunt niște tâlhari recidiviști.

— Asta mai lipsea! exclamă Day-Lily, plin de sarcasm. Noi, adevărații gentlemani, suntem zgârciți cu insultele în clipa confruntării; dar domnii ofițeri ai reginei nu sunt zgârciți decât cu sângele lor.

Rowland deveni livid.

— Așadar, vreți să fiți ucis? exclamă.

Day-Lily izbucni în râs.

— La voia dumneavoastră milord... un duel pe viață și pe moarte îmi place și-l accept.

Martorii dădură semnalul.

Spadele se ciocniră.

Zâmbitor, Day-Lily avea o gardă elegantă, dar lasă, care părea că-l lasă descoperit. Pornea atât de neexperimentat la jocul acesta, încât Andrew Uckrill s-a lăsat păcălit.

"În locul maiorului", gândea, "l-aș înfige în frigare ca pe o vrabie."

Rowland încetase să atace așa cum trebuie, apărându-se cu o gardă strânsă, înțelegând din prima

clipă că, în spatele tinereții și a aparentei slăbiciuni a adversarului său, se ascundea o știință pe care nu trebuia s-o desconsidera.

După un minut de luptă. Day-Lily, care până atunci se mărginise la a para neglijent, fandă pe o lovitură directă și ridică spadă.

Cămașa maiorului căpătă un mic semn roșu în partea stângă a pieptului: loc mortal.

Cei doi martori ai săi scoaseră un strigăt.

— Atâta rău! O simplă înțepătură de ac pentru prima poziție, zise Day-Lily, ștergând vârful armei sale cu o batistă pe care i-o întinsese Jonathan Gisle.

Martorii maiorului se duseseră în grabă spre clientul lor, crezând că avea pieptul străpuns. Dar nu... așa cum spunea Day-Lily, era doar o înțepătură.

Furios că fusese menajat de către acel copilandru, Rowland își relua poziția de gardă.

— Apărați-vă! strigă.

Day-Lily îi făcu față, cu același gest nepăsător...

Era un omuleț al dracului, acel Day-Lily, cu fața lui imberbă, cu pielea albă, cu silueta lui grațioasă și fragilă. Nu putea avea mai mult de șaisprezece ani.

Martorii maiorului erau înspăimântați.

Condițiile duelului, stabilite de mai înainte, le interziceau să intervină, decât în cazul unei răni grave.

Cât despre Andrew Uckrill, acesta — rezemat de un bolovan și având pe față expresia celui mai desăvârșit calm — reprezenta cu demnitate flegma britanică.

Și totuși, sub acel calm aparent, era și el perplex:

"Dacă Day-Lily era una și aceeași persoană cu miss Sun-Ray?"

Buclele de aur ale surorii și frizura neagră à la Titus, a fratelui nu constituiau o problemă nerezolvabilă. Dar, pe de altă parte, nu era oare absurd să crezi că Rowland Zephyr se lăsase dezarmat de către o femeie?

În acea clipă, cele două tăișuri se ciocneau cu zgomot. Nu mai era timp să fii sentimental. Rowland

înțelesese acest lucru.

Lupta continuă de cel puțin patru minute — un secol, pe teren — când Day-Lily scoase un țipăt furios: obrazul drept îi sângera. Arma maiorului îi înțepase la o mică distanță de ochi.

— Opriți! strigă Uckrill, alergând repede spre ei. Opriți! Domnule maior, te lupți împotriva unei femei!

— O femeie! exclamă martorii, uluiți.

Dar, oricât de scurtă fusese prima lor uimire, când se gândiră să oprească duelul, nu mai era timp.

Day-Lily, stacojiu de mânie, îl atacă din nou pe Rowland.

— Apărați-vă!... Dar apărați-vă odată! strigă. Ah! mai aveam încă puțină milă!... Servitorul ăsta mi-a reamintit care îmi este datoria!... Răzbun totodată insulta stăpânului și minciuna valetului!

Fandă adânc, cu o degajare rapidă.

Maiorul își agită mâinile în aer și se prăbuși ca un bloc. Nu avea nici o rană aparentă, dar spada lui Day-Lily se înplântase exact în locul de mai înainte.

Și, de data aceasta, batista lui Jonathan Girle trebui să șteargă un oțel însângerat lung de cinci degete.

Uckrill și martorii se grăbiseră să-l sprijine pe rănit.

— Andrew, șopti cu greutate maiorul, soția și fiica mea nu mă aveau decât pe mine... Nu am încredere în fratele meu.

— Le voi sluji până la moarte! exclamă Uckrill.

— Jură!

— Pe viața mea viitoare!

— Îți mulțumesc! suspină maiorul.

Apoi, o spumă roșcată i se prelinse pe buze. Murise.

Când Uckrill, cu ochii înlăcrimați, se ridică, Jonathan Girle, Robert Vaughtant și Day-Lily nu mai erau acolo.

Ajutat de martori, transportă trupul maiorului până la trăsură și vehiculul porni, coborând încet către oraș.

Pe capră sa, bietul Uckrill plângea.

"Cum să-i anunț așa ceva doamnei Zephyr?", se întreabă el. "Nu va supraviețui soțului său, sărmana... Ah! Sunt sigur că aici se ascunde o mașinație ticăloasă!... Dacă s-ar mai întâmpla o nenorocire, cine ar profila de pe urma crimei? Alderman-ul Adrian, desigur... Din fericire, acel Day-Lily are obrazul însemnat... și-l voi regăsi... Dar vai! Doamna și micuța!... Ah! O să înnebunesc!..."

Maiorul Zephyr a fost înmormântat în aceeași zi cu soția sa. Toate menajamentele cu care a fost anunțată cumplita știre nu putuseră împiedica producerea anevrismului temut.

Biata soție, ucisă de durere, își dăduse ultima suflare la câteva ore după soțul său.

Grasul alderman Adrian a condus cortegiul mortuar plin de demnitate și a pronunțat la mormântul fratelui său câteva cuvinte emoționante. În cadrul asistenței, era plâns în mod foarte sincer pentru pierderile crude și succesive pe care le suferise — căci sora sa Nancy și cumnatul său, locotenentul Crankle, din marina regală, muriseră recent și ei.

Era plâns, mai ales, pentru sarcinile care îi reveneau, pe neașteptate, în ceea ce-i privea pe nepotul său Dick și pe nepoata sa Mary — ambii încă niște copii.

Îi primise sub acoperișul său cu brațele deschise, dar refuzând energic oferta ce i se făcea, ca el să le administreze averea.

Un singur om nu se lăsase înșelat de acel profund dezinteres și se îndoia de generozitatea lui Adrian.

Acel om era A.-E.-I.-O. Uckrill... își amintea de ultimele cuvinte ale maiorului: "Nu am încredere în fratele meu!..."

Își aducea aminte și de jurământul pe care-l făcuse binefăcătorului său, muribund.

Nevăzând nici un alt mijloc prin care să-și îndeplinească misiunea, Uckrill se înfățișă, în cele din urmă, la *Lordul Chief Justice*^[35], din Londra și, învingându-și repulsiile, se angajă în poliție, din

devotament pentru memoria stăpânului său.

Mary îl putea socoti acum un puternic protector al său, căci în scurt timp, sub numărul matricol "nr. 3", A.-E.-I.-O. Uckrill avea să devină unul dintre agenții cei mai bine văzuți ai birourilor Scotland-Yard-ului.

Trecuseră totuși zece ani de la tragica moarte a maiorului Rowland, fără ca el să fi avut prilejul de a interveni direct în afacerile alderman-ului și de a dovedi, în mod concret, atașamentul său față de fiica fostului său stăpân.

Tot ceea ce putea face, făcuse, și anume, îl studiasse pe alderman, îl supraveghease, îi scotocise viața și operațiunile comerciale.

Datorită acestei supravegheri oculte, își confirmase anumite bănueli ce i se treziseră în timpul duelului fatal al lui Rowland cu Day-Lily.

Descoperise astfel:

1. că miss Sun-Ray și Day-Lily nu erau, în realitate, decât una și aceeași persoană, care juca un dublu rol. Într-adevăr, când Day-Lily își relua veșmintele potrivite sexului său și redevenea miss Sun-Ray, nu putea șterge cicatricea rănii pe care i-o făcuse spada maiorului;

2. că între această misterioasă persoană și alderman existau niște relații;

3. că în ajunul morții maiorului, Adrian, ale cărui afaceri erau foarte încurcate, se afla în pragul falimentului;

4. că, odată stăpân pe averea lui Mary, comerciantul se descurcase în afacerile sale și-și salvase creditul.

După asemenea constatări, unui om deja prevenit, așa cum era Uckrill, nu-i era greu să tragă concluzia că duelul fusese o capcană pregătită de către alderman împreună cu miss Sun-Ray, cu scopul de a face să treacă tutela în mâinile celui dintâi.

Deoarece cursa fusese întinsă cu complicitatea unor ticăloși de teapa lui Robert Vaughant și Jonathan Girle, nu mai putea fi nici o îndoială în această privință. Cu

siguranță, între toate aceste personaje exista o asociere dubioasă, care nu putea avea ca scop decât niște mârșavii.

Capitolul VIII - Doi prieteni

Putea să fie ora opt seara. Se făcuse noapte de-a binelea și pretutindeni, în Londra cea frământată de afaceri, gazul felinarelor ardea cu zgârcenie pe străzi, dar interioarele magazinelor erau puternic luminate.

Chiar în centru, lângă Scotland-Yard, într-o casă cu înfățișare foarte modestă, o cămăruță se luminea la flacăra unui chibrit chimic frecat pe perete, și silueta unui bătrân înalt, slab ca un țâr, se desprinsese pentru a se retopi imediat în umbră, în timp ce chibritul ezita să ardă.

La atingerea chibritului, o lămpiță metalică sfârși prin a lumina camera aproape goală și pe uriașul bătrân, al cărui trup era mai drept decât mânerul unei halebarde.

Își rezemă într-un colț bastonul cu măciulie de aramă și se duse să deschidă o ladă de dimensiuni nu prea mari, care părea să slujească drept bufet. Scoase din ea o sticlă cu îmbrăcăminte din împletitură de nuiel, un pahar încercuit cu roșu și o mică măsură din tinichea.

— *Eel skin! Eel skin!* (piele de anghilă! Piele de anghilă!) murmură. Mi-ar plăcea totuși să-mi găsesc grogul gata preparat când mă întorc seara... Piele de anghilă! Măcar dacă m-aș pricepe să-l fac!... Dar micuța mea Nicely îl prepara atât de bine, încât, de-ar putrezii în...

Se întrerupse brusc... Apoi, scoțându-și pălăria jerpelită pentru a-și șterge fruntea îngustă și creștetul ascuțit, în jurul căruia se încurcau câteva șuvițe lungi de păr cărunt, continuă:

— Să lăsăm prostiile; a venit totuși vârsta să le punem capăt și amintirea năzdrăvăniilor de odinioară

trebuie să-mi fie de ajuns, după cum spune reverendul Barlow.

Turnă apă curată în pahar, până la înălțimea cercului trasat cu ceară roșie, apoi, apucând sticla îmbrăcată în împletitură, vărsă ceva din conținutul acestuia în mica măsură. Un miros puternic de gin umplu încăperea.

Bătrânul adulmecă cu nesaț acel miros din care nu voia să piardă nimic și continuă, în vreme ce-și amesteca băutura cu o linguriță metalică:

— Sunt unii care beau absint, alții care beau *ginger-beer* sau vin de scoarță de copac peruvian... Pe toate trăsnetele cerului!...

Se întrerupsese din non brusc și stătu locului, rușinat.

— ...adică, "piele de anghflă! Piele de anghilă!..." urmă, cu tonul acela pe care-l folosești pentru a face uitată o exprimare prea dură. Care va să zică nu mă voi dezobișnui niciodată de asta... Uite încă un *penny* pe care va trebui să-l dau Societății împotriva înjurăturilor, a călugărilor albi (*White Friars*). Asta înseamnă o șesime dintr-un pahar de grog... și, dacă voi continua, voi fi obligat să mă înscriu și într-o societate de temperanță.

Își rezemă coatele ascuțite pe masă și-și prinse capul în mâini, spre a cugeta amar.

Dar descurajarea pe care micile mizerii ale traiului o produce fiecăruia nu putea să-l atingă, căci — așa cum vom vedea mai târziu — bătrânul acesta era un om hotărât, al cărui nume, cu câțiva ani în urmă, făcuse să tremure Londra.

Cu o mișcare decisă, vârî mâna sub reverul hainei sale albastre și scoase din buzunar un carnețel soios, pe care-l deschise. O pagină din acest carnet era neagră de cifre înșiruite pe coloane. Pagina conținea contul deschis de Societatea împotriva Înjurăturilor a călugărilor *White-Friars*, pentru prostul obicei al căpitanului Dady O'Crab.

Timp de șaizeci de ani din viața sa, căpitanul fusese, cu siguranță, cel mai îndrăzneț blasfemator din Regatul

Unit; adunase, în tavernele Londrei, pe navele Majestății Sale și chiar în *Botany-Bay*^[36] — unde se spune că-l trimiseseră greșelile sale din tinerețe — un vocabular complet de înjurături energice. Nemulțumit doar cu atâta, inventase unele noi, și toți cei care-l cunoșteau recunoșteau că înjurăturile inventate de el aveau un stil unic și o savoare cu totul specială.

La bătrânețe voise — ca și diavolul, tovarășul său — să se îndrepte. Onorabila asociație *White-Friars* îl înscrisese în rândul celor mai valoroase cuceriri ale sale: jurase solemn, în fața președintelui Barlow — de religie presbiterian și ca meserie fabricant de bețișoare pentru curățirea urechilor — să nu mai înjure niciodată.

De acum înainte, fiecare înjurătură avea să-l coste un penny, pe care trebuia să-l plătească la casa societății.

Ca o înlesnire specială, ținându-se seama de îndelungatul lui obicei, i se permisesse ca atunci când îl apuca o poftă mult prea mare de a înjura, să spună: "Piele de anghilă! Piele de anghilă!". Ceea ce nu este decât un simulacru de înjurătură și care servea drept strigăt de război respectabilei societăți *White-Friars*.

Dady O'Crab înscrise înjurătura de un penny în contul său. Ar fi putut-o foarte bine trece sub tăcere, căci nimeni nu era acolo ca să-l audă. Dar oamenii ca el nu se convertesc pe jumătate.

În timp ce cu o mână ținea carnetul deschis, iar cu cealaltă strângea între degete creionul, un cap de negru apărui în ușa întredeschisă.

Era un chip șmecheros, care avea ceva de copil și, totodată, de bătrân; un cap tânăr și totuși senil; o privire vioaie, veselă, sclipind de inteligență și de malițiozitate: un chip obosit, purtând deja câteva riduri la tâmpile și părând palid, deși era negru.

Am greșit spunând: "un cap de negru". Privind mai de aproape, puteai observa, într-adevăr, că întreg acel cap de băiețel bătrân dispărea sub un apreciabil strat de funingine lipită pe piele. Capul firav preceda un trup

extrem de mic îmbrăcat în costumul coșarilor din Londra.

Noul-venit îi aruncă o privire malițioasă căpitanului, își șterse fruntea acoperită de sudoare și înainta, pe vârful picioarelor, până la paharul de grog pregătit atât de metodic de către demnul și iritabilul membru al Societății împotriva Înjurăturilor.

Mirosi băutura, apoi o înghiți dintr-o sorbitură. După care scoase un oftat adânc de ușurare.

— Bun! Iată-te așadar, secătură, drăgălașule! spuse căpitanul, punându-și cu grijă carnetul la loc, în buzunar. Piele de anghilă! M-a costat opt *pence*^[37] astăzi și să mă bată Dumnezeu... adică: Piele de anghilă!

Evitând astfel cea de a noua amendă, întinse mâna fără a privi și luă paharul pe care-l pusese lângă el.

Tânărul coșar se depărtase prudent și se spăla de zor în celălalt capăt al camerei.

Când căpitanul își dădu seama că paharul este gol, culoarea galbenă și pergamentoasă a chipului său se transformă subit într-un roșu violaceu, gura i se deschise și buzele îi tremurară.

— Treaba asta, fiu al Satanei, — spuse, încercând să-și păstreze calmul — o să te coste, sunt convins, pierzania veșnică a sufletului... Nu numai că mi-ai băut rația de grog, ca un tâlhar infam ce ești, dar mă și obligi să am gânduri rele... Căci tocmai când însciriam pedeapsa mea, ca un creștin și ca un om cinstit, cu o onestitate demnă de o soartă mai bună, tocmai atunci am suferit pierderea nedreaptă a grogului meu... Ceea ce dovedește că...

Printr-un efort energetic își înghiți înjurătura care-i venise deja pe limbă și rosti de trei ori, în minte, inofensivele cuvinte "Piele de anghilă!"

Apoi, sufocându-se, simțind că va avea un atac de apoplexie, sparse paharul, aruncându-l cu putere în geamul încăperii.

Obrăznicătura se gândi că s-ar fi putut să-l nimerească pe el.

— Pentru că în sticla mea nu mai e nici un strop de

gin, afurisit Pip, strigă căpitanul, pe un ton totodată furios și plângăreț. Pentru că lămâia mea nu mai are zeamă, nesătul împruțit! Piele de anghilă și sirop de iad!... Pentru că mi-am spart paharul care fusese însemnat de Nicely, nevasta mea, și de care mă slujeam de cincisprezece ani... Pentru că m-ai făcut să mă îndoiesc de dreptatea supremă, reptilă a Styx-ului! Vreau să înjur: Trăsnete ale cerului! Și douăzeci și cinci de milioane de coarne diavolești!

— Asta face deja trei *pence*!... șopti Pip, al cărui chip viclean, bine spălat, devenise alb ca laptele...

— Și ce-ți pasă, copil de lupoaică, mușteriu de spânzurătoare ce ești?... Ce-ți pasă ție, sămânță nenorocită de tâlhar? Îl reneg pe Dumnezeu, uite! Și cu asta face patru *pence*!... Zic: afurisite să fie blestematele de scrupule ale lui Barlow! Și cu asta, am ajuns la cinci *pence*!... Și mai spun: să mă ia toți dracii! Și cu asta am o jumătate de shilling!

Brațele lungi pe care le agita cu disperare semănau destul de bine cu vergile unei corăbii, legănate de un ruliu puternic. Înainta în zigzag spre bastonul său cu măciulie de aramă, cu o intenție care cu siguranță n-ar fi fost aprobată de jupii nuli Pip.

— Calmează-te, căpitane, îi spuse acesta. Îți voi plăti un alt grog.

Căpitanul Dady O'Crab ținea în mână bastonul și scrâșnea din gingii, pentru că dinții săi absenți refuzau să participe la acest exercițiu igienic.

— Să mă calmez, broască răufăcătoare! continuă cu glas strangulat de mânie, să mă calmez! Să fiu spânzurat aici și torturat pe lumea cealaltă, așa cum vei fi tu, cu siguranță, cândva, dacă nu-ți rup coastele pentru cumplitul rău pe care i l-ai făcut conștiinței mele... Să mă calmez! Odraslă de limasă!... Și ce-o să spună președintele Barlow?!... Coadă a Satanei! Cuptor al iadului! Burtă de drac! Afurisenie! Și... Piele de anghilă!

Se înăbușea.

Pip se retrăsese, prudent, în spatele ușii.

— Ascultă, căpitane, zise, voiam să-ți propun să-ți plătesc amenzile, pentru că, într-adevăr, eu sunt de vină pentru toate astea. Aveam această intenție... dar dacă mai continui, o să mă coste foarte mult... și nu sunt mai bogat decât dumneata.

Dady se prăbușise pe un scaun. Numai el știa câte înjurături mai avea în gâtleej, gata să iasă.

Pe scări se auziră niște pași.

Pip intră iar repede în cameră și se repezi spre Dady, ținând în mână câteva monede în chip de ramură de măslin.

— Hai, tată, hai, zise. Am socotit: face exact doi shillingi... este scump. Dar să încetăm cu cheltuielile!... Uite că urcă domnul Andrew.

Dady O'Crab acceptă banii, nu fără a-l amenința cu degetul pe ex-coșar. Scoase din buzunar o bucată enormă de mătase, care datora câteva găuri unei lungi folosințe, o strânse cocoloș și și-o înfundă în gură pentru a face față ineficienței, de acum recunoscută, a "pielii de anghilă".

Apoi se duse în cel mai întunecos colț al încăperii și-și scoase călușul, pentru a-i spune de departe lui Pip:

— O să socotesc și eu, șarpe incorijibil, și dacă este ceva în plus, îmi vei datora diferența, împreună cu prețul integral al grogului și al paharului meu.

* * *

Ușa se deschise, lăsându-l să treacă pe A.-E.-I.-O. Uckrill. Omul acesta cumsecade avea o expresie foarte îngrijorată. La început nu-l văzu decât pe Pip, care nu avusese timp să-și termine pe deplin toaleta.

— Ce-ai aflat? îl întrebă, fără altă introducere.

— Jupâne, răspunse ex-coșarul care, atunci când se înfățișa cu adevărata sa culoare, era un băiat destul de drăguț, de douăzeci de ani, poate ceva mai uzat de viața prea precoce, obosit, am putea spune chiar veștejit, dar

care recupera prin grația vioaie a mișcărilor sale și prin inteligența șmecheroasă ce-i sclipea pe chip. Jupâne, să fiți bine lămurit că nu poți intra așa cum vrei în locuința unui alderman... Menajera, destul de bătrână, deși păstrând încă destule vestigii, era cruntă ca un balaur și pretindea că, nu mai departe de luna trecută, toate coșurile au fost curățate...

— Te întreb ce-ai aflat? îl întrerupse Uckrill. După ce-mi răspunzi, vei avea tot timpul să te lauzi. S-a-nțeles?

Pip făcu o strâmbătură plină de bună-dispoziție.

— Bine, jupâne Andrew, dacă n-avem timp de sporovăit, scurtez... Numai și numai ca să-mi facă plăcere, menajera mi-a îngăduit să curăț burlanele din camera ei... Dumnezeu mi-e martor că, după ce-am început acolo, am cam băjbăit; dar, în cele din urmă, am ajuns la biroul alderman-ului, tocmai în clipa în care omul nostru își deschidea portofelul...

— Și diamantul insinuă Uckrill.

— Lipsă totală!... Nu era nici un diamant, așa cum nu este nici pe mâna mea.

— Atunci, ce știi?

— Știu că alderman-ul este un ticălos înrăit, răspunse Pip, care, tot vorbind, îmbrăcase o redingotă și aproape căpătase înfățișarea unui mic gentleman. Și în plus, mai știu că portofelul conține trei sute cincizeci de mii de lire sterline, în polițe.

— Atunci nu mai este vorba despre diamant! exclamă, aproape bucuros, Uckrill.

— Nu, într-adevăr, jupâne Andrew; fie că diamantul se află aici, fie că este la antipod, nu mai e vorba de el, și alderman-ul Adrian Zephyr — un adevărat coțcar — ia lucrurile ca atare... A pus cele trei sute de mii de lire sterline în casa lui de bani cu încuietoare secretă, ultima bijuterie confecționată de firma "*Brackman Brothers and Sons*", și a spus, înjurând ca un onorabil membru al societății "*White-Friars*", că voia să fie blestemat dacă respectiva avere va ieși vreodată de acolo.

Uckrill nu răspunse nimic, dar mintea îi lucra.

Dady ajunsese să-și spună că, la urma urmei, acea destrăbălare de înjurături îl ușurase considerabil — pe el, care de atâta amar de vreme se limitase la slabul regim de "Piele de anghilă". Regretă numai că nu apucase să dea drumul unei anume înjurături cu aspect original, care, odinioară, sporea valoarea vorbelor rostite de el. Dacă tot Pip era cel care plătea!

— Asta-i tot? întrebă jupânul Andrew.

— Nă, răspunse Pip. A venit Dav-Lily...

— Știu, îl întrerupse Uckrill.

Căpitanul ciuli urechea.

— Nu zău? spuse printre gingiile sale lipsite de dinți. Frumoasa ticăloasă?

— Cât despre ce-au putut să-și Spună Day-Lily și alderman-ul, continuă Pip, nu pot să vă redau prea multe... Au vorbit despre o afacere... De data asta, au pomenit, despre diamant... și am auzit pronunțându-se numele Marchizei... Și pe urmă, alderman-ul, căruia i se suise sângele la cap, după cum spunea, l-a dus pe Day-Lily în grădină... Eu, după o mulțime de trudă, am coborât prin coșul demnei, și prea puțin proaspetei menajere, am sărutat-o drept mulțumire — și iată-mă!

Uckrill își sprijinea capul în mână și părea să continue gândirea profundă pe care o începuse în spatele casei alderman-ului, pe Pretty-Lane.

De multă vreme simțise că-i sporește îngrijorarea în legătură cu viitorul lui miss Mary, acea copilă pe care jurase s-o protejeze. Îndurerat de faptul că se știa neputincios să-l împiedice pe grasul Adrian să delapidaze averea protejatei sale, își spusese că sărmana era, poate, amenințată și de alte primejdii. De ce n-ar fi în stare alderman-ul de care depindea fata?

Și de aceea, spre a interveni mai bine și a acționa mai eficace, dacă ar fi cazul, alcătuisese un soi de mică familie polițistă, apropiindu-și asociați de felul lui Pip și al lui Dady O'Crab.

În această familie, gradele se numerotau invers în aport cu valoarea și cu autoritatea:

Uckrill, șeful, avea numărul 3.

Căpitanul Dady — numărul 2.

Iar gentlemanul Pip — numărul 1.

Dacă l-am văzut pe Uckrill, visând, solitar, sub ferestrele lui miss Mary, devenită o tânără frumoasă, se datorează faptului că sentimentul de devotament al unui servitor curajos și credincios față de copila fără apărare, pe care o știa amenințată, îl împingea mereu și mai mult ca niciodată să vegheze asupra ei.

Sosirea la Londra a lui Sir Franck îi dăduse o speranță. Poate că acesta îi va fi un aliat.

O clipă se temuse că și acela să nu fie un ticălos, precum fratele său Adrian. Într-adevăr, umblau zvonuri puțin favorabile fostului rezident. Și Uckrill fusese chiar însărcinat, de către Scotland-Yard, să-l "fileze" cu abilitate. Dar se pricepea la oameni. Dacă, după ce vreme de două zile, îl observase pe sir Franck pe *Creolian* și după ce asistase la convorbirea sa cu numărul 23 de la serviciul "afaceri curente", îi mai rămăsese o îndoială cu privire la cinstea sa, aceea îndoială se spulberase după raportul pe care i-l făcuse Pip.

Departe de a fi un om rău, sir Franck voise să-și dea punga numărului 23 de la curente, care totuși îl insultase.

Și departe de a fi un hoț, el, sir Franck, era cel pe care alderman-ul avea de gând să-l jefuiască. Acesta era încă un lucru pe care A.-E.-I.-O. Uckrill își promitea să-l împiedice.

Acum, medita la ceea ce aflase de la Pip și se gândea, nici cu glas tare, nici în minte:

— Dacă Day-Lily este cel care pune la cale toată această afacere, vom avea de lucru cu grămada... Acea domnișoară Sun-Ray e o ticăloasă subtilă, care niciodată nu merge drept la țintă și care inventează tot timpul intrigi... În ce viespar nenorocit am nimerit! Dacă azi-

dimineată l-aș fi întâlnit pe bătrânul Dady, aș fi putut să-l pun pe pistă, dar sunt sigur că a dormit toată ziua în vreun *spirit-shop* (bar) de pe strada Tamisei.

Dady se ridică, parcă acționat de un resort, și tuși, cu putere.

— Foarte mulțumesc, piele de anghilă! exclamă, fiindcă astă-seară am încasat destule, stimatul meu domn!... Aș fi tare curios să știu cum ați fi procedat pentru a mă pune pe urmele unui vânat care încă nu a fost stârnit?... Știați oare, azi-dimineată, că veți avea de-a face cu Day-Lily și "școala" sa?... Dracul să...! Bine, bine, sunteți martor că nu poate fi vorba de amendă și că n-am spus ce voiam de la dracul.

Înaintă câțiva pași, se trase de reverele hainei și se înfipse în fața lui Uckrill, în poziția soldatului fără arme.

— Dar există oameni care fac treabă fără să li se spună... continuă cu o mândrie plină de modestie. Este adevărat că nu mă pricep să mă cațăr pe coșuri ca tânărul gentleman Pip... pe care nu vreau să-l vorbesc de rău... Doar că, jupâne Andrew, fiți bun și ascultați-mă o clipă, și veți vedea ce este acela un raport făcut așa cum trebuie. Deoarece am fost căpitan sau patron de negoț, ca regretatul meu văr Paddy O'Chrane — continuă, lungindu-și cuvintele — și majordom pe vremea când încă mai trăia *mistress Nicely*, soția mea necredincioasă și iubită, care ținea acea *public-house* (cârciuma) a cavalerilor lui Saint-George — pe cinstea mea, garantez — pe Upper Thames-Street; n-am crezut că trebuia să accept simplul titlu de sergent al poliției de cercetări, pe care mi-l oferea șeful birourilor Scotland-Yard-ului, sau, mai curând, guvernământul reginei... Am preferat să intru în familia dumneavoastră, jupâne Andrew, pentru că speram că voi fi tratat cu considerația și respectul ce mi se datorează... Îl cunosc, încă de când era copil, pe tânărul Pip, aci de față, și dacă nu-i istorisesc, acum, povestea vieții, este nu fiindcă mă tem să nu-i sperii modestia, ci pentru că ea va constitui subiectul unei

conferințe ulterioare, mult mai extinse...

— Și asta este ceea ce numești un raport așa cum trebuie, tată? întrebă Pip, rânjind.

Printr-un gest, Uckrill îl obligă pe Pip să tacă. El însuși se feri să-l întrerupă pe căpitan, care avea felul său de a povesti și de la care nu se putea scoate nimic pe căile obișnuite.

— Astfel încât, continuă Dady după câteva secunde de tăcere, azi-dimineață m-am dus la bordul navei *Creolian* spre a vă saluta pe domnia-voastră, așa cum, după câte cred, era de datoria mea... Tânărul aici prezent și pe care l-am văzut, odinioară, câștigându-și bine traiul prin simpla imitare a lătratului dogilor sau a schelălăitului javrelor din rasa King-Charles... și, că veni vorba, imitațiile lui erau mai bune decât cele reale — acest tânăr, așadar, se afla împreună cu mine... Oamenii de pe navă ne-au spus că rezidentul din Nepal plecase și că-l urmărișeti ca o umbră... Pip a zis imediat: "Este momentul să vedem dacă nu cumva coșurile aldermanului au nevoie să fie curățate." L-am încurajat mângâindu-i bărbia, fiindcă întotdeauna trebuie să susții elanul tinerilor, și i-am vorbit cam așa: "Pip, prietene, tatăl tău a fost un cerșetor renegat de la *White-Chapel*, iar mama ta, o ticăloasă nenorocită, din același loc detestabil... Nici nu mai vorbesc despre sora ta, Swab, care continuă să ducă o viață jalnică, înghițind în pieptul ei slăbănog tot ginul din Londra... Dintr-un sac de cărbune nu vei reuși niciodată să obții făină albă... Dacă nu ești ticălos decât pe jumătate, încă va trebui să ți se țină cont și pentru atâta." Nu știam, la acea vreme, cum îmi va răsplăti gentlemanul Pip, astă-seară, bunăvoința și politețea mea. Dar să trecem peste asta, căci eu nu sunt dintre cei care spun puțin cu vorbe multe... Domnul Pip s-a dus să-și pună funingine pe față, iar eu am traversat întregul City până la *Poultry*, unde credeam că vă voi întâlni. În clipa în care soseam, l-am văzut pe numărul 28 de la afaceri curente primind un pumn zdravăn în piept și

rostogolindu-se pe trotuar... Deoarece oamenii de la acest serviciu sunt făcuți pentru astfel de treburi, nu era cazul că mă ocup de asta... Aproape imediat după aceea, Day-Lily, dirijorul, a sosit cu frumosul său echipaj... Ați remarcat, jupâne Andrew, fața *groom*-ului lui Day-Lily și pe cea a vizitiului său?

— Nu, răspunse Uckrill, tocmai îl văzusem pe Day-Lily intrând la alderman și eram preocupat.

Dady clătină din cap, ca un om priceput.

— Nu este cazul să dau sfaturi superiorilor mei, rosti sentențios, dar mă adresez ție, Pip, nepotul meu, ființă pricăjită care nu vei avea niciodată barbă... Nu trebuie să fii preocupat, mă înțelegi? Oamenii care sunt preocupați au ochi, dar nu văd nimic, că blestemații din biblie, care au urechi pentru a nu auzi, și să mă ia dra...

Pip, care-și aranja nodul unei cravate de mătase, destul de cochetă, și-și potrivea gulerul pe o cămașă de o albeață ireproșabilă, îi aruncă o privire batjocoritoare căpitanului și-l întrebă:

— Ei, bine! Tată, cine voiai să te ia?... Să știi că dacă va fi o urmare la operația de adineauri, eu închid casa de bani.

Dady O'Crab nu răspunse la această insinuare prea directă: de altminteri, se simțea vinovat. Continuă, adresându-se lui Uckrill:

— Mărturisesc, jupâne Andrew, că aș lua cu plăcere masa peste o clipă, chiar dacă acest tânăr monden (îl arată pe Pip, cu o mișcare a umerilor) mi-a furat paharul cu grog pe care-l beau zilnic spre a-mi deschide apetitul... Nu-mi rămâne să vă mai spun decât atât: *groom*-ul lui Day-Lily nu era altul decât profesorul de dans Jonathan Girle...

A.-E.-I.-O. Uckrill tresări.

— ...iar vizitiul său — juristul Robert Vaughant! încheie Dady O'Crab, cu o expresie de triumf care părea că înalță și mai mult, dacă era posibil, statura lui lungă și slabă...

— Ești foarte sigur de asta? întrebă Uckrill.

Căpitanul dădu din cap afirmativ.

— Trei șefi de școală laolaltă!... șopti Uckrill. Cei mai îndemânatici tâlhari din Londra, reuniți într-o singură școală!... Și, printre ei, acea femeie care — ea singură — valorează cât zecel!... Încă de la călătoria mea în Franța știam că sunt asociați... Dar așa ceva nu s-a mai văzut niciodată, și vă spun, copii, că vom avea bălaie de cap.

— Cât despre a afirma că așa ceva nu s-a mai văzut, jupâne Andrew — îl corectă Dady O'Crab folosind tonul lui cel mai dogmatic — vă înșelați sau greșiți, dacă-mi este permis să mă exprim astfel... Am trăit vremurile, și Pip le-a trăit și el, deși nu este așa de în vârstă, în care noi toți alcătuiam... adică în care hoții din Londra alcătuiau o unică și mare uniune care se numea o familie, ea și onorabilă escadră din care fac parte actualmente... Dar marea familie a hoților englezi, în loc să fie alcătuită din trei membri, așa că a noastră: dumneavoastră eu și gentlemanul Pip, era formată, domnia voastră din aproape o sută de mii de adepți... Și șefii noștri... vreau să spun șefii acelei adunături imorale, erau niște lorzi, domnia voastră, adevărați lorzi! Ah! Ah! adăugă, cu un zâmbet înduioșat — ce de povești frumoase știu! Și, în tovărășia vărului meu Paddy O'Chrane, am trăit aventuri frumoase!... Oamenii din Marylebone nu îndrăzneau defel să se apropie de malurile Tamisei. În serile de iarnă, când se ridica ceața — și se ridica des... Erau niște afaceri grozave, domnia voastră... Când se vedeau strălucind în noapte lanterna verde de la Black-Friars și lanterna galbenă de la Westminster, felele de la *public-houses*, în City, pregăteau valuri de grog!... Și dacă elefantul Saunders n-ar fi astupat, cu trupul lui mare, subteranul pe care-l săpasem sub strada Prince, să mă bată Dumnezeu! Sau, mai curând, piele de anghilă! Știu perfect de bine ce s-ar fi întâmplat cu lingourile băncii Angliei! Ah! Marchizul de Rio-Santo^[38] nu era un papă-lapte, să ard în infern dacă nu-i așa!

Bietul om se exaltase atât de tare tot vorbind, încât ultima înjurătură îi trecu printre buze fără a-i mai revolta susceptibilitatea.

— Încă îi mai lasă gura apă, șopti Pip care se apropiase de jupânul Andrew. Dar raportul — pentru că chestia asta se cheamă un raport — nu se va termina nici până mâine dimineată... și vă mărturisesc că acolo sus, înspre Portland-Place, există o doamnă din *high-life* care, așteptându-mă, își mușcă cu nerăbdare unghiuțele trandafirii.

— Te aud, rechin rău ce ești! strigă căpitanul cu un glas tunător. Bănuiești, cu siguranță, că am descoperit și altceva, deși eu trec prin uși, nu prin hornuri... Cât despre doamna care te așteaptă, dânsa nu locuiește în Portland-Place, ci pe Ave-Maria-Lane, tocmai în partea cea mai de sus a unei case sortite să fie demolată, și pe care, săptămâna trecută, am văzut-o sprijinită în niște grinzi rebutate... Doamna aparține, este adevărat, înaltei societăți, prin faptul că termină de tocit încălțăminte cameristelor unor *Ladies*... Se numește Suky și seamănă ca două picături de apă cu sora ta, Swab... N-ai decât să ridici din umeri, gentlemanule, dar să nu mă contrazici... este mare păcat să minți. Iată, așadar, cum stăm — se întrerupse deodată, punându-și degetul lung, păros și osos pe un nasture al hainei lui A.-E.-I.-O. Uckrill. Day-Lily se află la alderman-ul Adrian, Robert Vaughant este pe capra trăsुरii, Jonathan Girle stă în spate. Și căpitanul Dady este înăuntru!

— Cum, înăuntru?! se mirară simultan Andrew și Pip.

Dady O'Crab era prea dornic de succes ca să se mai supere și de această întrerupere a lui Pip. Îi privi în tăcere pe cei doi interlocutori ai lui și timp de o clipă se bucură de triumful său legitim.

— Miss Sun-Ray este cu adevărat șefa, spuse în cele din urmă, dar niște tipi ca Jonathan și ca Robert, chiar dacă intră într-o școală, își păstrează liberul lor arbitru...

Am și eu o afacere cu Robert și cu Jonathan... Ne-am înțeles, pur și simplu, Jonathan, Robert și cu mine, să-i adunăm pe cei optzeci de mii de băieți buni care-au rămas răspândiți prin Londra, ca să dăm o lovitură cel puțin la fel de frumoasă ca cea despre care vă vorbeam adineauri. Dar nu vom avea cu noi nici un elefant de felul lui Saunders, care doar prin moartea lui ne-a făcut să ratăm prima afacere.

Uckrill și Pip erau numai urechi.

— Am avut ideea, încheie bunul căpitan, și acei domni m-au aprobat în unanimitate, să dăm foc *Palatului de Cristal*^[39] și, profitând de incendiu, să jefuim Marea Expoziție!

Capitolul IX - În trăsură

Uckrill îi spusese vizitiului Jim:

— Urcă prin Temple-Bar, mergi de-a lungul Strandului și du-te să-i arăți milordului parcurile... Vei căpăta un bacșiș bun.

În mod flegmatic și conștiincios, Jim urmărea itinerariul trasat.

De altminteri, la început sir Franck nu se interesă deloc de ceea ce se întâmpla în jurul său.

Aventura lui de mai adineauri îl indispusese. Venind la Londra, socotea că va fi un necunoscut și că nu va mai fi nevoit să i se împruiască urechile cu povestea aceea absurdă cu diamante, care începea să-l enerveze, în ciuda disprețului pe care îl avea pentru o calomnie care nu se baza pe nimic.

Dar nu făcuse nici zece pași în acest oraș și un individ, care-i era total necunoscut. Îl interpelase spunându-i pe nume, îl apucase în mod familiar de nasturii redingotei și se agățase, literalmente, de persoana lui, pentru a-i debita, în cele din urmă, povestea

aceea ridicolă.

Nu înțelesese prea bine ce putea să însemne, ca poziție socială, titlul de "numărul 20 de la curente", dat acelui individ de către omul în negru a cărui intervenție îndatoritoare îl eliberase, în fine, de acel personaj plictisitor.

Se întreba însă, nu fără o oarecare îngrijorare, dacă o asemenea scenă se va repeta adesea și dacă acele "curente" aveau multe "numere" de felul celui care "sărise" asupra lui.

Se gândea, cu un oftat de regret, la vastele întinderi albastre și liniștite de "acolo", la capitală sa, la palatul său și la acea minunată țară însoțită unde, până mai ieri, era aproape rege.

Sir Franck ajunsese aici cu gândurile sale, când trăsură lui se opri brusc. Această haltă îl scoase din visarea în care se cufundase.

Fără ca el să-și fi dat seama, trăsură mersese în lungul întregului Strand și se afla acum în Piccadily, la intrarea în Green-Park.

Locul în care afluența de echipaje și de călăreți tocmai provocase oprirea momentană a trăsurii lui sir Franck este punctul în care începe eleganta promenadă a capitalei engleze. Acolo se desfășoară defilarea zilnică a frumoaselor *Ladies*^[40] a blondelor *Misses*^[41] a cochetelor atelaje care se duc spre sau revin din parcuri — ceva asemănător cu drumul de acces spre Blois de Boulogne, de la Paris.

Se întâmplă ca o trăsură deschisă, o "victoria", cu un atelaj foarte bogat și care venea din sens invers, să fie silită să se oprească și ea, ba încă atât de aproape de trăsură ex-rezidentului, încât roțile celor două vehicule se atingeau.

Pe pernele acelei călești, sub o blană mare din vulpi albastre, stătea rezemată, într-o poziție nonșalantă, o femeie. În această situație, stând față-n față cu sir Franck, ea se afla atât de aproape de fostul rezident încât

i-ar fi fost imposibil să n-o privească și, mai ales, să n-o admire.

În clipa în care a zărit-o, ea își aplecă ușor capul în direcția opusă, astfel că el nu-i putea vedea decât profilul și începutul unei splendide cefi deasupra căreia se ridicau, în ondulații moi și minunate, niște bucle blonde cu reflexe de aur roșcat, un păr de culoarea celui blond arămiu pe care-l picta cu atâta dragoste Tițian... Capul, prins pe gâtul de un alb lăptos, delicat și flexibil, avea un contur superb iar urechea era micuță și transparentă ca o mică scoică de sidef trandafiriu.

Aproape imediat, necunoscută se întoarse spre fostul rezident, și mișcarea cu care o făcu nu reuși să spulbere vraja. Dimpotrivă sir Franck rămase uimit și orbit. Nu era o femeie, ci o fată tânără, cu toată strălucirea și prospețimea Florei — zeita primăverii, și cu grația și noblețea unei Diane.

Fără îndoială, întorcându-se spre sir Franck, fata nu se așteptase să se pomenească atât de aproape de un gentleman absorbit în contemplarea ei, sau poate că privirea fostului rezident trăda prea grăitor impresia de încântare a cărei cauză era ea însăși... Roși puțin, sub acea privire neașteptată, și totuși nu-și putu reține cu totul un ușor zâmbet ștregăresc, ce-i întredeschise buzele.

Toată această scenă nu durase decât un minut.

Când circulația a putut fi reluată, "victoria" porni din nou la drum, urcând spre Strand, în timp ce trăsură își continua mersul spre Hyde-Park...

Dar acea apariție fermecătoare și neașteptată produsese asupra lui Franck Zephyr efectul fericit de a-l scoate din proasta lui dispoziție și de a colora puțin în roz cenușiul gândurilor sale...

Desigur, nu pentru că l-ar fi cuprins deja niște dorințe de dragoste sau pentru că această simplă întâlnire cu o necunoscută ar fi fost de ajuns ca el să se simtă lovit în inimă de acel faimos "*coup de foudre*", acea

dragoste la prima vedere de care abuzează atâta unui scriitori, ca să-și închege combinațiile lor romanțioase.

Emoția lui sir Franck (căci era cu adevărat emoționat) era mai curând un sentiment de surpriză și de încântare, asemănător celui pe care l-ar încerca un om pierdut în umiditatea opacă a ceții și pe care l-ar scălda, pe neașteptate, o binefăcătoare ploaie de raze ale unui soare primăvăritic, care ar ilumina brusc, în jurul său, tufișuri înverzite și pajiști de curând înflorite...

Acum trăsura ex-rezidentului înainta ușor pe nisipul aleii, în lungul râului șerpuitor, printre peluzele minunat întreținute ale acelor imense și superbe grădini despre care se poate spune că sunt plămânii orașului.

Circulația trepidantă și gălăgioasă de adineauri fusese înlocuită de preumblarea lentă și odihnitoare a echipajelor de lux; aerul, foarte curat, era încărcat cu mirosuri fine: parfumuri feminine amestecate cu miresmele primelor flori ale anului.

Sir Franck uitase, așadar, aventura ridicolă pe care o avusese cu "numărul 28" și se cufundase din nou în visare, dar o visare mai roz.

Dar, aproape fără a-și da seama, niște gânduri ciudate luară naștere în mintea lui. Vederea frumoasei necunoscute trezise, mai vie că oricând în imaginația sa, amintirea chipului Nowlei. Nu pentru că i-ar fi semănat ca trăsături. Dar, desigur, frumusețea ei, abia întrezărită, o egala pe cea a hindusei, și era prima dată când lui Franck i se întâmpla să facă o astfel de constatare.

Da, era într-adevăr aceeași grație regească, aceeași puritate și aceeași perfecțiune a liniilor și a formelor, aceeași noblețe a mișcărilor și a ținutei și, mai ales, aceeași fermecătoare tinerețe!

Erau egale ca splendoare și din fiecare emana aceeași strălucire de stea. Și, prin aceasta, se asemănau!

Acesta era motivul pentru care vederea uneia trezise în sir Franck amintirea celeilalte.

Dar fostul rezident nu se gândea niciodată la Nowla

fără a se gândi totodată și la Miriam, sărmana fetiță născută din dragostea să cu fiica brahmanilor și pe care nu reușise s-o salveze, prima dată, de răzbunarea Sikhs-ilor, decât pentru a o vedea răpită, în împrejurările misterioase și tragice pe care le-am descris.

Și acea dublă amintire era însoțită întotdeauna, în inima sa, de o profundă înduioșare.

Miriam!

Astăzi ar avea paisprezece ani! Ar fi deja o mică femeie, ca fetele precoce din rasa ei maternă! Și ar fi frumoasă, frumoasă ca Nowla, poate chiar mai frumoasă, da, mai frumoasă decât strălucitoarea străină întrezărită adineauri, după care bărbații se întorceau, uimiți și muți de admirație.

Oare de ce nu veghease mai bine asupra lor? În mijlocul capitalei sale, în palatul său, sub protecția atâtor sclavi, le crezuse în siguranță. Și totuși, ce se întâmplase cu ele, cu Miriam și cu mama ei?

Moarte!

Putea oare să se mai îndoiască? Cunoștea prea bine fanatismul acelor triburi indiene care credeau că dragostea uneia dintre ficele lor pentru un creștin le dezonorase în fața zeului lor... A trebuit ca mama și fiica — era perfect convins de asta — să plătească cu viața lor sacrilegiul săvârșit.

Nu o dată fusese pe punctul de a renunța la postul său de rezident, spre a pleca, așa ca altădată, de unul singur, într-una din acele expediții în care săvârșise atâtea minuni, și să le răzbune, la rândul lui, fără milă, prin exterminarea acelor pe care-i știa bine că sunt cei care le răpiseră. Mai ales prin moartea acelui Sauton, pe care-l ghicise, dar prea târziu, a fi fratele Nowlei.

Nu-și pusese lotuși în aplicare acel plan, fiind prea convins de soarta lor tristă și preferind — deoarece nu mai putea fi vorba despre răzbunare — să păstreze încă acea putere aproape nemărginită care-i va permite poate, cândva, să le răzbune mai ușor și mai cumplit.

Prea generos pentru a trăi veșnic cu sentimentul urii și timpul cicatrizându-i, încetul cu încetul, rănilor, ajunsese să înțeleagă, în parte, superstițiile pe care oaspeții săi au fost împinși să le respecte.

Aproape că se acuzase pe sine că, violând legile ospitalității lor încrezătoare, fusese autorul propriei sale nefericiri.

Și rămăsese doar cumplit de trist.

Mai de curând, când primise sarcina de a merge la Sikhs-i ca să ia *Koh-i-noor*-ul, profitase de acea misiune spre a începe o nouă anchetă, încercând să capele o dovadă materială a sortii celor pe care le plânsese atâta.

În zadar.

Întregul trib căruia îi aparținuse Nowla, fugind de oprobriul triburilor vecine, se exilase.

Aflase doar ceva, și anume că bătrânul patriarh murise și că Sauton nu se mai întorsese niciodată.

Trebuia, așadar, să piardă speranța de a lămuri vreodată acel mister îngrozitor.

Se gândise atunci să se apropie de familia lui. Își adusese aminte că avea la Londra un nepot și o nepoată, ambii orfani. În copilărie o iubise mult pe sora lui, Nancy, cu care semăna extraordinar de mult, până într-atâta încât, dacă se deghiza cu veșmintele ei, abia dacă puteau fi deosebiți unul de celălalt.

— Dacă nepotul meu Dick îi seamănă mamei sale, se gândise, trebuie să semene și cu mine. Cât despre nepoata mea Mary, este ceva mai mare decât Miriam, dar probabil că nu pare mai în vârstă decât ar părea, astăzi, fiica mea. Ea va înlocui copila pe care am pierdut-o.

Între timp, Jim — executând literă cu literă consemnul dat de Uckrill, când îl îndemnase să-l plimbe prin Londra pe fostul rezident — ieșise din Hyde-Park, îndreptându-se, prin Constitution-Hill, spre palatul Buckingham, căruia sir Franck îi acordase, de altminteri, prea puțină atenție. Intrase apoi în Mall, mergând în lungul lui Saint-James-Park, până la Admiralty. Acum,

își plimba clientul printr-un cartier pe jumătate înstărit, pe jumătate luxos, ale cărui locuințe — în majoritate vile înconjurate de boschete și având o înfățișare plăcută — alcătuiau un ansamblu numit, în acele timpuri "Grădinile" ("*The Gardens*").

Toate acele vile aparțineau unor nobili, unor financiari sau unor comercianți bogați din City, care le foloseau pentru legăturile lor amoroase de contrabandă.

În mijlocul acestor "grădini" șerpuia un fel de străduță mizerabilă, ai cărei locuitori erau, în general, crema bandiților și a zdrențăroșilor capitalei.

Pegra Londrei se simțea foarte bine acolo, și anume pentru un motiv excelent: deoarece partea din spate a caselor de pe acea străduță dădea spre grădinile unor oameni sus-puși, era de ajuns să faci o săritură, bine calculată, în proprietatea vecină, pentru a opri pe loc urmărirea de către polițiștii respectuoși... Era ceva cam ca un adăpost. Foarte prețios pentru hoți.

Ba chiar, se obișnuia — fără îndoială, ca o aluzie batjocoritoare — că străduța să fie denumită cu un nume cu totul edificator: *grădinile Cremonei*.

Prin anul 1862, municipalitatea Londrei a demolat acest cartier și pe fostul său amplasament se află astăzi Trafalgar-Square.

Aceste detalii își au importanța lor, așa cum se va putea vedea, dar sir Franck Zephyr, care sosea din India, habar nu avea de ele.

De altminteri, Jim avusese grijă să evite străduța și clientul său nu văzuse, din tot cartierul, decât vilele cochete și elegante, în spatele unor frunzișuri proaspete și înconjurate de garduri verzi și de boschete.

Pe grilajul uneia dintre ele era prins afișul: "De vânzare".

"Ia te uită", gândi Franck Zephyr, "aș prefera să locuiesc aici, decât într-unul din acele cartiere zgomotoase pe care le-am traversat adineauri."

Și i se adresă lui Jim:

— Suntem departe aici de Poultry?

— La aproximativ două mile, milord, răspunse Jim.

"Aș fi deci, destul de aproape de bunul Adrian", se gândi imediat sir Franck.

Îi porunci lui Jim să întoarcă și să oprească în fața casei.

Aceasta avea o înfățișare foarte respectabilă, cu un stil elegant și sobru, dar lăsând să se ghicească de la o poștă confortul pe care-l oferea, astfel încât un om cu gust, așa cum era Franck, nu ar fi ales o alta dintr-o sută.

"— Va trebui", își spuse, "să-l rog pe alderman să vină s-o vadă, împreună cu mine."

Apoi, răzgândindu-se:

"Pe cîntea mea, de ce n-aș vedea-o imediat... Știu mai bine decât Adrian ce-mi trebuie... Și dacă această casă îmi convine, voi evita astfel să-l deranjez pe fratele meu care este un om foarte ocupat, după câte mi s-a părut."

După ce raționase în acest mod, privi mai atent afișul și află că, pentru toate informațiile privitoare la casa de vânzare, trebuia să se adreseze juristului Robert Vaughtan, care locuia pe Saint-Martin-Lane.

Saint-Martin-Lane era foarte aproape, după cum îi explică Jim, așa că Franck îi spuse să-l conducă imediat la adresa indicată și, o jumătate de oră mai târziu, reveni să viziteze casa, însoțit fiind de un bărbat în jurul vârstei de treizeci și cinci de ani, îmbrăcat foarte corect, în haine negre și purtând niște ochelari cu ramă de aur; întocmai înfățișarea unui om de afaceri cinstit și serios.

În vreme ce Jim aștepta în fața grilajului, Robert Vaughtan și fostul rezident, primul conducându-l și dând explicații celui de-al doilea, intrară în casă.

Clădirea era bine împărțită, mare, de un lux solid și confortabil, așa cum promitea și exteriorul. Dar, în curând, atenția cu care o studia sir Franck fu distrasă...

Deoarece aruncase o privire, printr-una din

ferestrele încăperilor pe care le traversa, spre vilă vecină, care nu era ascunsă de frunziș din partea aceasta, nu-și putu reține o exclamație de surpriză.

În balconul acelei vile, o femeie — o femeie foarte tânără — cu tenul strălucitor, cu părul de un blond-roșcat aprins, stătea, cu ochii plecați, cu bărbia sprijinită în trei degete, în poziția unei gândiri adânci.

Și acea femeie tânără nu era alta decât frumoasa pe care sir Franck, în plimbarea sa, o întâlnise cu puțin timp înainte, în Piccadily.

În mod clar, hazardului îi plăcea să-l aducă în prezența acelei drăguțe persoane.

Hazardul? Era cu adevărat hazardul, care se distra jucându-se astfel?

Dacă fostul rezident din Nepal, în loc s-o privească atât de îndelung pe frumoasa necunoscută din Piccadily, l-ar fi privit mai atent pe vizitiul ei, poate că acum ar fi găsit o oarecare asemănare cu același Robert Vaughtan, jurist și om serios care, în clipa de față, îl însoțea să viziteze vila din *"The Gardens"*.

Dar sir Franck, orbit de admirație, nu o văzuse decât pe cea care se plimba cu trăsura și nu acordase nici o atenție vizitiului.

Între timp, omul de afaceri, în spatele ochelarilor săi de aur, nu-și dezlipea privirile de pe... clientul său.

Un zâmbet subțire îi încreți buza când văzu că uimirea lui sir Franck, la vederea neașteptată a doamnei din balcon, nu era lipsită de o oarecare emoție.

Și deoarece sir Franck, din nou vrăjit, rămânea în fața ferestrei, într-o atitudine cu adevărat plină de admirație, zâmbetul maestrului Vaughtan se accentua, ajungând să devină un rânjet mut.

De altminteri, sir Franck, absorbit în contemplare, nici nu-și dădu seama de asta. În mod clar, era intrigat.

— Cine este această doamnă? întrebă, întorcându-se.

— Este Marchiza, răspunse cu amabilitate asociatul

lui Day-Lily.

— Marchiza? mai întrebă fostul rezident.

— O! Nu realmente o marchiză... deși, prin ținuta măreață și prin frumusețea ei, ar fi demnă să poarte cu adevărat acest titlu. Este numită astfel fiindcă bătrânul marchiz de Hackney este cel care i-a oferit acest mic palat drăguț, echipajele și bijuteriile sale.

Sir Franck păru puțin dezamăgit.

— Și totuși, continuă zâmbind omul de afaceri, ea nu e metresa bătrânului marchiz. Este o virtuoaasă...

— Cu toate acestea...

— O virtuoaasă sperioasă, milord, în ciuda aparenței. Și treaba merită să fie povestită... Se spune că, dacă a receptat darurile marchizului, n-a făcut-o decât pentru că a fost silită și obligată de către o persoană din familia ei, care o terorizează... Dar, în pofida acestei presiuni și a generozității sale, bătrânul îndrăgostit nu este deloc mai avansat decât în prima zi... Tot ce a obținut, este să fie primit zilnic, câte o jumătate de oră, de către frumoasa copilă... primit de față cu martori... Și întrevederea nu-i este acordată pentru a-i spune vorbe dulci, credeți-mă, milord... Căci tânăra rebelă nu i se adresează decât ca să-l respingă și să-i ceară s-o lase în pace, sau chiar ca să-și bată joc de el... Ceea ce nu-l împiedică, prostul bătrân, să revină a doua zi, cu noi daruri... Umblă zvonul că în felul acesta s-a ruinat, sau că se află foarte aproape de a ajunge la ruină... Iată toată povestea Marchizei!

Franck îl ascultase cu atenție pe Vaughant, dar fără a scăpa din ochi pe tânăra femeie despre care vorbeau. Văzu deodată că ea își ridicase privirea și că se uita la el.

Ca și în Piccadily, privirile li se întâlneau și tânăra se îmbujoră.

Din discreție, el se retrase de la fereastră și, întorcându-se spre Robert Vaughant, îi declară:

— Este în ordine, cumpăr casa...

În vreme ce între sir Franck și Robert Vaughant se schimbau acele cuvinte în legătură cu Marchiza, fostul

rezident nu bănuia că în vila vecină se vorbea despre el.

Acea convorbire al cărei subiect îl constituia el avea loc între Marchiza însăși și personajul pe care A.-E.-I.-O. Uckrill îl numea fie Day-Lily, fie miss Sun-Ray.

Între cele două femei există o mare asemănare, dar miss Sun-Ray era o persoană de douăzeci și opt-treizeci de ani, în timp ce sora ei nu număra decât șaptesprezece, optsprezece primăveri.

Una era piersica gustoasă, iar cealaltă — ramura de piersic înflorită.

Așa cum spuneam, Marchiza se afla pe balcon. Miss Sun-Ray, — s-o numim astfel, deși purta veșmintele elegantului gentleman pe care l-am văzut mai înainte intrând la alderman-ul Adrian — miss Sun-Ray, așadar, intrase fără zgomot în camera a cărei ușă-geam era deschisă spre acel balcon și se așezase, fără un cuvânt, în spatele unei perdele.

Din locul în care era instalată, îl vedea pe Franck Zephyr fără a fi văzută și, la fel ca Robert Vaughtant, fusese martoră emoției ce se zugrăvise pe chipul fostului rezident.

— Ei, bine! Frumoasa mea Georgina, surioară — i se adresă pe neașteptate — iată-te cufundată din nou în visările tale. La ce te gândești?

Marchiza tresări, ca trezită brusc din somn. Se crezuse singură.

— La ce mă gândesc, surioară? șopti cu un glas dulce și cu un suspin adânc. Parcă eu știu? La nimic vesel, asta este sigur.

— Eu, una, știu bine, i-o reteză cu acreală miss Sun-Ray, și nu sunt mulțumită de tine.

Georgina, care se întorsese către sora ei mai mare, își plecă ochii cu o expresie supusă, aproape tremurând.

— Mereu ideile tale nebunești! continuă miss Sun-Ray. Ești, nu-i așa, o mică persoană foarte nefericită, cu toate că toți se străduiesc să-ți asigure fericirea... să te facă bogată și cea mai invidiată dintre femeile!...

— Nu sunt deloc ambițioasă, nici orgolioasă — nu este vina mea, Jenny.

Se pare că Day-Lily sau miss Sun-Ray purta și numele de Jenny.

— N-ai dreptate, strigă ea. Am hotărât să fac din tine o mare doamnă, chiar împotriva voinței tale... O nevinovată ca tine nu trebuie să discute voința unei surori cu mai multă experiență.

— Îți dau ascultare, soră, de vreme ce mă aflui aici... Și totuși, mi se pare că te înșeli, Jenny, da, așa mi se pare... Nu pot înțelege cum tot aurul din lume ar putea face fericirea unei femei, dacă este nevoită s-o obțină cu prețul presiunilor pe care le suport... Bătrânul acela...

— Ei, bine, Georgina, ce-i cu bătrânul acela?

— Te asigur, Jenny, că vizitele lui sunt pentru mine o rușine și un supliciu de nesuportat.

— Cu toate acestea, ce-ți cere, și ce-i acoi~zi tu? Prea puțin, recunoaște... Dreptul de a te vedea zilnic timp de câteva minute, de a se convinge încă o dată, în fiecare zi, de disprețul tău... și de a se ruina pentru tine...

— Este prea mult, surioară, ți-o jur... Este adevărat, nu-mi cere nimic, dar totuși știu ce ascunde tăcerea lui și, când îl văd, visez, o! Da, visez, poftim: visez să fiu săracă și urâtă, și departe de aici... Privirile lui care imploră îmi par a fi niște insulte de nesuportat, iar zâmbetele sale, pe care le îngroașă o poftă vicioasă, mă fac să mă înfior, ca niște strâmbături hidoase... Mi-e scârbă de bogățiile lui, de luxul acesta pe care mă obligi să-l accept din partea lui... Așa că știi bine cu ce grabei ți le-aș lăsa ție... Dar nu va fi în curând ruinat, așa cum m-ai făcut să sper, spune-mi?

Miss Sun-Ray ridică din umeri, a milă. Dar, în mod clar, planurile sale de astăzi prevedeau să se poarte blând cu sora mai mică, din partea căreia cerea, de obicei, o ascultare oarbă.

— Haide, Georgina, reluă ca firul vorbei, văd bine că vei rămâne mereu aceeași. Nu poți fi schimbată, ființă

romanțioasă ce ești, și nu vei înțelege niciodată necesitățile vieții... Toate aceste aversiuni puerile și toate scrupulele tale meschine sunt totuși foarte ciudate, la o fată de originea ta. Căci tu, ca și mine, provii dintr-un mediu în care nu se obișnuiește să ai astfel de prejudecăți.

— Nu sunt deloc prejudecăți, surioară, ci simțăminte firești împotriva cărora nu pot lupta.

— Am înțeles... Amintește-ți, totuși, că fără mine, care am avut grijă de tine și care am încercat, fără a reuși, să-ți dau o educație practică, astăzi ai fi fost moartă de foame și de sărăcie, sau ai fi una dintre acele fete cinstite, prost îmbrăcate, bolnăvicioase și jalnice, ofilite din cauza lipsurilor de tot felul și care, muncind zi și noapte, în maghernite obiecte, câștigă cu greu cele câteva pence trebuincioase pâinii zilnice... Doar dacă, curând descurajată, n-ai fi ajuns, în pofida frumoaselor tale instincte, în șanț și, devenind asemenea prostituatelor de la White-Chapel, tuberculoase și alcoolice, care — pentru un pahar de gin — se dau unor marinari beți...

Un val de sânge năvăli în obrajii fetei.

— Surioară, ripostă cu vioiciune, cu glasul vibrând de indignare, surioară, știi că mai bine aș fi murit de o mie de ori, decât să ajung la asta!

— Atunci, mulțumește-mi, replică la rândul său miss Sun-Ray, că te-am scutit de un plonjon în apele murdare ale Tamisei și că am făcut din tine strălucitoarea ființă care ai devenit... Uită-te la situația extremă la care ai fi putut ajunge și compar-o cu cea pe care ți-am procurat-o, pe baza unui așa-zis sacrificiu al pudorii tale deplasate... Dar, la urma urmei, ești sora mea, Georgina, și vreau să mă iubești. Dacă acest sacrificiu, oricât de mic ar fi, pare să-ți fie prea greu, am hotărât să nu-ți mai forțez aversiunile.

O rază veselă de speranță ilumină frumoșii ochi ai Georginei.

— Adevărat, surioară? exclamă. Așadar, nu va mai trebui să suport vizitele bătrânului Hackney?

— Recunosc că bătrânul Hackney nu este un adorator cu o înfățișare prea atrăgătoare, și înțeleg că obsesiile, chiar și discrete, ale acestui nobil ramolit nu pot să-ți fie decât neplăcute.

— Ceea ce înseamnă, nu-i așa, exclamă iar Georgina, că-mi permiți să nu-l mai primesc?

Miss Sun-Ray nu răspunse direct la această întrebare plină de neliniște. Arătând cu degetul fereastra casei de vis-à-vis, la care, de o clipă, stătea sir Franck Zephyr, întrebă:

— Spune-mi, micuța și frumoasa mea Georgina, îl cunoști pe atrăgătorul gentleman care, de cel puțin cinci minute, este cufundat, în fața ta, într-o fericită contemplare? Pe cuvântul meu de cinste, a căzut în extaz. Pariez că această admirație ți-ar fi mai puțin odioasă decât cea a bătrânului tău adorator.

Astfel interpelată, tânăra își ridică ochii și-l văzu pe Franck, pe care nu-l zărise încă, de când se afla acolo, cu adevărat în extaz în fața ei.

Acesta fusese momentul în care ex-rezidentul, văzând-o roșind și nevoind s-o supere printr-o atenție indiscretă, se retrăsese din postul său de observație.

— Nu, Jenny, răspunse Georgina, nu-l cunosc pe acest gentleman.

— Ei, bine! adăugă cu oarecare ironie miss Sun-Ray, este un bărbat pe care-ți face plăcere să-l privești, cu un chip nobil și cu maniere frumoase, căruia femeii îi zâmbesc cu drag... Și adaug că mă înșeli, spunând că nu-l cunoști.

— Cum așa?

— Foarte bine. I-ai surâs foarte amabil, mai adineauri, când l-ai întâlnit în Piccadily. Și acum, te-ai îmbujorat toată doar pentru că, timp de o clipă, ai fost privită de el.

Georgina nu protestă. Se simțea, într-adevăr, foarte

îmbujorată.

Se întrebă, numai, cum de putea miss Sun-Ray să ştie atâtea lucruri.

— Nu este doar un cavaler frumos, continuă Sun-Ray. Este şi un adevărat erou de roman. Şi se numeşte sir Franck Zephyr.

— Fostul rezident din Nepal?! se miră Georgina, cu mult interes.

— Chiar el, frumoasa mea... Cel ale cărui extraordinare isprăvi ți le-am povestit acum câțva timp... Văd că nu l-ai uitat.

— Ei, bine! Jenny, spuse fata, după cele ce mi-ai povestit, chiar așa mi-l închipuiam.

Domnișoara Sun-Ray luă o expresie nepăsătoare.

— Despre ce discutam adineauri? întrebă, ca și cum ar fi vrut să schimbe vorba. Că ai fi foarte bucuroasă dacă n-ar trebui să-l mai primești pe bătrânul Hackney?

— O, sora mea mai mare, dacă ai face asta!...

— Ei, bine! Nu depinde decât de tine...

— Ce trebuie să fac?

— Să salvezi viața lui Sir Franck Zephyr.

— Ce vrei să spui, surioară?

— Este limpede. Viața fostului rezident din Nepal, care chiar acum un minut te privea cu atâta plăcere, repet, viața sa este în primejdie... Și tu, Georgina, ești cea care poți să-i faci imensul serviciu de a i-o salva.

Rostise aceste cuvinte cu răceală și răspicat, ațintind în ochii surorii sale o privire ascuțită ca un stilet.

Georgina cunoștea, fără îndoială, multe lucruri din trecutul lui miss Sun-Ray. Se înfioră din creștet până-n tălpi.

— Ce vrei să spui? repetă încă o dată, cu o voce lipsită de timbru.

— Iată, o lămură cu aceeași nepăsare miss Sun-Ray. Sir Franck Zephyr a primit sarcina de a se duce la Sikhs-i să ia faimosul diamant pe care Compania Indiilor l-a oferit de curând reginei. Dar este bănuț că ar fi înlocuit

acel diamant cu o piatră fără valoare și că și l-ar fi însușit... Or, diamantul valorează cincizeci de milioane de franci... Înțelegeți?

— Nu încă...

— Atunci, ascultă... Acest diamant de cincizeci de milioane, fie că o fi ajuns la regină, fie că a rămas în mâinile lui sir Franck Zephyr, eu am hotărât să-l obțin...

— Tu?

— Chiar eu... Dar, înainte de a încerca treaba aceasta, există un punct asupra căruia trebuie să fiu lămurită... Și, de data asta, mă vei înțelege pe deplin... Mă ascuți?

Palidă ca o moartă, Georgina încuviință printr-o aplecare a capului.

— Dacă diamantul *Koh-i-noor*, *Lucifer* sau *Muntele-de-Aur*, oricum ți-ar plăcea să-l numești — continuă miss Sun-Ray — dacă acest diamant este într-adevăr cel pe care regina urmează să-l expună, sub o vitrină blindată, cu prilejul manifestărilor de la *Great-Exhibition*, care se va deschide la Palatul de Cristal, aceasta este direcția în care îmi voi îndrepta atacul. În atare caz, îl voi lăsa în pace pe sir Franck Zephyr, care pare să te intereseze și care, în mod sigur, te privește la rândul său cu interes, deoarece l-am surprins în extaz în fața frumuseții tale... În caz contrar...

— În cazul contrar? întrebă tânăra fată, cu glas tremurător.

— În caz contrar, este foarte simplu, surioară: voi încerca să-i iau lui sir Franck Zephyr comoara pe care pe nedrept și-a însușit-o... și trebuie să recunoști că așa este și just. Și mă cunoști, desigur, destul de bine pentru a ști că, dacă este necesar, viața unui om nu cântărește mult în mâinile mele și ale prietenilor mei.

Într-adevăr, Georgina trebuie să fi fost lămurită în această privință, căci se înfioră din nou.

— Dar, încercă să obiecteze, te înșeli, mai mult ca sigur, Jenny. Fără a-l cunoaște pe sir Franck Zephyr

altminteri decât din cele ce chiar tu mi-ai spus și din purtarea discretă pe care i-am văzut-o adineauri, îl cred incapabil să fi făcut substituirea de care-l bănuiești. Acestea sunt, desigur, zvonuri false ce au fost răspândite referitor la el și nu au nici o bază.

— Văd că ai o părere bună despre el, râse batjocoritor miss Sun-Ray. Ești o fată inocentă și nu cunoști bărbații... Îmi place să cred, până la dovada contrară, că ai dreptate, și aș regreta să fiu nevoită să adopt niște soluții extreme față de un gentleman atât de drăguț... Dar este vorba de o afacere mult prea importantă pentru mine, ca să mă angajez în ea cu ușurință... Pe de o parte, cincizeci de milioane, iar pe de alta, riscul ștreangului... Țin să fiu bine informată și să nu acționez decât în cunoștință de cauză... Așa încât, copilă dragă, pe tine mă bizui pentru asta...

— Pe mine! exclamă Georgina, înspăimântată și trăgându-se brusc înapoi.

O privi pe teribila miss Sun-Ray cu ochii măriți de groază. Aceasta izbucni în râs.

— Ești o fată virtuoasă, da, da, știu bine! — râse, puțin păsându-i de emoția pe care cuvintele sale o cauzaseră surorii sale. Și nu te pot sfătui să devii amanta fostului rezident din Nepal... Dar numai cu condiția că mă vei ajuta te voi scăpa de insistențele atât de insuportabile ale marchizului de Hackney.

Georgina începu să plângă în tăcere. Știa că rugămințile și obiecțiunile erau inutile.

— Ești frumoasă, extraordinar de frumoasă, irezistibil de frumoasă — continuă, neiertătoare, Sun-Ray, pe același ton de cumplită ironie. Fără a ceda în privința principiilor sale de virtute, o fată ca tine poate ușor să-l facă pe un bărbat, fie el chiar și un Franck Zephyr, să-și piardă mințile. Crede-mă, un zâmbet al tău, o privire vor fi de ajuns pentru a-l face să cadă la picioarele tale. Te va adora, dacă vrei. Vei putea foarte ușor să afli de la el tot ce vei vrea să știi. Își va deschide în fața ta inima și toate

secretele sale... Cine știe dacă, pentru favoarea unui sărut pe unghia trandafirie a degetului tău mic, nu le va implora să primești acel diamant, ca fiind singura femeie din lume demnă de a-l poseda? Vezi, Georgina: viața acestui bărbat atârnă de un fir, și eu îți ofer prilejul salvării sale.

Georgina nu răspunse nimic. Indignarea, groaza, rușinea și disperarea o făceau să-și frângă mâinile.

— La urma urmei — trase concluzia, în sfârșit, miss Sun-Ray, adoptând un ton nepăsător — poate că mă înșel și, într-adevăr, nu există nici un motiv ca tu să te interesezi de acest gentleman, numai fiindcă ți-a acordat o privire admirativă la care erai îndreptățită. Dacă propunerea mea nu-ți surâde, să zicem că n-am spus nimic și să-l lăsăm pe sir Franck Zephyr cu soarta sa și cu primejdiile cărora le este expus.

Nici acum Georgina nu răspunse.

— Vreau totuși să te previn în legătură cu un lucru, mai adăugă diabolicul ei tiran, și anume că bătrânul Hackney, atât de discret și de puțin supărător până astăzi, va veni peste puțin timp și că acum manifestă niște pretenții de la care generozitatea lui nu-mi va permite să mă sustrag, dacă purtarea ta nu-mi dă o compensație în altă direcție!

Amenințarea era directă. Nefericită tânăra căzu în genunchi.

— Îndurare! se rugă, ridicând spre sora ei o față chinuită de spaimă. Știi bine că aș prefera să mor.

— Alege! răspunse miss Sun-Ray, impasibilă.

În aceeași clipă se auzi soneria de la intrare.

Fata simți că tot sângele îi năvălește la inimă. Era pe punctul de a leșina.

Ușa salonului în care avusese loc acea convorbire se deschise și apăru capul lui Jonathan Girle (care până de curând stătuse, purtând o livrea de *groom*, în spatele trăsurii lui Day-Lily).

— Marchizul! anunță, adresându-i-se lui miss Sun-

Ray.

La auzul acestui nume, Georgina scosese un geamăt.

— Jenny, surioară, ai milă de mine, o mai rugă.

— Alege!

Atunci, înfrântă, zdrobită, biata copilă suspină:

— Voi face ceea ce-mi ceri... Voi încerca să fac.

— Juri?

— Jur.

— Atunci să fie într-un ceas bun! zise miss Sun-Ray, ajutând-o să se ridice. Știam eu bine că vei fi o fată cuminte și că vom sfârși prin a ne înțelege... În seara asta vei veni cu mine la teatrul "Adelphi" și fostul rezident din Nepal îți va fi prezentat... Ai grijă să te faci frumoasă. Și, încă un sfat: încearcă să nu te îndrăgostești de acest Franck și să nu ne trădezi.

Cu aceste cuvinte, ieși din cameră.

Georgina rămase singură, scuturată de hohote de plâns.

Cartea a doua — Frumoasa hindusă

Capitolul I - La teatrul "Adelphi"

Credem că am făcut intrarea în scenă a numeroaselor noastre personaje, a căror prezentare, în cursul acțiunii deja începute, ar fi putut dăuna vioiciunii și interesului povestirii, căci ar fi necesitat digresiuni prea lungi și prea dese.

Înainte de a intra în mod definitiv în însăși dramă pe care, în linii mari, am lăsat-o să se prevadă, ne mai rămâne să spunem cum se întâlnise Sauton, banianul, cu Day-Lily și banda sa, cum se asociase cu acești hoți emerțiți și ce spera să obțină din această asociere.

Era chiar seara zilei în care Franck Zephyr, debarcând de pe *Creolian*, se dusese la fratele său alderman-ul, iar apoi, după ce făcuse cunoștință cu Uckrill, fusese plimbat de către Jim prin parcuri și, în cele din urmă, cumpăraseră în "grădinile Cremonei" o vilă învecinată cu cea a "Marchizei".

— În seara asta, îi spusese Adrian lui Franck, îi vei vedea pe Dick și pe Mary. Va fi sărbătoare în casa mea pentru întoarcerea mult-iubitului meu frate.

După ce-și terminase plimbarea și după ce fixase o întâlnire cu Robert Vaughtant pentru a încheia cu el, a doua zi, cumpărarea casei, Franck, reamintindu-și aceste cuvinte amabile ale fratelui său, se reîntorsese la alderman.

Și, într-adevăr, fusese sărbătoare în casa acestuia.

Pentru a arăta mai bine imensă bucurie pe care o resimțea prin venirea fratelui său, alderman-ul invitase la o masă splendidă un număr de musafiri, niște englezi veseli ca și el, față de care se grăbea, fără îndoială, să se mândrească în legătură cu rudenia sa cu ex-vice-regele

Nepalului.

Acesta ar fi preferat, desigur, ca această primă reuniune să aibă un caracter mai intim și mai familial. Presupuse, se că va putea sta de vorbă, pe îndelete, chiar în acea seară, cu nepoții săi, pe care era nerăbdător să-i cunoască.

Primul contact cu ei îl satisfăcuse pe deplin, atunci tind veniseră să-l îmbrățișeze.

Dick era un băiat frumos de douăzeci de ani și semăna, într-adevăr, cu mama sa. Adică îi semăna, în aceeași măsură, unchiului său Franck. Fostul rezident putea să se revadă în el, așa cum fusese la aceeași vârstă.

Cât despre Mary, ochii ei mari, blânzi, mângâietori și încrezători, zâmbetul ei drăguț, dulceața chipului său, grația ei tinerească, îl încântaseră tot atât de mult pe Franck care, de altfel, era dispus de mai înainte să-i îndrăgească pe cei doi.

Așa că regretă de două ori mai mult că — din cauza numărului mare al invitaților, care nu permitea manifestări fățișe ale sentimentelor — nu putea să-i ia de o parte, pe unul cât și pe celălalt. În acest fel, în cursul unei sporovăieli prietenești, ar fi putut fără întârziere să le aprecieze caracterele și să constate dacă mintea și inima lor corespundeau cu frumoasele promisiuni ale înfățișării.

În loc de asta, fusese nevoit să ia parte la o conversație cam plictisitoare cu niște necunoscuți care, la drept vorbind, îi erau indiferenți; să vorbească despre îndelungata sa ședere în India și să facă un fel de relatare despre vânătorile și călătoriile lui, spre marea admirație a vecinilor săi de masă, care căscău niște ochi uimiți, în ciuda modestiei cu care istorisea.

Era de față, printre alții, un gentleman tânăr și foarte elegant — care nu era altul decât nerușinata de Sun-Ray sau impertinentul Day-Lily — pe care Adrian îl prezentase ca pe descendentul unei familii de neam mare, cu care era mândru că întreține niște relații prietenești.

Tânărul — cu monoclu la ochi și cu o camelie albă în butonieră — împinsese indiscreția până la a cere, cu insistență, detalii în legătură cu șederea lui la Sikhs-i, referitor la odiseele al căror erou îl făcuseră cândva frumoasele doamne din posesiunile britanice, ba chiar și despre ultima sa expediție legată de transportul lui *Lucifer* și despre procesul său cu Compania Indiilor, etc, etc.

Iar și iar se repeta acea obsedantă poveste a diamantului! Sir Franck încercă totuși să se împace cu situația. La urma urmei, nu putea să se supere pe Adrian pentru că avusese ideea de a împărtăși cu câțiva prieteni bucuria sa fraternă. Așa încât răspunsese cu o amabilitate calmă chiar și la întrebările indiscrete ale tânărului gentleman cu monoclu.

De altminteri, avea, în legătură cu acesta, o impresie bizară. I se părea că chipul acestui tânăr nu-i este necunoscut. Oare îl mai întâlnise? Și când? Nu știa. Poate că era o asemănare vagă cu o persoană pe care memoria lui nu era în stare să i-o reamintească în mod clar și de la care totuși nu-și putea lua gândul.

Pe scurt, acest tânăr și ceilalți curioși îl acaparaseră în asemenea măsură, încât fusese nevoit să renunțe cu totul să se ocupe în acea seară, în mod special, de Dick și de Mary.

Ar fi putut crede că totul fusese premeditat de către alderman, dacă Franck ar fi fost în state de o astfel de bănuială împotriva unei rude de-a lui, căreia, chiar în aceeași zi, îi înmânase, cu o încredere atât de rar întâlnită și de totală, un portofel cu trei sute cincizeci de mii de lire sterline.

La un moment dat, în timpul seratei, grasul Adrian se retrăsese în biroul său împreună cu Day-Lily. Acolo, între cei doi se desfășurase, cu glas scăzut, următoarea conversație:

— Ei, bine! Draga mea Sun-Ray, m-am gândit la ce mi-ai spus azi după-amiază.

— Aha! Și care este rezultatul acestei laborioase cugetări?

— Fratele meu Franck mi-a încredințat averea lui, iar eu sunt hotărât, mai mult ca niciodată, să păzesc cu fidelitate această depunere.

Încântat de glumă, alderman-ul rostise aceste vorbe cu un hohot de râs.

— N-am putut să-ți ascund asta, continuă, deoarece, după cum prea bine știi, nu sunt în stare să-ți ascund nimic, frumoasa mea Sun-Ray.

— Termină cu trăncăneala! îl întrerupse scurt Day-Lily. Ți-am spus că interesul dumitale, ca și al meu, este să știm cine — rezidentul, sau regina — posedă adevăratul *Ochi al lui Shiva*.

— Așa este, frumoaso, și adorato, așa mi-ai spus.

— Voiai să te mulțumești cu câteva sute de mii, fără să te întrebi dacă o asemenea operațiune nu ți-ar compromite securitatea și dacă ne putea mulțumi pe mine și pe prietenii noștri.

Adrian își plecă, vinovat, capul.

— Ți-am explicat, continuă Day-Lily, că pentru dumneata, cât și pentru mine, ar exista o afacere mult mai importantă, pe care am putea s-o încercăm cu rezidentul... Dacă vrei să păstrezi averea pe care ți-a încredințat-o, fără riscul de a-l vedea că ți-o cere înapoi, va fi de ajuns, crede-mă, să dovedești că el a substituit *Koh-i-noor-ul*... Odată învinovățit de această substituie, dacă mai îndrăznește să deschidă gura spre a-ți cere să-i înapoiezi fie și un penny, pe cîntea mea, nu ne va fi greu să i-o închidem...

— Ai dreptate.

— Și, mă rog frumos, care este cel mai bun mijloc pentru a ajunge la acest rezultat? Cel mai bun mijloc din toate punctele de vedere, decât de a-i lua diamantul.

— Într-adevăr, cel mai bun, confirmă alderman-ul.

— Ești de acord? Cu atât mai bine... Dar ți-am mai spus ceva... Nu este suficient să ai un plan: trebuie și să-l

realizezi. Nu ești de aceeași părere?

— E și părerea mea, adevărat.

— Și acesta este lucrul cel mai dificil... Îmi asum eu această sarcină, dacă vrei să înțelegi că, pentru a reuși, va trebui să sacrifici o parte din averea ce ți-a fost încredințată spre păstrare.

Alderman-ul scoase un suspin adânc și jalnic.

Calm, Day-Lily continuă:

— Banii constituie motorul războiului. Rezidentul a pus chiar el, în mâinile dumitale, armele ce vor fi folosite spre a-l combate. Acest sacrificiu va fi necesar. Mi-ai cerut răgaz să te hotărăști. Așadar, te-ai decis?

Alderman-ul scoase un oftat și mai jalnic decât primul.

— Nu am decât o singură obiecțiune să-ți fac, Sun-Ray, răspunse, o singură obiecțiune serioasă.

— Spune.

— Dacă Franck nu are diamantul, ăștia vor fi niște bani cheltuiți degeaba.

— Te înșeli. În cazul acesta vom ști unde se află "Lucifer", și, pe cuvânt, dacă este la regină, ne vom duce să i-l luăm. De altminteri, înțelege bine, sunt hotărâtă să fac încercarea cu orice preț — ho-tă-ră-tă — cu sau fără dumneata... Și dacă va fi fără dumneata...

Day-Lily nu-și încheie fraza. Dar acest *quos ego*^[42] fu subliniat de o privire ațintită în ochii alderman-ului. Și acea privire îl făcu pe grăsan să pălească.

— E-n ordine, se grăbi să spună, consimt, consimt. Sunt aliatul dumitale, aliatul dumitale de neclintit, dulcea mea Sun-Ray.

— Afacerea este de pe acum începută, continuă Day-Lily.

— Ești iute la treabă.

— E necesar. Am dăscălit-o pe Marchiză, care s-a întâlnit cu fratele dumitale și a cărei frumusețe și-a făcut obișnuitul efect.

— Îți seamănă, Sun-Ray.

— Rezidentul va deveni vecinul ei.

— Cum așa?

— A cumpărat adineauri, în "*The Gardens*", vila vecină cu cea pe care bătrânul Hackney a oferit-o Georginei.

— A cumpărat!

— Da. Și s-ar putea că ochii frumoși ai Georginei să nu fie străini de rapiditatea cu care s-a hotărât să cumpere... Robert Vaughant este cel însărcinat cu vânzarea.

— Dar cu ce va plăti Franck, de vreme ce banii lui sunt la mine?

— Vei plăti pentru el.

— Vai! gemu Adrian, e scumpă tare, casa aia?

— Treizeci de mii de lire.

Suspînul care scutură imediat enormul abdomen al nefericitului alderman, avu o oarecare similitudine cu plânsetul unui hipopotam căruia îi este dor de copilul său.

— Vei plăti! insistă Day-Lily, fără a ține seama de această disperare.

— Trebuie, se smiorcăi Adrian, trebuie neapărat, Sun-Ray, dacă dumneata vrei așa, dacă așa ceri...

Apoi făcu un gest de resemnare și rămase mut, în atitudinea unui martir.

— Pentru astă seară — spuse Day-Lily, după o scurtă tăcere — nu ne mai rămâne decât să mergem la teatrul "Adelphi", unde ne așteaptă Marchiza. Trebuie ca, chiar diseară, rezidentul să-i fie prezentat... Dar ce ai, dragul meu?

Această întrebare se datora unei noi schimbări în fizionomia alderman-ului. Din alb ca un nap, cum se făcuse mai înainte sub privirea lui Day-Lily, devenise acum de un roșu stacojiu. Fălcile lui grase și atârănânde se umflau. Respirația îi era scurtă.

— Sun-Ray, dulcea și adorabila mea Sun-Ray — o luă el cu binișorul — uite ce cuminte sunt, gata să te

ascult în toate, supus ca un sclav... Și de multă vreme stau așa, la picioarele dumitale... Dar când oare o supunere atât de perfectă va primi o răsplată?

— Te voi face bogat ca un nabab. Ce vrei mai mult?

— Ah! Sun-Ray!

— Dacă mă asculți, o faci pentru interesul dumitale... Și mărturisește că ți-am făcut, deja, câteva servicii?

— Sun-Ray, nu doar pentru asta îți fac toate voile! Sunt doisprezece ani, știi bine, de când te iubesc... și de când aștept... Astăzi, sacrificiul acesta nou, imens, pe care mi-l ceri...

În timpul aceluia dineu, jupânul Adrian închinase cam de multe ori paharul... Cu o îndrăzneală pe care, cu siguranță, n-ar fi avut-o în starea normală, grăsanul — care, la început, vorbise împreunându-și mâinile asemănătoare cu niște bulgări de seu — își împingea acum cutezanța până la a se apropia de dragă lui Sun-Ray cu un gest încă rugător, dar devenit deja familiar.

Dar Day-Lily nu avea chef de un asemenea joc. Fără vreun efort aparent, luă într-o mânuță a sa una din etichetele informale ale acestui ridicol adorator și o strânse în așa hal, încât îl făcu să se dea înapoi cu un țipăt de durere.

— Dragul meu, îi spuse tăios. uiți cum trebuie să te porți... Și, o dată pentru totdeauna, fiindcă îmi dai prilejul să ți-o repet, încetează să mi te adresezi, chiar și când suntem între noi, cu numele de Sun-Ray, cu care vei sfârși prin a mă trăda față de martori, într-unul din momentele dumitale de entuziasm. Sun-Ray nu mai există și nu trebuie să mai vezi în mine decât pe prietenul și aliatul dumitale Day-Lily, până în ziua în care succesul va încununa acțiunea noastră și când vom fi îndeajuns de bogați și de puternici, și unul și altul, pentru a nu ne mai teme de trecut! Te voi iubi numai când vei fi Lord Primar.

Rușinat și frecându-și mâna zdrobită, englezul vesel, Adrian Zephyr, nu îndrăzni să riposteze.

— Haide, spuse Day-Lily, ca o concluzie, este timpul

să mergem să-l prezentăm pe rezident Marchizei.

Se întoarseră amândoi în salon, unde Franck continua să fie asediat de prietenii alderman-ului cu întrebări cărora le răspundea, începând să ocârmască în sinea lui.

— Frate, i se adresa Adrian, s-a vorbit destul despre India, despre tigri și brahmani. Ți-am promis mai înainte că-ți voi arăta cum se distrează lumea la Londra și cum înțelegem noi viața — noi, englezii din Anglia liberă. Dacă ești de acord, vom merge să încheiem seara într-unul din teatrele noastre de varietăți, unde dansatoarele noastre, clovnii și cântăreții noștri comici îți vor oferi un spectacol cu care ochii tăi nu sunt obișnuiți și de care, aici, noi nu ne plictisim niciodată...

Pentru Franck, propunerea era o eliberare. Se ridică în grabă, dând ascultare invitației fratelui său.

Înainte de a ieși, îi căută din priviri pe Dick și pe Mary. Dar amândoi tinerii se retrăseseră... "englezește", fără îndoială la ordinul lui Adrian.

Teatrul "Adelphi", situat pe Strand, este una dintre acele săli în care — așa cum spusese alderman-ul — se asistă la un gen de spectacole fără piesă, din care englezii au făcut un soi de specialitate națională și ale căror distracții comice și de circ sunt oferite de clovni, acrobați, dansatori, dansatoare, cântăreți și cântărețe, comici de tot felul, în cadrul unor numere de circ, de balet, feerii, pantomime, parodii, glume și farse cu un humor special: plăcerea favorită a supușilor Majestății Sale.

Ni se va oferi de mai multe ori prilejul de a-i conduce pe cititorii noștri în vreunul din aceste localuri originale, și nu vom prelungi, acum, o descriere a multiplelor "atracții" la care Franck Zephyr a avut ocazia să asiste, în compania grasului Adrian, a modernului Day- Lily și a invitaților alderman-ului care îi însoțiseră în acea seară...

Dacă sir Franck — suntem datori s-o spunem — n-a văzut nimic din spectacol și n-a acordat decât o slăbi atenție actorilor, faptul se datora întâmplării că loja în

care stătea, reținută din timp prin grija lui Day-Lily, se afla în imediata vecinătate a celei ocupate de Marchiză, și că irezistibila frumusețe a Georgianeii, tenul ei strălucitor sub luminile teatrului și, mai ales, mângâierea privirii sale adânci produsese, din nou, asupra rezidentului același efect de vrajă nelămurită și de atracție tulburătoare pe care îl simțise deja, de două ori în aceeași zi, la vederea sa.

De altminteri, nu exista oare, în această serie de întâlniri, al căror calcul nu putea fi ghicit de către Franck, o ciudată încăpățănare a întâmplării, care-l aducea mereu în prezența acestei splendide femei tinere, și ciudățenia acestui fapt nu era oare de natură de a-i atrage, fără voie, atenția asupra ei?

Poate și cele pe care juristul Robert Vaughant i le spusese despre ea — povestea aceea cu persecuția infamă a cărei victimă era sârmana micuță —, atitudinea melancolică în care o surprinsese stând, rezemată la balcon, toate acestea, adăugându-se farmecului uimitoarei sale frumuseți, nu erau oare sortite să adauge acestei atenții un adevărat interes?

Nu, în mod sigur, în ciuda originii poreclei aceleia de "Marchiză" cu care era denumită, această creatură adorabilă nu avea nimic dintr-o curtezană. Era mai curând o copilă, incapabilă de vicleniile și viciile celor cu care era asemuită!

Cine știe dacă nu cumva Franck Zephyr, bărbatul acesta curtenitor, nu se indigna deja din cauza sacrilegiului unei asemenea asemuii; dacă în el nu se trezeau deja instinctele sale de cavaler răătăcitor: dacă nu visa deja, vag, s-o smulgă din mâinile celor ce-o persecutau pe acea fermecătoare necunoscută care-i fusese descrisă drept o înduioșătoare victimă?

Ar fi avut prilejul să combată niște monștri!

De altfel, Marchiza nu era singura persoană pe care o mai văzuse în cursul zilei și pe care o întâlnea din nou. La un moment dat, Franck fu foarte mirat, zărindu-l în

sală pe același Robert Vaughant care-i vânduse o casă, chiar în aceeași după-amiază, și care-i dăduse asupra Georginei informațiile pe care le știm deja.

Ba mai mult: acest Robert Vaughant îl cunoștea pe fratele lui, ca și pe tânărul gentleman cu monoclu a cărui indiscreție îi plictisise atât de mult în timpul serii. El veni, într-adevăr, să le strângă mâna, dându-i în felul acesta fostului rezident prilejul de a-i aduce la cunoștință fratelui său achiziția pe care o făcuse și rugându-l totodată să binevoiască să se ocupe de rezolvarea pecuniară a respectivei afaceri.

Rugămintea a fost aprobată de către alderman, cu o încercare de zâmbet care semăna, mai curând, cu o strâmbătură de durere: zâmbetul pacientului care vrea să se arate curajos în fața dentistului care urmează să-l opereze.

Dar Franck nu văzu acea schimonoseală căci, printr-o a treia coincidență, tocmai recunoscuse, în ciuda întunecimii colțului în care se ascundea, silueta lungă a îndatoritorului A.-E.-I.-O. Uckrill, nr. 3.

Nu era ceva uimitor că într-un oraș imens, așa cum este Londra, privirea lui să întâlnească, într-o singură zi, atâtea chipuri cunoscute?

Ochii lui A.-E.-I.-O. Uckrill îi părură totuși mult mai strălucitori decât așa cum îi văzuse de dimineață, în momentul în care acel personaj misterios venise să-l scape de nu mai puțin enigmaticul "număr 28 de la curente".

Și, în mod mecanic, privirea sa cercetă mulțimea spectatorilor... Dar, fără îndoială, "numărul 28" era ocupat, în seara aceasta, să-și fricționeze coastele îndurerate de pumnul magistral cu care-l onorase rezidentul... Franck nu-l zări.

În schimb, îl recunoscuse foarte bine, stând pe o banchetă, pe lunganul care se afla în primul rând al bandei de *cockneys* ce-l înconjurase în timpul ciudatei sale lupte.

Lunganul acela era un francez, numit Jehan Marasquin.

Acest Marasquin se afla acolo în compania unui omuleț cu chip zeflemitor și bătrânicios, pe care Franck nu-l cunoștea și care nu era altul decât gentlemanul Pip.

De altfel, Pip nu se afla acolo decât în calitate de amator, căci Uckrill îi dăduse liber în această seară. O adusese acolo pe sora sa Swab și pe bună lui prietenă Suky și, pentru a petrece în mod plăcut seara, le servea cu generozitate pahare de grog însoțitoarelor și însoțitorului său, fără a se uita și pe el însuși.

Cât despre căpitanul Dady O'Crab, desigur că la această oră târzie dormea somnul dreptilor, evitând astfel conștiinței sale noi infracțiuni față de recomandările reverendului Barlow și scutindu-și punga de o reducere a numărului de pence, proporțională cu creșterea contului curent al înjurăturilor sale.

Se mai afla în sală un personaj a cărui vedere cu siguranță l-ar fi făcut pe sir Franck să tresară. Nu pentru că l-ar fi întâlnit și pe el în cursul zilei, ci fiindcă s-ar fi mirat să-l revadă acolo și pe el.

Trecuseră ani întregi, mulți ani, de când fostul rezident din Nepal nu se aflase în prezența lui, și asta nu se datorase faptului că nu l-ar fi căutat.

Era un bărbat cu fața bronzată, cu o înfățișare firavă și a cărui expresie vicleană și totodată energică, sub o mască de nepăsare, i-ar fi dat de gândit unui observator.

Purta îmbrăcăminte europeană, dar, studiindu-l, ar fi fost ușor — după culoarea tenului său și după trăsăturile chipului — să-i descoperi o înrudire de rasă cu unii mateloți exotici, ce sunt deseori văzuți debarcând la Londra de pe navele ce sosesc din India.

Stând în picioare în spatele unuia din stâlpii sălii, lângă ușa de ieșire, nemișcat ca o statuie, părea hipnotizat și-și ținea privirea ațintită în direcția lojei ocupate de alderman și de fratele său.

Dar pe acesta Franck nu-l văzuse.

Și, totuși, cineva îl observa.

Din fundul colțului întunecat în care ședea, Uckrill se întreba care era motivul pentru care acel bărbat îl fixa pe sir Franck cu atâta insistență și în mod atât de ciudat. Căci Uckrill era un vânător și privirea lui cerceta totul, iar flerul său de copoi bun îi arăta acolo un mister...

Și Uckrill avea acum motivele sale pentru a se ocupa de tot ce, mai de aproape sau mai de departe, părea și aibă legătură cu rezidentul din Nepal.

Capitolul II - Sauton-Banianul

La sfârșitul spectacolului, spectatorii se îngrămădiră spre ieșire, iar bunul Andrew, strecurându-se prin mulțime, reuși să se apropie de acel personaj ciudat pe care ținea să-l vadă mai de aproape.

Bărbatul, care se află totuși aproape de ușă, nu ieșise. Părea să aștepte pe cineva.

Și acel cineva era Franck.

În plus, omul părea să vrea să-și ascundă fața, spre a nu fi văzut de rezident. Căci, în momentul în care acesta, uimind deplasarea generală, trecea prin dreptul lui, necunoscutul se întoarce cu spatele.

Rezidentul ieși. Bărbatul îl urmă, ieșind imediat după el. Uckrill porni pe urmele lor.

"Nu mă înșelasem", gândea. "Individul ăsta are ceva împotriva unchiului lui miss Mary."

În acea clipă, lângă ușă se produse o învălmășeală... Era agitatul și nerăbdătorul Marasquin care, considerând probabil că englezii nu merg îndeajuns de repede, voia să-și croiască drum cu forța spre ieșire.

Pentru a nu-l pierde din ochi pe rezident, omul pe care-l urmărea Uckrill făcu un salt ce spori dezordinea.

La rândul său. Uckrill se avânta, spre a nu fi despărțit de personajul pe care, acum, ținea și mai mult

să-l supravegheze. Consecința tuturor acestor mișcări și frământări care, datorită lor, se produsese în mulțime, fu că sir Franck se pomeni despărțit, brusc și fără să știe cum, de fratele său Adrian și de Day-Lily.

Chiar în acea clipă, se auzi un țipăt de femeie înspăimântată... Țipătul fusese scos de Georgina.

Împinsă înainte de presiunea brutală a gloatei, tână femeie, înghiontită, strivită, asfixiată, cuprinsă de frică, simțise că leșină.

Din fericire, două brațe o susținură la timp. Erau brațele lui sir Franck care, văzând suferința ei, se repezise să-și ofere ajutorul...

— Faceți loc, vă rog! strigă.

Și, însoțindu-și vorba de gest, în timp ce cu o mână sprijinea mijlocul Georginei, cu cealaltă dădea cu putere la o parte pe nesimțiii gură-cască.

Își croi astfel un culoar de trecere. De acest lucru profitară, strecurându-se în spatele lui, omul cu chip bronzat, iar în spatele acestuia, încăpățânatul A.-E.-I.-O. Uckrill.

Marchiza nici nu avea putere să-i mulțumească lui Franck. Aproape-și pierduse cunoștința...

Ieșind pe Strand, fostul rezident căută cu privirea o trăsură.

— Iată trăsura acestei doamne, grăi o voce, lângă el.

Dacă n-ar fi fost preocupat doar de starea în care se afla Georgina, ar fi recunoscut glasul omului îmbrăcat în negru și îndatoritor, care îi făcuse deja un serviciu în acea dimineață. Dar, în acele clipe, nu dădea atenție decât prețioasei sale poveri și, în grabă, o conduse pe Marchiză, aproape purtând-o, până la "victoria" sa care, într-adevăr, staționa la câțiva pași de ușa teatrului.

Aerul de afară o făcuse pe Georgina să-și revină puțin.

— Mulțumesc, reuși să șoptească. Fără dumneavoastră aș fi fost strivită.

Îi întindea, cu voioșie, mâna.

— Vă simțiți mai bine? o întreabă Franck.

— Mi-a fost mai mult frică, decât rău, dar ați venit în ajutorul meu și mi-a trecut.

— Dacă nu m-aș teme că sunt indiscret, v-aș cere doamnă, permisiunea de a vă însoți până la ușa dumneavoastră. În felul acesta nu v-aș părăsi decât pe deplin liniștit cu privire la soarta dumneavoastră.

— Nu numai că nu sunteți indiscret, replică Georgina, dar sunteți un om curtenitor și v-aș fi recunoscătoare, domnule salvator.

Vorbind astfel, se retrăgea spre a-i face loc lângă ea, în trăsură.

După ce sir Franck se instalează, trăsură porni în trap rapid...

Nu era singura care se grăbea.

La o oarecare distanță în urma ei, bărbatul cu față bronzată, ale cărei manevre îl intrigaseră atâta pe Uckrill, pornise în goană și, cu coatele lipite de trup, folosindu-și picioarele, alerga, atent să n-o piardă din vedere...

După cum ne putem închipui, Andrew-Ellick-Isaiah-Otto Uckrill făcea și el același lucru...

Și mai era cineva care pornise în urmărirea acestei neobișnuite întreceri de alergare...

Era Day-Lily.

Despărțit de sir Franck, în momentul în care se produsese busculada la ușa teatrului, Day-Lily nu asistase decât de departe la scena pe care am relatat-o.

— Ia te uită, ia te uită, îi spusese în șoaptă lui Adrian, văzându-l pe rezident urcând în trăsură Marchizei, ia te uită la fratele dumitale! Ne merg bine afacerile, zău așa, și chiar mai repede decât mi-aș fi închipuit... Este o figură, rezidentul acesta! Se pare că în Italia nu se obișnuiește să lungești treburile de amor... Va trebui, pe cuvânt, să aflu până unde va merge aventura în seara asta; și pe turturelele acestea vreau neapărat să le studiez.

Spunând aceste cuvinte, făcuse semn vizitiului unei

trăsuri și, sărind cu ușurință în vehicul, ordonase:

— La "*The Gardens*"! Repede!

Vizitiul trăsurii pornise caii în galop, cu o asemenea viteză, încât nu numai că, pe drum, îi depășise pe cei doi oameni care urmăreau pe jos trăsura Marchizei, dar sosise chiar înaintea acesteia la grilajul vilei Georginei.

Acolo, Day-Lily coborâse și dăduse drumul trăsurii. Apoi, spre a putea observa pe îndelete ceea ce avea să se petreacă între sir Franck și fată, se ascunsese la câțiva pași mai încolo, în umbra pe care o proiectau, de cealaltă parte a străzii, zidul unei grădini și arborii unui boschet.

Aproape imediat, "victoria" care-l aducea pe sir Franck Zephyr și pe tânăra fată pe care o însoțea se opri, la rândul său, în fața grilajului, iar sir Franck coborî.

Dacă Day-Lily se așteptase să-l vadă pe fostul rezident intrând, chiar în acea seară, la Marchiză, speranțele aveau să-i fie dezamăgite.

Crâmpieiul de conversație pe care urechea lui atentă reuși să-l prindă, nu avea de altfel, nici el, să-l lămurească mai bine asupra progreselor mai mari sau mai mici ale intimității ce-ar fi putut să se înfiripe între cei pe care-i spiona...

— Încă o dată, mulțumesc, spuse, cu simplitate, glasul plăcut al Georginei.

— Îmi permiteți — întrebă, la rândul său, rezidentul — să vin mâine să mă interesez de sănătatea dumneavoastră?

— Aș fi fericită, domnule.

Și asta fu tot.

Din ungherul umbrit în care se afla, Day-Lily îl văzu totuși, cu o oarecare plăcere, pe sir Franck aplecându-se asupra mâinii micuțe pe care i-o întindea Marchiza și punând pe ea un sărut, îndeajuns de lung pentru a se putea trage concluzia că nu-i era deloc neplăcut să întârzie asupra acestui act de curtenie...

Apoi, sir Franck salută respectuos și se îndepărtă, în vreme ce grilajul se deschidea pentru a permite accesul

"victoriei".

"— Pe toți sfinții," gândi Day-Lily, "chiar că merita să mă deranjez... Ah! Englezul ăsta din India este mai puțin întreprinzător decât sperasem cu o clipă mai devreme..."

"— Dar ce-i asta?" — se întrerupsese brusc. "Dacă nu visez și dacă imaginația mea nu-mi arată fantome... Ei! Zău așa, nu, nu visez! Nu eram singurul care-l spiona pe rezident. Ceea ce văd acolo este cu adevărat o umbră, dar umbra unui om la pândă!... Hei! Amice... Ăsta-i al meu, n-am de gând să las să-mi fie asasinat!... Nu i-a sunat încă ceasul!"

Monologând astfel în sinea sa, Day-Lily ieși din colțul întunecat în care stătuse ascuns, dar, continuând să se ferească și mergând fără zgomot în lungul zidurilor, înaintă spre umbra care (imaginația lui nu era deloc de vină, într-adevăr) nu era alta decât cea a unui bărbat stând la pândă și pe lângă care, nu mai târziu decât peste o jumătate de minut, sir Franck Zehpyr, mergând fără a bănuî nimic, avea să treacă în mod obligatoriu...

În timp ce înainta astfel, Day-Lily își scosese din buzunar un pistol și-i trăsesese piedica!

Omul care-l pândea pe fostul rezident, ghemuit și gata să sară, era prea atent la sir Franck pentru a-și fi dat seama de apropierea unui alt personaj. Planul său nu era de a-l ataca din față, ci de-l lăsa mai întâi să treacă și de a-l lovi apoi pe la spate.

Day-Lily se grăbi. Era și timpul...

Sir Franck tocmai trecuse prin fața locului de pândă atingându-și ușor, fără a-l vedea, dușmanul ascuns.

Imediat, în spatele lui, acesta ridică brațul. Taișul unui pumnal luci în noapte.

Dar brațul ridicat nu se abătu și omul, care își luase deja avânt, rămase locului.

Tot așa cum el se pregătea să sară în spatele rezidentului, Day-Lily făcuse un salt în spatele său și, cu o mișcare mai rapidă decât a lui, îi apucase, cu forța unei menghine, încheietura mâinii, obligându-l să rămână

nemișcat.

Sir Franck nu auzise nimic. Era deja departe.

Bărbatul se întoarse brusc, deschizând gura spre a scoate un strigăt de uimire și de furie și făcând eforturi pentru a se elibera.

Dar Day-Lily îl ținea zdravăn.

— Tăcere, îi porunci cu glas scăzut.

Întărea acest ordin cu o nouă apăsare a degetelor sale de oțel pe încheietura mâinii individului, precum și cu amenințarea pistolului pe care mâna sa liberă i-l apăsa pe piept.

Timp de încă o clipă, omul încercă să lupte, ațintind asupra adversarului neașteptat o privire de furie și de ură feroce și scrâșnind din dinți.

În curând, degetele lui crispatе fură obligate să se deschidă. Lăsă să cadă pe pământ pumnalul.

Între timp, sir Franck continua să se îndepărteze.

După ce silueta calmă a rezidentului se topise în noapte, Day-Lily îl trase sub lumina unui felinar pe individul pe care-l ținea încă prizonier și-l cercetă cu privirea.

Era bărbatul bronzat de la teatrul "Adelphi", cel pe care l-am văzut, la ieșirea spectacolului, pornind în goană în urma trăsurii care-i ducea pe Marchiză și pe sir Franck.

— Cine ești? întrebă Day-Lily, și pentru ce dorești moartea acestui om?

— Uitați-vă bine la mine, răspunse celălalt, cu o voce înăbușită și guturală. În care încă se simțea revolta, deși se silea să adopte un ton supus. Semăn eu oare cu oamenii din țara dumneavoastră?... Nu fac parte din rasa voastră...

— Acesta nu-i un răspuns la întrebarea mea.

— Mă veți înțelege. Sunteți cel mai puternic, viața mea este în mâinile dumneavoastră; porunciți și eu vă ascult... De altminteri, nu vreau să fiu luat drept un hoț ordinar. Sunt hindus și fiu de brahmani.

"Aha!" — gândi Day-Lily, "iată că lucrurile devin interesante!"

— Bărbatul pe care-am vrut să-l ucid adineauri a adus o insultă de moarte tribului meu... Mi-a murdărit familia și rasa, a abuzat de ospitalitate pentru a seduce o fiică a patriarhului, tatăl meu... O devadasi a fost pângărită prin atingerea impură a acestui străin. Shiva vrea sângele lui!... Numai moartea acestui om poate spăla pata infectă cu care casta noastră a fost mânjită de crima lui, săvârșită cu complicitatea unei preotese... Acesta este dreptul și datoria mea...

Day-Lily îl lăsase să vorbească fără a-l întrerupe.

"Drace! Drace!" — își spunea, văzând expresia de fanatism și de încăpățănare sălbatică, de viclenie și de ferocitate glacială pe care o căpătase chipul indianului. "Drace! Drace! Iată un individ care vine să se pună de-a curmezișul treburilor mele și care, la un moment, dat, ar putea să mă încurce foarte tare... Trebuie ori să scap de el, ori să mi-l fac aliat."

Apoi, după ce cugetase o clipă:

"— Un aliat? De ce nu? Nu am nimic împotriva să-l ucidă pe rezident, și chiar mi-ar face un serviciu apreciabil... cu condiția să nu-l omoare înainte ca eu să aflu ceea ce doresc să știu... În plus, l-a cunoscut pe sir Franck în India. Cu siguranță știe multe în legătură cu el, multe lucruri pe care nu mi-ar părea rău să le aflu..."

— Care ți-e numele, prietene? i se adresă fiului brahmanilor. Nu te teme să vorbești... Nu-ți vreau deloc răul. Și întâlnirea noastră ar putea, dimpotrivă, să-ți fie de folos.

Spunând acestea, dădu drumul încheieturii mâinii indianului care, fără îndoială recunoscător de această dovadă de încredere, și poate și intrigat de ultimele cuvinte, nu făcu nici o încercare de fugă.

— Numele meu, răspunse, este Sauton banianul.

— Ei, bine! Prietene Sauton, îți fac o propunere.

— Ce anume?

— În noaptea asta te-am împiedicat să-ți faci dreptate omorându-l pe sir Franck Zephyr, fostul rezident din Nepal.

— Așadar, îl cunoașteți?

— Îl cunosc atât de bine, încât te voi ajuta să-l regăsești și să te răzbuni, dacă vrei să înțelegi ce aștept de la dumneata.

— Atunci, pentru ce mi-ați reținut brațul, adineauri?

— Aha! Pentru un motiv serios, pe care-l vei înțelege mai bine decât oricine, deoarece ești un hindus.

— Vorbiți!

— Mi-ai spus secretul dumitale, pot și eu să ți-l dezvălui pe al meu. Dacă te-am împiedicat să-l ucizi pe sir Franck Zephyr, am făcut-o pentru că s-ar putea ca el să fie adevăratul proprietar al faimosului diamant care, după câte se spune, servea drept ochi, în țara voastră, ai acelei divinități al cărei adorator credincios și înflăcărat văd că ești.

— *Ochiul lui Shiva!* șopti Sauton, în a cărei privire lucea o flăcără întunecată. Adevărat, trebuie să pedepsesc și acel sacrilegiu...

— Vei vedea că putem să ne înțelegem... Avem amândoi de-a face cu același om... Eu, pentru diamantul pe care vreau să pun mâna, dumneata — pentru răzbunarea dumitale... Numai că pe mine mă interesează ea acest om să trăiască — cel puțin deocamdată — iar dumneata nu visezi decât la moartea lui... Să ne ajutăm unul pe celălalt: lasă-l în viață atât cât voi avea eu nevoie. Apoi, ți-l voi lăsa în seamă și, la nevoie, ți-l voi da pe mână... Dar asta nu-i tot...

— Ce mai e?

— Sir Franck este bogat... Ca preț al alianței dumitale, vei căpăta o parte din averea lui... Diamantul valorează o sumă enormă... Îți va reveni o parte din această sumă...

Urmare câteva clipe de tăcere.

— Ei, bine! răspunse, în cele din urmă, Sauton, nu

refuz ceea ce-mi propuneți, căci mi-ați dovedit deja că sunteți puternic, în ciuda aparențelor. De altminteri, pot să vă fiu mai folositor decât vă-nchipuiți.

Se întrerupse și se aplecă, în atitudinea omului care-și încordează auzul.

— Ce este?... întrebă Day-Lily.

— N-ați auzit nimic?

— Nu.

— Totuși, mi s-a părut că acolo, pe acea *lane* îngustă și întunecată care desparte două grădini, a mișcat ceva.

Day-Lily alergă spre respectiva *lane*, care se afla doar la câțiva pași de locul în care discutase cu Sauton.

Deși nici hindusul, nici el nu vorbiseră tare, un curios la pândă ar fi putut — în liniștea acelei singurătăți nocturne — să audă foarte clar cele ce se spusese.

Dar Sauton se înșelase, fără îndoială, sau poate că ceea ce auzise fusese vreo pisică, plimbându-se, sau cine știe ce mișcare a păsărilor, în ramurile vreunui boschet din apropiere: căci Day-Lily merse până la capătul aleii și nu văzu nimic suspect.

— Oricum, zise Sauton, nu-mi place să vorbesc pe stradă despre asemenea lucruri.

— Ai dreptate, replică Day-Lily, și ești un om prudent. Așa că vino cu mine...

— Unde?

— Într-un loc în care vom putea vorbi în siguranță.

Banianul făcu o plecăciune, în semn de încuviințare.

De altminteri, Day-Lily nu-l ducea departe. Traversând strada, se îndreptă spre vilă Marchizei. Odată trecut grilajul, o poartă permitea accesul în grădina acelei vile. Avea cheia porții, așa că o deschise și o reînchise, după ce intrase urmat de însoțitorul său.

În momentul în care pătrundeau în vilă, un al treilea personaj se cățara încet, folosindu-și puterea brațelor, pe creasta zidului din lungul uneia dintre laturile acelei *lane* de unde Sauton crezuse mai adineauri că aude un zgomot.

Chiar în aceeași seară, Uckrill închirie, pe străduța despre care am vorbit, una dintre acele căsuțe — mai curând coșmelii sau maghernițe, decât niște locuințe omenști — ale căror calcane din spate dădeau spre "*The Gardens*."

Cea pe care o închiriasă Uckrill avea spatele tocmai spre grădina noii proprietăți a lui Sir Franck Zephyr.

În acea magherniță, Uckrill îl instalează — cu un mobilier dintre cele mai sumare — pe căpitanul Dady O'Crab, care se acomoda, de altfel, foarte bine, fiind, prin fire, destul de indiferent la somptuozități și un înțelept obișnuit să nu pretindă prea mult de la viață.

Dady O'Crab urma să aibă acolo, spre a-i ține tovarășie — și asta-i plăcea tare mult acestui păcătos convertit — sticla lui de gin și un pahar marcat cu un polizor mecanic, pe care gentlemanul Pip i-l dăruise spre a-l înlocui pe cel pe care-l spărsese.

Se scurseră câteva zile fără nici un incident demn de remarcat.

Căpitanul, care datora vieții sale aventuroase niște relații foarte frumoase, nici nu se gândise să și le negligeze, de când cu convertirea sa, cu toată această convertire și, poate, tocmai din cauza ei.

Știm deja că, printre vechile sale cunoștințe, el avea un interes deosebit față de Robert Vaughtant și de Jonathan Girle.

Deși reținut, con mai mare parte din timp, la postul său de observație de pe străduța din Grădinile Cremonei, el nu-i pierdea totuși din vedere pe acești doi buni prieteni cărora — după cum știm — le comunicase deja ideea ce-i venise: cea a unui furt care, după părerea sa, era pe cât de genial, pe atât de uriaș.

Când Dady O'Crab ieșea pentru a se întâlni cu unul sau cu altul dintre aceste amabile personaje, era înlocuit, la postul său de observație, de către gentlemanul Pip.

Prin intermediul acestuia află Uckrill, într-o dimineață despre călătoria lor în Franta. Robert și

Jonathan plecaseră la Paris, însoțiți de un indian, numit Sauton.

Pentru ce? Dady O'Crab habar n-avea. Dar știa că Day-Lily avea să-i urmeze peste o săptămână.

Și în felul acesta, prevenit la timp, Uckrill ajunsese să facă, urmărindu-l pe Day-Lily, o excursie pe continent, și așa se explică faptul că l-am întâlnit, la întoarcerea din acea călătorie, pe *Leicester-Ship*, împreună cu miss Sun-Ray, Sauton. Miraïda, cele șapte misses Elphinstone, cavalerul de Blancanard, calul Lucifer, balonul Lucifer și soții Dupoteau, inventatorii jiletcilor de flanelă Lucifer, așa cum s-a spus la începutul acestei povestiri.

Asemeni rândunicii din fabulă, Uckrill aflase multă timpul acelei călătorii. Era un om atât de puțin vorbăreț, încât nu spusese nimănui ce anume.

Știm totuși că descoperise o nouă conspirație a lui Day-Lily și a bandei sale împotriva lui sir Juphet Holover de Over Peover, proprietarul calului Lucifer.

Cu toate acestea, se izbise de o enigmă pe care nu o putea dezlega.

Ceea ce-l intriga foarte tare era prezența acelei frumoase fete din India, pe care Sauton o aducea de acolo, prezentându-se drept tatăl ei, minciună evidentă...

Mai era și rolul pe care Sauton i-l hotărâse acelei ființe gingașe, în cadrul mașinațiilor sale împotriva fostului rezident din Nepal.

Dacă cititorul binevoiește să-și amintească, Uckrill, tot plimbându-se pe puntea lui *Leicester-Ship*, fusese întrerupt în cugetările adânci pe care i le inspiră acest mister de către apariția iahtului de plăcere cu care sir Franck o plimba pe Marchiză și care, spre marea disperare a domnului Céleste Dupoteau, purta la pupa, scris cu litere de foc, acel nume ce putea fi întâlnit, în acele zile, pe toate buzele: *Lucifer!*

Ce se întâmplase oare la Londra, în timpul absenței sale și a personajelor pe care le urmărise?

Purtarea fostului rezident din Nepal era oare un

rămășag, o bravare a bârfelor care circulară pe seama lui? Sau, așa cum îl auzise Uckrill pe Day-Lily spunând, sir Franck se lăsase, într-adevăr, vrăjit de Marchiză, după ce Georgina acceptase în mod definitiv să devină complicea lui miss Sun-Ray? Și era acesta, cu adevărat, un semnal că ea îi descoperise secretul?

Timp de o clipă, înspăimântat, Uckrill își puse aceste întrebări.

Capitolul III - Marea Expoziție Universală

Londra este un oraș foarte mare... Dar e un oraș mohorât și trist: îi lipsește soarele.

Cartierul bogat este West-End, sau Cartierul Vestic. El este alcătuit din Leicester-Square, între Strand și Regent-Street, din Hyde-Park, Saint-James-Park, Piccadily și Trafalgar-Square, ultimul aflându-se pe amplasamentul pe care, în epoca despre care vorbim, se aflau Grădinile Cremonei.

City-ul — în care se află Saint-Paul, așa cum la Paris, în La Cité, se înalță Notre-Dame, este cartierul rezervat în mod special magistraților, comerțului și afacerilor. Situată între Strand și Fleet-Street, această zonă începe de la Temple-Bar, pentru a se întinde până la Oldgate.

Crystal-Palace, din care cea mai mare parte se află astăzi pe colina Sydenham, la patruzeci și cinci de minute distanță față de podul Londrei, mergând pe linia ferată spre Brighton și South-Coast, era considerat, la vremea primei expoziții, drept o minune a metalurgiei.

Construit în întregime din sticlă și fier, după planurile arhitectului Joseph Paxton, palatul avea un naos central, lung de patru sute nouăzeci de metri, care se învecina cu Hyde-Park, vis-à-vis de vechiul palat Kensington, de cealaltă parte a apei numite Serpentine-River.

Acest corp central era flancat de două naosuri laterale, două aripi și trei transepturi.

În plus, avea la extremități două turnuri înalte de optzeci și șase de metri.

Acoperișul se ridica deasupra solului la o înălțime de cincizeci și trei de metri.

În 1851, intrarea principală se deschidea spre Upper-Grosvenor-Street, iar vizitatorul se pomenea imediat în fața unei mașini ciudate, capodoperă a unui inginer francez, destinată să deçoace pofta celor mai celebri hoți din lume, pe care simplul nume de *Lucifer* îi atrăsese în capitala Insulelor Britanice.

Construcția era o vitrină blindată, în care, în spatele unui cristal incasabil, Majestatea Sa Regina Victoria socotise prudent să adăpostească cel mai recent cadou al Companiilor Indiilor, acel minunat diamant pe care Sikhs-ii îl numea *Muntele-de-Lumină* și care servise cândva drept ochi zeului Shiva.

Păstrată actualmente în turnul rotund al reședinței regale de la Windsor, acea vitrină ocupa pe atunci, mijlocul transeptului central.

Având o formă conică, asemănătoare reflectorului unui far maritim, ea era alcătuită din douăsprezece lentile mari din sticlă colorată, tăiată în fațete, totul prins în puternice armături din oțel aurit.

În fiecare seară, la închiderea expoziției, acea casetă de un soi special se afunda încet în pivniță, iar deasupra ei se închideau trei uși de fier.

Dar în timpul zilei caseta era expusă, cu mândrie, sub cupolă, și mulțimea se înghesuia în jurul duble, balustrade ce o înconjura, pentru a vedea, prin acele lentile mari, în mijlocul soclului îmbrăcat în satin alb pe care se odihnea și care, datorită unui mecanism, avea o mișcare giratorie, pe *Lucifer*, care arunca vâpăi ce aveau toate culorile curcubeului.

La 1 mai 1851, o mulțime compactă venise, dis-de-dimineată, de prin împrejurimile Londrei, și din toate

suburbiile dintre Kilburn și Greenwich, Battersea și Hodford, și mișuna în jurul grilajelor de la Hyde-Park.

Comercianții din City, din Pimlico și Chelsea își dăduseră și ei întâlnire pe Strand, rivalizând ca îmbrăcăminte cu soțiile lor.

Din sfert în sfert de oră, îmbulzeala creștea. Toată noaptea, trenurile se succedaseră pe marile linii dinspre North-Western, Hampstead, Midland și Colchester-Line, vărsând valuri de călători în cele cincisprezece gări principale ale orașului.

Acum, după ce-și terminaseră treaba, lucrătorii din docuri veneau și ei, escortându-i pe ultimii sosiți de pe continent: pe călătorii de curând debarcați de pe *Leicester-Ship*.

Spre amiază, în toată acea mulțime se stârni o mișcare ca de hulă. Circula un nume: "Lordul-Primar! Lordul-Primar!"

Conversațiile încetară, rândurile se strânsură și mai mult spre a lăsa un drum de trecere principalului magistrat al orașului care, însoțit de un gentilom aparținând casei regale, venea să facă deschiderea oficială a expoziției.

Escorta Lordului-Primar, alcătuită din purtătorul de sceptru, din doi șerifi în funcție, din aldermani din ofițeri ai Primăriei, intră în grădină.

După ce formalitatea a fost îndeplinită cu un fast întrucâtva teatral, crainicul municipalității, asistat de un trompet, invită publicul să intre, anunțând totodată, pentru aceeași după-amiază, vizita Majestății Sale.

În mulțimea aceea, nerăbdătoare să asiste la dezambalarea lăzilor, se aflau mai multe dintre cunoștințele noastre.

Cei doi expozanți francezi, acronautul Batifol și domnul Céleste Dupoteau (de la "*Darul-de-Nuntă*") erau de față, ultimul însoțit de Césarine, soția sa.

Deoarece debarcaseră chiar în acea dimineața și erau în prea mare întârziere pentru a profita de

imunitatea rezervată expozanților, ei fuseseră primii care să se înghesuie lângă grilajul Hyde-Park-ului.

Mistress Bridgeth și misses Elphinstone reușiseră să-și facă timp să petreacă o oră întreagă în *Old-Cock-Tavern*, spre a repara, pe cât cu putință, urmările a ceea ce ele numeau "foarte îndelungatul lor post"...

În vreme ce domnul și doamna Dupoteau intrau prin ușile turnante, care funcționau atunci pentru întâia oară și unde shilling-ii cădeau cu dărnicie, între funcționarul însărcinat cu încasarea taxei și un bătrân înalt, înarmat cu un baston cu măciulie de aramă, se porni o discuție.

— Pardon, spunea cel din urmă, eu nu plătesc. Eu sunt Jocasta Dawson, expozant... Jocasta Dawson, de pe Ave-Maria-Lane, posesor al *brevetului pentru cleștișorul de retezat trabuce*, al Înălțimii Sale prințului Albert, ca și al *brevetului pentru luneta Lucifer*, a Majestății Sale Regina!

Față de asemenea titluri, enumerate atât de pompos, funcționarul se înclină.

Dar domnul Dupoteau, care trecuse deja de ușă, auzind fraza inventatorului englez, se opri brusc și se întoarse spre el, foarte palid.

O descurajare imensă începea să-l copleșească la gândul pierderii considerabile pe care jiletcele sale de flanelă o vor suferi ca urmare a acestui furt continuu al numelui pe care li-l dăduse și care, pentru el, reprezenta atâtea speranțe.

Cuprins de o dreaptă indignare, întoarse capul pentru a nu trebui să-l salute pe expozantul Batifol, proprietarul balonului *Lucifer*. Această mișcare îl făcu să-l întâlnească pe domnul de Blancanard, care sosea și el. Cel puțin Blancanard nu-i luase nimic. Așa că domnul Dupoteau consideră că acestui compatriot i se poate adresa.

— Ah! Stimate domn, încep, bine am făcut că nu am dezamblat nimic astăzi! Aș fi fost singurul. Priviți: toate mărfurile se află încă în lăzi. Aș fi vrut totuși să vă arăt jiletca mea și forma ingenioasă pe care i-am dat-o.

Este exact aceea a unui patrafir bisericesc, o pulpană în față, o pulpană în spate... Este ceea ce o deosebește...

— Cunosco asta, pe cinstea mea! îl întrerupse de Blancanard, care nu voia să pară un om care se miră cu ușurință. Cunosco! Am văzut lucruri și mai bune la noi, în Mans!

O dată mai mult, domnului DupotEAU i se sui sângele la cap.

— Pentru Dumnezeu, nu este posibil! șopti cu glas stins.

— Pe cinstea mea! Pe cinstea mea! exclamă cavalerul, voi aștia, parizienii, vă închipuiți că ați inventat seul candelor, pe portarul obeliscului și ciorapii rusești... Noi avem totul, în Mans, s-o știți de la mine...

— Și totuși, obiectă cu timiditate DupotEAU, aceste jileci de flanelă care, după cum spuneți, există în departamentul Sarthe... au și ele formă de patrafir?

— Sunt ca o capă! Ca o etolă! Ca o hlamidă! ripostă Blancanard, dând un bobârnac în propria-i pălărie, cu o expresie de mare încredere în priceperea sa.

DupotEAU respiră adânc. I se luase o greutate de pe piept.

"Asta nu-i același lucru", se gândi, în nevinovăția lui. "Dar cred că trebuie să-mi iau cât mai curând brevetul... Locuitorii aștia din Mans îmi par a fi al dracului de întreprinzători!"

Tot discutând, mergeau în lungul aleii Rottenrow din Hyde-Park, mărginită pe stânga și pe dreapta de construcții exotice, în care tinere englezoaice, machiate oribil încercau să reprezinte diferite regiuni ale globului.

În spatele lor, Césarine, ținându-se de una din pulpanele redingotei soțului său, căsca niște ochi mari în fața acestei expoziții extraordinare a raselor de culoare, mirându-se, mai ales, că le vedea pe acele sălbatice simțindu-se atât de în largul lor.

— Ar fi indiscret, domnule și stimat compatriot — continuă DupotEAU pe un ton insistent — ar fi indiscret să

vă întreb dacă jileticile de flanelă au vreo legătură cu vizita dumneavoastră la expoziție?

Jignit, domnul Blancanard se opri, uitându-se chiondorâș la comerciant.

În acea clipă, opt umbre, lungi și slabe, le trecură pe dinaintea ochilor, pe nisipul aleii. Cele opt umbre aparțin au celor șapte misses Elphinstone și guvernantei lor. În mod automat, auzind răspunsul cavalerului, se opriră.

— Pe toți sfinții! înjura printre dinți acesta. Am eu mutra unui vânzător de stambă, musiu?

— O! Sigur că nu! replică iute Dupoteau, uimit.

— Chiar că nu, într-adevăr! întări cu mândrie cavalerul. Poți să pui epoleți jileticilor dumitale de flanelă, poți să le împodobești cu galoane, poți și să le decorezi!... Eu sunt proprietar, musiu, și nu mă ocup decât de afaceri mari.

Ca urmare a tonului plin de mândrie cu care fusese formulată această declarație, cele șapte domnișoare Elphinstone se uitară la gentilomul din Mans cu o aceeași privire respectuoasă, ba chiar, după ce-și reluară mersul, se întoarseră spre el de mai multe ori, cu același sincronism.

Dupoteau tăcu.

După o clipă, de Blancanard căscă. Puțin îi păsa să audă ce-l interesa pe însoțitorul său, dar avea mare poftă să-l informeze pe acest parizian despre propriile sale afaceri.

Văzându-le pe cele șapte misses și pe guvernanta lor tot întorcându-se spre el, se hotărî să le uluiască prin inteligența lui, tot așa cum le impresionase deja prin fizicul său.

— Ați auzit vorbindu-se, îl întrebă pe Dupoteau, despre un hotel imens, inimaginabil, magnific, nemaipomenit, care s-a deschis de curând în Pall-Mall și de la care se contează să se obțină dividende de trei sute la sută pentru acționari?

— Eu m-am adresat la *"Hotelul Universului și al*

Calului Péchard", răspunse cu naivitate soțul Césarinei. Să fie oare acesta?

De Blancanard îi aruncă interlocutorului său o scurtă privire plină de milă.

— Of! Parizienii ăștia! zise, ridicând din umeri.

— Ei, bine? îl întrebă inventatorul flanelor-patrafir, cum se numește hotelul dumneavoastră?

— Are un nume strălucitor, un nume tot atât de minunat ca și gândirea care a condus la întemeierea lui! răspunse cavalerul, exaltat. Se numește *Lucifer-Hotel*!

La aceasta ultimă lovitură, Céleste Dupoteau lăsă să-i scape un geamăt surd și-și apucă fruntea cu mâinile... Începea să se lase pradă mâniei persecuției.

Încântat de rezultatul fulgerător al cuvintelor sale. Blancanard își luă o poziție de orator, continuând:

— *Lucifer-Hotel*, Domnule, este o piesă unică în lume, ca și bijuteria regală ce-i poartă numele și cu care-și împarte, deja, legitima celebritate. Nu vă pot explica în întregime și detaliat minunatul mecanism care constituie fundamentul întreprinderii: de altminteri, n-aș avea timpul necesar. Să vă fie de ajuns atâta: acest hotel poate găzdui trei sute de familii sus-puse, cu lachei, *groom*-i, subrete și administratori cu tot. Iar serviciul este asigurat și ziua și noaptea de către doi copii mai mici de cincisprezece ani; spun "doi", mă auziți bine? Numai doi!... Și care nu costă mai mult de o litră pe săptămână!

Domnul Dupoteau își luă expresia neîncrezătoare și batjocoritoare a oricărui director de magazin parizian, căruia i se vorbește despre un lucru pe care nu-l cunoaște.

— Drace! zise, foarte interesant lucru.

— Mecanică, domnule, mecanica! exclamă domnul de Blancanard. Vezi dumneata, englezii ăștia au niște idei extraordinare... Am venit la Londra anume spre a vedea, în amănunt, felul în care funcționează acest hotel nemaipomenit!... Și, cine știe? Poate că mă gândesc deja să instalez unul asemănător în Mans, lângă șantanul

Petite-Pologne^[43], la care sunt, oarecum, acționar...

După această glumă de un gust îndoielnic, își lăți gura într-un zâmbet de don Juan ce izbi în plin grupul celor opt englezoaice care se opriseră brusc și se întorseseră cu gura căscată, când auziseră cuvântul "Pologne".

În depărtare, înspre partea ce lega Green-Park de grădina expoziției, se auzea un zgomot de fanfară. Mulțimea vizitatorilor, care se dusesse mai întâi către marele naos al clădirii *Crystal-Palace*-ului se împrăștia acum prin parc. Pe aleea care ceva mai înainte fusese aproape pustie, se pornea acum un mare șuvoi de bărbați și de fetei.

Regina urma să treacă pe acolo, spre a merge către centrul palatului, unde era expus faimosul *Munte-de-Lumină*, strălucitorul ochi al zeului Shiva.

— Regina! Va trece regina! exclamă doamna Dupoteau, trăgând nervoasă de pulpana redingotei soțului ei Repede, Céleste, să ne grăbim!

Céleste dădu s-o urmeze.

Dar, punându-i mâna pe umăr, cavalerul îl opri. Își dăduse prea bine scama de emoția domnișoarelor Elphinstone și a guvernantei lor. Foarte măgulit, i le arătă compatriotului său:

— Privește, îi spuse, la urma urmei, aceste diafane persoane nu arată chiar atât de rău, dacă le consideri pe fiecare în parte.

— Céleste, interveni Césarine, domnul este holtei și liber pe faptele sale... Dar ție îți interzic să privești.

Dar ceea ce domnul Blancanard nu bănuia, era ce se vorbea despre el în grupul englezoaicelor.

Neauzind decât frânturi din conversația lui cu domnul Dupoteau, ele fuseseră izbite de cuvântul "Pologne" pe care-l pronunțase și de gestul de îngâmfare cu care-și însoțise fraza. Și le venise, fără îndoială, ideea că-l aveau în fața lor pe unul dintre cei șapte eliberatori ai regatului polonez, atât de căutați, așa că aținteau asupra

lui șapte priviri înflăcărate care aproape că-l făcură să-și piardă cumpătul.

Cât trăiseră, solii Elphinstone fuseseră bătaia de joc a ștregarilor din Grosvenor-Square, datorită proporțiilor nefericite ale fizicului lor dizgrațios.

Înalt, de credeai că nu se mai sfârșește, uscat și tăbăcit ca un pește afumat: cam așa fusese maiorul... Jumulit de la frunte până la occipital, craniul său își păstrase doar câteva oaze de șuvițe cărunte și lungi, ce-i cădeau uneori până peste fața ca de fildeș vechi... În fond un om cumsecade și bun soldat, visase întotdeauna să dea țării sale o puternică generație masculină și se căsătorise în acest scop.

Când se căsătoriseră, doamna Elphinstone, cu trei ani mai tânără decât tovarășul ei de viață, era tot atât de enormă pe cât el de sfrijit. Persoana sa corpulentă era alcătuită din trei revărsări treptate și masive: prima consta din două bărbii ce depășeau închipuirea și se lăbărtau peste cea de a doua; aceasta constă dintr-un piept fenomenal, din care o jumătate de duzină de doici normande și-ar fi putut croi, pentru nevoile lor, câte o bucată planturoasă; în fine, cea de a treia, și de departe cea mai voluminoasă, era o rotunjime generală care nu permitea nici o altă rivalitate, ca amplexare, între partea-față și partea-spate.

Visul maiorului nu se împlinise niciodată.

Cei doi soți muriseră, lăsând șapte fiice în paza lui mistress Bridgeth, care avea sarcina de a le completa educația, sub înalta supraveghere a lui sir Japhet Holover de Over Peover, baronet milionar, văr cu tatăl lor și tutorele lor legal.

Dacă treceai cu vederea silueta înaltă și slăbiciunea tatălui, pe care-l moșteniseră, fetele erau foarte drăguțe. Lăsate de către o mamă nepăsătoare să crească de capul lor, puse apoi sub supravegherea unei guvernante, care-și împărțea timpul, în mod sistematic, între masticarea unor alimente copioase și somn, ele se dezvoltaseră ca niște

ciuperchi.

La moartea mamei lor, sir Japhet exclamase:

— Să mă ia dracu' dacă mă aşteptam să moştenesc această crescătorie de iepel!

Şi deoarece sir Japhet avea de îngrijit şi alţi cai, voind să se încurce cu acest trib de verişoare, le sfătuisese să călătorească.

Începând din acea zi, cele şapte misses parcurseseră Europa fără pic de răgaz, în căutarea celor şapte prinţi sau a celor şapte nababi sau, în fine, a celor şapte eroi oarecare, lângă care sperau ca legăturile căsătoriei să reuşească, în cele din urmă, să le oprească nestăpânita alergare.

Şi anii treceau!

Appolonia, cea mai mare, se apropia de douăzeci şi opt de ani.

Alba, mezină, vedea depărtându-se cele douăzeci una de primăveri ale sale.

Celelalte — Arabella, America, Austria, Africa şi Achaia, se înscriau între limitele acestor vârste.

Partea cea mai ciudată a poveştii este că mistress Bridgeth, deşi nu avea nici un interes personal în acea vânătoare, părea cea mai înverşunată dintre toate.

Actualmente, se întorceau din cel de-al cincilea sezon pe care-l petrecuse la Nisa şi, ca o excepţie, în anul acesta, în loc să se ducă în localităţile balneare de pe continent, crezuseră că trebuie să se întoarcă la Londra, unde puteau spera să întâlnească, în sfârşit, o "partidă", în mijlocul mulţimii cosmopolite venite să viziteze Expoziţia.

Manierele pline de îngâmfare ale domnului de Blancanard, precum şi atât cât putuseră prinde din conversaţia sa cu Dupoteau, tocmai li-l arătaseră că fiind cel care reprezenta obiectul ideal al suspinelor lor.

Şi, o! Fericire! Cavalerul părea să asculte de acea predestinare, căci, răspunzând cu un zâmbet celor şapte surâsuri, schiţă o mişcare pentru a se apropia de ele.

Dar primul pas pe care-l făcu înainte îl aduse pe piciorul plat al unei domnișoare excentrice din Cornhill, care-l îmbrânci, tratându-l de "*stupid man*".

Beware of pickpockets, gentleman!^{44} șopti în aceeași clipă o voce, lângă urechea lui.

Deoarece văzuse deja această frază, pictată pe multe afișe, de Blancanard vru să-și scoată dicționarul pentru a-i căuta traducerea.

Dar, uimire!

Pătrunzând în buzunar, mâna să o întâlnească pe cea a domnișoarei, care-și făcea loc să iasă.

Mai înainte chiar de a-și reveni din emoție, excentrica fată din Cornhill se și pierduse în mulțime.

— Spuneam la dumneavoastră: "*Préné gâde aux pickpockets!*"^{45} continuă cu blândețe aceeași voce.

Cavalerul se întoarse în loc.

— Pe toți sfinții! omule, exclamă indignat, mult ți-a trebuit ca să-ți traduci jargonul! Ești, cu siguranță, un complice al ticăloasei care mi-a subtilizat portmoneul.

Vorbind astfel și înălțându-se pe vârful picioarelor, îl apucase de guler pe bătrânul deșirat, cel cu brevetul pentru cleștișorul de tăiat trabuce, al cărui sfat fusese insuficient pentru a-i păzi punga.

Făcuse asta, adevărat! Dar nu rămase decât o secundă în această poziție provocatoare, căci chipul englezului căpătă o asemenea expresie de furie, încât, cu toată îndrăzneala sa din naștere, domnul de Blancanard socoti mai prudent să-i dea drumul.

— Mii de coarne ale infernului! zise bătrânul, cu un glas tunător, în timp ce ochii-i aruncau scânteii. Ai mințit destul, burtă a Satanei!

Timp de o clipă, păru să ezite, apoi continuă mai încet, vorbind pentru sine:

— Uite încă două pence pentru reverendul Barlow de la *White Friars*, mii de trăsnete!... Adică trei pence... să mă ia dra... Piele de anghilă! Piele de anghilă!

— Așa cum spuneam, domnule, greșiți — adăugă, cu

glas mai tare.

În jurul celor doi interlocutori începuse să se strângă lume. Prudentă, Césarine îl trăsesese mai înapoi pe domnul Dupoteau care, trebuie să recunoaştem, nu insistase să meargă mai în faţă.

— Cel puţin, o cunoaşteţi pe hoaţa mea? se răsti cavalerul.

— Da, răspunse Dady, este netrebnica aia de Swab, draga de ea... sora avortonului ăla ticălos, gentlemanul Pip, iubitul meu prieten.

În momentul în care domnul de Blancanard se pregătea să ceară explicaţii mai limpezi, de pe o alee laterală se auzi un fluierat.

Căpitanul ciuli urechea şi, fără a se mai sinchisi de cavaler, porni înainte, spre mulţimea de curioşi, cu gând să-şi croiască un drum.

Tocmai atunci, coatele colţuroase ale domnişoarelor Elphinstone şi ale guvernantei Bridgeth reuşiseră să înfrângă gloata. Înarmate cu umbrelele lor mari, alergau în ajutorul cavalerului!

Dar în gloată se produse deodată o rumoare cauzată de un singur cuvânt, repetat de toate gurile:

— Regina! Regina!

Caleaşca tinerei Majestăţi, escortată de un escadron de *horse-guards*^{46} înainta la pas, trasă de cei opt cai albi ai săi.

Un al doilea şuierat domină zgomotul uralelor.

Dady O'Crab se aplecă şi se năpusti drept înaintea lui, fără a-i păsa de insultele şi blestemele pe care le stârnea în trecere: acest şuierat era un semnal.

Capitolul IV - Alarmă nocturnă

Aşa cum în mod înţelept îi spusese cavalerul de Blancanard compatriotului său Dupoteau, pe lângă *Koh-i-*

noor și Palatul de Cristal, în Londra se afla atunci și o a treia minune.

Prin proporțiile sale armonioase, prin amplasamentul său deosebit, prin bogăția și confortul compartimentărilor sale, prin prețurile sale incredibil de modeste și prin regularitatea matematică a serviciilor pe care le oferea, *Lucifer-Hotel* era, față de celelalte hoteluri din oraș, ceea ce *Buckingham-Palace* ar reprezenta în comparație cu mizerabila locuință a irlandezului de la Saint-Giles.

Cu o lungime de o sută cincizeci de metri, ca un vapor de pasageri de prim rang, acest hotel mare era împărțit în trei sectoare egale: două — aripile sale — erau rezervate găzduirii: una — centrală — era alcătuită dintr-un hol mare, dominat de o cupolă de sticlă, destinată a servi drept sală de festivități pentru petrecerile nocturne cosmopolite.

În subsoluri, o mașină cu aburi cu o putere de o sută cincizeci de cai acționa instalațiile de încălzire de la toate etajele și menținea peste tot o temperatură constantă.

Pentru a încheia descrierea acestei ciudate *lodging-house*⁽⁴⁷⁾ ale cărei instalații mecanice îi asigurau o funcționare perfectă, să adăugăm că la *Lucifer-Hotel* nu existau nici administratori, nici majordomi, nici subrete, nici valeți. Doar doi *groom*-i de culoare aveau sarcina de a fi la ordinele celor șase sute de călători pe care-i putea adăposti clădirea. Și reușeau să facă față acestei enorme sarcini, datorită multiplelor combinații mecanice atât de laudate de către domnul cavaler de Blancanard.

Încă din prima zi de deschidere a expoziției, *Lucifer-Hotel* era plin de lume.

Acest succes imens nu era nemeritat și directorul anonim făcuse totul pentru a-l obține, răspândind o mulțime de afișe și de prospecte pe navele diverselor companii de transport, precum și în compartimentele trenurilor din Marea Britanie și de pe continent.

În fine, deoarece, printr-o împrejurare fericită, serviciile bazate pe mecanică ale hotelului își atrăseseră admirația domnului de Blancanard, acesta se transformase, în timpul primei zile, în reprezentantul dezinteresat al hotelului, și sfaturile sale, date la momentul prielnic, contribuiseră din plin la popularizarea și sporirea aprecierii multiplelor sale avantaje.

Mulțumită lui, nu numai cele șapte domnișoare Elphinstone și guvernanta lor Bridgeth, care erau acum în cele mai bune relații cu el, dar și soții Dupoteau și un mare număr de pasageri de pe *Leicester Ship* veniseră să-și instaleze acolo penaiții^[48] lor.

Imediat, văzându-l că aduce cu sine o familie atât de numeroasă, Will — unul dintre micii *groom*-i negri — simți o mare considerație față de cavalier. Și când acesta, după ce obținuse cazarea întregului grup, își luă rămas bun, în mod respectuos, de la cele șapte misses — care ceruseră un salon-dormitor comun, cu o cămăruță pentru guvernantă, negrișorul, făcându-i o reverență, îi întrebă:

— Oare Milord ar avea ceva împotriva apartamentului Maria-Stuart?

— Absolut nimic, declară cavalierul, dacă nu este la un etaj prea sus.

— Nu avem scări, Milord: ascensoarele deservesc fiecare ușă.

Și spunând acestea, Will apăsă pe o manetă.

— Ascensorul numărul 4! strigă. Bagajele îl urmează pe Milord!... Ah! Uitam să-l previn pe Milord că patul său este un *Lucifer bed*^[49], o ultimă inovație... Dacă lui Milord nu-i va plăcea, l-am putea schimba.

— Inutil, replică Blancanard, dispărând în cușca ascensorului.

Căci știa prea bine că în timpul călătoriilor ești jupuit cu atât mai mult cu cât ceri servicii speciale. Dar nu putea să-și rețină un zâmbet la gândul furiei care-l va cuprinde din nou pe Dupoteau, dacă va fi obligat să se întindă, cu Césarine, pe un pat care "șterpelise" și el

numele jilecilor de flanelă.

În timp ce se deplasa în lungul coridoarelor largi — șezând pe pernele ascensorului, din care o parte se desprinsese pentru a alcătui un fel de vagonet-scaun, ce alunecă acum pe niște șine de cauciuc — domnul de Blancanard nu se putea împiedica să nu admire ciudatul mod în care funcționa acest sistem.

Nu mică-i fu mirarea văzând că pe uși se aflau deja scrise numele domnișoarelor Elphinstone și ale celorlalți tovarăși ai săi de călătorie.

Dar, destul de curând, își dădu seama că literele fiecărui nume făceau parte din niște seturi de litere ale alfabetului, montate pe pivoți, în lemnărie.

— Foarte ingenios, exclamă, tot privind în față și în jurul său, cu o expresie încântată.

Deodată, vagonetul-scaun se opri și cavalerul se pomeni aproape forțat să coboare, într-atât se apleca într-o parte vehiculul, în fața ușii deschise, care era cea a apartamentului său.

În clipa în care-i trecu pragul, un panou de lambriu se ridică în stânga ușii și prin acea deschidere îi apărură propriul bagaj.

— Mii de trăsnete! înjură domnul de Blancanard uluit. Numai englezii sunt în stare să aibă asemenea idei!...

După ce se înfruptă copios din niște mâncăruri servite același mod ca și cufărul său, cavalerul își aprinse o țigară.

— Oricum — se gândea cu glas tare, răsturnându-se în fotoliu — mi-am făcut bine treabă astăzi și, fără să mă laud, am avut succes... He! He! S-au aprins ca iasca, fuioarele acelea de in!... Ca să vezi! Cine-ar fi crezut? În chip de debut, este foarte promițător!... Am crezut, o clipă, că o să mă facă bucăți, ca să și le împartă între ele!... Ah! Domnule de Blancanard, ești în mod clar un seducător emerit. Șapte cuceriri fulgerătoare deodată! Nici una mai puțin! Și încă, din modestie, nu o socotesc

pe cea a guvernantei!... De fapt, una dintre ele nu mi-am displace, pentru un timp mi-a spus că prenumele ei începe cu un A... Poate Appoline sau Arthurine? Ia stai, am cărțile lor de vizită: una câte una, în secret, fiecare mi-a strecurat-o pe-a sa! Ia să vedem pe cea al cărui prenume începe cu A.

Își luă portofelul și scoase din el șapte cărți de vizită mici, de dimensiuni egale.

— Iată! Iată!... zise, aruncându-și privirile asupra celei dinții. Prenumele începe într-adevăr cu A.

Dar când se uită apoi la cea de a doua, sprâncenele i se încruntară.

La cea de-a treia își holbă ochii.

Fu cuprins de un fel de amețală la cea de-a patra.

Când ajunsese la ultima, avea înfățișarea unui om abrutizat de șocul unei descoperiri de neînțeles.

Avea și de ce! Cele șapte cărți de vizită purtau toate următoarea inscripție, cu un text identic:

MISS A. ELPHINSTONE
Grosvenor Square

— Noblețe de contrabandă — reuși să pronunțe, în cele din urmă, cavalerul. Cuvântul acesta — "square" — este franțuzesc... L-am auzit deja rostit în Mans.

Câtăva vreme își frământă mintea. Apoi, considerând că acea problemă de multiplicare a literei "A" era insolubilă, se apropie de patul *Lucifer*.

Studiindu-l mai de aproape, cavalerul descoperi pe partea de jos, sub perna de căpătâi, un mic inel din bronz care avea desigur un rost, cu atât mai mult cu cât, nu departe de acel inel, se afla o șină cu cremalieră, din același metal.

Domnul de Blancanard numără dinții cremalierii, unul câte unul. Erau doisprezece.

"— Trebuie să fie soneria", se gândi. "Născocirea este destul de bună, căci în felul acesta poți chema, fără a le

deranja."

Pentru a se lămuri, trase ușor de inel. Nu se auzi nici o sonerie. Și nimic nu se clinti în hotel.

"— Probabil că trebuie să pui inelul pe unul dintre dinții aceștia", se mai gândi cavalerul.

Își repetă experiența, pe primul, apoi pe al doilea, pe al treilea — în fine, pe toți dinții cremalierii. Nici una dintre aceste operații nu avu vreun rezultat.

— Pe toți sfinții! exclamă în cele din urmă, enervat de acest insucces, noi avem instalații mai bune în Mans! În definitiv, amărâțul acela de negrișor trebuie să aibă foarte multe de făcut, în afară de a se ocupa de mine, și nici nu am nevoie de el în seara asta. Măine voi cere să mi se explice mecanismul. Până una alta, să dormim! Ah! Va trebui și să întreb dacă suntem tare departe de Poultry, unde locuiește acel domn Adrian Zephyr — un alderman, mă rog frumos! — pentru care am o scrisoare de recomandare... Nu vreau să ratez vizita pe care trebuie să i-o fac mâine, căci se pare că are o nepoată încântătoare, he! He!

Se culcă, suflă în lumânări și nu întârzie să le vadă, în vis, pe cântărețele de la cafeneaua "Mica Polonie" prinse într-o încăierare cu cele șapte domnișoare Elphinstone, pentru a-și disputa care dintre ele să-l posede.

Ce încrezut, și Blancanard ăsta!

Lua de la capăt pentru a treia oară acel vis plăcut, în timp ce sforăia ca niște tuburi de orgă, când deodată fu trezit brusc de un țărâit de sonerie prelung, ce părea să iasă chiar din somieră.

Mai întâi se încredință că revolverul se afla la îndemână, pe noptieră. Apoi, revenindu-și din prima uimire:

"— Pe toți sfinții!", își spuse, "mi s-a dat un pat cu muzică! Înțeleg acum la ce servesc inelul și cremaliera... Probabil am deranjat sistemul."

Liniștindu-se în acest fel, se culcă la loc și-și relua

somnul întrerupt.

Dar, de data aceasta, odihna nu-i fu de lungă durată.

Sforăia abia de zece minute când o altă sonerie, mai gălăgioasă și mai înfuriată decât prima, se auzi în liniștea nopții.

Cavalerul făcu un gest de supărare.

"— Asta este ceea ce ei numesc un pat după ultima inovație", gândi, întorcându-se pe partea cealaltă. "Sunt proști, englezii ăștia!... *Lucifer-bed!*... Prefer jiletcile de flanelă ale parizianului... Măcar acelea sunt inofensive."

După ce se restabilise liniștea, domnul de Blancanard încercă din nou să adoarmă.

Dar, în curând, o bruscă senzație de frig îl făcu să întindă instinctiv mâna pentru a-și trage peste trup cuvertura. Căci, într-adevăr, cuvertura și cearșaful de deasupra o luaseră la drum.

La lumina îndoielnică a lunii, ale cărei raze se strecurau până la el, văzu atunci un spectacol neobișnuit: cuverturile și cearșaful, în pofida oricărui efort pe care-l făcea, se înfășurau către partea de la picioare a paiului, ca un stor oare se rulează.

Înspăimântat și mirat, cavalerul se ridică în șezut, întrebându-se cine era glumețul care-i făcea această farsă nesărată.

Nu văzu nimic, deși deschidea niște ochi foarte mari. Dimpotrivă, simți în spatele său un fel de trosnet! Și deodată, perna lui, ca fermecată, începu să se agite pocnindu-i spinarea cu lovituri furioase.

Această ultimă agresiune îl aduse pe domnul de Blancanard în culmea uluielii.

Dar nu ajunsese la capătul suferințelor sale: se simți zvârlit jos din pat, cu o forță inevitabilă.

Înnebunit, crezând că este un cutremur de pământ, înverșunându-se să reziste, încercă să se țină zdravăn de ceva, în stânga și-n dreapta.

În cele din urmă, la capătul puterilor, se lăsă la voia

întâmplării, deschizând larg brațele pentru a slăbi șocul unei căzături devenite inevitabilă.

Prin acea mișcare instinctivă, se agăță cu o mână de noptieră și, sub greutatea lui, aceasta se răsturnă rostogolindu-se, împreună cu el, în mijlocul camerei: totul însoțit de un zgomot de porțelan spart, pe care-l domină detunătura unei împușcături...

Detonația provenea de la revolverul domnului de Blancanard.

În tulburarea sa, nu-și dădu seama de asta. Niciodată, cu adevărat niciodată, nu trăise o asemenea aventură în Mans.

Pierzându-și capul, tocmai era să strige că este atacat de niște asasini și să cheme în ajutor, când, întorcându-și privirile spre ușă, glasul i se înecă în gâtleej:

Ușa se întredeschisese încetișor și în prag apăruse un trup fără cap!

Văzând această fantastică apariție, domnul de Blancanard, copleșit de atâtea emoții succesive, fu cuprins de o amețelă și leșină, întocmai ca o femeie.

Între timp, Will — căci trupul fără cap nu era altul decât cel al negrișorului, al cărui costum alb era singurul care se vedea în semiobscuritate — așadar, Will, care alergase auzind vacarmul, rămăsese consternat în fața acelui trup lipsit de viață și, aplecat asupra lui, regăsea, din cauza emoției, limbajul din țara sa, pentru a se bălbâi:

— De ce ucis la dumneavoastră, Milord? Asta nu bine!

În același timp, din toate părțile hotelului veneau în fugă călători, treziți de împușcătură și înspăimântați.

Pe toate coridoarele, în lungul cuștilor tuturor ascensoarelor, alergau șiruri de bărbați mai mult sau mai puțin îmbrăcați și femei care nu erau cu mult mai bine acoperite.

— Ce se întâmplă? întrebare în cor treizeci de privilegiați, care reușiseră să se strecoare până lângă

nefericitul cavaler, încă leșinat.

Will își recăpătă, în fine, puțin din calmul său.

— Este Milord — declară — care și-a zburat creier de la el.

— O sinucidere! strigă domnul Dupoteau, apropiindu-se cu sfeșnicul său în mână. Este domnul de Blancanard! Dar nu văd nici o rană.

Tribul domnișoarelor Elphinstone fusese printre cei dintâi care-și părăsiseră dormitoarele. Se aflau acolo, în primul rând. Auzind cele două cuvinte: sinucidere și Blancanard, scoseseșă șapte suspine tragice. Dar, la ultima constatare făcută de domnul Dupoteau, cele șapte inimi zdrobite simțiră că speranța renaște.

S-ar fi repezit fără nici o ezitare asupra trupului falsului sinucigaș, dacă acesta ar fi purtat măcar un *inexprimabil*. Dar vai! Ținuta actuală a cavalerului leșinat ar fi putut permite ca un astfel de gest să fie calificat drept "shocking". Ele fură silite, dimpotrivă, să-și întoarcă privirile, cu pudicitate.

Cuvintele cele mai înțelepte fură pronunțate de mistress Bridgeth, care sosea și ea, după ce întârziase atât cât să-și îmbrace niște pantaloni.

— Aôh! spuse, întinzându-i domnului Dupoteau o sticluță de săruri. *C'était ioune formality indispensabili pour lé constétécheune*^[50].

Directorul "*Darului de Nuntă*" apucă sticluța și o plimbă de mai multe ori pe sub nările cavalerului. Acesta își reveni în simțiri, strănutând cu putere.

Mirat de a se pomeni astfel, culcat pe parchet și înconjurat de toată lumea, șopti imediat:

— Ce? Ce este? Ce s-a-ntâmplat?

Apoi, izbindu-se peste frunte:

— Ah! Da! Îmi amintesc! Cutremurul! Zguduirile terestre!... S-a terminat?

— Cutremurul! Zguduiturile!?

Cei treizeci de privilegiați se priveau cu gura căscată, când Will, uitându-se spre patul cavalerului, izbucni într-

un hohot de râs nestăvilit.

— Ha! Ha! Ha! Înțeleg! Înțeleg! exclamă. Milord a fost trezit de către patul său.

— Chiar așa, fu nevoit să recunoască bietul cavaler, în ciuda necazului pe care-l simțea.

— *Lucifer-bed!* adăugă *groom*-ul. Este un *Lucifer-bed*. Avusesem totuși grijă să-l previn pe Milord.

Auzind încă o dată acel nume, mereu același, pe care regreta acum că-l dăduse jiletcilor sale, domnul Dupoteau tresări.

— Credeam că Milord este la curent cu posibilitățile patului, mai zise micul negru.

— La curent!... Nici acum nu sunt.

— Și totuși, este foarte simplu... Aici, nimeni nu are timp de pierdut. Deoarece toată lumea dorește să se scoale devreme și fiindcă hotelul, dotat cu instalații mecanice, nu are personal de ajuns pentru a-i trezi pe numeroșii oaspeți, paturile sunt prevăzute cu mașinării speciale. La ora șase pentru domni și la ora opt pentru doamne, se aude o sonerie discretă... După un sfert de oră, un clopoțel mai puternic... Peste încă un sfert de oră, așternuturile sunt trase de pe cel care doarme. Dacă nu se ridică numaidecât soneria îl basculează și-l trimite în mijlocul camerei.

— Dar asta este o invenție idioată!

— Nu, milord, este comod.

— Să admitem c-ar fi comod, dimineața, admise cavalerul. Dar în miezul nopții!

Probabil că milord deranjat butonul de bronz, deplasându-l pe dinții cremalierii care fixează ora.

— Aoleu! Dinții aceia stabileau ora la care vrei să fii trezit! Pe toți sfinții, băiete, dacă mi-ai fi spus toate acestea aseară, nu i-aș fi deranjat nici pe acești domni, nici pe aceste doamne, care vor binevoi să mă ierte că-i primesc într-o ținută atât de neglijentă!

Acum că se liniștise, domnul de Blancanard își recăpăta însușirile strălucitoare... Această ultimă glumă,

cam picantă, era un mod spiritual de a încheia incidentul.

Englezii — fără a-i gusta humorul, căci rămaseră reci — înțeleseseră: se retraseră cu demnitate.

Și astfel se sfârși în mod hazliu o scenă care, la începuturile sale, părea să capete proporțiile unei drame.

Cât despre nefericitul Céleste:

— Doamnă Dupoteau — i se adresă jumătății sale, reîntorcându-se în apartamentul lor — reia-ți locul în pat, dacă poțtești!... Eu, unul, voi dormi de acum înainte pe canapea!

— Și de ce așa, domnule Dupoteau? întrebă Césarine.

— Pentru, că n-aș putea găsi odihna care-mi este necesară pe o invenție dăunătoare al cărei nume dezonoarează jileticile mele! De-aia!... răspunse cu amărăciune comerciantul.

Față de un atare argument. Césarine nu îndrăzni să obiecteze.

Câteva minute mai târziu, *Lucifer-Hotel* își recăpătase liniștea, iar oaspeții săi — somnul, întrerupt în mod atât de nefericit de zgomotul luptei cavalerului don Quijote din Mans împotriva ultimei invenții, *Lucifer-bed*.

Capitolul V - Dady O'Crab lucrează cu urechile și înjură fără a păcătui

Când spuneam că toată lumea dormea în *Lucifer-Hotel*.

Într-o cameră de la al doilea etaj, patru persoane stăteau de veghe, în ciuda orei târzii, și țineau un fel de sfat misterios:

1. — Day-Lily,
2. — Robert Vaughant,
3. — Jonathan Girle,

4. — Căpitanul Dady O'Crab.

Iar subiectul conversației lor era, firește, marea afacere a furtului *Koh-i-noor*-ului.

Pentru cei care s-ar mira văzându-l pe onorabilul membru al Societății împotriva Înjurăturilor admis în intimitatea lui miss Sun-Ray și a asociaților săi, ba chiar participând la una dintre afacerile lor, ne va fi de ajuns să spunem următoarele:

Dady O'Crab nu destăinuise niciodată, nimănui, convertirea sa, iar trecutul acestui bătrân era de așa natură încât îl făcea să merite pe deplin încrederea și respectul pe care acei trei hoți de mare clasă le dovedeau față de el.

Treizeci de ani din viață și-i petrecuse pe corăbii care se ocupau în principal cu contrabanda, și — putem să mărturisim — toată pegra capitalei avusese mai mult sau mai puțin de a face cu el.

Dibăcia de netăgăduit cu care ieșea din încurcături, anumite combinații geniale duse la capăt în mod artistic, îndrăzneala lui imperturbabilă, frumoasele înjurături cu care glasul său de stentor îi presăra discursurile, îl făcuseră pe vremuri să merite titlul de șef al Gentilomilor Noptii, acei îndrăzneți pirați ai Tamisei.

Cu vremea, când navigația l-a obosit, a condus-o pe mistress Nicely în fața preotului, devenind astfel patron de *public-house*.

Această căsătorie nu fusese nici profitabilă, nici fericită... Nici cel mai solid local n-ar fi putut rezista la doi băutori de gin de calibrul celor doi soți. Pivnițele se goliseră, consumatorii fugiseră și Nicely murise epuizată în urma bătailor cu care-și fericise soțul.

Și așa s-a întâmplat că demnul bărbat, ajuns pe drojdie și prea bătrân pentru a-și relua vechea viață agitată — a cărei imoralitate, la drept vorbind, nici nu-i mai surâdea — avusese norocul să-l întâlnească pe A.-E.-I.-O. Uckrill, care tocmai se ocupa cu refacerea educației jupânului Pip, fostul mus al căpitanului.

Uckrill îl primise cu bucurie în echipa lui secretă. Și Andrew reușise să facă pentru "mica lui familie" ceea ce le-ar fi fost imposibil, tuturor detectivilor din birourile Scotland-Yard-ului...

Ultima personificare a lui Dady rămăsese secretă, astfel încât putea să se prezinte în fața tuturor foștilor săi tovarăși sau prieteni, fără a trezi nici cea mai mică bănuială.

În împrejurarea de care ne ocupăm, miss Sun-Ray, în ciuda vicleniei și istețimii sale, se lăsase înșelată.

Hotărâtă să utilizeze toate mijloacele pentru a reuși să pună mâna pe *Lucifer*, când fusese informată de către Robert Vaughant și Jonathan Gixie că bătrânul Dady alerga după același iepure ca și ea, nu ezitase să-l accepte ca aliat, decât să-l vadă acționând fără ea și, poate, luându-i-o înainte.

De altminteri, planul lui Dady O'Crab îi surăsese. Căpitanul propunea să iște o răsccoală a tuturor bandiților din Londra și să pună mâna, cu forța, pe diamantul reginei. Era, fără îndoială, omul în stare să facă asta.

Combinațiile ei erau mai machiavelice... Dar, din păcate, oricât de mare i-ar fi fost abilitatea, planurile ei puteau să dea greș. Și, tocmai pentru cazul în care s-ar produce acest eșec posibil, intenționa să recurgă la mijlocul propus de Dady.

Și pentru a-i explica propriul său plan — unei confidențe merita să i se răspundă cu o altă confidență — îi dăduse întâlnire, în acea noapte în *Lucifer-Hotel*.

De altminteri, Day-Lily și căpitanul erau singurii care vorbeau. Jonathan Girle și Robert Vaughant se mulțumeau să asculte și să învețe din lecțiile pe care le ofereau cei doi virtuozii ai unei arte în domeniul căreia ocupau un loc onorabil, dar nu la fel de important.

— Da, da, căpitane, confirma Day-Lily zâmbind, vom lucra împreună și vom avea destule corzi la arcurile noastre.

— Și văd, piele de anghilă! Că nu vom duce lipsă de

treabă, răspundea Dady O'Crab, cu o satisfacție la fel de vădită. Virtute a Satanei și crimă de sfânt! Este multă vreme de când mă odihnesc. Trebuie să-ți mărturisesc, miss Sun-Ray, frumoasă creatură și adorabilă fiică a infernului, că nu-mi pare rău să-mi scutur puțin rugina, mai ales în tovărășia dumitale.

Într-adevăr, căpitanul era foarte bucuros.

Deoarece necesitățile situației îl obligau să-și ascundă, de Day-Lily și asociații săi, convertirea, îi era permis să înjure și să profereze blasfemii după pofta inimii, fără a fi nevoit să-i plătească vreo amendă reverendului Barlow.

Vădit flatat de un asemenea compliment, ieșind dintr-o atare gură, Day-Lily făcu o plecăciune.

— Așadar, reiau pe scurt, căpitane: Avem acum trei mijloace prin care putem obține *Koh-i-noor*-ul. Dacă cel care posedă diamantul este sir Franck Zephyr, îl vom lua de la el. Dacă, dimpotrivă, regina este cea care deține ochiul lui Shiva, i-l vom lua prin șiretlicuri, cu toate precauțiile pe care și le-ar fi putut lua Maiestatea Sa pentru a-l apăra. Și dacă șiretenia nu reușește, vom recurge la planul dumitale.

— Bine ai vorbit, Sun-Ray! Și să-l ia dracu pe reverendul Barlow, dacă nu ești o ticăloasă demnă de toată admirația mea... Triplă coadă de drac și piele de anghilă!... De vreme ce trebuie să încercăm la început afurisitul dumitale de plan, spune-mi cum gândești să procedezi?

— Ai auzit, fără îndoială, căpitane, vorbindu-se despre baronetul milionar, Sir Japhet Holover de Over Peover.

— Dacă-l cunosc pe sir Japhet?!... Proprietarul calului Lucifer, cel care trebuie să alerge la cursele de la Newmarket!... Da, pe buricul lui Pluton! Da, îl cunosc! Ba, chiar mă bizui că voi face o afacere bună pariind pe animalul lui!

— Ferește-te ca de foc, căpitane, ferește-te bine! Și,

dacă-mi este permis să-ți dau un sfat, vei paria împotriva calului lui sir Japhet.

— Și de ce, mă rog, dulce și infernală prietenă?

— Fiindcă acel cal al lui sir Japhet va fi înfrânt în mod rușinos.

— Imposibil!

— Mai bine ascultă-mă! Poate nu știi că sir Japhet a pariat deja pe calul lui mai mult de două sute de mii de lire sterline, întreaga lui avere, ceea ce constituit o imprudență de care numai un englez lunatic și un excentric, așa ca baronetul, este în stare!

— Știu asta, pe coarnele diavolului! Știu. Dar a făcut-o pentru că este sigur că va câștiga.

— Dar știi și că sir Japhet este unul dintre gentilomii casei regale și că e posibil ca, într-una din zile, să i se încredințeze paza uneia dintre cele trei uși ale pivniței în care, în fiecare noapte, este închis diamantul?

Ochii lui Dady O'Crab se holbară.

— Pe cinstea mea, este adevărat, zise, uitând să mai înjure... și mi se pare că încep să te înțeleg, Sun-Ray, scelerată minunată ce ești!... Vrei să-l corupi pe baronet.

— Chiar așa, căpitane, chiar așa... Și, văzându-ți perspicacitatea, îmi dau seama că nu ți-ai furat reputația.

Fu rândul bătrânului Dady să se incline în fata elogiului.

— Da, da — zise, nedorind să rămână dator cu politețea. Da, da, ticăloaso, te-am ghicit... Și apuca-l-ar colicele pe Iehova timp de opt zile, dacă nu te-ai gândit bine!... Pentru a-l corupe pe sir Japhet, trebuie ca acesta să fie ruinat... Și pentru a fi ruinat, trebuie să-și piardă pariurile!

— Le va pierde.

— Sunt convins, Sun-Ray, pentru că mi-o afirmă o drăguță scelerată ca tine... Dar, ia mai spune-mi...

— Ce anume?

— Admițând că sir Japhet și-ar pierde pariurile, așa cum afirmi, și că ar fi ruinat — așa cum speri pentru

dumneata și pentru mine — și că acest gentleman ar avea o conștiință pe care să ți-o vândă — așa cum se întâmplă adesea — ce-ar putea face el pentru dumneata, fermecătoare canalie și iubita mea prietenă? Dacă sir Japhet ar lua, sau ar lăsa să fie luat din vitrină *Lucifer*-ul a cărui răspundere o are, dispariția acestuia ar fi observată imediat...

Day-Lily zâmbi.

— Nimeni, afirmă, nu-și va da scama de această dispariție. *Lucifer* nu va mai fi în vitrină... dar cu toate acestea, se va afla acolo...

— Ah! De data asta, să mă trăsnească cerul, nu mai înțeleg nimic! Ai vrea să-mi explici?

— Mii de tunete! izbucni Day-Lily, pierzându-și răbdarea și nerăspunzând întrebării lui Dady O'Crab... Mii de tunete! Uite că iar ne lasă Sauton să așteptăm! Trebuia să fie aici de cel puțin o oră... Îmi e mereu teamă că ura acestui banian împotriva lui sir Franck să nu-l împingă la vreo prostie. Ar face să rateze afacerea noastră.

Nu-și termină bine cuvintele, când ușa se deschise și cel despre care se vorbea apăru în prag.

Sauton era înfășurat, din cap până în picioare, într-o pelerină mare, de culoare închisă. Gâfâia, ca și cum ar fi alergat în pas forțat.

— Nu fiți atât de nerăbdătoare, miss Sun-Ray, rosti... Vă promisesem că vin... Iată-mă...

— Tot e bine! răspunse sec Day-Lily. Să nu ne mai pierdem vremea cu discuții. Ai adus ceea ce ne înțelesem?

— Iată! zise Sauton.

Și, scoțându-și o mână de sub culele pelerinei, îi înmâna lui Day-Lily un obiect a cărui vedere îl sili pe Dady O'Crab să facă, orbit, un salt de uimire și un gest de uluire.

Și căpitanul nu era totuși ușor de uimit...

Obiectul pe care Day-Lily, recăpătându-și zâmbetul,

i-l punea sub nas, prezentându-i-l cu mânuța lui albă, era "*Lucifer*"! Diamantul monstru! În mâinile lui Day-Lily!

Așadar, tot acel plan frumos despre care i se vorbise, toate dovezile de încredere, toate semnele de prietenie cu care era înconjurat de o oră încoace, toate acestea nu erau decât o comedie a ticăloasei acesteia de Sun-Ray! Diamantul se afla deja în posesia ei. Și, desigur, ghicind rolul pe care-l juca pe lângă ea, mirosind noua lui calitate de polițist, că se amuzase înșelându-l la rândul său, bătându-și joc de el! Miss Sun-Ray îl păcălise pe bătrânul Dady O'Crab, pe șiretul șireților, pe fostul șef al Gentilomilor Noptii!

Dady O'Crab era așa de uimit, încât nici nu înjură. De la diamant, ochii săi rătăciți se întoarseră spre Day-Lily. Văzu sau i se păru că-l vede zâmbind ironic.

În mod hotărât, asta nu era o femeie obișnuită!

— Ei bine! bătrâne Dady, zise Day-Lily, ce zici de asta?

Și mânuța sa albă continua să țină diamantul care arunca flăcări sub nasul stacojiu al bătrânului încremenit!

Dady O'Crab întinse mâna să apuce minunata piatră. Se aștepta ca Day-Lily să și-o retragă pe a sa. Dar uimirea i se dublă, căci nu se întâmplă astfel.

Dimpotrivă, Day-Lily îl lăsă liniștit să-l ia pe *Lucifer*! Câtă încredere!

Deodată, căpitanul înțelese sau crezu că înțelege. Deoarece miss Sun-Ray avea diamantul reginei și-i era, așadar, superioară ca dibăcie; fiindcă nu se temuse să-i aducă la cunoștință adevărul și chiar să-i pună în mână diamantul, nu se mai putea îndoi că i se hotărâse moartea.

Avea de a face cu niște nemernici care, cu siguranță, nu-l vor lăsa să iasă viu din acea încăpere în care tocmai îi dezvăluiseră secretul furtului lor.

Ah! Dar el nu era dintre cei a căror piele se poate căpăta ieftin. Tot prefăcându-se că admiră și că rotește

piatra, spre a face să strălucească văpăile Ochiului lui Shiva, pe care-l ținea în mâna stângă, își strecură ușurel dreapta într-unul din buzunarele redingotei sale. Mâna întâlnește două pistoale. Din acea clipă, își recăpătă sângele rece. Un gând plăcut îi trecuse prin minte.

"Aha! Voinicilor! Și mai ales tu, frumoasa mea tovarășă Sun-Ray, ai pus mâna pe diamantul reginei și n-ai putut rezista plăcerii de a-i arăta bătrânului Dady că sunteți autorii acestei lovituri drăgălașe! Pe Satana, amicul meu! M-ați atras într-o cursă și, pentru că sunteți patru împotriva vărului meu, credeți că l-ați prins și că puteți să vă bateți joc de el, după plac, pentru ca mai apoi să-l lichidați?... Ha! Ha! O să râdem, pe Belzebut! Și în loc să-l păcăliți pe căpitanul Dady O'Crab, îi veți oferi un bun prilej de a se distinge și de a-i face o plăcere; jupânului Uckrill!... Greșiți, credeți-mă, punându-mi-l pe *Lucifer* în mână, care acum are mai multe șanse să se întoarcă pe perna de mătase albă din vitrină."

Astfel monologa, în sinea lui, căpitanul, așteptând momentul favorabil pentru a-și scoate din buzunar pistoalele și pentru a trage mai întâi asupra lui Day-Lily, apoi asupra lui Sauton.

— Ei, bine! Bătrâne Dady, repetă Day-Lily, ce zici de asta?... Așa-i că este bine imitat? întrebai, mai înainte, cum, datorită cumpărării conștiinței lui sir Japhet, ar putea Lucifer să fie încă în vitrină și în același timp să nu se mai afle acolo? Iată răspunsul: nimeni nu-și va da seama de dispariția adevăratului diamant pentru că diamantul fals — acesta — îl va înlocui în așa fel, încât să înșele ochiul cel mai experimentat, trebuie să recunoști!...

— Pe coarnele, coada și buricul Satanei, dacă are vreunul! înjură Dady O'Crab, ce tot spui, Sun-Ray, ce tot spui, ticăloasă adorabilă? Ochii nu-mi pot crede urechilor! Burtă de cerb! Zici că asta este un fals *Lucifer*?!

Lăsase din mână paturile pistoalelor. Era complet uluit, în timp ce era zguduit de această nouă surpriză, căci explicația lui Day-Lily îi retezase scurt intențiile

belicoase, nu putea să reziste unui sentiment de supărare. Crezuse deja că are prilejul de a se distinge și de a repara printr-o faptă de răsunet toate deteriorările pe care conștiința să le suferise în decursul unei cariere, ale cărei acțiuni nu puteau fi purificate, la urma urmei, de către reverendul Barlow, decât prea puțin, către sfârșit, fără a compensa păcatele începuturilor.

Acel prilej îi scăpa!

— Da, răspunse Day-Lily. Este o imitație atât de bună încât am căpăta pe ea, ușor, cincizeci de mii de lire. Ca să-și spun drept, Dady, *Lucifer* se afla încă în India, când mi-a venit ideea să-l fur.

— Da, desigur! Ei bine! Piele de anghilă! Întocmai ca mine, micuța mea. Mințile mari se aseamănă. Numai că eu, trebuie să mărturisesc spre marea mea rușine, nu mă gândisem la o șmecherie ca asta!

— Nici eu, spuse cu modestie Day-Lily, nici eu nu m-aș fi gândit, dacă nu l-aș fi întâlnit pe prietenul nostru Sauton, căci mulțumită lui ne aflăm astăzi în posesia acestei frumoase imitații a lui *Lucifer*. Robert și Jonathan s-au dus în Franța cu scopul de a fura desenele specialistului pe care l-a angajat regina să taie *Koh-i-noor*-ul. Când au intrat în posesia lor, am plecat și eu la ei, pe continent unde l-am pus pe un prieten al meu, șlefuitor de pietre scumpe, să taie bucata asta de cuarț exact după modelul diamantului reginei. Dar, cu tot talentul artistului, la ora actuală n-am ține în mâini decât o banală bucată de cuarț, dacă Sauton nu și-ar fi luat asupra-și dea chiar strălucirea adevăratului ochi ai lui Shiva, cu ajutorul unui preparat chimic al cărui secret l-a adus de la Sikhsi... Și privește! Pare cu adevărat carbon pur...

— Carbon pur, nemernică drăgălașă, micuța mea, aprobă bătrânul Dady, și toate felicitările mele lui Sauton, pentru treaba asta minunată căreia noi, toți cei de față, îi vom datora averea noastră; dacă n-o fi așa, vreau să-l caute arhanghelul Mihail pe ex-confratele lui mai

înnegrit, pe primul Lucifer, și să-l aducă înapoi în paradis! Dar, ia mai spune-mi, Sun-Ray...

— Ce mai este, căpitane?

— N-aș vrea să vinci blana ursului din pădure înainte de a-l fi ucis... Când veți fi pus acest diamant fals în locul celui adevărat, ceea ce cred că veți reuși, ce veți face cu *Koh-i-noor-ul*? Nu vă pot ascunde că ceea ce mă interesează cel mai mult la nestemata asta, este nu atât strălucirea sa orbitoare, cât valoarea comercială. Și sunt tare curios, afurisite fie virtuțile! Cum vă gândiți s-o realizați...

— Foarte simplu, Dady, și lot prietenul Sauton este cel care ne va ajuta.

Dady O'Crab se răsuci către banian care, stând în picioare, rezemat de perete și înfășurat în pelerina sa, rămase impasibil.

— Toți rajahii și toți brahmanii din India vor cotiza pentru a răscumpăra de la noi ochiul divinității lor... Și Sauton ne va servi drept intermediar.

— Perfect, piele de anghilă, perfect!... Este un om prețios Sauton acesta, deși are o limbă leneșă...

— Trebuie să ne mai facă și un alt serviciu, nu-i așa, Sauton? Vrând să știu, înainte de a ataca vitrina reginei, dacă sir Franck n-ar fi, în realitate, așa cum este acuzat, deținătorul adevăratului *Lucifer*, am lansat-o împotriva fostului rezident pe sora mea Georgina, mai cunoscută sub numele de Marchiza. Frumusețea ei irezistibilă este, cu siguranță, în stare să-i sucească mințile și să-i smulgă secretele și celui mai prudent bărbat. În ciuda așteptărilor mele, Marchiza nu știe mai mult decât în prima zi. Dar o avem pe Miraïda.

— Cine este Miraïda?

— O fată pe care Sauton, venit din Franța împreună cu mine, a adus-o în mod special pentru sir Franck... Prietenul nostru banianul a creat o mulțime de mistere în jurul acestei tinere persoane și al rolului pe care vrea să i-l atribuie în cadrul afacerii noastre... Până acum s-a

limitat la a-mi afirma că dacă Marchiza n-ar avea succes, simpla vedere a Miraïdei ar dezlega limba fostului rezident.

— Pe toate scrupulele lui Barlovv, asta este ceva tare ciudat! își dădu părerea căpitanul Dady O'Crab, pe care aceste explicații păreau să-l intereseze în cel mai înalt grad.

— De altminteri, continuă Day-Lily, Sauton mi-a promis că în noaptea asta ne va dezvălui o parte din acest mister. Haide. Sauton, a venit clipa să vorbești. Te ascultăm.

Astfel interpelat, indianul — mereu posomorât — lăsă să cadă cutele pelerinei sale și, făcând trei pași, veni în mijlocul cercului format de Dady O'Crab, Day-Lily, Robert Vaughant și Jonathan Girle. Aici, stând cu brațele încrucișate la piept, începu:

— Miraïda — grăi cu o voce cadentată și lungind cuvintele, ca și cum ar fi cântat o melopoe sălbatică — Miraïda este nepoata patriarhului, tatăl meu... Este fiica surorii mele Nowla și a lui sir Franck Zephyr, de la care am furat-o pentru a pune la cale răzbunarea tribului meu... Adevăratul ei nume este Miriam... Rezidentul le crede moarte, pe Nowla și pe ea... Sunt amândouă în viață... Prin ele voi reda onoarea rasei mele, așa cum am jurat...

Rostind aceste cuvinte cu adevărat lămuritoare, dar care mai lăsau în negură încă o bună parte a enigmei, vocea banianului devenise încet-încet tot mai puternică, până ce căpătă un ton neîmblânzit și solemn.

— Lua-mi-ar infernul cu asalt buzunarul! murmură Dady O'Crab, în timp ce indianul se întorcea, liniștit, se rezeme de perete. Iată un personaj care, chiar dacă vorbește puțin, vorbește bine și care pare hotărât să acționeze.

— În orice caz, reluă vorba Day-Lily, fie că sir Franck Zephyr are diamantul, fie că nu-l are, după ce ne vom lămuri în această privință, omul îi va aparține lui Sauton

și, dacă va fi nevoie, noi vom fi cei care să i-l dăm pe mână... În felul acesta, bunul nostru prieten, alderman-ul Adrian, nu va trebui să se mai teamă de nici o reclamație din partea fratelui său, iar amicul nostru banianul va fi răsplătit pentru serviciile pe care ni le va fi făcut...

Un dublu fulger țâșni din ochii negri ai indianului.

— Numai sângele trădătorului poate spăla sacrilegiul cu care a plătit ospitalitatea brahmanilor... Preoteasa pângărită va spăla ea însăși pata, sacrificând lui Shiva, ca ofrandă, membrele spurcatului, căci atingând o devadasi ne-a dezonorat...

Rostind aceste cuvinte, întinsese mâna ca pentru un jurământ.

Dady O'Crab trebui să-și muște buzele până la sânge pentru a-și reține o exclamație, sub forma unei noi injurători pe care vederea acelei mâini întinse fusese cât pe-acți să i-o smulgă.

Într-adevăr, mâna lui Sauton era roșie, plină de sânge până la încheietură.

Căpitanul venise acolo pentru a observa și a afla niște secrete. Se sili să nu lase să i se vadă emoția și se prefăcu a nici nu fi remarcat acea ciudățenie.

— Dar unde se află această Miraïda? întrebă pentru a-i înșela pe ceilalți și spre a câștiga timp să-și revină.

Ca pentru a răspunde întrebării puse de căpitanul Dady O'Crab. Day-Lily se îndreptă către o perdea mare, care, căzând de la plafon până la pardoseală, împărțea în două încăperea în care avuseseră loc aceste discuții.

Făcu să alunece, avea draperie pe bara ce o susținea și, pe pernele unui divan la picioarele căruia stăteau ghemuite două femei Malabar, cu pielea ca de abanos, bătrânul Dady, uluit, văzu stând culcată o femeie, o fată foarte tânără, de o minunată frumusețe și înveșmântată după obiceiurile indiene.

Se lăsă o clipă de tăcere printre personajele acestei scene.

— Ce ființă frumoasă! exclamă căpitanul, după

prima clipă de uimire cauzată de acest spectacol puțin obișnuit și neașteptat.

Între timp, ca urmare a mișcării perdelei, tânăra fată coborâse de pe divanul pe care se odihnea. Părea sub imperiul unei emoții extraordinare.

Părul ei negru, despletit, i se revărsa pe umeri și, cu ochii înlăcrimați, cu mâinile împreunate, frângându-și-le cu gesturi de disperare și de implorare, veni să arunce la picioarele lui Sauton.

Aici, izbindu-și fruntea de pardoseală, încercând să se agațe de pelerina banianului, îi vorbi cu o voce întretăiată de hohote de plâns, într-o limbă pe care Dady O'Crab nu o înțelegea... Ceea ce, cu siguranță, îl făcu pe căpitan să regrete că nu studiasse limbile orientale.

De altfel această nouă scenă nu dură mult, căci indianul, surd la orice rugăminți și nepăsător la spectacolul acelei dureri, o îmbrânci cu brutalitate pe biata copilă pe care cele două femei negre veniră s-o ridice și să o ducă înapoi la divan unde, cu fața ascunsă în perne, continuă să plângă în hohote.

Sauton trase iute la loc draperia și, când făcu acea mișcare, căpitanul văzu din nou mâna lui roșie, însângerată.

Câteva minute mai târziu, pe când Dady O'Crab, după ce-și luase rămas bun de la Day-Lily și de la ceilalți asociați ai săi, se întorcea la postul său din căsuța din grădinile Cremonei, se izbi de silueta lungă și neagră a lui A.-E.-I.-O. Uckrill.

Contrar obiceiului său, bunul Andrew, mereu atât de calm și de flegmatic, părea agitat, ca ars de febră, și emoția lui era vizibilă.

— Hai repede, bătrâne Dady, spuse apucând brațul drept al căpitanului. Repede, s-au întâmplat lucruri noi... A trecut mai mult de o jumătate de oră de când te aștept, știind că vei trece pe-aici și nevrând să mă apropii prea mult de *Lucifer-Hotel*, pentru a nu trezi bănuielile ticăloasei de Sun-Ray, căci dacă ne-ar vedea împreună

totul ar fi pierdut.

— Pe măruntaiele Majestății Sale Regina! blasfemă căpitanul, ce se întâmplă?

— Spune-mi, mai întâi: Sauton a venit la întâlnirea din noaptea asta?

— Era acolo. Dar aibă Satana parte de flăcările iadului în chip de baie de lapte îndulcit, dacă nu a venit cu o întârziere de mai bine de o oră... și abia mai suflând, ticălosul!

— Aha! făcu Uckrill. A întârziat! Sunt foarte mulțumit de asta, Dady, foarte mulțumit... Și gâfâind, nu-i așa?... Ca un om care a alergat mult?

— Da, care-a alergat mult, chiar așa, jupâne Andrew.

— E perfect, îți spun că e perfect, O'Crab!...

Tot vorbind, îl adusese pe căpitan spre o trăsură închisă, care staționa la câțiva pași de locul în care îl întâlnise.

— Urcă, îl îndemnă.

Înainte de a-i da ascultare, Dady O'Crab avu timp să arunce o privire vizitiului.

— Ia te uită, zise, gentlemanul Pip, care s-a îmbrăcat ca un vizitiu. Va să zică avem încurcături?

Uckrill îl împinse în trăsură.

— N-avem timp de pierdut, spuse, urcându-se lângă căpitan.

Apoi, adresându-i-se lui Pip:

— Pe Commercial^[51] în galop! îi porunci.

Nici nu închisese bine portiera, că trăsura și pornise ca o săgeată.

— Acum, Dady, reluă vorba Andrew, în timp ce se îndreptau spre Commercial, ți-am spus că sunt noutăți.

— Vă ascult, domnule.

— Doctorul Tom și-a făcut iar de cap! Încă o fată tânără! Iar și iar, același mod de a proceda... Și nimeni nu știe nimic... N-aude-n-a-vede... Este chiar felul în care lucrează doctorul. Lordul *Chief-Justice*^[52] este furios...

întregul Scotland-Yard și-a pierdut capul.

Numele doctorului Tom era de natură să-l impresioneze pe un polițist, căci Dady O'Crab își izbi cu putere pumnul de pulpele lui slabe și slobozi o înjurătură.

Dar după aceea, făcu imediat o mutră rușinată și speriată.

"Canalii din paradis!" își spuse în minte, "uite că datorez un shilling dintr-o singură dată! Dacă o să continui tot așa, ajung la ruină!"

Într-adevăr, își amintise că nu mai era în prezența lui Day-Lily și nici a unui alt nemernic pe care-ar fi trebuit să-l înșele și că, în consecință, dispensa de care se bucurase și de care uzase atât de copios în acea noapte era, din păcate, perimată!

Doctorul Tom despre care tocmai vorbise Uckrill era numele dat de imaginația populară unui asasin care, de câteva luni, punea la mare încercare întreaga poliție din capitala engleză. Acel personaj insesizabil și chiar de nebănuit, nu atacă decât tinere fete fecioare. Ucidea mai întâi fără a se lăsa prins și, în al doilea rând, chiar fără a se putea ghici mobilul asasinatelor sale, al căror număr ajunsese deja la cifre fantastice.

Era oare un nebun, un sadic, unul dintre acei savanți fanatici care, cuprinși de febră cercetărilor lor, nu se dau înapoi de la o crimă, dacă o cred necesară pentru soluționarea cine știe cărei probleme științifice?

Răspunsul le putea cuprinde pe toate acestea... sau încă ceva... Nu se știa.

Nu-și făcea fărădelegile decât într-o anumită zonă, între Whit-Chapel și Limehouse, trecând prin strada Commercial și prin Cornhill.

Rapiditatea cu care acționa era fulgerătoare, îndrăzneala lui — fără pereche. Două minute, în plină stradă, îi erau de ajuns. Era apoi găsită o fată tânără moartă, la colțul vreunei străzi, pe un trotuar, sau în coridorul unei case. Nimeni nu văzuse nimic. Dar copila

era acolo, moartă, însângărată, mutilată...

Și lumea spunea:

— Pe aici a trecut doctorul Tom.

Nimeni nu era, nu putea fi bănuț.

O dată sau de două ori, după niște aparențe, se crezuse că asasinul a fost prins. Fuseseră arestați câțiva bandiți, duși la închisoare, cercetați prin interogatorii insistente.

Dar nu! În timp ce ei erau la răcoare, doctorul Tom făcea noi victime.

Și blânde copile blonde nu mai îndrăzneau să iasă din casă. Tații și mamele tremurau.

O ciudată mânia a doctorului Tom era aceea de a-și mutila victimele, întotdeauna în același fel: le scotea ochiul drept și le sfârteca sânii, apoi le tăia membrele. Oare de ce făcea asta?

Evident, în acțiunile sale intervenea vrăjitoria.

În acea noapte, doctorul Tom trecuse pe strada Commercial. O fată de șaptesprezece ani, o biată fiică a unor muncitori cinstiți, ieșise să cumpere pâine și nu se mai întorsese.

Câteva ore mai târziu, fusese găsită pe o *lane*, cu rochia ridicată până peste față și mutilată ca și celelalte.

Iată ce-i explica Andrew-Ellick-Isaiah-Otto Uckrill lui Dady O'Crab, în trăsură.

— Mereu același lucru, spunea Andrew. Sărmana micuță a fost mai întâi strangulată... apoi, mutilată.

Deodată, căpitanul Dady O'Crab își puse mâinile lui mari pe umărul superiorului său:

— Piele de anghilă! Jupâne Andrew, iertați-mi această familiaritate! strigă. Dar ce-ați zice dacă l-am prinde pe doctorul Tom?

Uckrill îi privi pe căpitan în albul, ochilor:

— Mă gândeam și eu la asta, spuse, și am o idee...

— Ei bine! Și cu la fel! exclamă Dady O'Crab.

Și dădu drumul unei înjurături și mai cumplite decât cea de adineauri, dar nici nu se gândi cât va trebui

să plătească Societății împotriva Înjurăturilor.

Își amintise, brusc, de mâna însângărată a lui Sauton... acea mână pe care, de două ori în timpul nopții, o văzuse roșie toată, înroșită de sânge proaspăt...

— Da, da, repetă el satisfăcut, de câteva ori. Am cu o idee.

— Ia spune, căpitane. Îl îndemnă Uckrill, să vedem dacă ideea dumitale este aceeași cu a mea.

— Piele de anghilă! Ar însemna că avem o șansă dublă de a fi pe pista cea bună!

— Spune-mi ideea dumitale.

Dady O'Crab nu se lăsă rugat, în câteva cuvinte, îi relatează șefului său convorbirea lui cu Day-Lily, sosirea lui Sauton cu falsul *Lucifer*, apoi groaza lui când văzuse mâna banianului.

— Ei, bine! Bătrâne Dady, zise Uckrill, bănuielile dumitale le confirmă pe ale mele, și acum cred că știu bine pentru ce doctorul Tom execută cu atâta încăpățănare ablațiunea ochilor victimelor sale... Trebuie cu orice preț, înțelege-mă bine, cu orice preț, să aflăm unde locuiește Sauton.

— Trebuie, întări căpitanul, dar v-am mai spus. lucrul nu este ușor... Gentlemanul Pip și cu mine, devotați îi dumneavoastră slujitori, l-am urmărit nu de puține ori, pe străzi, pe nemernicul ăsta viclean, și deseori ne-am plimbat de strada Commercial... Dar s-ar putea spune că acest fiu al Satanei are, ca și vulpea, însușirea de a scăpa și de a-ți dispărea de sub nas, chiar în clipa în care te aștepți mai puțin și fără să poți spune, deși ai fost cu ochii larg deschiși, încotro s-a dus.

— Știu, zise Uckrill. Știu bine ce vrei să zici și m-am lăsat și eu păcălit, căpitane. Așa încât, dac-ar fi fost vorba despre o misiune ușoară, nu m-aș fi adresat dumitale.

Dacă în trăsură n-ar fi fost atât de întuneric, Uckrill ar fi putut vedea umplându-se de mândrie chipul însoțitorului său. Nimic nu putea gădila mai plăcut vanitatea bătrânului Dady, decât acest elogiu al șefului

său.

— Piele de anghilă! strigă, dacă hindusul este o vulpe, Dady O'Crab, vărul vărului meu, este o vulpe bătrână! Și vom vedea care dintre noi doi îi va veni de hac celuilalt!

Dacă noaptea care era pe sfârșite fusese bogată în informații pentru Dady O'Crab și pentru Uckrill, căpitanul pierduse totuși un bun prilej de a afla lucruri noi...

Pentru aceasta, ar fi trebuit să-l urmărească pe Day-Lily la ieșirea sa din *Lucifer-Hotel*.

Dar, din păcate, căpitanul nu avea darul de ubicuitate și era nevoit, acum, să-l însoțească pe Uckrill pe strada Commercial, unde îi chema nouă crimă a doctorului Tom.

Ar mai fi trebuit și s-o ghicească pe vicleana miss Sun-Ray, sub înfățișarea unei doamne bătrâne care a ieșit din hotel la câteva minute după încheierea întâlnirii în cursul căreia aflate atâtea lucruri.

Să mărturisim că, desigur, n-ar fi recunoscut-o sub această nouă deghizare, pentru motivul foarte bine întemeiat că era și de nerecunoscut și că i-ar fi fost greu s-o bănuiască, într-atât de rapidă fusese acea transformare...

Ar mai fi fost necesar, de asemenea, să poată pătrunde, pe urmele ei, într-o casă din Pimlico, unde se duse ea și unde ușa i se deschise, ca și cum ar fi fost așteptată.

Dar, fără îndoială, nu i s-ar fi permis să intre la fel de lesne în acea casă, și n-ar fi putut, așadar, să surprindă secretul acestui nou demers al misterioasei persoane.

Ceea ce era mare păcat, căci căpitanul ar fi asistat la un spectacol destul de neașteptat.

Ajungând la etajul întâi al casei, miss Sun-Ray care, pe stradă, avea înfățișarea perfectă a unei bătrâne doamne respectabile, își ridicase peste pălărie voalul de

culoare închisă și lăsase să cadă șalul în carouri care-i ascundea mijlocul subțire... Spinarea ei încovoiată se îndreptase și redevenise tânăra și frumoasă...

Pătrunsese nestingherită în apartament și, după ce traversase mai multe încăperi slab luminate de niște lămpi chioare, ciocănisese la o ușă, cu trei bătaii discrete.

Nu se auzi nici un răspuns. Ciocăni astfel de mai multe ori și, contrar obiceiului său, nu dădu nici un semn de nerăbdare.

— Intră! răspunse, în cele din urmă, un glas.

— În fine! exclamă vizitatoarea, al cărei piept se zbătea sub imperiul unei ciudate emoții.

Deschise ușa și se pomeni într-o încăpăre cu pereți albi, fără covoare, mobilată foarte rudimentar cu câteva scaune cu fundul din împletitură de pai și cu o masă mare de lucru, pe care erau puse două sfeșnice cu toate lumânările aprinse.

În fața acestei mese, aplecat peste niște hârtii pline de cifre și de alte însemnări, cu fruntea sprijinită pe o mână foarte albă și deosebit de fină, ședea un bărbat cu părul alb ca neaua și îmbrăcat într-un halat de catifea neagră. La intrarea tinerei femei, nici nu ridică privirea, nici nu se întoarse.

Părea absorbit într-o cugetare adâncă.

Până acum, am văzut în miss Sun-Ray o persoană de o rar-întâlnită hotărâre, cu vorba scurtă, cu glasul tăios, obișnuită să poruncească, nesuportând să fie contrazisă.

Lucru ciudat: acea ființă insolentă și teribilă nu adusese aici, cu sine, nici îngâmfarea, nici impertinența, nici obișnuita ei dezinvoltură.

Era, cu adevărat, o altă persoană.

Departe de a se indigna de primirea atât de puțin ceremonioasă a bărbatului cu păr alb, care nici măcar nu păruse să-și dea seama de prezența ei, rămase în prag, într-o atitudine aproape umilă și respectuoasă.

Nu mai exista nici un fulger sarcastic în ochii ei, ci

mai curând o tandrețe caldă în privirea cu care îl învăluia pe stăpânul locului, și un fel de expresie timidă de reproș, ca cea a unei amante disprețuite dar supuse, aproape o implorare.

Se scurseră astfel două minute lungi și tăcute.

— Mario, spuse în cele din urmă cu un suspin, Mario, am venit.

Rostise aceste cuvinte cu o voce foarte blândă, tremurătoare și plină de mângâieri.

Ca și cum vorbele ei l-ar fi trezit brusc din mijlocul unui vis, bărbatul cu halat de catifea neagră tresări. Se întoarse și lumina căzu din plin pe chipul său, dând la iveală o față oribil de plină de cicatrici, de riduri adânci, roasă, deformată de stigmatetele vreunei boli cumplite, sau mai curând de niște mușcături, adânci ca urmele unei substanțe corosive.

Accident, sau atentat?

Poate, chiar, o desfigurare voluntară!

Desigur că această ultimă ipoteză ar fi venit în minte unui observator, căci întreaga mască fusese atinsă și "distrusă" de acidul arzător, dar ochii rămăseseră totuși intacti.

Așa cum se înfățișa, omul era hidos, groaznic la vedere, aproape respingător la primul contact.

— Ah! zise, tu ești, Jenny! Ce noutăți?

— Iată, Mario, aduc cincizeci de mii de lire.

Miss Sun-Ray puse pe masă un coș, care-i servise pe stradă spre a-și da o înfățișare de femeie cumsecade, și scoase din el un teanc de bancnote și de polițe pe care le răsfiră sub lumina sfeșnicelor.

— Bine, încuviință calm omul cu chipul desfigurat. Mai ai să-mi spui și altceva?

— Da, Mario.

— Vorbește.

— Cred că pot să afirm, Înălțimea Voastră, că, în mai puțin de cincisprezece zile, averea lui sir Franck Zephyr va fi în mâinile domniei voastre...

— Cât?

— În jur de trei sute de mii de lire.

— Și diamantul?

— Vă voi înmâna diamantul în același timp cu cele trei sute de mii de lire...

— E-n ordine, Jenny... Dacă așa spui, înseamnă că așa va fi... Știu că mă pot bizui pe tine...

Până atunci, rămăsese impasibil, cu privirea în jos și vorbind cu un glas mort, lipsit de timbru, ca și cum n-ar fi fost atent la convorbire din cauza unui gând lăuntric, un gând atât de greu încât îl făcea să-și aplece fruntea.

Cu o mișcare bruscă, se îndreptă deodată și-și înălță capul. Și, ca printr-o magică lovitură de teatru, în el se produse o ciudată transformare.

În paloarea de spectru a cărnii moarte a chipului său, ochii îi străluceau ca o flacără uimitor de intensă, o flacără vie, de o minunată tinerețe — flacăra voinței irezistibile și a beției triumfurilor...

Bărbatul acela, până adineauri frânt, încovoiat, aproape culcat pe masa lui și semănând — în catifeaua neagră a îmbrăcăminții sale și sub zăpada părului — cu un alchimist din evul mediu, bătrân de o sută de ani și pierdut în descifrarea pergamentelor, în căutarea vreunei formule de vrăjitorie, bărbatul acela nu mai era bătrân...

În mișcările sale și în felul în care își îndreptase trupul, în vioiciunea elanului care-l ridicase în picioare, se ghicea o vigoare neobișnuită.

Pe fruntea lui mare, înaltă, puternică, cununa de păr alb părea o aureolă în strălucirea căreia dispăruseră ridurile, cicatricele, brazdele și urmele rănilor.

Tot acel chip cumplit de brăzdat fremăta și strălucea în asemenea măsură, încât urâtenia fugea și el devenea frumos, de o frumusețe teribilă, de înger răzbunător sau de demon, cu o privire de om în extaz sau de vizionar.

— O, vis al meu! șopti — așadar te vei îndeplini, vis al meu!

Și acest simplu murmur al vocii sale, cu timbru grav

și blând, armonioasă și pătrunzătoare, o făcu să se înfioare pe femeia care-l asculta și care-l contempla, în extaz și ea!

Urmă o tăcere, timp în care ea rămase locului, gâfâind, cu ochii țintuiți pe acel cap de leu alb.

— Mario! îndrăzni în cele din urmă, cu timiditate.

— Este adevărat, răspunse bărbatul, readus la realitate. Ești încă aici, Jenny... Uitasem... Ei, bine! Sunt mulțumit de tine.

O bucurie plină de mândrie se citi în ochii lui miss Sun-Ray. Îndreptă spre cel pe care-l numea Mario o privire de sclavă pasionată...

— Nu-mi mulțumiți, răspunse. Eu sunt cea care sunt fericită pentru puținul pe care-l pot face pentru Înălțimea Voastră... Nu știu cine sunteți, nici de unde veniți, nici încotro vă duceți... Dar știu că sunteți mare și puternic, și inima mea întreagă vă aparține... Înălțimea Voastră poruncește, iar eu ascult... Sunteți geniul, eu sunt dragostea... Fericirea mea este să vă slujesc. Vă iubesc, vă iubesc, Mario!

Spunând acestea, se lăsă să cadă în genunchi, lovindu-și fruntea de masă, pe care-și odihni timp de o clipă fața inundată de lacrimi. Bărbatul își încruntă sprâncenele și făcu un gest de nerăbdare plină de dispreț.

Când Sun-Ray își ridică privirile, rămăsese singură în încăpere.

Capitolul VI - Sacrificiul uman

Între Limehouse și Cornhill, exact în locul în care începe Charles-Street, pe Commercial-Road-East, exista pe vremuri o aglomerare destul de urâtă de cocioabe și de construcții vechi, care alcătuiau un ansamblu cunoscut sub numele de *Whimsical City* sau *Cetatea Stranie*.

În acel cartier, care totuși nu strălucește prin

eleganta sa și a cărei sărăcie este legendară, Cetatea Stranie — ale cărei locuințe erau ocupate, în parte, de către marinarii din port sau de muncitorii de la docuri — constituia, dacă este posibil, un fel de pată și mai mizerabilă.

Pe de altă parte, în afara câtorva certuri între mateloți și muncitori, moralitatea din Whimsical City se bucura de o apreciere destul de bună la Scotland-Yard, unde era considerat chiar cu plăcere gândul că, dacă ar fi nevoie, marinarii ar ști să-și asigure propria lor poliție.

Așa încât supravegherea în acea zonă fusese abandonată puțin câte puțin, și numai o dată sau de două ori pe lună, câte unul sau două "numere de la curente" se duceau să se piardă prin labirintul încurcat de pasaje boltite sau neacoperite care ar fi putut face din Whimsical-City un refugiu foarte sigur pentru bandiți.

Singurul drum circulabil care deservea interiorul Cetății Stranii avea forma unei cruci romane și se desfăcea spre patru străzi foarte depărtate unele de celelalte: Jubilee, Clarck și Bedford.

Printr-un eufemism, acel drum mizerabil și lipsit de orice întreținere fusese denumit "Pretty-Lane" (Aleea Drăguță).

Să mai adăugăm, în fine, că la aproximativ treizeci de metri de Bedford-Street, terenul "Aleii Drăguțe" prezenta o depresiune bruscă, pe jumătate din lățimea sa.

Acolo, în vreme ce partea plană ajungea la stradă, cealaltă se afunda în pământ, printr-o pantă destul de abruptă, sfârșind în niște mari galerii subterane, a căror lungime era — se pare — extraordinară, deoarece se deschideau în Southwarck, trecând pe sub patul Tamisei.

Astăzi, Whimsical-City nu mai există, căci edilii Londrei au ras toate cocioabele, din motive de salubritate publică, iar pe amplasamentul său a fost clădit vastul oraș Bromehead.

În 1851, Cetatea Stranie, beneficiind, ca și toate celelalte cartiere ale orașului, de afluxul de viață pe care-l

aducea mulțimea cosmopolită venită să viziteze Expoziția sau de a câștiga de pe urma ei, nu avea nici o clădire nelocuită.

Cea mai importantă casă din cartier era un fel de construcție mare, al cărei al treilea și totodată ultim etaj era ocupat în întregime de un atelier cu pereți fără ferestre, care-și primea lumina printr-un plafon de sticlă, și în interiorul căruia nu putea pătrunde nici o privire, deoarece maghernițele învecinate erau mult mai joase.

Acolo îl vom face pe cititorul nostru să intre, la sfârșitul acelei nopți, care fusese atât de fertilă în emoții pentru călătorii găzduiți la *Lucifer-Hotel*, ca urmare a luptei epice a cavalerului de Blancanard împotriva patului său, *Lucifer-bed*.

Datorită felului exotic în care era mobilat, te-ai fi putut crede departe de Londra, când pătrundeai în acel atelier în care, întâi de toate, simțai un parfum ciudat, pătrunzător și dulce totodată.

Printre draperii și mobile bizare, cu o extraordinară lucrătură a lemnului, totul prezentându-se în penumbra pe care flacăra leneșă a unei lămpi primitive nici nu încerca s-o împrăstie, într-o tăcere de sanctuar, o femeie, înveșmântată în stofe cu culori strălucitoare, stătea într-o atitudine de rugăciune.

Avea, poate, treizeci de ani...

Cu mâinile împreunate, întinse către cel mai întunecat colț al acelui misterios refugiu, recita încet o invocație, cu o modulație stranie a glasului:

— Mahadeva, tu, mare zeu al splendorii, luminează a inteligențelor, oare mânia ta nu se va sfârși? Nu vei avea, în sfârșit, o privire de îndurare și de milă pentru servitoarea ta, ale cărei lacrimi curg de atâta amar de ani? Nu vei face să înceteze spaimile mele?... Tu, a cărei bunătate face să reînvie dragostea, nu-mi vei reda fiica, pe sârmană mea micuță. Miriam?...

În vreme ce se ruga astfel, o ușă se deschise fără zgomot, lăsând să intre un nou personaj.

Noul-venit, îmbrăcat europenește, ca un om din popor, purta un pachet destul de voluminos, înfășurat în pânză cerată.

Se opri o clipă în prag și o privi, cu un rânjet mut și plin de cruzime sălbatică, pe preoteasa prosternată.

Dar în momentul în care, neștiind ce se întâmpla în spatele ei, se pregătea să-și reia ruga, bărbatul vorbi tare, rostind următoarele cuvinte necruțătoare:

— Shiva cel Cumplit nu poate avea slăbiciunea de a îndeplini ruga unei preotese sperjure, ale cărei fapte nelegiuite i-au profanat templul și a cărei crimă a făcut ca fiii celui mai mândru trib al Sikhs-ilor să decadă mai jos decât cei mai nemernici paria.

Auzind glasul, femeia cea tristă se întoarse.

— Fratele meu! șopti cu o expresie de groază.

— Ora se apropie! continuă celălalt, exaltându-se. Se apropie ora când se va face dreptate! În curând, tribul reabilitat va putea intra din nou în pagoda sacră, iar Shiva își va regăsi ochiul scânteietor care, odinioară, a transformat dragostea în scrum! Pregătește-te, sora mea; iată, se va face ziuă și vreau ca, prin tine, să aduc cea mai frumoasă ofrandă zeului răzbunării, a cărui amenințare se îndeplinește întotdeauna.

Cea căreia i se vorbea astfel se ridică, înfiorându-se. Merse încet către fundul încăperii și ridică faldurile grele ale unei draperii, cu o vădită teamă, dar totodată cu respect.

Destul de repede, trei focuri ce abia pâlpâiau în niște vase de bronz aflate acolo se întesiră ca urmare a efortului ei de a sufla asupra-le și, la lumina lor, niște forme fantastice deveniră vizibile, detașându-se în negru pe zidurile văruiate ale aceluia fund de atelier.

Felul în care era mobilată această a doua parte a atelierului era cu mult mai neobișnuit decât cel din prima și, lăsând la o parte proporțiile, reprezenta interiorul unei pagode consacrate cultului celei mai înspăimântătoare divinități indiene.

Pe un fel de altar improvizat și împodobit cu un mare număr de flori de lotus, se afla o statuie înaltă din bronz negru. Era statuia lui Shiva, reprezentându-l dansând în mijlocul unui cerc de flăcări și zdrobind cu piciorul drept trupul unui om căzut la pământ.

Părul zeului, în formă de limbi de foc, era tot atât de negru cât cele patru brațe ale sale, în care ținea: unul — soarele; celălalt — un sceptru; cel de-al treilea — o tobă; iar ultimul — un șarpe.

În jurul Stăpânului Distrugerii se aflau, pe trepte mai puțin înalte, divinitățile superioare:

Laksmi, zeița frumuseții, a dragostei și a norocului;

Parvati sau Prithivi, zeița pământului;

Kali, cea cu zece brațe, zeița războiului;

Ganeșa, divinitate cu cap de elefant, zeul științei;

Skanda, zeul măcelului, născut din ochiul lui Shiva.

Apoi, și mai jos, divinitățile inferioare, geniile și demonii.

Acum cele trei focuri sacre luminau din plin acest înspăimântător conclav de zei și de zeițe cu brațe multiple.

Femeia cea triată privea îndelung, tremurând, chipul statuii celei mari. Ochiul său unic, ochiul dreptății și al fulgerului, ochi de foc, care ar fi trebuit să arunce flăcări roșii, întunecate și totodată arzătoare, nu se înfățișa decât ca o gaură neagră, cavitatea orbitei fiind goală.

Femeia rămăsese în picioare, între cele trei vetre, așteptând venirea fratelui său care, în cealaltă parte a atelierului, se ocupa cu libațiunile rituale ce trebuie să preceadă sacrificiul. Era o preoteasă a acelui zeu Sindhai, transplantată în mod atât de ciudat într-un cartier din Londra; o baiaderă din munții Suleiman; o devadasi din tribul brahmanilor războinici, așa cum o arăta costumele sale și după cum o dovedeau funcțiunile ei de vestală.

După câteva minute, draperia se ridică din nou și cel pe care-l numea frate apărură, extraordinar de metamorfozat.

Capul în întregime ras, cu excepția unei şuvițe de păr împletit în vârful creștetului; trunchiul gol, brațele nervoase, fruntea golașă, pielea bronzată pe care ieșeau în evidență niște stigmatе albicioase ce brăzdau cu câte trei dungi mușchii pectorali, încheietura cotului și fruntea, deasupra sprâncenelor, îi dădeau înfățișarea unui ascet care s-a chinuit prin macerări.

Drept orice îmbrăcăminte, nu purta decât un fel de eșarfă roșie pe umeri, iar în jurul șalelor un languti^[53] scurt, stacojiu și cu bordură galbenă.

Niște încălțări din lemn, montate pe patine, îi erau prinse de picioare doar printr-un buton strâns între degetul mare și cel alăturat.

În sfârșit, singura sa podoabă consta dintr-un colier făcut din capete de mort mici, de care atârna un clopot.

Era un brahman shivait, în costum de mare ceremonie.

Intră și, fără a spune un cuvânt merse spre altarul lângă care depuse pachetul înfășurat în pânză cerată, cu care venise.

Începură pregătirile în vederea sacrificiului anunțat.

Brahmanul așeză cu grijă obiectele necesare, punând pe o scândură, la picioarele statuii principale, așa numitul "lângă" — simbolul divinității procreatoare, care reprezintă falusul. Aprinzând lampa în formă de tron, puse în stânga sa clopoțelul împodobit cu un cap de taur Naudi, iar în dreapta vasul și ligheanul pentru anticele libațiuni, lingura cu care să toarne untul și arzătorul de parfum ce avea forma unui boboc de floare de lotus.

— Glorie ție, Shiva! strigă brahmanul.

— Glorie ție, Shiva! repetă ca un ecou brahmana care veni să-și pună mâna dreaptă pe brațul drept al preotului, ca semn de perfectă unire în gânduri.

Începând incantațiile obișnuite, brahmanul continuă:

— Fie ca spiritele rele care colcăie pe pământ să fugă

în fața privirii lui Shiva și că prin această privire acei demoni impuri să fie distruși!

Baiadera îi repeta vorbele, cuvânt cu cuvânt, și amândoi își însoțeau rugăciunea cu semne mitice, făcute cu degetele.

— Mă prosternez în fața lui Shiva, marele stăpân strălucitor ca un munte de argint, având luna ca podoaba pe cap și soarele drept păr. Mă plec în fața ființei cumplite și puternice, veșnic adorată de trupele nemuritorilor Gana; cel mai de temut dintre stăpânii universului, justițiarul infailibil care, transformat în cenușă de către cei răi, devorând cu o singură privire ochiul său de înțelepciune...

Aici, cei doi oficanți se opriră, dând toate semnele unei imense consternări.

Până atunci nu făcuseră altceva decât să respecte invocațiile consacrate. Dar, de cinci acel ochi de înțelepciune despre care vorbeau îi fusese furat zeului de către un profanator străin, ultima frază a ritualului putea fi luată drept o batjocură insultătoare, căci statuia era oarbă. Atunci când le pronunțau, sau când le auzeau pronunțându-se, Sikhsii trebuiau să se aplece, în atitudinea implorării și a spaimei.

Muți și tremurând de o groază superstițioasă, rămaseră, așadar, în așteptarea cumplitelor efecte ale mâniei divine.

Și, deoarece trăsnetul nu se abătea asupra lor, brahmanul își îndreptă trupul cu ochii lucind de bucurie.

— Mahadeva! Mahadeva! strigă. Ai citit, deci, în sufletul servitorului tău!... Da, ultimul dintre fiii tribului blestemat a jurat să-l reabiliteze în fața ta! Și-și va respecta jurământul! Sarcina este grea; pentru a izbândi, am fost nevoit să accept alianța cu niște străini impuri... Dar tot ceea ce fac este numai pentru gloria ta, o, Shiva!... Ajută-mă, prin urmare, să țin șarpele împrumutat de pe altarul tău de pe coasta muntelui Suleiman. Voi zdrobi capul șarpelui Nelye pe rana rasei

mele, și familia patriarhului va putea din nou să intre cu fruntea sus în pagoda ta. Ajută-mă, Shiva, și eu îți voi înapoia ochiul tău de flăcări... Până atunci, o! Mahadeva! Pentru a-ți atrage privirile binevoitoare asupra celor ce întreprind, îți aduc sângele unei femei neîntinate...

Vorbind astfel, se prosternă de trei ori, în vreme ce preoteasa lovea un gong, iar el recită cu glas scăzut frazele ritualului.

Sosise momentul ofrandelor și al purificării.

În mod obișnuit, oficiantul shivait stropește efigiile zeilor săi cu lapte, cu unt și cu apă parfumată cu santal. Dar acestea sunt niște practici pentru ceremonii obișnuite, iar brahmanul avea de făcut, astăzi, un sacrificiu de sânge.

Ridicându-se, desfăcu pachetul înfășurat în pânză cerată, pe care-l pusese la picioarele altarului. Un spectacol oribil se înfățișă ochilor baiaderei, care privea palidă și tremurând.

Se aflau acolo o inimă de om, un ochi și doi sâni de femeie, totul năclăit în sânge pe jumătate închegat.

Ceea ce urmă, fu îngrozitor:

Înălțându-se pe încălțările lui de lemn, brahmanul, ținând în fiecare mână câte unul din sâni, pe care-i apucase de sfârcuri, îi lipi de pieptul statuii celei mari, cu o asemenea forță, încât carnea moartă rămase fixată pe bronz, care acum era stropit de sânge.

Ochiul și inima fură puse de el pe vetre și sanctuarul se umplu de un fum greu mirositor.

Și toate aceste acte barbare erau însoțite de cuvinte fanatice, ce explicau că acele ofrande însângerate erau făcute într-un spirit de purificare simbolică.

O fiică de brahmani păcătuisese cu inima, primind mângâierile unui străin impur. Păcătuisese și prin sâni săi, alăptând copilul născut din acea dragoste profanatoare. Spre a-l pregăti pe Shiva pentru îndurare, sacrificatorul îi aducea inima și sâni unei fete din rasa străinului.

Ofranda ochiului drept al unei victime sacrificate

pentru zeu trebuia, de asemenea, să fie considerată de către Shiva ca o reparație simbolică și ca o materializare a jurământului rostit de preot.

Ceremonia se încheie prin alergarea obligatorie, de trei ori, în jurul conclavului de zei.

După care, preotul și preoteasa părăsiră sanctuarul, retrăgându-se în prima porțiune a atelierului.

Femeia era la capătul puterilor. Căzu în genunchi în fața sinistrului hindus și, cu glasul plin de lacrimi, îi imploră:

— Frate, frate, este multă vreme de când te slujesc ca o sclavă. Dacă am păcătuit, am și suferit, și am plâns mult. Oare nu a venit ceasul iertării și încă nu vrei să-mi redai fiica?... Miriam, redă-mi-o pe Miriam, o! Fratele meu!... Și cele mai aspre porunci ale tale le voi îndeplini cu plăcere.

Astfel se ruga sărmana Nowla, sechestrată de luni de zile în acea casă ciudată din Cetatea Stranie, ca urmare a fanatismului feroce al lui Sauton, banianul.

Necruțător, acesta o întrerupse.

— N-a sosit ceasul, sora mea... Când v-am răpit, pe tine și pe fiica la, din palatul din Katmandu — căci nu puteam să-l ucid pe rezident în mijlocul cypai-lor săi — am făcut-o cu intenția ca, într-o zi, s-o folosesc pe Miriam ca momeală pentru a-l atrage pe tatăl ei în capcana în care, ținându-l în fine, mă voi răzbuna pe el pentru dezonoarea adusă rasei mele. Străinul este puternic, dar noi, hindușii, avem viclenia tigrului și prudența șarpelui... Au trecut ani mulți, dar răzbunarea se apropie și Shiva mă apără!... Dacă te-am despărțit de Miriam, motivul este că m-am temut de slăbiciunea ta și nu am vrut să învețe de la tine să iubească numele tatălui său... Răbdare, așadar! Îți vei revedea curând fiica... Dar asta va însemna că, atunci, tribul nostru își va putea ridica din nou fruntea și că crima ta va fi fost iertată!...

Din ochii banianului țâșnea un fulger de triumf atât de feroce, încât Nowla simți un junghi în inimă. Cu ce

condiție va putea s-o revadă pe Miriam?

Cu glas abia inteligibil, într-atât spaima îi contracta gâtul, întrebă:

— Așadar, sir Franck se află la Londra?

Sauton își mușcă buzele.

— Nu, răspunse, dar poate va veni.

Nowla se lăsă moale să cadă, cu un geamăt jalnic.

Între timp, brahmanul își scosese costumul sacerdotal și îmbrăcase din nou hainele sale europene.

O perucă, pusă artistic pe cap, ascundea tonsura sacră.

— Răbdare, Nowla, repetă înainte să plece. Și nu uita că salvarea lui Miriam depinde de supunerea ta. O revoltă sau o indiscreție din partea ta o va face să-l cunoască pe acela pe care câinii de englezi îl numesc "doctorul Tom"!

Ușa se închise în urma lui.

Nefericita Nowla, încă ingenunchiată, ținută la pământ de aceste cuvinte sinistre, rămase acolo, cu chipul schimonosit de spaimă.

Deodată, prin minte îi trecu un alt gând înfricoșător. Scoase un țipăt răgușit, se ridică dintr-o săritură și alergă spre colțul atelierului în care se află sanctuarul. Fără a îndrăzni să intre acolo, ridică draperia.

Și ochii ei se ațintiră, ca hipnotizați, pe cei doi sâni albi, lipiți pe pieptul negru al groaznicului zeu de bronz. O bănuială cumplită sfâșie și mai adânc sufletul și trupul Nowlei: "Dacă Sauton a înșelat-o? Dacă era ea, Miriam, cea al cărui sârman trup fusese oferit ca ofrandă lui Shiva, de către fanaticul brahman?" Oare nu se putea aștepta la orice cruzime din partea acelui nebun?

Sângele înfierbântat i se zbătea în tâmpile; gâfâia, și se simțea copleșită de o groază de nedescris; nebunia îi cuprindea creierul. Bruscoase un țipăt sfâșietor:

— Miriam! Miriam!

Și, cu brațele întinse spre cei doi sâni albi însângeați, se prăbuși în nesimțire...

Capitolul VII - Intențiile alderman-ului

"Să nu uit" — își spusese domnul de Blancanard culcându-se, în ajun, pe patul său, la *Lucifer-Hotel* — "să nu uit că mâine dimineată trebuie să mă duc în City, la bogatul negustor Adrian Zephyr, care este și alderman, pentru care am o scrisoare de recomandare și care, se pare, este unchiul unei persoane foarte drăguțe."

Cavalerul nu putu pune în aplicare acest plan decât după-amiază. Emoțiile teribile pe care le încercase în timpul nopții, lupta pe care trebuise s-o susțină împotriva lui *Lucifer-bed*, spaima pe care i-o cauzase apariția, în camera sa, a unui trup fără cap — toate acestea îl zguduiseră, îl zdrobiseră și-l obosiseră în așa hal, încât se trezise abia spre prânz.

Pentru ce și de către cine era recomandat domnul de Blancanard fratelui fostului rezident din Nepal?

Acest cavaler originar din Mans, de altminteri un om foarte cumsecade, venise oare la Londra cu alt scop decât acela de a vizita "*the Great Exhibition*" și de a studia funcționarea mecanismelor de la *Lucifer-Hotel*?

Este ceea ce vom afla precedându-l la alderman, acolo unde — putem s-o spunem pe dată — era așteptat.

Desfăcându-și corespondența primită în acea dimineată, grasul Adrian găsisse, într-adevăr, următoarea scrisoare expediată din Paris și purtând antetul celebrei firme "*Joinson Brothers and Co.*", de pe strada Piramidelor:

"Domnule și stimatul nostru compatriot,

Am primit de curând vizita unei persoane trimise de dumneata, prin onorabilul și foarte distinsul domn Robert Vaughtant, jurist, prietenul nostru comun, care ne-a pus

la curent cu intențiile dumneavoastră în legătură cu miss Mary Zephyr, nepoata și pupila dumneavoastră. Am considerat că este o plăcere și de datoria noastră să încercăm să vă fim de folos.

Mulțumită multiplelor noastre relații și încrederii pe care, prin însăși îndelungata sa existență, se bucură firma, precum și discreției și rapidității noastre, credem că vă putem afirma că faptul că v-ați adresat nouă este cum nu se poate mai nimerit și vă vom dovedi acest lucru anunțându-vă că, chiar de astăzi, l-am găsit, pentru acea tânără persoană, pe soțul care îndeplinește condițiile dorite de dumneavoastră, condiții asupra cărora onorabilul domn Robert Vaughant ne-a făcut confidențe discrete.

Domnul cavaler de Blancanard, descendent al unei vechi familii din Sarthe și posesor al unei averi pe care noi o evaluăm la aproximativ cincisprezece mii de lire în rente, este holtei. Rezolvarea situației sale matrimoniale este destul de dificilă în provincia sa, căci legăturile sale, puțin cam prea în văzul lumii, cu cântărețele de la șantanul din orașul Mans, l-au făcut să fie pus la index de către familiile burgheze.

Datorită acestei împrejurări, este cu atât mai dornic să găsească o femeie a cărei tinerețe și frumusețe să-i facă cinste în fața concetățenilor săi, mai ales dacă că prezintă și garanții de onorabilitate ca cele pe care miss Zephyr le asigură prin titlul maiorului, tatăl său, prin situația dumneavoastră comercială, prin funcția dumneavoastră de alderman și prin strânsa dumneavoastră rudenie cu Franck Zephyr, fostul rezident al Companiei Indiilor.

Domnul cavaler de Blancanard ni s-a adresat nouă pentru realizarea acestei ambiții, iar noi i-am prezentat, apreciind așa cum se cuvine, aceste diverse considerente.

Fiind, ca toți francezii, foarte plin de respect față de titluri și situații oficiale, informațiile pe care i le-am dat i-au flatat îndeajuns de mult vanitatea, astfel încât s-a

decis să facă o călătorie la Londra, înarmat cu o scrisoare de recomandare din partea noastră, pentru dumneavoastră.

Veți primi, aşadar, în scurtă vreme vizita sa, şi nu ne îndoim că vă veţi înţelege uşor cu dânsul, cu atât mai mult cu cât, mulţumită stării de spirit în care l-am adus prin prezentarea informaţiilor de mai sus, dânsul nu va exprima, desigur, nici o pretenţie imediată cu privire la zestre, şi se va mulţumi cu speranţe.

Vom fi fericiţi dacă afacerea, astfel descrisă, corespunde dorinţelor dumneavoastră, şi dacă va putea fi dusă la bun sfârşit. V-am fi recunoscători dacă ne-aţi confirma primirea prezenţei şi vă rugăm, domnule şi stimat compatriot, să ne consideraţi mereu dispuşi să vă servim.

În aşteptarea
ordinelor dumneavoastră,
pentru
"Johnson Frères et Co".,
Samuel
Johnson.

P.S. Condiţiile noastre sunt cele pe care, desigur, vi le-a adus la cunoştinţă onorabilul domn R. Vaughant, conform rugăminţii noastre verbale."

Departe de a-l mira pe grasul Adrian, citirea acestei scrisori îi adusesese pe buze un zâmbet: zâmbetul bun al unui unchi grijuliu cu soarta nepoatei sale şi care vede licărind, într-un viitor apropiat, speranţa trandafirică de a o instala la casa ei, în condiţii avantajoase.

Avantajoase pentru el: s-o mărite pe Mary şi să păstreze zestrea! Un ideal dublu! I se oferea posibilitatea realizării acestui ideal.

După sosirea la Londra a fratelui său rezidentul, nu putuse să-l împiedice pe Franck să se întâlnească în

prima seară cu Dick și Mary, dar se descurcase, după cum știm, așa ca între ei să nu poată avea loc manifestări de sentimente prea intime, și reușise ca cel puțin până în acea zi să evite o nouă întâlnire.

Este drept că Franck venise din nou la el acasă, a doua zi, și-i ce inse să-i vadă pe Dick și pe Mary. Dar Adrian era în stare de multă șiretenie.

— Frate, îi răspunsese, Dick e un tânăr care are nevoie să se instruiască... Am intenția ca, în curând, să-i dau o slujbă în cadrul firmei mele. Și pentru a-l forma, l-am trimis azi-dimineață, la cererea lui, pe continent, unde timp de câteva săptămâni îi va vizita pe clienții mei. Cât despre Mary, a trebuit și ea să plece în dimineața aceasta, însoțită de o guvernantă, tot la Liverpool, la o rudă bătrână a mamei sale, care este pe moarte și a chemat-o la căpătâiul său.

Știrea îl nemulțumise profund pe sir Franck. Dar explicația, deși mincinoasă, i se păru satisfăcătoare.

Fostul rezident, ocupat apoi cu instalarea sa în vila pe care o cumpăraseră, reținut fără îndoială și de Marchiză, care fusese bine dăscălită de către Day-Lily, nu mai revenise de atunci în Poultry.

O asemenea stare de lucruri nu putea totuși să dureze, într-o bună zi Franck tot va afla adevărul și, în orice caz, pretinsa absență a tinerilor va trebui, odată și odată, să aibă un sfârșit.

Dar ceea ce-l făcea pe Adrian să se teamă și mai tare era că Franck, interesându-se prea mult de nepoții săi, să nu vrea să-i ia la el, așa cum își exprimase deja intenția, și să nu vină la el, să-i pună anumite întrebări indiscrete cu privire la averea lor și la gestiunea acesteia.

Dick împlinise acum vârsta care-l îndreptăța să primească rapoarte referitoare la tutela sa. Franck s-ar putea mira văzând că alderman-ul amână să i le prezinte... Iar de aici până la a fi neliniștit în legătură cu depunerea propriei sale averi în mâinile alderman-ului, nu mai era decât un pas.

La gândul acesta, grăsanul simți că i se urcă sângele la cap. Căci, dacă zgârcenia lui și situația încurcată în care i se aflau afacerile îi putuseră inspira ideea îndrăzneată de a-și prăda fratele, nu este mai pul în adevărat că-i era groaznic de frică de fostul rezident.

Fără îndoială, Day-Lily îi afirmase că, în cele din urmă, Sauton avea să-l scape de orice grijă în legătură cu acest frate atât de temut, și Adrian tânjea după clipa în care bunul Sauton — așa cum îi spunea — îi va lua o greutate atât de mare de pe suflet. Totuși, până atunci, se putea aștepta la orice.

Trebuia, prin urmare, cu orice preț, să-i pună pe Dick și pe Mary în imposibilitate de a se alia cu Franck împotriva lui.

În ceea ce-l privea pe Dick și modul în care l-ar face să dispară pentru un timp, fără a trezi bănuielele rezidentului, Adrian nu se hotărâse încă. Dar în legătură cu Mary se decisese, așa cum am văzut, să-i caute un soț în Franța; dar un soț care să îndeplinească anumite condiții de naivitate, pe care i-ar fi ușor să-l învâluie cu vorbe dulci și de a cărui lipsă de istețime el, Adrian, s-ar putea folosi pentru a scăpa, fără a scoate un ban, de obligația de a face decontul felului egoist în care își exercitase tutela.

Iar firma "*Johnson Frères et Co.*", marea agenție de pe strada Piramidelor, din Paris, cunoscută în toată lumea, și căreia i se adresase prin intermediul lui Robert Vaughtant, îl înștiința că acel soț al visurilor sale fusese, în sfârșit, găsit. Ba chiar mai bine! Că se afla la Londra!

Adrian se simțea deja plin de iubire față de el și abia aștepta să-l siringă la pieptul său de unchi bătrân.

— Mary, exclamă, astăzi va trebui să te faci frumoasă, îți vei pune rochia de mătase și vei chema coaforul.

— Dar de ce, unchiule? se miră miss Mary, căci alderman-ul nu avea obiceiul s-o îndemne, astfel, la cheltuieli pentru toaletă.

— Vom avea musafiri la masă... un prieten, un bun prieten al meu, un francez, față de care te rog să-mi faci plăceri a de a te arăta atentă și amabilă... Se trage dintr-o familie franceză foarte veche și de rang foarte nobil și se numește cavalerul de Blancanard. Du-te să dai porunci în vederea mesei de diseară și, mai ales, fă-te frumoasă.

— Îmi voi da silința, unchiule, răspunse cu nevinovăție copila.

Grăsanul, rămas singur în biroul său, închise ușa cu zăvorul și se îndreptă spre casa de bani.

În bucuria lui, simțea nevoia de a contempla încă o dată comoara lui sir Franck, acea comoară pe care o considera deja ca fiind bunul său, dar care avea acum — credea el — o șansă în plus să nu-i mai scape.

Casa de bani a alderman-ului Adrian Zephyr era un adevărat monument, cu un mecanism de închidere extrem de complicat. Un întreg sistem de angrenaje și de resorturi, combinate în chip ciudat și funcționând interdependent, înlocuiau, în acest caz, cuvântul magic care deschidea și închidea peștera lui Ali-Baba.

Holul mecanicii era aici cel puțin la fel de important ca la *Lucifer-Hotel*. Când deschideai sau când închideai acea casă de bani, auzai, timp de mai bine de o jumătate de minut, zgomotul sistemului de orologerie dinăuntru. Iar pentru a o menține deschisă sau închisă, nu era de ajuns să acționezi multiplele combinații ale închizătorii sale, ci trebuia să pui în funcțiune, cu ajutorul unui buton secret, alte mecanisme de închidere, combinate între ele, și împotriva cărora n-ar fi putut face nimic nici cleștii, nici rângile.

În mod de netăgăduit, acea casă de bani păstra bine orice i s-ar fi încredințat.

Grasul Adrian deschise acea ușă cu un fel de religiozitate și, cu toată siguranța pe care i-o putea oferi un sistem de închidere atât de complicat, scoase un oftat de ușurare când constată că averea lui sir Franck se afla încă acolo, că frumoasele milioane aduse din India de

către fratele său, rezidentul, nu-și luaseră în ajun zborul, îmbrăștiindu-se ca un fum.

Rămase o jumătate de oră în fața casei sale de bani, cu ochii mângâiați în mod plăcut de bogățiile expuse privirilor sale și străbătut de mici fiori de încântare.

Dar avarii și hoții nu sunt niciodată pe deplin liniștiți. În timpul acestor momente de adorare a vițelului de aur, i se întâmpla uneori — deși se închidea în biroul său întorcând de trei ori cheia în broască — să se ridice brusc, alb ca varul, și să închidă iute ușa casei de bani, ca și cum s-ar fi temut să nu fie surprins, să nu-l vadă intrând, deodată, pe sir Franck — acel om pe care îl ura și care putea, în orice clipă, să vină să-i ceară înapoi cele trei sute de mii de lire ale sale...

Halucinații!

Chiar și astăzi, în pofida bunei sale dispoziții, fu cuprins de una dintre acele spaime de nestăpânit și, ea o mișcare instinctivă, tot atât de rapidă ca gândul ce-i trecea prin minte, acționează mai întâi faimosul buton, apoi încuietoarea ale cărei angrenaje făcure să se audă, din interior, obișnuita lor muzică.

Atât de mare fusese graba cu care făcuse acest lucru, încât, închizându-se, ușa de fier fusese cât pe-aci să-i apuce mâna. Și ușa era atât de grea, încât i-ar fi retezat-o pe loc, dacă n-ar fi avut grijă să și-o tragă repede înapoi. O adevărată ghilotină!...

Când se întoarse spre ușa biroului, era livid și pe frunte îi apăruseră picături de sudoare. Constatând că era singur, cu totul singur, și că nimeni nu putuse intra; că, încă o dată, nu fusese speriat decât de către propria-i imaginație, nu-și putu reține o înjurătură, mânios împotriva lui însuși.

"Ce prost sunt", își zise, "să mă las pradă unor astfel de gânduri!... Dacă ar veni sir Franck, tot ce-aș avea de făcut pentru a-i păstra încrederea ar fi să-i arăt că banii lui se află acolo și că sunt în siguranța... Dar, poftim! sunt al dracului de nervos și nu întotdeauna te poți

stăpâni... Banii *mei!* Drace! I-i voi arăta cavalerului de Blancanard însuși... Asta îl va orbi cu totul. Va vedea că am cu ce garanta și va înțelege că zestrea lui Mary este mult mai bine administrată în mâinile mele decât într-ale sale și că aici trebuie să rămână pentru a face pui... Și văzând-o pe Mary, se va aprinde ca iasca... Lucrurile vor merge de la sine. Cât despre Dick, voi găsi eu un mijloc să scap și de el... și asta cât mai repede cu putință, căci, dacă nu mă înșel, pușlamaua s-a îndrăgostit de verișoara lui și, dacă va rămâne aici, ar fi în stare să-mi pună bețe-n roate."

Acestea erau gândurile pe care le frământa edilul din Londra, așteptând, nu fără nerăbdare, sosirea domnului de Blancanard, cavalerul din Mans...

Capitolul VIII - Dick și Mary

Într-o odăiță a casei din Poultry, care era ocupată aproape în întregime de birourile lui Adrian Zephyr, alderman-ul din Londra, doi tineri stăteau de vorbă.

Unul se numea Dick Crankle.

Numele celuilalt era Mary Zephyr.

Nepoți, amândoi, ai alderman-ului, vorbeau ca între văr și verișoară.

În timpul zilei, tânărul îndeplinea un serviciu în birourile unchiului său, căci Adrian nu pierduse prilejul de a-l folosi ca slujbaș neplătit și din partea căruia pretindea munca a doi salariați... și asta sub pretextul viclean de a-i face un instructaj într-ale comerțului.

Dar, observând că alderman-ul se închidea astfel, zilnic, timp de aproape o oră, Dick luase obiceiul de a profita de acea oră pentru a se duce la verișoara sa și de a sporovăi cu ea, în mod inocent dar plăcut, aproape convins că escapadele sale vor rămâne neobservate.

Ce-și spuneau?

Aproape nimic și o mulțime de lucruri.

Le făcea plăcere să se vadă, să fie împreună, asta era tot.

Dar în casa aceea în care, fiind amândoi orfani, fuseseră primiți, dar în care nu găsiseră o dragoste la care să-și încâlzească tinerețea rămasă fără sprijin, ei crescuseră apropiindu-se instinctiv unul de celălalt, ca niște puișori rămași fără mamă.

Până acum, sentimentele lor nu fuseseră decât frățești. Dacă natura lor se transformase pe nesimțite și dacă dragostea se furișase între ei, de când atinseseră vârsta iubirii, nu-și puteau da seama, căci nu intervenise nici o întâmplare care să ie deschidă ochii, făcându-i să-și citească în propriile inimi. Dar știau totuși bine că singura lor bucurie era să fie împreună, că unica lor fericire era să se vadă, să se audă, să se admire.

Pentru Mary, tot ce spunea Dick era bine spus.

Pentru Dick, tot ce făcea Mary era bine făcut.

Nu se gândiseră niciodată la eventualitatea de a fi despărțiți, de a trebui să trăiască unul fără celălalt, așa ceva fiind atât de cu neputință, încât un asemenea gând nici nu le trecuse prin minte.

Lui Dick i se părea că Mary era fința cea mai dragută, cea mai minunată din lume.

Mary nu văzuse încă pe nimeni care să se poată compara cu vărul său.

Erau de ajuns unul pentru celălalt și sfârșiseră prin a se obișnui cu indiferența evidentă a unchiului lor Adrian, simțind o nevinovată fericire că se aveau unul pe altul și fără a se gândi mai departe.

Având firi sensibile și iubitoare, fuseseră totuși amândoi decepționați, la sosirea unchiului Franck, pe care ar fi fost încântați să-l îndrăgească și lângă care un fel di instinct le spusese că ar putea găsi acea iubire binefăcătoare, acea protecție părintească de care fusese lipsită copilăria lor.

Oare se simțeau sub amenințarea vreunei primejdii,

și presimțeau că vor avea nevoie de un apărător?

Naivi și lipsiți de experiență, nu puteau bănuî infama falsitate a alderman-ului. Dar există unele intuiții mai puternice decât judecata și experiența, și astfel de intuiții au deseori cei naivi și slabi, așa cum erau ei.

Fapt este că-și pusese în sir Franck o speranță, și că acea speranță nu se împlinise, deoarece, de la întoarcerea sa din India, sir Franck nu-i văzuse decât o singură dată. Este drept că se purtase foarte prietenos cu ei, dar de atunci nu mai venise și se părea că puțin îi pasă de existența lor.

Când erau împreună, singuri, acesta era unul dintre principalele lor subiecte de conversație, căci nu îndrăzneau să vorbească despre asta nici cu Adrian, nici de față cu el care, prima dată când, într-o zi, deschiseseră această discuție, ridicase din umeri și le dăduse o explicație încurcată, pe un ton prin care le dădea bine de înțeles că trebuie să nu mai revină asupra subiectului.

Cu toate acestea, în ciuda aparențelor, ei nu se putuseră decide încă să accepte că greșiseră când, instinctiv, își pusese încrederea în sir Franck.

Tot despre asta discutau și acum.

— Eu, spuse Mary, eu nu înțeleg nimic. Eram încă foarte mică când a murit tata. Dar îmi amintesc perfect felul în care vorbea despre fratele său, rezidentul, și despre bunătatea lui.

— Eu, adăugă Dick, îmi aduc și eu foarte bine aminte ce spunea mama despre unchiul nostru Franck, pe care-l iubea mult și care era atât de curajos.

— În ziua în care s-a întors și când a luat masa aici, m-a îmbrățișat cu o căldură cu care nu țin minte să mă fi îmbrățișat altcineva decât tata.

— Iar mie mi-a strâns mâna cu atâta sinceritate și m-a privit cu un zâmbet atât de plin de bunătate. Încât am simțit că, dac-ai vrea, i-aș da imediat dragostea mea.

— "Îl iubești mult pe vărul tău Dick?", m-a întrebat.

— Mi-a pus aceeași întrebare în legătură cu tine,

Mary...

— Eu am izbucnit, în râs și m-am înroșit puțin când m-a întrebat... Căci, cum să nu te iubesc, Dick?

— Iar eu, Mary, l-am întrebat, la rândul meu, dacă și el nu te iubea deja, doar după ce te văzuse?

— Și ce ți-a răspuns? vru să afle Mary, îmbujorându-se.

— Că ești o fată foarte drăguță și că e încântat să vadă că ne înțelegem atât de bine.

— Mi-a spus tot felul de laude la adresa ta, Dick.

— Este foarte ciudat că n-a mai venit.

— Tare ciudat, într-adevăr. Eu unul cred că nu se poartă astfel din cauza indifferenței. Cu siguranță a fost ocupat cu treburile sale. E posibil chiar să fi fost obligat să părăsească Londra. Dar ele îndată ce se va întoarce, îl vom vedea venind, și eu, una, voi fi încântată.

— Gândesc la fel ca tine, Mary.

În acea clipă, în camera alăturată se auzi glasul alderman-ului. Ieșind din cabinetul lui, îl căutase pe Dick prin birouri și nu-l găsisese.

— Uite că vine unchiul Adrian! șopti tânărul, foarte necăjit, căci știa că va trebui să se aștepte la vreo muștrare aspră dacă va fi prins în flagrant delict de escapadă și de trândăveală.

Dar era prea târziu pentru a-l putea evita. Alderman-ul intră în încăperea în care Dick se afla împreună cu verișoara sa.

Dar, contrar așteptărilor celor doi tineri, spre marea lor mirare, nu le arătă nici o supărare pentru faptul că Dick își părăsise pentru un timp locul de muncă. În mod clar, în acea zi grăsanul era bine-dispus.

— Ei, bine! Mary, i se adresă zâmbind, îți pierzi timpul sporovăind, în loc să te grăbești să te gătești, așa cum te-am rugat, Hai! Repede, îți spun! Prietenul nostru, de Blancanard, poate sosi dintr-o clipă într-alta, și țin să te vadă cât mai frumoasă.

Ascultătoare, Mary ieși, făcându-i vărului său un

mic semn amical cu mâna.

Adrian se întoarse către acesta:

— Tu, nepoate, rămâi aici, trebuie să-ți vorbesc, îi spuse.

Se instalează comod într-un fotoliu, cu coatele pe brațele acestuia și cu picioarele întinse și continuă:

— Ia spune-mi, Dick... Iată-te ajuns la vârsta bărbăției, nepoate. Se apropie vremea când trebuie să te gândești la situația ta. Te-ai hotărât deja ce vrei să faci?

— Doamne! Unchiule... se bâlbâi tânărul, luat pe neașteptate și mirat de această întrebare directă.

— Tatăl tău era marinar, și o clipă m-am gândit că poate i-ai moștenit gustul pentru călătorii și pentru mare. Dar, nu! Acum cred că semeni mai puțin cu el decât cu mama ta, regretata mea soră Nancy, care era o femeie liniștită și de casă.

— Așa este, unchiule, răspunse tânărul care, într-adevăr, se gândise uneori să îmbrățișeze profesiunea tatălui său, dar renunțase, la gândul necesității de a o părăsi astfel pe verișoara lui Mary.

— Aha! Se pare că te simți bine aici și că nu vrei să te desparți de noi. La drept vorbind, sunt încântat de asta... Nedorind decât să-ți fac pe plac, te-am luat, așadar, nepoate, la firma mea comercială, la care-ți faci ucenicia, cu gândul că, într-o bună zi, să-mi devii asociat, dacă asta ți-ar conveni. Ce părere ai, Dick?

— Cred, unchiule, că sunt foarte mulțumit de situația mea și-ți sunt foarte recunoscător pentru bunele intenții pe care le ai în legătură cu mine...

— Da, da, cele ce-mi spui exprimă niște sentimente bune, găfâi grăsanul. Ei, bine! Așadar, lucrurile stau cât se poate de bine. Dar, după părerea mea, stagiul tău aici a durat destul. Pentru a deveni un adevărat om de afaceri, nu este de ajuns să faci o muncă de birou; trebuie să cunoști oameni, să vezi lumea, să-ți faci relații și, așa cum spun francezii, să devii mai dezghețat. De câteva zile, m-am gândit mult la tine, dragul meu Dick, și

mi-am spus că pentru tine a sosit ceasul în care trebuie să călătorești, să înveți puțin să zbori cu propriile-ți aripi.

La aceste cuvinte, Dick tresări și păli. Să călătorească, să plece fără Mary și s-o lase singură? Așa ceva nu-i surâdea deloc. Emoția îi spori când Adrian, mereu zâmbitor, îi întinse un plic, adăugând:

— Vei pleca mâine dimineață... Poftim, iată o scrisoare adresată firmei "*Johnson Frères et Co.*", de pe strada Piramidelor, la Paris. O vei duce tu însuși. Sunt niște compatrioți, adevărați englezi și adevărați oameni de afaceri. Îi rog să-ți găsească, pe cât de repede cu putință, un loc în vreo întreprindere comercială, unde îți vei putea completa învățătura.

Dick luă plicul fără a spune nimic. Era atât de surprins, încât nu reușea să scoată nici un cuvânt.

— Aha! făcu veselul alderman, răsucind cuțitul în rană pe care o făcuse în inima tânărului. Sper că ți-am dat o veste care te bucură, nu-i așa, nepoate?

— Oh! Unchiule... vru să protesteze Dick, nu țin atât de mult să vă părăsesc...

— Fără obiecțiuni! îl întrerupse Adrian, pe un ton jumătate serios, jumătate glumeț. Și mie-mi vă fi greu să mă despart de tine, Dick, dar nu ezit să sacrific bucuria de a te avea mereu lângă mine, atunci când este în joc viitorul tău!

Apoi, punând în mâna tânărului uluit câteva monede de aur, continuă:

— Uite! Ai aici o duzină de lire, pentru călătorie și pentru cheltuielile de hotel, în așteptarea postului pe care ți-l vor găsi domnii de la "*Johnson Frère et Co.*". Și acum, Dick, băiete, du-te și-ți pregătește valiza. Îți dau liber pentru tot restul zilei.

Bietul băiat avea lacrimi în ochi. Cu scrisoarea într-o mână, cu banii în cealaltă, rămase o clipă nemișcat, ca amețit de acea lovitură neașteptată. Dar cum să reziste împotriva voinței acestui unchi autoritar, sub a cărui aparentă franchețe binevoitoare simțise porunca unei

voințe foarte hotărâte?

"Să-l ascult? S-o părăsesc așa, pe Mary?" se întrebă.

Nu știa ce decizie să ia. Se hotărî să se ducă să se încuie în camera lui, și acolo, așezându-se pe pat, începu să plângă cu lacrimi fierbinți.

Nu coborî decât seara, la ora cinei, cu intenția fermă de a-l înduioșa pe Adrian.

Dar întâlni acolo un străin. Care străin nu era altul decât domnul de Blancanard: domnul de Blancanard, proaspăt, rozuliu, pomădat, frizat, ceruit, lustruit, parfumat, gătit ca de duminică, strălucind ca și cum ar fi ieșit dintr-o sticlă plină cu lac, cu mustața răsucită, cu zâmbetul pe buze, cu ochii surescitați, cu mijlocul strâns în redingota sa cu pulpane largi, cu mușchii picioarelor umflându-se sub stofa fină a pantalonului cenușiu deschis.

Domnul de Blancanard, cuceritor și victorios! Semeț și înălțându-se pe călcâie, fusese privit — când ieșise din *Lucifer-Hotel* — de către cele șapte domnișoare Elphinstone și de guvernanta lor, hipnotizate și înșirate în ordine de luptă într-unul din coridoare.

În trecere, ele primiseră, uluite, salutul pe care el li-l făcuse cu pălăria strălucitoare ca un soare.

Expresia de admirație de pe chipurile lor nu-i scăpase cavalerului, și asta îi dăduse curaj și îndrăzneală pentru a se prezenta la alderman-ul Zephyr, înarmat cu scrisoarea de recomandare a domnilor "*Johnson Frères et Co.*", în scopul pe care-l știm.

Căci, cu toate aerele sale de bravură, nu era, în fond, decât un timid, și frații Johnson i-l descriuseră pe alderman ca fiind un personaj destul de important, așa încât era îndeajuns de emoționat la gândul de a se prezenta la el, ca pretendent la mâna fermecătoarei sale nepoate.

Dar dovezile de admirație pe care cele șapte misses i le dădeau cu dărnicie din ajun fuseseră de ajuns pentru a-i îmbunătăți enorm impresia despre prestața lui, ceea

ce-i făcuse să i se adreseze grăsului Adrian cu un aer degajat.

De altminteri, felul deschis în care vorbea acesta sfârșise prin a-l face să se simtă cu totul în largul său și, după ce schimbă o mulțime de saluturi, de plecăciuni și de complimente cu aldermanul, care-l reținuse la masă, bunul domn de Blancanard se afla acum ca la el acasă, exagerând deja familiaritatea, vorbind tare, pocnindu-și mâinile de coapse, proptindu-se încântat în fotoliu și tot întorcându-și ochii spre miss Mary, cu o lipsă de jenă care o tulbura în mod vădit pe fată.

Își permitea să-i spună: "frumoasă miss!", "delicioasă domnișoară!", "fermecătoare blondă!" În felul cel mai deplasat posibil, deși el se considera foarte spiritual.

Adrian, închizând ochii la stânjeneala nepoatei sale, găsea că toate acestea erau foarte în regulă, ba chiar îl încuraja pe domnul de Blancanard, făcându-i cu ochiul și adresându-i zâmbete insinuante.

Pentru a-l înmuia cu totul pe cavalerul din Mans, îi turna pahar după pahar, și ochii cuceritorului de la "*Mica Polonie*" străluceau din ce în ce mai tare.

Dick și Mary, neputându-și face confidențe, trebuiau să se mulțumească să-l privească uimiți.

Uneori, în privirile tânărului se aprindea o flacără de mânie, când străinul își permitea față de verișoara lui una dintre expresiile acelea familiare de care am vorbit mai înainte. Apoi, Dick se cufunda din nou într-o tristețe pe care Mary nu o înțelegea deloc.

La sfârșitul mesei, cavalerul era în starea în care voise alderman-ul să-l aducă: criță sau nici mult nu mal lipsea, entuziasmat de primirea ce-i fusese făcută, de vinul și de nepoata lui Adrian însuși.

Sub pretextul de a se duce să fumeze o țigară, neguțătorul îl pofti, în cele din urmă, în biroul său.

Tinerii rămaseră singuri și Dick putu să-i dezvăluie cu febrilitate verișoarei sale motivul tristeții ce-l copleșea: inevitabila sa călătorie în Franța, unde unchiul îi cerea să

plece chiar mâine.

Mary începu să plângă și durerea lor comună îi făcu să se apropie, să se ia de mână, să simtă deodată câtă nevoie aveau unul de celălalt, și dorința de a se strânge în brațe, pentru a nu se mai despărți niciodată.

Dar simțeau toate acestea, totuși neputând încă să-și spună că inimile lor nu erau decât una singură și că, pentru a-i despărți, ar fi trebuit să fie smulși cu forța.

Când, după ce domnul de Blancanard își luase rămas bun de la el, alderman-ul reveni în sufragerie, unde se aflau încă tinerii, era strălucitor de bucurie: cavalerul, cu totul dezlănțuit, nu mai mersese pe ocolite, ci îi ceruse de-a dreptul mâna divinei sale nepoate, acceptând de mai înainte toate condițiile.

Dick și Mary, auzindu-l venind, își șterseseră repede lacrimile.

— Ei, bine! Nepoate, ți-ai făcut geamantanul? întrebă grăsunul.

— Nu, unchiule...

— Nu l-ai făcut!... Și stai așa, degeaba!... Știi bine, copil nenorocit, că pleci mâine cu primul tren!... Haide, haide! Grăbește-te, și lasă-mă singur cu Mary. Trebuie să-i vorbesc.

Dick înțelese că nu avea altceva de făcut decât să se prefacă a-i da ascultare. Le ură, unchiului și verișoarei, noapte bună, și se întoarse în camera lui.

Dar nu trecuseră nici douăzeci de minute de când se afla acolo când, din camera lui Mary, care era alăturată de a sa, i se păru că aude un plâns.

Dintr-un salt fu la ușa fetei și ciocăni.

Mary veni să-i deschidă, cu fața șiroind de lacrimi.

— Mary! Mary! strigă tânărul, speriat, Mary, ce ți s-a ntâmplat? De ce plângi în halul acesta?

— Dac-ai ști!

— Ce anume?

— Unchiul nostru Adrian vrea să mă căsătorească.

— Să te căsătorească?! Pe tine, Mary?

Auzind acel cuvânt, bietul băiat se simțise sfâșiat, deodată, de o asemenea durere, încât fusese cât pe-aci să leșine; simți în trup un frig imens, o sudoare rece pe frunte...

În fața acestei lovituri, inima i se deschisese, sub presiunea dragostei și a geloziei. La simplul gând ca Mary îi putea fi luată, că-i va fi luată pentru a fi data altuia, înțelesese brusc că duioșia lui era de fapt dragoste.

Fu copleșit de indignare, de furie, de disperare, de voință nebunească, dar de neînălăturat, de a o apăra, de a apăra dragostea lor.

Dar în ciuda durerii sale, simți o imensă bucurie, căci Mary, în dragostea ei, se întorcea spre el că spre apărătorul său firesc! Așadar, îl iubea și ea!

— Să te căsătorească! Pe tine, Mary! Și cu cine, sfinte Doamne?

— Cu străinul din seara aceasta, domnul de Blancanard, fu răspunsul rostit printre lacrimi.

— Cu omul acela!

Tânărul pronunță aceste cuvinte însoțindu-le cu un gest de mânie și de amenințare, cu o furie de nedescris. Dar, aproape imediat, își recapătă calmul.

— Așadar, spuse cu glas înăbușit, așadar acesta este motivul pentru care vrea să mă îndepărteze pe mine!

Și, ingenunchind în fața lui Mary, îi cuprinse cu duioșie mâinile într-ale lui.

— Mary, îi spuse, privește-mă.

Ea îl privi adânc, cu ochii ei umezi, a căror limpezime nici lacrimile nu reușeau s-o tulbure.

— Mary, continuă băiatul, mă iubești așa cum te iubesc și eu, nu-i așa?

— Da, Dick, răspunse. Așa cum mă iubești, tot așa te iubesc și eu.

— Adineauri am înțeles, Mary... Te iubesc, și dacă ar trebui să te văd devenind nevasta altuia, aș muri.

— Eu, Dick, simt bine acum că și eu te iubesc în același fel...

— Mary, vrei să fii logodnica mea?

— Sunt deja, Dick.

Tânărul se ridică în picioare și ea, îmbujorată, își puse capul pe umărul vărului său, iar pe părul ei blond, el depuse o sărutare.

Fata îl privi din nou. Nu mai plângea. Ba chiar zâmbea.

— Acum, declară Dick, mă simt puternic... și poți fi liniștită, Mary, blânda mea logodnică... În pofida unchiului nostru Adrian, nu voi pleca.

— Dar ce vei face, dragul meu Dick?

— Măine mă voi preface că-i dau ascultare și că plec. Dar voi rămâne la Londra și vom aranja astfel încât să ne vedem într-ascuns, dulce Mary. Vrei să facem așa?

— Vreau tot ce vrei tu, frumosul meu Dick.

— Am destui bani pentru a trăi șase săptămâni și pentru a lua lecții de scrimă de la căpitanul Dady O'Crab.

— Vai! Dick, ce vrei să spui?

— Vreau să spun, Mary, că mai înainte de a trece șase săptămâni, îl voi provoca la duel pe acel cavaler de Blancanard care s-a comportat astă-seară, față de tine, ca un prost-crescut, și că-l voi ucide!

În cuvintele lui Dick era o atât de mare hotărâre, încât, cu toată vârsta fragedă a celui care-l condamnă astăzi la moarte, poate că domnul de Blancanard n-ar fi fost prea liniștit, dacă le-ar fi auzit...

Capitolul IX - Halucinațiile lui sir Franck

Oricât de greu de închipuit ar putea să pară această decadență, cele două surori, Jenny și Georgina, pe care le cunoaștem, prima — sub numele de "Sun-Ray" și de "Day-Lily", pe cea de-a doua — sub cel de "Marchiza", ele erau ultimele reprezentante ale unei mari familii irlandeze, cândva foarte bogată, mândră și puternică: familia

Dunmore.

Din conacul lor din Kildamit, membrii familiei Dunmore sfidaseră adesea Anglia, ținând la respect armatele temutei Elisabeth.

Dar după completa cucerire a Irlandei, ura invadatorului se abătuse îndeosebi asupra lor.

Cam prin 1830, rămășițele dăruite ale castelului din Kildamit fură scoase la mezat de către oamenii legii, și câteva zile mai târziu, doi amărâți, însoțiți de o fetiță, veniră să se instaleze în Saint-Giles, cel mai sărăcăcios cartier al Londrei.

Oamenii aceia erau soții Dunmore, iar Jenny — fiica lor. Erau complet ruinați și mizeria lor sporise în urma nașterii unei a doua copile, care primi numele de Georgina.

Mama deveni muncitoare la fabrica de ace din White-Chapel, iar tatăl obținu o slujbă la marea brutărie centrală din Tottenham. Doar trebuiau să mănânce!

Fabricile de ace sunt ucigașe... Sunt citate ca niște curiozități muncitoare care-și păstrează vederea până la vârsta de douăzeci și șase de ani.

În scurtă vreme, sărmana irlandeză nu-și mai putu folosi ochii.

Cu greu îți poți închipui ce înseamnă mizeria la Londra; ea ticăloșește chiar și firile cele mai bune.

Domnul Dunmore se apucase de băutură, la început ca să uite, apoi silit de obișnuință.

Pentru a locui, închiriasă o pivniță neagră și umedă în care nu era loc decât pentru paiele pe care dormea el și soția sa... Cât despre fetițe, acestea dormeau pe treptele de piatră.

Când mama și-a pierdut vederea, tatăl a început e-o bată. Nu peste multă vreme, ea a murit. Atunci, soțul ei i-a vândut trupul, pentru zece shillingi, chirurgilor de la Royal-College. La prețul de o jumătate de penny paharul, își asigură astfel o provizie de două sute de pahare de gin.

În meseria de frământător de aluat, un bărbat

puternic poate rezista șase sau șapte ani. Domnul Dunmore era puternic, dar băutura grăbise, în cazul său, rezultatul fatal: s-a îmbolnăvit de plămâni...

Într-o seară s-a întors la pivnița lui, a luat-o de mână pe micuța Georgina și a dus-o pe Oxford-Street, acea stradă minunată, care-și etala bogăția la doi pași de mizeria irlandezilor.

A vrut s-o învețe pe copilă să cerșească și să fure...

Georgina avea acum trei ani. După ce-a fost bătută, a cerșit, dar deși a primit altă bătaie, a refuzat cu putere să fure.

Reîntorși acasă, bețivul furios a continuat s-o bată cu frânghia cu care o omorâse pe mama ei.

Cu începere din acea zi, Georgina deveni un țăp ispășitor.

Nu se putea hotărî să fure... Când, din întâmplare, avea un penny, cumpăra, ca să le mănânce, tăratele pe care i le vindeau îngrijitorii de la grajdurile învecinate, sau coji de cartofi... Pe Bainbridge, în apropiere de pivnița lor, se afla o piață publică unde găsea astfel de coji de cartofi...

Aceasta era pâinea zilnică a irlandezului din Saint-Giles.

De când se îmbolnăvise de plămâni, Dunmore nu mai frământa aluat. Se apucase să pună scânduri peste bălți, care să servească drept punte trecătorilor, în zilele ploioase...

Uneori, Jenny — care nu refuzase, ca sora ei, să fure — lipsea. Împreună cu tatăl ei, nopți de-a rândul, și la întoarcere făceau chefuri grozave în pivniță. Dar, curând, Jenny nu mai veni decât rareori pe acasă, și Dunmore era mereu furios văzând-o că lucrează pe cont propriu. Își descărca mânia pe Georgina, pe care încercă s-o folosească pentru a obține vreun profit: Astfel, a vândut-o o dată directorului de la Princess-Theatre, pentru a juca un rol de înger... Altădată, i-a vândut-o intendentiei spălătoriei din Thames-Street, unde trebuia să calce rufe

într-un atelier în care lucrau opt sute de muncitoare, dintre care cea mai în vârstă nu împlinise cincisprezece ani...

Într-o zi, când Georgina adormise, zdrobită de oboseală, intendentă a azvârlit în ea cu un fier de încrețit, care a nimerit-o în piept: copila a suferit o lună întreagă, zăcând pe paie.

Cu toate acestea, începea să se formeze și devenea de o frumusețe uimitoare.

Tatăl ei se gândea să dea o lovitură grozavă. Era mult de când nu o mai vânduse, și asta i se părea ciudat...

Dar n-a avut timpul necesar pentru a-și pune în aplicare acel plan frumos. Într-o dimineață, după o excursie nocturnă împreună cu fiica lui mai mare, a fost arestat și, la scurtă vreme după aceea, spânzurat.

Atunci a încăput Georgina pe mâinile lui Jenny, care profitase foarte bine de pe urmele educației paterne și care, datorită ușurinței cu care purta îmbrăcăminte bărbătească, reușea să-i păcălească pe toți polițiștii Scotland-Yard-ului.

Știm ce voise și ce intenții avea miss Sun-Ray cu sora sa.

Miss Sun-Ray o făcuse pe Georgina să devină "Marchiza". Dar după cum domnul Dunmore nu reușise s-o constrângă pe fiica lui să fure, nici ea nu reușise s-o silească pe sora ei să devină metresa bătrânului marchiz de Hackney...

Georgina nu era făcută să fie o curtezană, tot așa cum nu putea fi o hoață. Miss Sun-Ray, ca o persoană abilă ce era, se împăcase cu această situație și, deoarece rezistența surorii sale față de dorințele bătrânului Hackney nu făcuse decât să sporească poftele venerabilului domn, îi fusese cu atât mai ușor să-l jecmănească.

Dar miss Sun-Ray săvârșise o greșeală capitală, și anume, crezuse că lucrurile se vor petrece în același fel și

cu Franck Zephyr și că fascinantă frumusețe a Marchizei îi va smulge repede fostului rezident secretul — dacă avea unul și dacă era, cu adevărat, vinovat de substituirea lui *Lucifer*.

Este de netăgăduit că frumusețea fără seamăn a Georginei produsese asupra lui sir Franck un farmec puternic. Frumusețea ei avea strălucirea soarelui și oricine o vedea era orbit. Sir Franck urmasse regulă generală și, curând, miss Sun-Ray crezuse că socotelile sale se apropiau de clipa succesului.

Așa cum prevăzuse ea, sir Franck, cuprins de un interes plin de tandrețe față de acea splendidă ființă, fusese fericit să se apropie de ea și nu se putuse apăra de emoția pe care i-o inspira, după cum nu reușise nici să i-o ascundă.

Miss Sun-Ray se bizuise, de asemenea, pe presupunerea că sir Franck, fiind un bărbat încă tânăr, cu o ținută foarte elegantă și precedat de o reputație de erou de roman, sora să se va arăta mai puțin sperioasă față de el, decât cu bătrânul ei adorator, marchizul. Și acea speranță se realizase.

Sir Franck închiriasse o vilă învecinată cu cea a Marchizei și o făcuse, cu siguranță, spre a fi cât mai aproape de ea.

În timpul călătoriei lui miss Sun-Ray în Franța, relațiile lui sir Franck cu Georgina deveniseră mai strânse, în așa măsură încât închiriasse un iaht pe care organizase o petrecere în cinstea ei. O plimbase până la Dover, cu muzică și flori, după moda îndrăgostiților venețieni.

Dar ce nu prevăzuse Sun-Ray, a fost că ceea ce avea să-l atragă cel mai mult pe rezident în persoana Georginei va fi blândețea și grația copilărească a chipului, nevinovăția privirii, castitatea, inocența tinerei fete.

Nu bănuise că, aflând odioasele perversiuni a căror victimă fusese Georgina, sir Franck se va institui apărător al ei, că va încerca s-o scape de ele, dar că, făcând asta,

era totuși un om mult prea cinstit pentru a vrea să joace față de ea rolul seducătorului și că, dacă încerca s-o scutească de sâcâielile unui bătrân imoral, nu voia, desigur, să-i urmeze marchizului și să se poarte în același fel ca acesta.

În ciuda șireteniei și istețimii sale, vicleana Sun-Ray nu bănuise nici că Georgina, sedusă de frumusețea lui sir Franck și de generozitatea purtării acestuia, ar fi putut să-l iubească cu o dragoste reală și curată pe cel pe care că îi poruncise să-l trădeze și că chiar acea dragoste va fi salvarea fostului rezident.

Dar se întâmplase tocmai tot ceea ce nu prevăzuse miss Sun-Ray.

Sir Franck, fermecat de blânda frumusețe a Georginei, o înconjurase cu atenție și omagii; dar grija lui față de ea fusese cu atât mai respectuoasă, cu cât fusese mai indignat și mai înduioșat de situația tinerei fete.

Cât despre aceasta, tandrețea plină de respect și dezinteresată a fostului rezident o făcuse să se simtă foarte recunoscătoare și începuse, biata de ea, să-l iubească din toată inima, astfel încât, înfrângându-și groaza pe care i-o inspira sora ei, l-ar fi pus la curent cu rolul de trădătoare pe care aceasta voia s-o silească să-l joace, dacă nu s-ar fi temut că, prin această dezvăluire, s-ar expune disprețului lui.

Astfel că zilele trecuseră fără ca planul lui Sun-Ray să facă măcar un pas spre rezultatul dorit, și furia ei, din cauza acestui eșec, era cu atât mai mare cu cât, acum, Georgina o înfrunta, puternică datorită dragostei sale, și o amenința că dacă va continua s-o constrângă, îi va destăinui lui sir Franck toate intențiile ei.

La asemenea cuvinte, nemiloasa soră răspundea cu amenințări cu moartea la adresa lui sir Franck... Dar Georgina, pe care iubirea o făcea perspicace, ghicise punctul slab al lui Jenny și știa bine că viața celui pe care-l îndrăgea nu va fi în pericol, atâta vreme cât nu va fi cunoscut adevărul cu privire la diamant.

Respectându-l prea mult pe fostul rezident pentru a-l crede în stare de furtul de care-l bănuia sora ei, dar fiind convinsă că orice negări în această privință ar fi inutile, păstra pentru ea această convingere și nu se purta decât așa cum o îndemna conștiința, având grijă doar să păstreze stima celui căruia, în secret, îi dăruise inima sa.

Aceasta fiind situația, miss Sun-Ray se hotărî să acționeze în alt mod împotriva lui sir Franck, să-l atace într-un punct mai slab, cu alte arme.

Aflând că tânăra hindusă adusă de Sauton din Franța era fiica fostului rezident, urzise, în complicitate cu banianul, o cu totul nouă intrigă, bazată pe Miraïda și pe dragostea părintească a lui sir Franck.

Împrejurările romanțioase ale nașterii fetei, cele ale răpirii sale, convingerea lui sir Franck că Nowla și fiica lor muriseră ucise de niște fanatici, toate acestea contribuiseră, fără îndoială, ca amintirea micuței Miriam să-i fie deosebit de dragă.

Ce revoluție ar avea loc în inima lui, dacă i s-ar spune că Miriam este încă în viață și cu se află în mâinile unor oameni dispuși să i-o vândă, dar hotărâți s-o omoare, cu toate rafinamentele unei cruzimi orientale, dacă el ar refuza s-o plătească dându-li-l pe *Lucifer*!

Desigur că pentru a-și salva și recăpăta fiica, el nu va ezita să se ruineze, să sacrifice diamantul atât de dorit de dușmanii săi, mai ales dacă aceștia s-ar pricepe să se poarte cu dibăcie, pentru a-l impresiona și a-l emoționa.

În acest scop, o întreagă punere în scenă fusese pregătită de către Sauton, care-l cunoștea mai îndeaproape pe rezident și firea lui visătoare.

Încă din prima zi a asocierii sale cu Day-Lily, Sauton prevăzuse eșecul manevrelor lui Sun-Ray în legătură cu Marchiza și stătuse îndelung de vorbă cu arhitectul însărcinat cu reparațiile la vila lui sir Franck.

Așadar, într-o seară fostul rezident din Nepal — care adusese cu sine, din India, obiceiul unor sieste prelungite — se culcase pe niște perne, chiar în încăperea prin ale

cărei ferestre o putuse contempla pentru prima dată pe Marchiză, sprijinită de balconul vilei învecinate.

Narghileaua sa se stinsese și stătea acolo de câteva ore, pierdut într-una din acele visări nesfârșite cu care era obișnuit, cu ochii pe jumătate închiși și cu mâinile sub cap, care astfel se afla ceva mai ridicat, în starea aceea de nehotărâre a minții, ce nu este somn, dar în timpul căreia visătorul pierde puterea de percepere clară a lucrurilor.

Lumina zilei scăzuse încet-încet, venise înserarea, învăluind obiectele cu ceața ei cenușie, făcându-le pe nesimțite invizibile și în cele din urmă, se făcuse întuneric și doar ochiurile fine ale perdelelor, dintr-o țesătură albastră foarte fină, cerneau câteva slabe raze ale stelelor...

Și deodată se produse un fenomen ciudat, de natură să-l facă pe rezident; să creadă că dormea și că visa cu adevărat. Și chiar așa și crezu, căci privi ca hipnotizat, fără a face nici o mișcare, spectacolul bizar ce i se oferea privirii.

Fără ca partea de încăpere în care se afla să înceteze a fi întunecată, fundalul camerei îi apărea acum ca și cum ar fi fost scaldat într-o lumină blândă, cețoasă, îndepărtată — atât de îndepărtată, încât i se părea că peretele se retrăsese și că adâncimea încăperii se dublase.

În acea lumină stranie și lăptoasă, abia transparentă, se zăreau niște forme imprecise, cu contur fantastic; ai fi putut spune că erau coloanele unui templu.

Și deja, în mintea lui sir Franck se trezea o amintire însângerață, dar o amintire încă vagă și neclară, ca și formele pe care le întrezărea.

Nu era oare acela templul *Kovilu* al lui Shiva, pagoda misterioasă în care oficiau, odinioară, brahmanii din tribul Nowlei? Dar iată că lumina devine mai puternică, formele zărite mai întâi ca prin ceață se conturează mai

limpede, iar viziunea pare să se întrupeze!

Sir Franck nu s-a înșelat. Este chiar templul lui Shiva! Este chiar pagoda Sikhs-ilor!

Deodată, fostului rezident i se păru că visul său îl întoarce înapoi cu cincisprezece ani, și avu o senzație ciudat de intensă că re trăiește, într-adevăr, vremurile iubirii sale cu Nowla, baiadera...

Îl copleși o emoție extraordinară, alcătuită din toate bucuriile și durerile lui trecute, emoția îndrăgostitului care, după o lungă absență, revine singur, în pelerinaj, să viziteze locurile încă pline de fințele cele mai dragi lui, de cele mai frumoase și de cele mai triste amintiri ale sale...

Și vraja sub care se afla era atât de puternică, încât, cu privirea ațintită asupra viziunii, nu îndrăznea să focă nici o mișcare, de teamă să n-o vadă destrămându-se și dispărând.

Dar, în curând, emoția îl învinse și, fără să vrea, am putea spune, îl făcu să-și ridice trunchiul, să se aplece înainte înfiorat și respirând greu.

Nu vedea doar templul lui Shiva, statuile sale nemișcate, în veșmintele lor de piatră, vulturii săi cu aripi de marmură, șerpilor de granit, idolii de aur, de argint și de bronz și colonadele lui: o vedea, credea c-o vede pe Nowla — da, pe Nowla însăși, Nowla vie, Nowla mereu tânără și frumoasă, încă și mai frumoasă și mai tânără decât o văzuse, o cunoscuse și o iubise pe vremea marilor lui vânători, pe timpul luptelor sale epice din Katmandu.

Aruncând spre spate un văl lung și transparent, roz, brodat cu aur, și înaintând spre mijlocul templului, în costumul său de devadasi, de o grație impudică, ea schița încet, languros, figurile și pașii dansului sacru.

De data aceasta, impresia de realitate era atât de puternică, încât sir Franck, ca năucit, începu să se îndoiască dacă dormea sau dacă era treaz. Își trecu mâna peste frunte și o simți udă de transpirație. Simți și că pe obraji îi alunecau lacrimi. Vru să se repeadă înainte, să alerge spre acea vedenie inexplicabilă și supranaturală.

Dar, din cauza beznei în care se afla, se lovi de piciorul unei mobile și căzu.

— Nowla! Nowla! chemă, ridicându-se și alergând din nou.

Dar brusc, vedenia, lumina, totul dispăru; întunericul deveni din nou adânc, închizându-se în jurul lui ca o piatră de mormânt, iar el se izbi cu fruntea de peretele camerei, în timp ce un glas îi striga, batjocoritor:

— Asta nu este Nowla. Este fiica ta, Miriam, și ceea ce ai văzut nu e un vis, căci Miriam trăiește!

Întrebându-se dacă n-a înnebunit, Franck ieși în goană din cameră și chemă slujitorii.

Când i se aduse lumină, constată că în cameră totul era la locul său și fu nevoit să accepte că fusese victima unei năluciri.

Într-adevăr, cum ar fi putut el să ghicească adevărul... și anume, că acea halucinație care-l emoționase era opera lui Sauton, care o pusese la cale împreună cu Day-Lily, cu ajutorul unui truc foarte simplu, ce consta dintr-una din acele oglinzi metalizate cu platină, opace dintr-o parte și transparente din cealaltă, care permit să se vadă dintr-o încăpere în cea alăturată, fără posibilitatea reciprocității?

Sir Franck nu putea bănui existența aceluia aparat în casa sa, pentru simplul motiv că fusese instalat fără știrea lui; iar scena pe care am descris-o ceva mai înainte se desfășurase în spatele acelei oglinzi. Jocul de lumini, combinat progresiv pentru a-l obișnui cu ideea de vis și de vedenie, apoi însăși apariția templului lui Shiva și a dansatoarei, așa de asemănătoare la chip și la mers cu Nowla, fuseseră atât de perfecte, încât fostul rezident crezuse că o revede pe preoteasă, mama copilului său.

Dar cea pe care o văzuse sir Franck era, cu adevărat, Miriam, sau Miraïda.

Cât despre iluzia templului, Sauton putuse cu ușurință să i-o dea, cu ajutorul unor decoruri vopsite în felul decorurilor de teatru și fixate pe lemnăria camerei de

alături, în așa chip încât, deschizând și închizând lambriurile, puteai face ca ele să apară sau să dispară instantaneu.

Această instalație înșelătoare fusese scopul convorbirilor lui Sauton cu arhitectul însărcinat de Robert Vaughant cu repararea vilei...

Așadar, sir Franck nu fusese victima nici a unui vis, nici a unei halucinații, ci chiar a unei mistificări, pusă la cale de niște prestidigitatori dibaci.

Și totul putea, realmente, să-l facă pe un om să-și piardă mințile, chiar și dacă era un bărbat de calitate fostului rezident din Nepal; cu atât mai mult, cu cât aceeași scenă se repetă de mai multe ori, la intervale de câteva zile.

Totuși, toate aceste calcule abile aveau să fie dejucate de însăși Miraïda, de cea pe care dușmanii lui sir Franck se bizuiau acum pentru a-l înfrânge.

Datorită instalației pe care am descris-o, Miraïda, la rândul său, nu putea bănui rolul pe care era pusă să-l joace, nici că, în camera alăturată, un bărbat — tatăl ei — gâfâia, tremurând și plângând, privind-o cu nesaț, în vreme ce, în acea imitație de templu, ea exersa dansuri de baiaderă, sub supravegherea lui Sauton.

Dar Miraïda, cu toate că banianul o smulsese la o vârstă fragedă din brațele mamei sale, astfel încât să nu poată învăța de la aceasta să iubească numele și memoria tatălui său, Miraïda, deci nu pierduse niciodată amintirea acelui nume și, în visurile ei de copil, revăzuse mereu chipul acelui bărbat cu privire blândă, care se apleca odinioară, atât de adesea, asupra leagănului ei, își amintise mereu mângâierile lui și, neexplicându-și ciudățenia destinului ei, păstrase întotdeauna, ca pe un secret, în străfundurile inimii, o dragoste naivă și increzătoare pentru tatăl de care fusese despărțită într-un mod atât de violent...

Își amintise mereu, cu spaimă, răpirea sa din palatul din Katmandu: incendiul, țipetele, plânsetul mamei sale,

groaza ei, când un bărbat cu chipul întunecat și cu o expresie de cruzime venise s-o ia, și o luase cu el; un bărbat, care nu era altul decât Sauton și pe care, mai târziu, îl văzuse martirizând-o pe sărmana Nowla.

Dar acum Miraïda știa ce primejdie îl amenința pe tatăl său.

Am văzut-o la *Lucifer-Hotel*, înlăcrimată, după ce auzise amenințările rostite de Sauton la adresa lui sir Franck, aruncându-se în genunchi în fața banianului și implorându-l să fie îndurător cu fostul rezident. Brahmanul o îmbrâncise cu brutalitate. Începând din acea zi, sărmana fată nu mai avusese decât un singur gând: să scape de Sauton și să pornească în căutarea lui sir Franck, spre a-l preveni.

Într-o seară, Sauton fu tare supărat că nu-și putea juca, în fața fostului rezident, comedia sa cu vedeniile: Miraïda, zbatându-se ca o tigroaică, scăpase din mâinile hinduselor negre care o păzeau și fugise.

Capitolul I - În umbra Westminster-ului

Întinericul nopții începea să se lase sub bolțile înalte ale sfântului locaș Margaret's Church⁽⁵⁴⁾. Bezna, deja adâncă, nu era străpunsă decât, din loc în loc, de strălucirea tremurătoare a unei lumânări sau a globului luminos al vreunui felinar.

În naosul pustiu, între șirurile de stâlpi înalți și întunecați, o fată stătea îngenunchată.

În aripa dinspre nord, doi bărbați discutau cu glas scăzut și păreau să se ascundă în spatele cubului de piatră și lemn de stejar, pe care, în zilele de slujbă, se urca predicatorul.

Fata nu era alta decât miss Mary Zephyr.

Cât despre cei doi bărbați, dintre care unul singur, Jonathan Girle, ne este cunoscut, se părea că nu cultul Sfintei Margareta era scopul prezenței lor în templu, dacă este să ne luăm după conversația lor.

— Ei, bine! Domnule marchiz — spunea Jonathan, arătând-o pe fată — vi s-a exagerat adevărul, când vi s-a lăudat marfa?

Celălalt — un bătrânel cu spinarea încovoiată, cu păr rar și cu pielea ca pergamentul — avu în privire o sclipire pofticioasă.

— Hm! făcu. Totuși, este foarte scump. Știi bine că sunt ruinat. Gândește-te: patru sute de lire sterline?...

"Ruinat", spuse în sinea lui Jonathan. "Câtă îndrăzneală are bătrânul ăsta vicios... Ce mai hoț!"

Cu glas tare, exclamă pe un ton batjocoritor:

— Scump! Patru sute de lire pentru a poseda o puicuță atât de proaspătă! Dar știți, domnule marchiz, că Robert și cu mine riscăm ștreangul!

— Ah! suspină marchizul Hackney (căci el era), dacă ar fi frumoasa Georgina!

— Pffff! Pentru aceea, milord îmi va permite să-i atrag atenția că nu mai este îndeajuns de bogat... nici destul de frumos! Ținând seama de imensa avere a fostului rezident din Nepal, patrimoniul domnului marchiz n-ar suferi comparația...

Bătrânul, rănit adânc de batjocura "maestrului de dans" și regăsind în străfundurile sufletului o reminiscență a mândriei de altădată, fu gata să dea o replică tăioasă, dar se abținu.

— Încetează cu zeflemisirea, jupâne Girle, spuse. Deoarece trebuie s-o uit pe Georgina, accept acest mijloc de a mă păcăli pe mine însumi. Măcar ai luat toate măsurile?... Nu plătesc decât la livrare, să știi. Unde este Robert?

— La doi pași, pe Sanctuary-Street, la colțul grădinii Parlamentului. Trăsura lui este pregătită, și e o trăsură de poștă. Odată ce copila va fi închisă înăuntru, e ca și cum ai avea-o între zidurile casei dumitale din Richmond...

— Hm! făcu iar marchizul, puțin îngrijorat. Este cam aproape de Scotland-Yard.

— Nu aveți de ce să vă temeți, milord. Ora este cât se poate de propice, și sub giubeaua lui de vizitiu, Robert este de nerecunoscut.

Împrejurarea că miss Mary Zephyr venea să-și îndeplinească îndatoririle de creștină atât de departe de locuința unchiului său se datora faptului că Dick, așa cum o anunțase, nu plecase în Franța și locuia în acel cartier unde, de opt zile, venea să-i întâlnească.

Tânărul o adusese până la intrarea în Margaret's Church, promițându-i să vină s-o ia de acolo, după vizita pe care avea să i-o facă bătrânului căpitan Dady, spre a o însoți până în preajma locuinței unchiului.

Timpul trecea.

După ce-și terminase rugăciunea, Mary se așezase

pe un scaun, lăsându-se pradă unei visări melancolice, pe care liniștea și singurătatea aceluia vast naos, aproape întunecat, o favoriza.

În cele din urmă, fiind cuprinsă de nerăbdare, incredințată că Dick fusese împiedicat să-și țină promisiunea, se hotărî să părăsească biserica, temându-se să nu-l irite pe unchiul Adrian care era de o punctualitate scrupuloasă la orele de masă și căruia nu-i plăcea să aștepte când era vorba de mâncare.

Fata ieși prin ușa mică din partea sudică. În momentul în care pășea în alea foarte îngustă și aproape întotdeauna pustie care se întinde în lungul zidului înalt și cenușiu al abației regale Westminster, i se păru că dintr-un ungher se desprind două umbre și simți că o cuprinde o teamă instinctivă... Se gândise, deodată, la doctorul Tom!...

Dar cele două umbre trecură, și ea își continuă drumul spre Saint Margaret-Street, reproșându-și spaima, când o altă siluetă, de data asta albă, se repezi brusc către ea...

Încă sub influența spaimei de mai înainte, deși era curajoasă, fiica maiorului Rowland abia își reținu un țipăt.

Din fericire, se liniști repede și de data aceasta, constatând, la lumina unui felinar, că persoana care venea așa grăbită în întâmpinarea ei nu era decât o fată foarte tânără, al cărei chip fermecător nu putea inspira teamă.

La drept vorbind, felul în care era îmbrăcată părea ciudat, pe o stradă din cartierul West-End, și într-un moment al anului foarte îndepărtat de carnaval. Totuși, târgul cosmopolit din Hyde-Park adusese la Londra o lume atât de excentrică, încât nu trebuia să te minunezi prea tare dacă întâlneai o hindusă sau o javaneză pe Strand sau pe Hollborn.

Tânăra persoană care venise în fugă spre Mary era o hindusă de o rară frumusețe, iar costumul ei era, de fapt,

aproape o copie fidelă a celui pe care-l purta brahmana, preoteasa lui Shiva, pe care am văzut-o în Whimsical-City.

Mirată, fiica maiorului Rowland se întreba ce voia oare acea străină care, după ce se repezise așa la ea, ezita să-i vorbească; dar în cele din urmă, aceasta își făcu curaj și, salutând cu drăgălășenie, îi spuse:

— Iertați-mă, domnișoară, că vă acostez fără să mă cunoașteți, dar sunteți femeie și pe chipul dumneavoastră se citește bunătatea, și asta îmi dă curaj să vă întreb ceva...

— Ce doriți? vru să știe miss Mary, pe care grația și frumusețea, precum și vocea blândă a necunoscutei o îndemnau s-o privească cu simpatie.

— Domnișoară, n-ați putea să-mi arătați unde se află locuința lui sir Franck Zephyr, fostul rezident din Nepal?

— Sir Franck Zephyr! exclamă Mary, intrigată...

— Trebuie să-l găsesc și să-i vorbesc. Trebuie neapărat. Căci este în mare primejdie.

— O primejdie! exclamă din nou tânăra englezoaică.

— O primejdie de moarte!

Vorbind astfel, mica hindusă dădea toate semnele unei mari emoții, și era imposibil să te îndoiești de sinceritatea ei.

Mary rămase uluită de cele ce auzea.

— Dumnezeule sfinte! Domnișoară — spuse profund impresionată — nu cunosc adresa lui sir Franck Zephyr... Ceea ce-mi spuneți este totuși de natură să mă sperie mai mult decât că puteți închipui... Un pericol de moarte! Acum eu sunt cea care vă rog să veniți repede cu mine...

— Unde vreți să mă duceți?

— La unchiul meu, alderman-ul Adrian Zephyr, pe care trebuie să-l prevenim foarte repede, pentru ca, la rândul său, să-l pună în gardă pe sir Franck, fratele său.

De abia rostise aceste cuvinte, că tânăra hindusă îi luă mâinile și i le acoperi cu sărutări.

— Sunteți nepoata lui sir Franck! exclamă, sunteți miss Mary!

— Da, confirmă Mary, tot mai uluită. Dar dumneavoastră, domnișoară, cine sunteți dumneavoastră, ca să vă interesați atât de mult de sir Franck?

— Sunt Miriam, fiica lui!... Și sunt fericită că v-am întâlnit astfel... Mă veți ajuta să-l salvez, nu-i așa?

— Dumneavoastră, fiica unchiului meu Franck! Dar n-am auzit niciodată e-ar avea vreo fiică!

— Ar dura prea mult să vă explic... Mai întâi trebuie să-l salvăm, să-l prevenim de pericolul care-l amenință... Luați-mă, vă rog, ascundeți-mă undeva... Pentru a porni în căutarea lui, am fugit de la dușmanii mei și ai săi. Nu trebuie să mă găsească și să mă ia din nou la ei.

— Ei bine! V-am mai spus, veniți cu mine la unchiul meu, alderman-ul.

— Nu! protestă Miriam, căci trebuie să ne ferim mai ales de acest om. Este complicele dușmanilor fratelui său!

— El! exclamă Mary, al cărei chip blând capătă o paloare de moarte.

Desigur, așa cum știm deja, Mary și vărul ei nu mai ignorau anumite răutăți ale unchiului lor Adrian, mai ales de la venirea la Londra a lui sir Franck de care, în străfundul inimilor lor, se știau iubiți și care, printr-o fatalitate cel puțin bizară, rămânea departe de ei, în ciuda dragostei pe care o citiseră în primele lui priviri pe care nu le puteau uita... Dar chiar dacă-l bănuiau pe alderman că este în vreun fel vinovat de unele săcăieli meschine, de aici și până la a-l crede ia stare de o crimă... era cale lungă.

— Nu vă pot explica toate acestea în câteva cuvinte, continuă Miriam. În numele tatălui meu, vă implor să mă credeți! Vă jur că ceea ce v-am spus este adevărat!

În glasul lui Miriam era atâta rugămintă și spaimă, încât miss Mary fu înclinată s-o creadă. Dar, în același timp, era perplexă, neștiind mai mult decât tânăra

hindusă unde să-l găsească pe Franck.

— Vai! exclamă, dar ce-mi spuneți este îngrozitor! Să fie posibilă atâta infamie? Ce să facem, Dumnezeu, ce să facem?... Ascultați, adăugă prinzând-o de braț, să ne întoarcem în biserică. Acolo vom putea vorbi mai în liniște... Aici am putea fi deranjate... și trebuie să știu tot pentru ca, mâine chiar, să-i spun și vărului meu Dick, care va găsi, poate, un mijloc de a ajunge la unchiul Franck.

— Sunt de acord, încuviință Miriam.

— Mii de trăsnete! Uite-le c-o iau la fugă! șopti vizitiul unei trăsuri de poștă care staționa la colțul grădinii Parlamentului și care, de la o vreme, părea să fie interesat de întâlnirea celor două fete.

— Este al naibii de neplăcut pentru noi, i se răspunse din interiorul trăsurii.

— E adevărat că împrejurimile sunt nesigure...

— Și se face târziu!... Ar trebui să nu pierdem premiul bătrânului marchiz de Hackney, ceea ce i-ar plăcea foarte mult alderman-ului și ar cauza proasta dispoziție a lui Day-Lily... Tu, Robert, care ai ochi buni, ia uită-te puțin, cine este acolo?

Vizitiul își puse o mână streășină la ochi.

— Aș putea spune că este Miraïda, zise după o bucată de timp. Uită-te și tu, Jonathan.

Bărbatul din interiorul trăsurii își scoase capul la portieră, exclamând:

— Drace! Să fiu afurisit dacă nu-i ea! — cum ar spune căpitanul... Chestia asta o să complice rău lucrurile, căci acum nu mai e vorba de o singură răpire... Pensionara lui Sauton știe prea multe, ca să fie lăsată de capul ei!

Sări jos pe trotuar, adăugând:

— Coboară și tu, Robert. Am așteptat destul. Vom stârni vânatul și-l vom goni spre cursa de șoareci!

Fără a răspunde, Robert Vaughant cobori de pe capră trăsurii, părăsindu-și atelajul și, în clipa

următoare, se strecura cu pași de lup, împreună cu Jonathan Girle, în umbră mai întunecată pe care zidurile abației Westminster o aruncau în Old-Place-Yard.

Cele două verișoare mergeau acum ținându-se la braț și vorbeau cu o oarecare însuflețire. Numai că, în timp ce în ochii negri ai lui Miriam ardea flacăra marilor decizii, în cei albaștri ai lui miss Mary nu se citea decât o uimire adâncă și o tristețe nemărginită. Acea tristețe era o dovadă a bunătății tinerei englezoaice, căci provenea din dezvăluirile uluitoare pe care fiica Nowlei i le făcuse, în legătură cu negrele ticăloșii ale unchiului ei Adrian.

— Este adevărat, șoptea cu un glas frânt, nu te puteai duce să-i spui toate aceste lucruri alderman-ului, verișoară... Bietul meu cap se zăpăcește, nu știu nici dacă eu trebuie să mă întorc sub acoperișul lui.

— Dumneata! spuse cu vioiciune Miriam, desigur! Va trebui să te întorci la el acasă și să nu lași să se ghicească nimic din cele ce știi. Dacă n-ai face așa, i-ai trezi bănuielile, și toată banda ar intra în alertă. Și este necesar ca Sauton și complicitii lui să nu bănuiască întâlnirea noastră din seara asta!

Miss Mary își cuprinse capul între palme:

— O! Este groaznic. Sunt oare cu puțință atâtea ticăloșii?

Ajunseră la ușa cea mică a bisericii Sfânta Margareta. Miss Mary se întoarse brusc, auzind-o pe Miriam că scoase un geamăt înăbușit. Dintr-un colț întunecat al zidului înalt, apăruse deodată un bărbat, care o prinsese în brațe și-i învelise capul cu o giubea grea de vizitiu.

Din nou, cumplita imagine a doctorului Tom trecu prin fața ochilor lui Mary și, în aceeași clipă, se simți ea însăși atacată de un al doilea agresor.

Spaima o făcu pe biata copilă să scoată un adevărat strigăt de agonie și să-și piardă cunoștința.

— Mii de trăsnete! bombăni cel de-al doilea personaj, simțind că trupul inert al englezoaicei îi alunecă din

strânsoare; puicuța nu-i prudentă nici de doi bani!

Și, punând mâna lui mare pe gura victimei, adăugă râzând:

— În felul acesta, amicii noștri de la biroul central vor putea să-și termine liniștiți ceaiul.

Înfășură într-o pătură trupul inconștient al lui miss Mary și continuă, în timp ce și-l sălta pe umeri:

— Ei bine! Robert, ești gata?

Dar, zău așa, Robert Vaughtant nu era deloc gata. În ciuda modului strălucit în care începuse atacul său, adversara lui nu se dădea bătută la fel de ușor ca cea a lui Jonathan.

După prima clipă de surpriză, Miraïda se împotrivise, zbatându-se, răsucindu-se ca un șarpe în brațele juristului și, deoarece era îmbrăcată în stofe mătăsoase și alunecoase, reușise, în cele din urmă, să-i scape, după ce-i însângerase fața cu unghiile.

Capturarea celei pe care o numeau Miraïda și al cărei nume era în realitate Miriam, prezenta totuși, din păcate, o importanță la fel de mare pentru ei ca și cea a lui Mary, Robert și Jonathan înțeleseseră foarte bine acest lucru, în timp ce ascultau conversația celor două fete. Acum nu mai era vorba de a satisface poftele bătrânului marchiz de Hackney, cât de a veghea la salvarea asociației, care se afla în primejdie.

— Vino să mă ajuți, Jonathan, strigă Robert. Turbata asta o să-mi scape!

Jonathan lăsă jos, pe trotuar, trupul inert al lui Mary spre a-i veni în ajutor juristului.

Între timp, Miraïda continua să se zbată, cu mișcările unei pantere, alunecând din mâinile celor doi scelerați, ori de câte ori aceștia credeau c-au prins-o. Dar ea nu părea că vrea să fugă și se tot rotea în jurul lui Mary, în timp ce asociații încercau s-o împingă către colțul întunecat, unde gândeau că vor reuși să pună mâna pe ea.

— Mary! Mary! o chemă tânăra hindusă, într-un

moment în care aproape atingea trupul verișoarei sale.

Mary nu răspundea.

Atunci, crezând că crimă premeditată fusese deja săvârșită, Miraïda — care-i recunoscuse pe cei doi bandiți și știa bine că sunt în stare să asasineze o fată — începuse să cheme în ajutor, cu o voce puternică.

Aceste strigăte făceau ca situația nemernicilor să devină periculoasă, ținând seama de vecinătatea cu Scotland-Yard-ul.

— Ticăloasa! ocări Robert. Vrea să ne vadă spânzurați!

— N-avem încotro, replică Jonathan, trebuie să-i închidem pliscul!

Unind fapta cu vorba, își scoaseră cuțitele și se repeziră spre hindusă care, stând dreaptă lângă trupul verișoarei sale, continua să strige dar îi aștepta fără măcar să pălească.

Se părea că, de data aceasta, s-a zis cu biata fată, când un voinic înalt, ieșit ca din pământ, sau căzut din cer, apăruse, iute ca fulgerul, între ea și cei care o atacau și, lovind cu pumnii și cu picioarele cu o uluitoare agilitate și putere. Îi trimise în două clipe, pe Robert și pe Jonathan să îmbrățișeze caldarâmul, care la stânga, care la dreapta...

Capitolul II - Un parizian brav, amator de lupte cu pumnii și cu picioarele

Cine era oare acel bărbat care, din prima ciocnire, îi adormise atât de frumos pe jurist și pe maestrul de dans, și pe care amândoi păruseră că-l cunosc?

Era pur și simplu, Jehan Marasquin, același parizian care asistase la lupta numărului 28 de la "curente" cu sir Franck, la sosirea acestuia în Londra.

În vremurile acelea, atât de apropiate și deja atât de

îndepărtate, Marasquin era un biet amărât...

De atunci, câta glorie în jurul lui!...

La câteva zile după deschiderea Expoziției, Joe Tomkins, patronul unei *public-house* situate la stânga de Covent-Garden, organizase o mare gală — un "*fun*" — nume care, în capitala celor Trei-Regate, se dă întâlnirilor de box.

Pentru acest gen de atracții, acea *public-house* a lui Joe era, cu siguranță, casa cu cel mai bun văd din Londra, căci în afară de o serie de boxeri de mână a doua, vedeai acolo, aproape întotdeauna, celebrități ca: Adams, Martin de Jedburg și Spitting-Box, care stăpâneau la perfecție știința loviturii de pumn.

Așa încât, în acea seară, Joe avea sală plină, ba chiar fusese nevoit să refuze amatori de spectacol. Ringul însuși era invidiat de spectatori care se rezemau de stâlpii de sprijin ai acoperișului, pe care stâlpi, între ghirlandele de flori, erau atârinate pancarte în cinstea și spre gloria campionilor.

Primul rând de spectatori era alcătuit, aproape în exclusivitate, din oameni cu pumni monstruoși, cu brațe musculoase, cu pectorali puternici, și nu era greu de ghicit că erau profesioniști ai acestui joc sălbatic.

Pe băncile și pe scaunele din alte rânduri, luase loc adevăratul public, în mijlocul căruia l-am fi putut, recunoaște pe gentlemanul Pip, venit acolo să petreacă împreună cu sora sa Swab, cu prietena Suki și cu Jehan Murasquin, cu care făcuse cunoștință.

În spatele lor se aflau Jonathan Girle și Robert Vaughtant.

La început, lucrurile s-au desfășurat cum nu se poate mai bine: câțiva boxeri au fost desfigurați, spre marea bucurie a celui public cumsecade: câteva fălci au fost sfărâmate, în zgomotul aplauzelor; dar, la sfârșit, ultimul învingător, după ce-și turtise adversarul — un biet muncitor din docuri, care venise acolo sperând să câștige o pâine pentru familia sa — avu nefericita idee de a râde

batjocoritor, numindu-l: "Parizian!"

Era o insultă gratuită adusă leagănului lui Jehan Marasquin. Deveni livid și se ridică, în pofida eforturilor lui Pip de a-l reține.

— Parizian! strigă. Parizian, grămada asta de cârpe vechi, care zace acolo, în nisip?... Așadar, n-ai văzut niciodată un parizian?... Orice păpușar v-ar da de-a dura, pe toți câți sunteți!

Un murmur de dezaprobare întâmpina această fanfaronadă. Exasperat, Jehan își suflecă mânecile și îndrăzni să rostească această sfidare incredibilă:

— Poftim! Nu cer decât trei minute, ca să culc la pământ trei dintre voi... E prea mult, un minut de om?

Spectatorii erau cât pe-acți să-l huiduiască pe lunganul de parizian, cu înfumurarea lui, dar când îl priviră mai bine, începură să zâmbească.

Robert Vaughtant și Jonathan Girle, ale căror locuri le permiteau să-l vadă îndeaproape, fuseseră primii care-i cântăriseră din ochi, cu milă, brațele lungi și slabe, torsul nu prea dezvoltat. Îi preziceau, *in petto*, o mică lecție care să-l facă să-și potolească îngâmfarea și, când Jehan vru să-și părăsească locul, gentlemanul Pip a fost singurul care a încercat să-l sfătuiască să nu riște o asemenea aventură.

Dar nu mai era timp, căci boxerii provocați nu voiau să renunțe la o victorie ușoară.

— Suntem gata? întrebă parizianul, trecând printre doi indivizi puternici, instalați în rândul întâi, și care erau dintre cei provocați.

— Hai, fă-te-ncoace, băiete, îi răspunse fiorosul Spitting-Box.

Jehan Marasquin mai întrebă:

— Are cineva, aici, un ceas?

— Eu! zise Pip, care, lăsând la o parte orice mândrie națională, îl plângea sincer pe noul său prieten.

— Atunci, numără minutele! spuse Jehan, făcând un salt mortal pentru a ateriza în poziție de gardă în fața lui

Spitting-Box.

Contrar așteptărilor, acel spectacol suplimentar se încheie rapid prin scoaterea din luptă a trei campioni englezi, iar cele trei minute nici nu se scurseseră când ultimul dintre favoriți, urmând exemplul dat de ceilalți doi, se prăvălea în nisipul arenei, cu un urlet de fiară rănită.

Stupoarea era atât de mare în sală, încât acea victorie neașteptată fu întâmpinată cu o adevărată tăcere de doliu.

Lupta franceză cu mâinile și picioarele înfrânsese boxul englezesc.

Vedetele lui Joe Tomkins: Adams, Martin de Jedburg și Spitting-Box aveau, fiecare, urma călcăiului parizianului imprimată pe frunte.

* * *

Recunoscându-l, în persoana vlăjganului care tocmai îi făcuse să se rostogolească, la stânga și la dreapta, pe pavajul aleii unde le atacaseră pe cele două fele, pe cumplitul parizian din ședința de pomină ai cărei martori fuseseră, Jonathan Girle și Robert Vaughant se gândiră, mai întâi, să fugă.

Totuși, după ce se ridicară, se întoarseră spre el, cu cuțitele ridicate.

— Aha! constată, simplu, vlăjganul Jocul continuă!... "Șişuri" împotriva lui Marasquin — pentru doamne: Jehan! Foarte bine, prieteni "*ingliși*", să-i dăm înainte cu bătaia!

Și, renunțând la poziția de boxer pe care o luase ca să-i înfrunte, se dădu peste cap, mâinile îi atinseră pământul, în timp ce picioarele izbeau, din nou, unul falca lui Robert, celălalt pieptul lui Jonathan, care se prăbușiră, gemând amândoi deodată.

— Poftim! spuse parizianul ridicându-se și salutând ca la paradă, pe dușmanii săi aflați la pământ. Asta a fost

mica "savată" francez, dacă voi vrut înca, eu la dispoziție vostru imediat, aôh, yes!^[55]

Well! Ticăloșii căpătaseră ce meritau. Se îndepărtară cu coada-ntre picioare, șontâc-șontâc, mulțumindu-se cu atât, în vreme ce Marasquin se grăbea să acorde ajutor celor două fete.

După câteva clipe, mulțumită îngrijirilor date de Miriam și de Marasquin, miss Mary Zephyr își reveni în simțiri. Jehan Marasquin aștepta această întoarcere la viață pentru a-și oferi serviciile.

— Domnișoarelor, le spuse, sunt fericit că am sosit la momentul potrivit pentru a vă scoate dintr-o situație dificilă.

Hindusa îi adresă o privire plină de recunoștință.

— Bandiții au fost arestați? întrebă Mary.

— Nu! răspunse Jehan. Dar fiți liniștită. Primul cuplet al cântecului meu le-a fost de ajuns și, fără a mai aștepta refrenul, au șters-o englezește — chiar că-i cazul să spunem așa.

Robert și Jonathan dispăruseră, într-adevăr, lăsând la locul luptei, că pradă de război, pătura și pelerina de vizitiu — mai darnici, fără îndoială, să pună o distanță respectabilă între persoana lor și pantoful parizianului, decât să se încapățâneze să furnizeze came proaspătă celui căpcăun rău, marchizul de Hackney.

La drept vorbind, în aceste împrejurări grave, lucrul cel mai grabnic pe care-l aveau de făcut era să alerge după noi ordine și să-l prevină pe Day-Lily în legătură cu fuga Miraidei, despre întâlnirea ei cu miss Mary și despre primejdiosul apărător pe care li-l adusese întâmplarea.

Nu trebuia oare să fie luate, cât mai repede, măsuri împotriva inconvenientelor inevitabile, împotriva primejdiei, chiar, pe care indiscrețiile tinerei indiene le-ar putea cauza asociații i?

— Acum, adăugă Marasquin, dacă permiteți, domnișoarelor, vă voi conduce la dumneavoastră acasă. Străzile acestui oraș nu prezintă mai multă siguranță

decât cele din Paris: iar dumneavoastră tocmai v-ați convins că fetele tinere pot întâmpina primejdii.

Auzind această propunere, cele două fete se priviră încurcate. Era bine oare să-l pună pe acest necunoscut la curent cu treburile lor? Da? La urma urmei, Marasquin le făcuse un serviciu foarte important; avea un chip atât de sincer și părea atât de plin de bunăvoință, încât miss Mary crezu că se poate încrede în el.

— Ei, bine! Domnule, trebuie să vă mărturisim ceva și, eventual, ați putea să ne mai faceți un serviciu?... V-am fi foarte recunoscătoare.

— Spuneți, domnișoarelor, și dacă nu depinde decât de mine să vă dovedesc că francezii sunt niște oameni politicoși...

— Iată, zise Mary. Aș accepta pentru mine oferta dumneavoastră, atât de îndatoritoare. Dar sunt foarte încurcată în legătură cu verișoara mea, care nu știe unde să se ducă. Eu sunt nepoata alderman-ului Adrian Zephyr. Din motive pe care nu vi le pot destăinui, este imposibil s-o iau cu mine acasă pe această biată copilă și, dimpotrivă, trebuie să-i ascund unchiului meu faptul că m-am întâlnit cu ea.

— Ca să vezi! se miră Marasquin. Iată o situație bizară! Va să zică părinții dumneavoastră nu se află la Londra?

— Ba da, explică Miriam. Tatăl meu este aici... Eu am scăpat din mâinile unor bandiți care mă sechestraseră. Vreau să ajung la tatăl meu... dar nu-i cunosc adresa... Cu toate acestea, trebuie să-l găsesc, cu orice preț.

Marasquin era din ce în ce mai mirat.

— Cum se numește tatăl dumitale?

— Sir Franck Zephyr.

— Oho! Aducătorul lui *Lucifer!*... Este un adevărat leu: l-am văzut doborând un om cu un simplu bobârnac... Dar — continuă, după o clipă — ora este prost aleasă ca să scotocești Londra, în căutarea cuiva căruia

nu-i cunoașteți adresa... Pe de altă parte, domnișoară, nu puteți rămâne în stradă. Dar mă gândesc că mâine va fi destul timp să-l căutăm pe tatăl dumneavoastră, și vă promit să mă ocup de asta în mod eficace. Până atunci, dacă vreți să mă ascultați și dacă aveți încredere în mine, vă voi conduce într-un loc în care, nu numai că veți fi la adăpost de doctorul Tom sau de bandiții de care fugiți, dar în care veți găsi și toate înlesnirile necesare unei persoane de sexul și de vârsta dumneavoastră. Persoana la care vreau să vă conduc este o doamnă bună, o comerciantă cumsecade din Paris, compatrioata și verișoara mea. Am întâlnit-o alaltăieri în Hyde-Park și locuiește la *Lucifer-Hotel*, unde m-a invitat s-o vizitez. Nu are copii și este marele regret la vieții sale... Când va afla necazurile dumneavoastră, vă va primi ca pe o fiică. Vreți să vă prezint doamnei Dupoteau. de la magazinul "*Darul de nuntă*", verișoara mea?

Felul în care vorbea Marasquin te convingea de buna lui credință.

— Accept, răspunse Miriam.

— Ei bine, trase parizianul concluzia, să mergem acolo, fără a mai pierde timpul.

Cu toată marea întârziere pe care i-o cauzase, mai întâi așteptarea vărului său, apoi întâlnirea cu Miriam și, în fine, atacul asociaților lui Day-Lily, miss Mary, nedorind să se despartă de verișoara ei înainte de a vedea pe mâinile cui va fi dată, îi însoți pe aceasta și pe Marasquin, care se îndreptară spre White-Hall.

În curând, ajunși la *Lucifer-Hotel*, Jehan întrebă de doamna Dupoteau.

Negrișorul Will șopti imediat ceva într-un tub, pentru a o înștiința pe expozantă că două dame și un domn o rugau să vină în salon.

Domnul Dupoteau tocmai se reîntorsese la hotel. Era îngrozitor de prost-dispus pentru că, în acea zi, la expoziție, chiar în fața vitrinei sale — ca să vezi, ce ghinion! — se inaugurase distribuirea automată a ginului,

printr-un sistem Lucifer.

— Ce înseamnă asta? întrebă, auzind cuvintele pronunțate în tubul acustic. Te cheamă în salon un domn?... Rămâi aici, doamnă Dupoteau, mă duc eu însumi!

— Ei, na-ți-o! exclamă Césarine, poate că pentru cele două doamne vrei să cobori. Te cunosc eu bine, domnule Dupoteau!... Îți interzic să te miști din loc!

Și, plină de majestuozitate, prudenta Césarine ieși, închizând ușa cu cheia, în nasul soțului său.

După cum prevăzuse Marasquin, doamna Dupoteau scoase un țipăt de bucurie când îl văzu pe vlăjganul pe care-l numea verișor și care, în familie, era considerat a nu fi tocmai ușă de biserică, dar față de care ea era singura care se arătase indulgentă.

În câteva cuvinte o puse la curent pe bună doamnă cu serviciul pe care venea să i-l ceară pentru Miriam. Fu foarte elocvent și reuși s-o facă să înțeleagă că dacă n-ar fi de acord s-o primească la ea, asta ar însemna, cu siguranță, o nouă victimă pentru doctorul Tom.

Trebuie să recunoaștem că Miriam produsese o adâncă impresie asupra lui Jehan Marasquin. Nepăsătorul din ajun, mereu gata să râdă, începuse, de la întâlnirea cu fata, să-și facă griji și simțea în inimă șoptindu-i o voce până atunci necunoscută.

Pentru a o înduioșa pe doamna Dupoteau, ar fi fost de ajuns numele doctorului Tom.

După ce le pusese fetelor câteva întrebări, buna Césarine înțelese și că în situația lor exista un adevărat mister. Fu încântată să aibă de jucat un rol și-i deschise tinerei brațele ei materne.

Îi pofti pe cei trei să urce la apartament. Și, deoarece, după câteva cuvinte schimbate, vederea lui Mary și a lui Miriam părea să fi descrețit cu totul fruntea lui Céleste, ai cărui ochi rotunzi și scotocitori se fixau mai ales asupra costumului strălucitor al hindusei, Césarine îi spuse deodată, cu o voce care nu glumea deloc:

— Nu le mai privi pe tinerele acestea, domnule Dupoteau... și adu-ți aminte că ești un om însurat. Îți vei instala în anticameră un pat de campanie, și te rog să nu uiți că, de acum înainte, camera asta ne este rezervată, domnișoarei și mie...

"Ciudat gust", gândi inventatorul jiletclor-patrafir, surprins. "Să-ți împărți culcușul cu o păgână!... N-ar mai lipsi decât ca numele ei să fie tot Lucifer!"

Acum, miss Mary era complet liniștită în ceea ce privea soarta lui Miriam.

Marasquin îi jură din nou fetei, sărutându-i pe furiș vârful degetelor, că, începând chiar de a doua zi de dimineață, va porni în căutarea lui sir Franck și că-l va găsi.

La rândul său, Mary pornise să-și informeze vărul, pe Dick, despre cele ce se întâmplau, și afirmă că și tânărul va porni în căutare, în același scop.

Își luă apoi rămas bun de la hindusă și de la soții Dupoteau și se lăsă însoțită până în Poultry de către Marasquin, care ținea să-și păstreze până la capăt rolul de cavalier politic.

Capitolul III - Lecție de scrimă și lecție de luptă liberă

Între timp, Andrew-Ellick-Isaiah-Otto Uckrill, deși prin inimă aparținea serviciului de supraveghere a lui miss Mary Zephyr, fiica regretatului său binefăcător și stăpân, maiorul Rowland, aparținea în același timp și serviciului secret central al Scotland-Yard-ului.

Fiind un om conștiincios și dornic să-și câștige corect salariul pe care i-l asigură acest post, nu putea — pentru treburile lui de inimă — să se dezintereseze total de cerințele acestuia.

La ordinul Lordului *Chief Justice*, trebuise să se ocupe de o afacere care nu avea nimic comun, nici cu cea

a lui sir Franck Zephyr, nici cu cea a doctorului Tom și, oricâtă activitate desfășurase pentru a o încheia cât mai repede, acea afacere îl silise să lipsească din Londra timp de câteva zile, în niște momente cum nu se poate mai nepotrivite.

Așa încât, întorcându-se la Londra, era destul de îngrijorat și de posomorât. În timpul absenței sale, trăise într-o groază continuă, oricât de mare îi era încrederea în căpitanul Dady O'Crab și în gentlemanul Pip.

Desigur, avea conștiința împăcată și putea să-și spună că, până în acea zi, supravegherea pe care o organizase în jurul lui miss Mary și a lui sir Franck dăduse rezultate foarte bune... Îi demascase pe dușmanii lor și dăduse în vileag secretul planurilor lor mârșave... Le cunoștea intențiile și calea pe care aveau de gând să-și pună în aplicare mașinațiile...

În mod indirect, credea chiar că se află pe pista cea bună în legătură cu faimosul doctor Tom, care făcea să tremure Londra și a cărui capturare ar fi fost de ajuns pentru a-l immortaliza pe iscusitul copoi care ar reuși s-o înfăptuiască.

Dar primejdia continua să amenințe pe cei pe care își luase sarcina să-i protejeze și, atâta vreme cât această primejdie subzista, nu putea avea nici inima, nici mintea liniștită.

La urma urmei, nu devenise polițist decât pentru a veghea asupra lui miss Mary. Nu amorul lui propriu era în joc, ci grija pentru fiica maiorului Rowland. Ceea ce voia, era să asigure liniștea drăgălașei și dragei lui protejate, și înțelegea și faptul că însăși rudenia fetei cu alderman-ul îi impunea o mare discreție. Din dragoste pentru ea și din respect pentru memoria lui Rowland, nu voia ca numele de Zephyr să fie dezonorat prin scandalul pe care l-ar isca darea în vileag a ticăloșiilor lui Adrian, și sarcina lui devenea mai complicată prin faptul că trebuia să dejoace aceste ticăloșii, fără a-l compromite public pe autor.

Dar cum să ajungă la un astfel de rezultat?... Cum ar putea face neputincioasă banda de scelerați înrăiți din care făcea parte alderman-ul, și cum să-l facă pe acesta să înapoieze milioanele fostului rezident, fără a aresta întreaga asociație, inclusiv pe Adrian?

Și încă, pentru ca această arestare să fie posibilă, ar fi trebuit ca Uckrill să poată prezenta dovada de netăgăduit a vinovăției alderman-ului și a complicilor săi. Dar această dovadă n-o avea și îi va lipsi atâta vreme cât banda nu va începe, cât de puțin, să-și pună în aplicare planurile.

"Bătrâna doamnă" din Londra — acesta este numele dat, în Asia, Companiei Indiilor — este o doamnă foarte puternică și toată lumea îi face curte, oamenii de la Scotland-Yard ca și toți ceilalți.

Dar, deoarece sir Franck Zephyr era în cele mai proaste relații cu acea bătrână doamnă, poate că acesteia nu i-ar fi părut rău ca lui să i se întâmple o nenorocire... Uckrill înțelegea prea bine că ar fi prea puțin ajutat de biroul central, într-o afacere în care era vorba de a-l proteja pe fostul rezident din Nepal.

Trebuia, așadar, să acționeze singur, cu ajutorul lui Pip și al lui Dady, așa cum făcuse și până acum.

Iată pentru ce bunul Adrian simțea cum în fiecare zi îi crește îngrijorarea și iată de ce era atât de posomorât când coborî din tren, la întoarcerea din călătoria pe care trebuise s-o facă la ordinele biroului central, și în cursul căreia neliniștea sa sporise din cauza incertitudinilor absenței.

"Ah!" își spunea, "ar exista, desigur, un mijloc prin care s-ar rezolva totul: să-l pun pe sir Franck însuși la curent cu cele ce se întâmpla. Prevenit de trădarea alderman-ului, i-ar cere înapoi banii și, fiind un om care nu se teme de nimic, poate că ar reuși să-i obțină. În orice caz, problema banilor nu este decât secundară și ar veni pe urmă. Ar începe prin a o lua la el pe nepoata lui Mary, și acesta ar fi deja lucrul principal. Apoi, avertizat

că-l amenință un atac ticălos, ar lua seama... Un bărbat ca el, care se păzește, face cât patru, și, în plus. Pip, Dady și cu mine vom fi acolo spre a-i veni în ajutor. Cred chiar că și tânărul Dick nu s-ar da înapoi, când ar afla că este vorba să-și apere verișoara... Da, da, toate astea sunt foarte bune. Dar până atunci, ar fi necesare două lucruri: mai întâi, ca sir Franck să fie cu adevărat omul de inimă pe care-l sper, iar apoi, să mă creadă pe cuvânt... iar eu nu pot face decât presupuneri, vai! Doar presupuneri, în legătură cu inima fostului rezident. Felul în care se poartă cu nepoții săi nu este de natură să mă liniștească cu totul în legătură cu el. Și eu, care mă bizuisem atâta pe sir Franck! De când a sosit la Londra, nu s-a ocupat deloc de ei și nu are ochi decât pentru Marchiza aceea. Asta este o indiferență la care nu mă așteptam și care mă face să mă tem că nu va lua în mână, cu căldură, cauza apărării rudelor sale orfane, atunci când va sosi momentul. Doar dacă și asta n-o fi fiind rezultatul vreunei manevre a alderman-ului... În afară de asta, este clar că sir Franck are o încredere absolută în fratele lui, deoarece i-a dat pe mână, în mod atât de imprudent și fără nici o garanție, milioanele sale. Dacă eu, care pentru el sunt un necunoscut, în ciuda unicului serviciu pe care i l-am făcut în ziua sosirii sale, mă duc la el și-i spun că fratele său este un hoț și, ca dovadă a celor ce susțin, îi povestesc că gentlemanul Pip, ascuns într-un horn, a auzit un monolog foarte lămuritor al alderman-ului, cu siguranță că o asemenea afirmație n-ar fi de ajuns. Îmi va râde în nas, doar dacă nu mi-ar trage în mutră un pumn ca acela pe care l-am văzut administrându-l, atât de magistral, numărului 28 de la «curente». Este posibil, e chiar probabil."

Astfel monologa în minte, foarte nehotărât, bunul Uckrill, îndreptându-se spre Scotland-Yard.

"Haide!" își zise. "Mi se pare că nu astăzi voi găsi soluția salvatoare!"

Și, totuși, nu se putea împiedica să-și continue

raționamentul.

"Ah!" își spunea, "toate s-ar aranja dacă aș putea să-i inspir lui sir Franck o încredere totală, dac-aș putea câștiga această încredere făcându-i un serviciu important! Am crezut, timp de o clipă, că găsisem prilejul, în noaptea în care bătrânul Dady, ieșind din *Lucifer-Hotel*, mi-a spus că tânăra hindusă adusă din Franța de banditul acela de Sauton este fiica fostului rezident — chiar acea copilă care i-a fost răpită în timpul incendiului palatului său și pe care o crede moartă, sau pe care, cel puțin, nu speră s-o mai găsească. Să-l ajut să-și regăsească fiica!... Ar fi însemnat să-i devin, pe loc, prieten! Mă gândisem la asta numaidecât. Dar ultima nelegiuire a doctorului Tom m-a ținut ocupat în tot restul acelei nopți, iar a doua zi, ca și cum mi-ar fi ghicit intențiile, canalia de banian o făcuse dispărută pe micuță!... Unde a ascuns-o?... Mister... Și simt că tocmai acest mister ar trebui să-l limpezesc."

Bunul Andrew ajunsese aici cu gândurile sale, când sosi la ușa acelei căsuțe în care am avut plăcerea să facem cunoștință cu gentlemanul Pip și cu căpitanul Dady O'Crab, în ziua în care acel tânăr, deghizat în coșar, îl înfuriase pe tovarășul său în așa hal, încât, cu siguranță, reverendului Barlow i-au țiuit urechile.

Urcă scara până la primul etaj și acolo se opri o clipă, înainte de a intra, mirat, de o ciudată hărmălaie care răzbătea din apartament. S-ar fi zis că avea loc o luptă.

După ce împinse ușa, Uckrill intră, dar nimeni nu-i observă prezența, într-atât de active și de absorbite de lupta lor erau cele două personaje care se aflau acolo și care erau încheștate, într-adevăr, într-o luptă, dar într-una pașnică.

Primul dintre personaje era căpitanul Dady O'Crab.

Bătrânul cel înalt își scosese haina și ținea în mână o spadă cu lama lată (din fericire, cu vârful acoperit de o apărătoare) pe care o rotea, sărind când spre dreapta,

când spre stânga, printr-o singură depărtare a picioarelor lui lungi, fandând, retrăgându-se cu o agilitate extraordinară, ghemuindu-se ca o fiară, cu fulgere în ochi, cu nările dilatate și reprezentând de minune un don Quichote comic și înspăimântător, luptându-se împotriva unor uriași imaginari și a cărui caricaturizare și exagerată luare în derâdere l-au făcut atât de cunoscut.

Și înjura și ocăra, așa cum numai el era în stare s-o facă, amestecând, în mod ciudat, printre blestemele și răcnetele sale, niște sfaturi pe care i le dădea adversarului, mai bine-zis elevului său... căci ceea ce se petrecea acolo era o lecție de scrimă, iar el era profesorul!

O lecție originală și un profesor pitoresc, cum altul greu ai găsi.

Celălalt — elevul — avea pe față o mască și, la început. Uckrill nu l-a putut recunoaște, căci căpitanul îi dădea de furcă într-atâta, încât nu-i permitea să stea nemișcat nici măcar o jumătate de secundă.

— Unu, doi! Fandază! urlă căpitanul. Parează cvarta!... Retrage-te!... Parează terța! Lovește!... Degajează!... Taie!... Degajează!... Fii mai vioi, piele de anghilă!... Lovitură directă!... Adânc! așa, adânc!... Și pareaz-o și pe-asta!... Și pe asta!... Dar parează odată!... Și ripostă? O uiți, tinere. Haide! O lovitură rapidă și energetică!... O fentă!... Izbește fierul!... La mine!... Bun!... Foarte bine, de data asta! Piele de anghilă! Piele de anghilă!... Dacă-aș avea cei douăzeci de ani ai tăi!... Îți voi arăta imediat o lovitură de-a mea, o lovitură pe care n-ar para-o nici Dumnezeu, dacă l-ar ataca Satana, o mie de milioane de coarne ale iadului!... Dar pentru acum, ajunge! Mi-e setel!... Atenție!... Două reveniri!... Salutare!... Asta era ca să-ți mulțumesc.

Își puse într-un colț ruginitura și-și șterse fruntea cu fularul lui mare, în carouri.

— Ah! zise, treaba asta mă întinerește!

Era, într-adevăr, radios. Putea să înjure după pofta inimii, căci jumătate din prețul lecțiilor sale era de ajuns

pentru a-i plăti blestemele!

Abia atunci îl zări pe Uckrill, care încă nici nu mișcase, nici nu vorbise.

— Ia te uită! zise, ești aici, jupâne Andrew?! Ah! Piele de anghilă! Mă bucur să văd că te-ai întors sănătos!

Uckrill nu-i răspunse. Rămăsese cu gura căscată, văzându-l pe elevul lui Dady O'Crab scoțându-și, găfâind, masca, și recunoscându-l pe Dick.

— Dick Crankle, tânărul Dick Crankle, vărul lui miss Mary Zephyr! exclamă.

Dick nu-l cunoștea pe Uckrill. Îl privi, foarte mirat de această exclamație.

— Așadar, mă cunoașteți, domnule? întrebă.

Uckrill era pe cât de surprins, pe atât de încântat de această întâlnire.

— Iertați-mă, îi răspunse, dacă vorbele mele v-au putut părea deplasate. Vă cunosc fiindcă v-am văzut uneori în tovărășia lui miss Mary Zephyr, draguța dumneavoastră verișoară și fiica fostului și veneratului meu stăpân, maiorul Rowland.

— L-ați cunoscut și l-ați slujit pe maior?

— Mă laud cu aceasta! replică Uckrill — și, deși evenimentele m-au despărțit de mititica lui fiică, miss Mary, încă din copilăria acesteia, întreaga inimă și tot devotamentul meu îi aparține încă.

Efectul acestor cuvinte fu că Dick îl privi pe Uckrill părănd că acordă mai multă atenție chipului său cinstit.

— Nu știu, răspunse, decât un singur om care să poată vorbi așa că dumneata... Acel om se numește Uckrill... El este cel care a stat lângă maior în ultimele sale clipe.

— Ei, bine! zise Andrew emoționat, acel om sunt eu!... Dar cum se face că dumneavoastră, tinere domn, cunoașteți atâtea lucruri?

— Le știu, pentru că miss Mary mi-a vorbit adeseori despre ele! Și sunt fericit că vă întâlnesc, domnule Uckrill, căci verișoara mea v-a păstrat o amintire foarte

frumoasă, și pot să vă spun că oricine este prietenul ei este și al meu!

Ar fi trudă zadarnică să încerci să descrii încântarea numărului 3, când auzi aceste cuvinte. Râdea și plângea totodată, bietul băiat!

— Sunt cu atât mai bucuros că v-am întâlnit, domnule Uckrill — continuă Dick, întinzându-i mâna — cu cât voi putea să vă încredințez un secret.

— Un secret?

— De vreme ce-i sunteți încă atât de devotat lui miss Mary Zephyr!

— I-am jurat tatălui său să veghez mereu asupra ei, de departe, cât și de aproape.

— Ei bine! S-ar putea să am nevoie de ajutorul dumneavoastră spre a o apăra. Acesta este motivul pentru care, de opt zile, am părăsit casa unchiului meu, alderman-ul, și trăiesc, ascuns, în Londra.

— S-o apărați? Dar ce primejdie o amenință?

— Unchiul nostru Adrian vrea s-o căsătorească, împotriva voinței sale, cu un om pe care nu-l iubește, și am jurat să împiedic acest lucru...

— Ați făcut foarte bine, tinere domn! nu se putu împiedica să exclame Uckrill. Dar cum gândiți să procedați și ce fel de colaborare îmi cereți?

— Mai întâi, spuse Dick, cu mândrie și naivitate, Mary și cu mine ne-am logodit.

— Asta, replică Uckrill, o prevăzusem și o aprob.

— Și m-am gândit, adăugă Dick, că cel mai bun mijloc de a-l împiedica pe acest domn de Blancanard să se însoare cu ea, este să-lucid.

"Ah!" gândi Uckrill, "este, cu adevărat, un mijloc radical! Va să zică ticălosul de alderman vrea să-și dea nepoata acelui Blancanard, zăpăcitului acela de francez... Da, da, îi ghicesc calculele!"

Dick continuă:

— Și așa vă explicați de ce mă găsiți aici, luând lecții de scrimă cu căpitanul Dady O'Crab. Îl cunoșteam,

deoarece l-am auzit într-o zi pe gentlemanul Day-Lily arătându-i-l unchiului meu Adrian și spunând: "Iată-l pe căpitanul Dady O'Crab, un spadasin grozav!" Și pentru că-l văzusem pe căpitan intrând în casa aceasta, m-am gândit că aici este locuința lui și am venit să-l rog să mă învețe o lovitură secretă...

Auzind ultimele cuvinte rostite de tânăr, căpitanul se umflă în pene.

— Da, zise, întorcându-se către Dick, și pot să mă laud că, în pofida vârstei mele, sunt încă în stare să te învăț să mânuiești în mod eficace un vârf de spadă, piele de anghilă și burduhan al lui Jehova!

Între timp, Uckrill redevenise visător: dacă Mary îl iubea pe Dick, el trebuia să aibă grijă de Dick tot atât cât de Mary, și perspectivă aceasta, a unui duel al cărui rezultat i-ar putea fi fatal tânărului, nu-i surâdea deloc.

Învățase să nu aibă încredere în dueluri și trista soartă a maiorului Rowland îi era mereu prezentă în minte.

— Ehei! făcu căpitanul Dady O'Crab, după ce absorbise cu religiozitate jumătate din grogul său. Acest, tânăr domn Dick are o bună încheietură a mâinii și aptitudini reale, și Blancanard-ul despre care e vorba va face bine să se păzească...

Dar, fără a ști dacă domnul de Blancanard era sau nu un bun adversar de temut pentru logodnicul lui miss Mary. Uckrill, care asistase la ultima parte a lecției căpitanului, își dăduse bine seama că Dick era complet lipsit de experiență. Pe de altă parte, știa bine și că bătrânul O'Crab nu mai era în stare să-i arate și altceva, în materie de scrimă, decât rotiri și împunsături ale spadei pe care le cunoaște orice mânuitor al acesteia.

Dacă odinioară căpitanul fusese considerat un spadasin pe care nu era bine să-l calci pe bătătură, asta o datorase nu științei sale, dar mai ales forței lui neobișnuite și lungimii extraordinare a brațelor și a fentei sale. O spadă în mâna lui devenea o lance... Dick, care

era de înălțime mijlocie, nu avea aceste avantaje.

De aceea, adresându-se lui Dick; reluă vorba:

— Bravo! Tinere domn!... Vreți s-o apărați pe drăgălașa dumneavoastră Mary! Asta dovedește o inimă curajoasă, și nu eu v-aș opri de la așa ceva... Dar dacă vreți să ascultați sfatul unui om prudent, poate că nu acesta-i modul în care ar trebui să procedați... V-ați gândit la ce s-ar întâmpla, dacă norocul duelului s-ar întoarce împotriva dumneavoastră?... Draga copilă ar rămâne singură, fără sprijin și încă și mai nefericită decât acum...

Această remarcă era îndreptățită. Îl făcu pe Dick să pălească. Dar tinerii sunt plini de elan și de încredere:

— Atâta rău! zise. Nu mi-e teamă, și se pare că nu, se poate să fiu învins, apărând o asemenea cauză.

— Ascultați-mă, spuse Uckrill, există unele lucruri pe care eu le știu și dumneavoastră nu le puteți cunoaște. Îmi sunt cunoscute pentru că de multă vreme am organizat în jurul dumneavoastră, al lui Mary și al unchiului dumneavoastră Adrian, o supraveghere secretă. Am făcut asta pentru că, în ceasul morții sale, i-am jurat binefăcătorului meu, maiorul Rowland, care — vai! Am fost martor la asta — sub pretextul unui duel, a fost atras într-o cursă de către niște netrebnici cu care, din păcate, nu pot să mă îndoiesc, unchiul dumneavoastră, alderman-ul, era în înțelegere...

— Ce vreți să spuneți? exclamă Dick.

— Ascultați-mă: clipele sunt prețioase. Nu pot să vă dau explicații lungi, dar vă jur că vă spun adevărul și vă conjur să mă credeți, dacă vreți s-o salvați pe draga noastră Mary... Ea și dumneavoastră, ca și unchiul dumneavoastră Franck, sunteți înconjurați de dușmani, de dușmani de moarte... Acel Blancanard despre care vorbiți nu este decât un figurant neînsemnat. Nu el reprezintă adevăratul pericol și, chiar dacă-l omorâți, primejdia va continua să existe... Mă credeți și îmi permiteți să vă îndrum?

Uckrill vorbise pe un ton atât de grav, iar fața lui reflecta o asemenea sinceritate, arătându-i că-i poartă un real interes, încât Dick se simți zguduit.

— Da. Nu vă înțeleg încă prea limpede, dar vă cred. Primejdia aceea de care-mi vorbiți, o simțeam deja planând asupra noastră. Și ceea ce mi-a povestit Mary, pe care am văzut-o adineauri, nu este de natură să mă liniștească. Închipuiți-vă că ieri, biata fată era aproape să moară de spaimă... A fost atacată pe stradă și ar fi fost cu siguranță, răpită, cine știe? Poate chiar asasinată, de n-ar fi fost intervenția unui trecător care i-a pus pe fugă pe cei care au atacat-o. Așa că am implorat-o să nu mai iasă, deși mi se frânge inima la gândul de-a nu o mai vedea.

Vorbind astfel, bietul băiat avea, într-adevăr, lacrimi în ochi.

Apoi, bombardat cu întrebări de către Uckrill, pe care ultimele cuvinte îl neliniștiseră cumplit, povesti, nu fără a fi întrerupt de blestemele indignate ale căpitanului Dady O'Crab, ciudata întâlnire a lui miss Mary cu o tânără hindusă care i se adresase, disperată, întrebându-unde locuia sir Franck; relată cum acea tânără hindusă, numită Miriam sau Miraïda, îi afirmase cu este fiica fostului rezident și că pornise în căutarea lui spre a-l avertiza în legătură cu o primejdie de moarte care-l amenința; cum doi bărbați se aruncaseră, deodată, asupra fetelor, și cu siguranță le-ar fi pregătit o soartă cumplită, dacă Marasquin n-ar fi venit din întâmplare în ajutorul lor; și cum același Marasquin o condusesse pe Miraïda la *Lucifer-Hotel*, spre a o lăsa în grija unei femei cumsecade, pe nume doamna Dupoteau.

Ascultând această povestire, făcută cu un glas înfierbântat, Uckrill își luase capul în mâini.

Când își ridică fruntea, Dick fu mirat că-i vede un zâmbet vesel în privire și un surâs pe buze.

— Miraïda! Miraïda! Regăsită! exclamă Andrew. Sunteți chiar sigur de cele ce spuneți?... Atunci, înseamnă că Dumnezeu este cu noi!... Și, deoarece miss

Mary a scăpat teafără din atacul acelor bandiți, oricât ar fi putut să sufere de pe urma unei atari emoții, da! Afirm că ceea ce i s-a întâmplat este un noroc!... Miraïda regăsită și alăturându-ni-se nouă, în lupta pentru salvarea tatălui ei, împotriva tuturor nemernicilor acelora! Iată o întâmplare care ne va fi de folos Mulțumită ei, ne tom putea adresa lui sir Franck, spunându-i numele dușmanilor săi; îi vom dezvălui ce mașinații se urzesc în jurul său!

— Așadar, unchiul meu Franck se află la Londra? întrebă Dick, mirat la culme. Unchiul meu alderman-ul ne spusese contrariul.

— Unchiul dumneavoastră alderman-ul v-a înșelat, și avea motivele lui s-o facă. Căci, nu vă supărați că vă spun, acest om este unul dintre cei care vă amenință și de care trebuie să vă feriți. Voi fi în curând în situația de a vă dovedi această afirmație, și-mi pare foarte bine, căci voi putea vorbi în același fel și cu sir Franck. La sir Franck trebuie să mergeți, domnule Dick! Lui trebuie să-i povestiți necazurile dumneavoastră și să-i cereți protecția pentru Mary!... Acesta-i sfatul pe care țineam să vi-l dau, tinere domn! Și de multă vreme voiam eu să-i vorbesc lui Sir Franck! Dar nu îndrăzneam, de teamă că nu m-ar crede când i-aș denunța trădarea fratelui său. Acum, totul este cum nu se poate mai bine!... Nu va refuza să dea crezare vorbelor celor care-i vor reda fiica!

Își luă din nou capul în mâini și rămase câteva clipe tăcut...

Îngrijorat. Dick îl aștepta să se explice.

În cele din urmă, Uckrill se duse să ia de pe cămin o călimară și o pană și, întinzându-i-le tânărului, îi spuse:

— Scrieți ceea ce vă voi dicta!

Dick, covârșit, îi dădu ascultare.

Scrisoarea pe care Uckrill a dictat-o era scurtă și nu foarte clară, dar trebuia să fie de ajuns pentru a-l aduce pe Franck la o întâlnire pe care i-o fixa Dick și în cursul căreia îi va fi redată fiica. Iată textul, acelei scrisori:

Dragă unchiule Franck,

Mary și cu mine te credeam plecat din Londra. Am fost înșelați, când ni s-a afirmat acest lucru. Poate că ți s-a spus o minciună asemănătoare în legătură cu noi, spre a te împiedica să mai vii să ne vezi.

Astăzi am aflai adevărul. Am aflat și că miss Mary și cu mine avem un mod deosebit și imediat nevoie de protecția dumitale, și sper că nu ne-o vei refuza, căci sunt convins că ne iubești lot așa cum te iubim și noi.

Aș avea multe lucruri să-ți spun, lucruri care te vor întrista... dar îți voi face și o bucurie imensă: flica dumitale Miriam este în viață, se află la Londra; te caută!

Te rog să vii mâine la petrecerea nocturnă de la "Lucifer-Hotel" și vei putea s-o strângi la piept!

Verișoara mea Mary va fi și ea acolo, și ți-o voi da în pază.

Așadar, pe mâine, la miezul nopții.

Nepotul dumitale iubitor,

CRANKLE

— Repede, căpitane, porunci Uckrill, du scrisoarea aceasta lui sir Franck!

— Piele de anghilă! zise căpitanul luând misiva și plecând spre a se supune ordinelor superiorului său. În ochii jupânului Andrew sunt scânteii! Cred că petrecerea asta nocturnă de la *Lucifer-Hotel* nu va fi lipsită de niscaiva întâmplări interesante...

— Și acum, tinere domn — continuă Uckrill, după ce Dady ieșise — vă spuneam adineauri că un duel cu domnul de Blancanard ar fi inutil. Dar nu este rău ca un băiat de vârsta dumneavoastră să știe să țină o sabie. Dacă sunteți de acord, voi completa eu practica pe care ați început-o cu acest respectabil bătrân, dându-vă, eu

însumi, o lecție de luptă... Nu se știe ce se poate întâmpla.

Dick își reluă spada.

Uckrill apucă spada cu lamă lată pe care Dady o rezemase într-un colț și cei doi bărbați luară poziția de gardă.

O oră mai târziu, logodnicul lui miss Mary Zephyr cunoștea perfect și executa de minune însăși lovitura secretă pe care o folosisese Day-Lily pentru a-l ucide pe maiorul Rowland, precum și o parare și o ripostă, rod al inventivității polițistului sentimental.

Capitolul IV - Petrecerea nocturnă

Acea petrecere nocturnă de la *Lucifer-Hotel*, la care Uckrill îl făcuse pe Dick Crankle să-i dea întâlnire lui sir Franck Zephyr, era cea dinții, cea care, împreună cu inaugurarea *Crystal-Palace*-ului și *steeple-chase*-ului special de pe peluzele din New-Market, avea să constituie trio-ul marilor solemnități din acea stagiune atât de plină.

Anunțată cu multă vreme înainte, avea să adune la un loc pe toți eleganții și pe toate elegantele Londrei, dar pentru a nu-i da la o parte pe expozanții străini, se precizase pe invitații că vor fi admise și costumele naționale, la fel de bine ca și hainele negre și toaletele de bal. Începând chiar de la orele zece seara, în Pall-Mall era o agitație extraordinară.

În centrul peluzei în trepte prin care se intra în *Lucifer-Hotel*, o cărare largă, acoperită cu covoare orientale, urca spre vestibul.

Acest vestibul, cu ghirlandele sale strălucitoare și miile de lămpi ce iluminau strada, părea a fi peristilul unui palat de zâne.

Pe trotuarul opus de pe Pall-Mall, chiar în fata peronului, se afla o mulțime alcătuită din amărâți care

veniseră să privească acea sărbătoare a ochilor: muncitoare și *cockneys*, cerșetore și oameni nevoiași, stăteau cu picioarele în noroi: o ploaie mărunță și rece le cădea pe umeri, dar ei rămâneau...

Puțin lipsise ca ploaia continuă să facă să rateze acea primă petrecere nocturnă, sau cel puțin i-ar fi anulat cea mai frumoasă parte a programului, căci, în afară de marea sală de bal de sub cupolă, *Lucifer-Hotel* poseda niște grădini minunate, pe frumusețea și confortul cărora Jos Paxton (fondatorul anonim) se bizuia mai ales pentru a-și uimi clientela, forțând-o să revină.

Terasa sălii de bal, cu balustradele sale de marmură albă, cobora, făcând două ocoluri complete ale sălii, în acel parc înconjurat de ziduri înalte, ascunse sub verdeață, și care se întindea pe întreg amplasamentul actual al piațetei Saint-James.

În spațiile de trecere, oglinzi mari, montate pe zidul împrejmuitor, dublau, prin iluzie, întinderea grădinilor.

Te puteai crede, acolo în plin secol al șaptesprezecelea!

După minunata peluză, urma un *bowling-green* sau peluză "Charles 1" și teii enormi, tăiați ca niște arcade. Apoi, vedeai statui acoperite de mușchi și ascunse în tufișuri de verdeață, fântâni țâșnitoare, driade, tritoni, totul înconjurat de un cerc de tufe de merișor seculare, transplantate acolo cu mare cheltuială și cărora, prin tăieri savante, li se dăduseră sute de forme arhitecturale sau fantastice.

Uriașii copaci era urmați de numeroase labirinturi în care Cupidon și Psyche se jucau, în care Pan hârjonea păstorite, în care Diana cobora la izvor; în fine, o sută de grupuri statuare, aranjate potrivit capriciului lasciv al artei. În epoca îndrăgostitului duce George de Buckingham.

Pe scurt, un adevărat paradis mitologic!

Dar cum să mergi, în toaletă de bal, să respiri mireasma florilor sub ploaie?

Arhitectul Palatului de Cristal anunțase petrecerea: cu orice preț, nu voia să dea o dezmințire.

Așa încât, într-o dimineață, domnul Céleste Dupoteau, care-și tundea barba în fața ferestrei sale, fu uimit vădind că o armată de muncitori invadează grădina, deasupra căreia se înalță, ca prin minune, un acoperiș transparent.

Această excentricitate trebuie să-i fi costat un preț nebunesc pe acționarii *Lucifer-Hotel*-ului, dar petrecerea avu loc la ora anunțată, în condițiile anunțate, și întreaga Londră se afla în acea zi acolo, dorind să vadă de aproape minunile acelui parc închis într-o seră și splendorile celebrei clădiri mecanizate.

În mijlocul sălii de festivități, pe care o parfumau caldele miresme ale unor flori exotice, împrăștiate peste tot din abundență, se înalța estrada orchestrei alcătuite din o sută cincizeci de executanți.

Printre muzicanți se aflau Jonathan Girle și Robert, Vaughant, grimați și deghizați după obiceiul lor.

Cei doi nu erau, de altminteri, singurii care se strecuraseră acolo, și dirijorul făcuse o recrutare deosebit de norocoasă asigurându-și colaborarea căpitanului Dady O'Crab. Bătrânul Dady ținea cimbalele cu o gravitate dezarmantă.

De altfel, cu excepția asigurării muzicii, personalul de la *Lucifer-Hotel* nu fusese mărit, administratorii având o încredere nemărginită în sistemele lor mecanice.

La capătul peronului, la intrarea în vestibul, se aflau patru uși-barieră automate, care nu permiteau trecerea decât câte unei singure persoane, și numai contra plății taxei bănești. Între aceste uși-barieră rămăsese un spațiu liber pentru persoanele care posedau invitații. Acolo stătea, în chip de controlor, Will.

Ceva mai departe, vestiarul funcționa cu aceeași simplitate. În *grill-room*, în *coffee-bar*, serviciul consumatorilor se efectua potrivit unui tarif afișat.

Către orele unsprezece și jumătate, balul se

desfășura în deplina sa splendoare. Mulțimea compactă și pestriță abia dacă avea loc să se miște. La drept vorbind, marea varietate a costumelor dădea acestei petreceri un aspect de bal costumat. Nici chiar organizatorii Expoziției nu știau că era atât de bogată în străini. Vedeai din abundență mantii spaniole.

În sala mare se dansa: în salonul lung din dreapta se jucau, cu dibăcie, jocuri de noroc, și lumea se înghesuia mai ales în jurul bătrânului marchiz de Hackney, care ținea banca, riscându-și astăzi toată averea.

Dintre cele două saloane din dreapta, unul era ocupat de o recepție dată de niște persoane din înalta societate, celălalt era gol.

În grădină, în care era o lume nebună, un întreg boschet fusese transformat în bufet — bufet pe care mistres Bridgeth îl onora din plin.

Orchestra, care tocmai terminase un cadril de Mussard, ataca un vals în momentul în care îl întâlnim pe domnul cavaler de Blancanard, invitat de drept, ca toți cei găzduiți la *Lucifer-Hotel*.

Domnul de Blancanard, înălțându-se pe vârful picioarelor, îl căuta cu privirea pe alderman, căci presupunea că viitorul său unchi nu-i va refuza s-o strângă la piept, într-un vals permis, pe cea pe care îndrăznea deja s-o considere ca fiind logodnica sa.

Recăzând pe călcâie, cavalerul din Mans se pomeni în mijlocul unui cerc de domnișoare deghizate. Erau cele șapte orfane ale maiorului Elphinstone.

Datorită dragostei, aceste fete blonde deveniseră ingenioase: vrând să onoreze obiectul cultului lor comun, se costumaseră, toate, în poloneze.

Din ziua în care se deschisese Marca Expoziție, zi în care crezuseră că văd în el pe unul dintre eroii celor șapte visuri ale lor, cele șapte misses se întreceau, care mai de care, în toalete, bretoane și cârlionți provocatori, în zâmbete și suspine studiate savant în fața oglinzii din dormitorul lor comun, fără a neglija nimic pentru a atrage

atenția acestui unic adorator, pe care cerul li-l aruncase ca pe o pradă pe ideea circulară ("*ring-row*") din Hyde-Park.

Cu începere din acea zi, fiecare, pe rând, strecurase discret cartea ei de vizită între degetele gentilomului din Mans, și ne reamintim mirarea care-l cuprinsese pe cavaler la citirea acelor cartonașe, toate identice.

Profund măgulit, totuși, de atențiile cu care îl înconjurau, domnul de Blancanard considerase că este o politică bună să întrețină, spre propriul său profit, eroarea acestor tinere fete întreprinzătoare, deși pudice.

Și ca urmare, răspunzând jocului lor ca un adevărat Don Juan, lucrase atât de bine, cu o privire încărcată de efluvii amoroase, încât nu numai că fiecare dintre surori își închipuia că fusese preferata ocheadelor sale, dar chiar și guvernanta Bridgeth, ea însăși, credea cu este iubită nebunește și nu mai impunea tăcere gunguritului dezordonat al inimii sale, încă fecioară.

Trecând deci, fără ezitare, de la teorie la acțiune, cavalerul o apucă de mijloc, la nimereală, pe una dintre cele șapte poloneze care îl înconjurau și o trase în vârtejul febril al valsului, în timp ce celelalte șapte se resemnau să-și aștepte rândul.

Impetuositatea acelui elan a fost atât de mare încât perechea a îmbrâncit și a despărțit — fără ca domnul de Blancanard să le recunoască — tocmai pe cele două persoane pe care le căuta înainte de a fi atacat de cele șapte adoratoare, adică pe alderman-ul Adrian și pe nepoata sa Mary Zephyr.

Să nu-i facem din asta un reproș, căci, despărțindu-i astfel, i-a făcut fetei, în mod inconștient, un adevărat serviciu.

De fapt, miss Zephyr nu se afla la bal împreună cu unchiul său, alderman-ul.

Venise acolo singură, și ar fi fost foarte neplăcut surprinsă dacă s-ar fi întâlnit nas în nas cu el, ceea ce s-ar fi produs, dacă izbitura cavalerului și a dansatoarei

sale nu i-ar fi împins departe unul de celălalt, în mulțime.

Pentru ce se afla miss Mary, singură, la petrecerea nocturnă de la *Lucifer-Hotel*? Singură și fără știrea tutorelui său?...

Pur și simplu pentru că, imediat după plecarea aldermanului, care nu-i oferise s-o ia cu el, auzise în geamul camerei sale zgomotul câtorva pietricele aruncate ușor de pe mica *lane* pe care l-am văzut, mai înainte, pe A.-E.-I.-O. Uckrill venind atât de melancolic sub ferestrele ei.

Acest zgomot era un semnal asupra căruia se înțelesese cu vărul său Dick. Deschisese fereastra și la picioare îi căzuse o pietricică înfășurată într-o hârtie. Biletul era din partea lui Dick.

O ruga să se îmbrace de bal și să coboare în stradă, unde Jehan Marasquin, salvatorul ei din ajun, o aștepta spre a o conduce la *Lucifer-Hotel*.

O sfătuia, de asemenea, să-și ia o mantie sub care să-și ascundă, pe cât posibil, chipul.

Miss Mary îi dăduse ascultare și acum se afla acolo, amestecată în mulțimea aceea de dansatori și izolată numai în aparență, căci Marasquin — devenit în mod hotărât un aliat și respectând cu scrupulozitate ordinul dat de Uckrill — mergea la câțiva pași de ea, fără a o pierde din privire, și veghea, fără să pară c-o face, asupra siguranței sale.

— Să mergem prefăcându-ne că nu suntem împreună — îi spusese acel bun parizian — și vă voi conduce la balul în care trebuie să vă întâlniți cu domnul Dick și cu unchiul dumneavoastră Franck. Dar, mai întâi, trebuie s-o găsim pe verișoara mea Dupoteau și pe domnișoara Miraïda. Știu unde trebuie să se afle...

Înțelegând că urma să aibă loc un eveniment decisiv, plină de teamă dar și de speranță, tremurând și înfiorându-se, totuși foarte hotărâtă și curajoasă, tânăra fată se lăsa condusă.

"Doamne!" — se ruga totuși în sinea sa —, "fă ca

unchiul Adrian să nu-l întâlnească pe Dick, la bal, înainte de sosirea unchiului Franck!... El, care-l crede plecat în Franța!... Ar fi o scenă cumplită!..."

În mai multe rânduri, se simțise urmărită și observată de un individ bizar, cu chipul slab și bronzat, ai cărui ochi negri ardeau ca jeratecul. I se păruse că acea privire de foc o însoțește cu o încăpățănare ciudată și neliniștitoare.

De ce, într-o asemenea aglomerație, bărbatul acela se afla mereu în drumul ei? Putea oare acea întâlnire, repetată de trei sau de patru ori, să fie numai rodul întâmplării?

În zadar încerca să raționeze și-și afirma sieși că imaginația ei îngrozită și surescitată de ciudățenia situației era cea care-i crea temeri neîndreptățite.

La un moment dat, când bărbatul se afla aproape de ea, i se păru că-l vede tresărind și că privirea i se îndreaptă către intrare, cu o expresie de furie, de ură și de cruzime de nedescris, pe care rictusul felin al chipului său întunecat o făcea și mai înspăimântătoare.

Cu siguranță, o asemenea expresie nu putea fi o mimică firească.

Fata urmări direcția acelei priviri și zări fața calmă și bărbătească a lui sir Franck Zephyr.

Dar, în loc să se bucure, simți că spaima îi sporește, într-atât ochii necunoscutului, ațintiți asupra fostului rezident, trădau o furie și o amenințare necruțătoare... Nu te puteai înșela asupra sentimentelor lui.

Acel bărbat — Mary înțelegea acum — nu putea fi decât Sauton banianul, și că știa de la Miriam la ce le puteai aștepta din partea lui.

În mod instinctiv, era pe punctul de a se repezi către unchiul ei, spre a căuta lângă el un refugiu, cât și pentru a-l avertiza să se păzească; pentru a-i spune ce primejdie îl amenință, și ca să i-l arate pe dușman.

Dar în acea clipă, Marasquin o apucă de mână și o trase spre grădină.

— Veniți, spuse, pe aici le vom găsi pe doamna DupotEAU și pe Miriam, iar domnul Dick ni se va alătura lângă ele.

Capitolul V - În timpul balului

Sir Franck Zephyr nu era singur. Avea la braț o femeie tânără, strălucitoare de frumusețe, și trecerea acestei perechi produse o adevărată senzație.

Bărbații și femeile se înghesuiau: primii, spre a o admira pe frumoasa Georgina, a cărei bogată toaletă de bal îi lăsa dezgoliți minunații umeri tineri; femeile, pentru a-l vedea pe sir Franck care, prin faptele sale, făcuse să se vorbească atâta despre el.

Erau escortați de șoapte pline de admirație.

Cu toate acestea, Franck și Georgina treceau printre grupuri fără a da atenție murmurului măgulitoare.

Nu-și vorbeau. Deși fericită și mândră că se sprijinea pe brațul bărbatului pe care-l iubea, Marchiza era tristă și o cută de îngrijorare se săpase în colțul frumosei ei buze. Cât despre fostul rezident, palid și vădit preocupat, cerceta sala cu o privire prea febrilă pentru ca, văzând-o, să nu citești în ea altceva decât o simplă curiozitate. Georgina simțea că brațul de care se sprijinea tremură.

Tristețea sărmanei, micuței Marchize era foarte firească. Sir Franck nu-i ascunsese ce anume venise să caute la acel bal și, dacă ea ținuse să-l însoțească, o făcuse fără îndoială pentru că simțea că ceasul despărțirii se apropia, că alto îndatoriri îl chemau pe acel bărbat, care, cu atâta generozitate, devenise prietenul ei, și pentru că voia să rămână lângă el până la capăt, să profite de ultima oră pe care el mai putea să i-o acorde.

Simțea bine că inima lui sir Franck nu mai era lângă ea, că-l chemau alte iubiri.

Vai! Ea sperase, timp de o clipă, că el îi va ghici dragostea! Sperase că o va iubi!

Acel vis frumos se sfârșise, desigur! Înțelegând că el va reîntâlni fericirea, că îl aștepta o bucurie imensă,

îndurerată la gândul că ea nu contribuise prin nimic la acea fericire și geloasă, doar puțin, pe cei cărora el le-o va datora, se închidea, sărmana, în suferința ei mută și gândea că totuși totul era bine, de vreme ce el avea să fie fericit!

La rândul său, sir Franck era cuprins de o profundă neliniște. De câteva zile, se simțea tulburat.

Acele puternice năluciri al căror secret erau doar stratagemele lui Sauton, dar a căror cauză el nu reușea s-o ghicească, neputând nici să le găsească o explicație logică; mai ales acele apariții repetate ale unei fete tinere semănând în mod atât de ciudat cu Nowla, încât i se părea că o revede pe mama lui Miriam, așa cum o cunoscuse cu cincisprezece ani mai devreme; faptul de a o vedea nu numai în vis, ci chiar în realitate; acele vedenii inexplicabile, care îi apăreau cu o senzație de realitate aproape tangibilă; apoi felul în care totul dispărea, lăsându-l sub impresia unor vise minunate — toate acestea erau de natură să-i creeze în minte o mare confuzie.

Ajunsese să se îndoiască de simțurile și de rațiunea sa, să nu mai știe unde începea visul, unde se sfârșea realitatea.

Într-o astfel de stare de spirit îl găsisese scrisoarea nepotului său Dick, care-i sporise și mai mult neliniștea.

Ce putea însemna acea misivă misterioasă?

Despre ce dușmani înverșunați să-i aducă pieirea voia să-i vorbească Dick?

Pentru ce fratele său, alderman-ul, îl înșelase, afirmându-i că Dick nu se afla la Londra?

De ce nepoata lui avea o nevoie atât de mare și de urgentă de protecția lui, încât i se adresă o chemare atât de insistentă?

Și, mai ales, cine îi vorbise lui Dick despre trecutul său?

Cum de cunoștea tânărul acesta povestea nașterii lui Miriam și, mai ales, — mai ales! — cum putea Dick să-i

prezică regăsirea fiicei sale?

Totul era inexplicabil.

Tremurând de nerăbdare, venise în seara aceasta la *Lucifer-Hotel* spre a găsi cheia acestei enigme și, crezând că este încă victima unui vis, se lăsa totuși pradă unor speranțe pe care le califica drept nebunii, unor îndoieli pi care inima lui nu acceptă să le considere zadarnice.

Deodată, o mână îi fu pusă pe umăr.

Tresări ca la contactul unui fier înroșit și, întorcându-se brusc, se pomeni față în față cu acel bărbat îmbrăcat în negru, cu înfățișare ciudată, care în ziua sosirii sale îi făcuse serviciul de a-l scăpa de o adunătură de *cockneys* și de obsesiile numărului 28 de la "curente" — într-un cuvânt, în fața lui Andrew-Ellick-Isaïah-Otto Uckrill numărul 3.

Andrew-Ellick-Isaïah-Otto Uckrill își apăsă degetul arătător pe buze, ca pentru a-l sfătui să tacă.

— Milord caută pe cineva? îl întrebă abia șoptit. Dacă milord binevoiește să mă urmeze, îl voi conduce către persoana pe care speră s-o întâlnească.

— Cine v-a trimis la mine? întrebă Franck.

— Nepotul dumneavoastră, milord, tânărul domn Dick Crankle.

— Vă urmez! încuviință sir Franck, nerăbdător.

Cu de la sine hotărâre, Georgina părăsi brațul cavalerului său și, cu frumosul ei glas, blând și proaspăt, care tremura puțin, cu tot efortul pe care-l făcea spre a și-l stăpâni, spuse:

— Duceți-vă, sir Franck. Vă voi aștepta pe terasă.

În orice altă împrejurare, sir Franck s-ar fi simțit dator s-o însoțească pe Georgina până la scaunul pe care avea să stea așteptându-l. Din nefericire pentru ea, fostul rezident simțea că înnebunește... Îl urmă pe Uckrill și o lăsă pe Marchiză, care-și înghițea lacrimile, să se îndrepte singură spre terasă. Ardea de nerăbdare să-i pună întrebări ghidului său.

Dar Uckrill își duse din nou degetul la buze și porni

repede, străbătând mulțimea și îndreptându-se către salonul pe care l-am văzut neocupat.

La ușa salonului se afla o femeie ce părea că stă de pază. Era doamna Dupoteau, din ce în ce mai încântată de a juca un rol — un adevărat rol — în această aventură, și care veghea, după ce — fără a cere permisiunea — își pusese în buzunar cheia acelui salon, în care mai înainte intraseră Mary și Miriam.

Un semn din partea lui Uckrill fu de ajuns pentru a i-l face cunoscut pe sir Franck, și doamna se grăbi să deschidă ușa, făcându-i o plecăciune adâncă fostului rezident, gata să leșine de emoție în fața acestui bărbat despre care auzise vorbindu-se ca despre un nabab, aproape un rege, și mândră de a-l sluji în măsura posibilităților sale.

"Ei! totul merge bine!", își spuse Uckrill, frecându-și palmele, după ce-l văzuse pe sir Franck intrând în salonul în care avea să-și întâlnească fiica și nepoata. "Sir Franck va fi acum un om prevenit: se va feri și își va lua chiar el sarcina de a încheia socotelile cu alderman-ul. Dar asta nu-i tot. Îmi rămâne să-i urmăresc pe complicitii lui Adrian, să-i aduc în imposibilitate de a face rău. Fuga Miraidei trebuie să le fi trezit temerile, cu atât mai mult cu cât ticăloșii de Robert și Jonathan au văzut-o în tovărășia lui miss Mary. Probabil că acum se așteaptă să li se încurce treburile, și poate că, astfel avertizați, pun la cale vreo nouă mârșăvie împotriva noastră. În scara aceasta, l-am pus pe bătrânul Dady pe urmele lui Day-Lily; cât despre gentlemanul Pip, l-am rugat să nu-i piardă din ochi pe Robert și pe Jonathan. Acum a sosit momentul să mă duc să obțin informații."

Înainte de a se îndepărta spre a-i găsi pe Dady și pe Pip, îi mai făcu doamnei Dupoteau o ultimă recomandare:

— Mai ales, îi spuse, aveți grijă ca nimeni să nu intre în acest salon. Vi-l voi trimite pe Marasquin să vă dea o mână de ajutor, dacă va fi nevoie.

— Fiți liniștit, răspunse bună femeie. Ca cineva să

intre acolo, ar trebui să treacă peste trupul meu!

Spunând aceste cuvinte, întindea mâna cu solemnitate, ca pentru un jurământ.

Uckrill le ştia acum pe cele două fete sub protecţia fostului rezident. Aşadar, scopul recomandării sale fusese acela de a-i menaja lui sir Franck câteva clipe de linişte, necesare acelui tată căruia îi era dat să-şi regăsească aşa de pe neaşteptate copila pe care o plânsese atât de mult timp... De altminteri, avea de gând să se întoarcă peste câteva clipe cu oamenii săi, pentru a asigura retragerea lui sir Franck, a lui Mary şi a lui Miriam.

Nu s-ar fi îndepărtat astfel, dacă ar fi bănuît că, stând la pândă la numai câţiva paşi depărtare, în spatele unei perdele, un bărbat — care nu era altul decât Sauton — asistase la sosirea, mai întâi a tinerei hinduse, apoi a fostului rezident. Acum îi urmărea mişcările, cu o privire arzătoare.

Când poliţistul, îndreptându-se spre locul din sală unde ştia că-l va întâlni pe Pip, se pierdu în mulţime, o bucurie infernală străluci în ochii banianului.

Ieşind din ascunzătoare, trecu la rândul său printre grupurile de dansatori şi printre oamenii care se plimbau şi se repezi spre zona în care era instalată orchestra.

Ajunse acolo în clipa în care Uckrill, găsindu-l pe Pip, schimba cu el câteva cuvinte şoptite.

Prelungindu-se ea o viperă în lungul estradei, pe o latură a acesteia unde nu putea fi văzut nici de Andrew, nici de subordonatul său, Sauton făcu un semn cu mâna către doi din muzicanţi, care nu erau alţii decât Robert Vaughtant şi Jonathan Girle.

Jonathan clipi din ochi spre banian, în semn că-l înţelesese, şi acesta din urmă se reîntoarse în mulţime.

Tocmai atunci, intrarea în sala de bal a unui nou personaj producea o senzaţie egală cu cea pe care o cauzase sosirea lui sir Franck şi a Marchizei.

Se înghesuiau, se îmbrânceau toţi pentru a-l vedea pe sir Japhet Holover de Over Peover, proprietarul acelui

cal faimos, Lucifer, a cărui victorie la cursele de la Newmarket, ce urmau să se desfășoare a doua zi, părea să fie atât de certă, încât acel gentilom își angajase în pariuri cea mai mare parie a averii sale.

— O informație! zise domnul de Blancanard care, mereu escortat de cele șapte misses Elphinstone, pe care le valsa pe rând, tocmai îl întâlnise pe compatriotul său Dupoteau. Vrei o informație bună? Ei, bine! Pariază pe Lucifer!

— Eu! exclamă domnul Dupoteau, care avea în continuare pică pe calul lui sir Japhet. Eu nu joc niciodată la curse. Dar, dacă aș paria, aș face-o împotriva animalului ăsta ticălos.

— Ai greși, dragul meu, ai greși!

— Asta rămâne de văzut! exclamă fabricantul de jileci de flanelă, răspunzând parcă unei provocări.

Din întâmplare, în timp ce discutau astfel, amândoi se aflau lângă ușa la care Césarine, credincioasă ordinului dat de Uckrill, stătea în continuare de pază, solemnă ca un *horseguard*.

— Vai! Dumnezeu! zise, auzind vocea puternică a soțului ei. Poftim! Iată că Céleste vorbește despre pariuri la curse... Nenorocitul este în stare să ne ruineze! Domnule Dupoteau, ia vino, te rog, aici!...

Se repezi către tovarășul ei de viață și-l înhăță de o pulpană a hainei, trăgându-l spre ușa salonului, în timp ce-l dăscălea pe bietul om, care era tare rușinat.

Dar, fără ca ea să poată bănuși cât de cât, clipa ei de neatenție fusese de ajuns pentru ca un bărbat să se strecoare între acea ușă și perdeaua groasă care o acoperea...

Cât de speriată ar fi fost biata femeie, dacă ar li bănuși că în spatele ei, despărțit de ea doar prin grosimea unei stofe, stătea acum ascuns înspăimântătorul personaj al cărui nume, el singur, făcea să-i treacă fiori de groază prin grăsime — pe scurt, doctorul Tom, cumplitul și fantasticul Tom!

La rândul său, antrenat de domnișoarele Elphinstone cavalerul intrase în salonul alăturat celui în care se aflau sir Franck, miss Mary și Miriam. Acolo, așezate în semicerc în jurul cavalerului lor, orfanele maiorului se aflau din nou sub vraja cuvintelor sale, iar el le ținea o conferință despre orașul Mans și malurile râului Sarthe și despre locuința sa.

Căci, pe dealul din Mans, poseda o casă superbă, și poate că în curând va mai avea una pe malurile Tamisei dacă, așa cum spera, un eveniment dorit cu ardoare l-ar stabili la Londra pentru o parte a anului.

Ce eveniment?

S-a înțeles, desigur, că domnul de Blancanard făcea astfel aluzie la apropiata lui căsătorie cu miss Mary Zephyr. Dar machiavelicul seducător se ferea să dea explicații și, vorbind despre acel eveniment și rotindu-și privirile incendiare, le ducea de nas pe cele șapte misses, făcând-o pe fiecare dintre ele să creadă că ea, personal, era ținta unei aluzii pasionate și delicate din partea eroului pentru care luptau.

— Desigur, domnișoarelor, continua cuceritorul, am călătorit mult în regiune, dar totuși niciodată nu i-am depășit granițele, decât pentru a mă duce la Paris sau la Londra. Dar toate au un sfârșit pe lumea asta, și chiar și cel mai aventuros excursionist, ca și cel mai îndrăzneț marinar, sfârșește prin a visa să arunce ancora în lacul cu ape limpezi și liniștite al căsătoriei...

Cele șapte misses se aplecară simultan, coborându-și pudic privirile, pentru a-i arăta cavalerului că au înțeles.

— În cursul călătoriilor mele, continuă domnul de Blancanard, am văzut multe femei, dar nici una nu m-a vrăjit în măsura în care mă simt astfel în clipa de față. Nu mai speram să întâlnesc idealul visai, când, în această călătorie la Londra...

— L-ați găsit, în fine! exclamă Appolonia.

— Binecuvântată călătorie!... gănguri Arabella.

America, Austria, Africa și Achaia scoaseră exclamații asemănătoare...

Seducătorul zâmbi triumfător.

— Voi fi discret, afirmă. Păstrez în cele mai adânci străfunduri ale inimii mele numele celei care va împărți cu mine viața mea, țesută din glorie și trudă. Înainte de a-i dezvălui, ei singură, puterea sentimentului pe care l-a făcut să se nască în mine, vreau să fiu sigur că sunt iubit pentru mine însumi, iubit fără interese. Dragostea absolută, contopirea a două ființe tinere și frumoase, visul unor încântări paradisiace, dragostea care disprețuiește instituțiile meschine al căror principal scop, ca în cazul căsătoriei, este acela de a asigura clauzele unei negocieri!... Iată visul meu!...

Dar n-am sfârși niciodată, dacă ar trebui să relatăm, în detaliu. Întreaga înșiruire de exclamații ditirambice ale domnului de Blancanard. Să spunem numai că, atunci când părăsi salonul în care stătuse cu cele șapte misses pentru îi le conduce la bufetul pe care mistress Bridgeth nu-l părăsise, conferința lui produsese rezultatul scontat. Datorită absenței doamnei governess, reușise să lege aripile blonde ale angelicelor ființe: toate, începând cu Appolonia și încheind cu Alba, îi dăduseră rendez-vous pentru a doua zi în cabinetul alăturat al dormitorului lor comun, cabinet ocupat de către neglijenta Bridgeth.

Era, desigur, o încurcătură oarecum stânjenitoare în această întâlnire fixată de către șapte persoane, la aceeași oră și în același loc. Dar, atâta pagubă! Domnul de Blancanard avea acum o încredere atât de mare în propria-i persoană, încât nu-și făcea griji. Se simțea în stare să iasă învingător chiar și din situații mai dificile. Era o joacă de copil, pentru un șmecher de calibrul lui.

Între timp, prima parte a balului — programul era alcătuit din două părți — tocmai se încheiase.

Este fapt știut că dansatorii, la Londra, ca și oriunde, sunt neobosiți, dar o jumătate de oră de antract nu le putea fi indiferentă muzicanților, căci le permitea să "sufle" puțin, ceea ce constituie un joc de cuvinte îngrozitor pentru o orchestră compusă în cea mai mare parte din instrumente de suflat și căreia i se îngăduie să se odihnească.

Cei mai mulți dintre muzicanți părăsiseră estrada și se năpustiseră, și ei, spre bufete.

Cât despre căpitanul O'Crab, care folosise până atunci cimbalele cu măiestria despre care am mai vorbit, deși acel exercițiu nu implică nici un efort al plămânilor, își depusese instrumentele — cu gravitate și în mod metodic, așa cum obișnuia să facă orice treabă — și se îndreptase către grădină, ca un om căruia nu-i pare rău să aibă prilejul să respire puțin.

Trebuie să spunem că A.-E.-I.-O. Uckrill, trecând prin fața estradei, îi făcuse cu mâna un semn, care trebuie să fi fost un semnal convenit între ei, căci căpitanul îi răspunsese făcând cu ochiul, tot așa cum, cu câteva clipe mai devreme, Jonathan Girle și Robert Vaughtan răspunseseră la semnalul lui Sauton.

Odată ajuns în grădină, căpitanul merse liniștit către un boschet lângă care îl aștepta Uckrill, în tovărășia lui Pip și a lui Marasquin.

— Ei, bine! Căpitane? întrebă, simplu, Uckrill.

— Ei bine! Jupâne Andrew, răspunse catecumenul președintelui Barlow al Societății împotriva Înjurăturilor, părerea mea este, piele de anghilă! Că s-ar putea prea bine ca astă seară să avem niște neplăceri. Da, este probabil și chiar sigur, dacă mă iau după cele ce discutau ticăloșii aceia de Robert și Jonathan, care fac și ei parte din orchestră și lângă care am stat, cât de aproape mi-au permis funcțiunile mele de cimbalist.

— Într-adevăr, căpitane, spuse gentlemanul Pip, cu

glasul său subțirel. În acest caz, ești mai norocos decât mine, căci eu degeaba m-am zgâit toată seara la ticăloșii ăștia drăgălași — cum îi numești câteodată, și pe un ton care arată bine stima pe care o ai față de ei, păcătos înrăit ce ești! Nu și-au părăsit locul nici o clipă, așa cum tocmai i-am spus și jupânului Andrew și, drept urmare, nu le-am putut surprinde nici un gest de natură să ne îngrijoreze.

Dady O'Crab ridică disprețuitor din umeri și nici măcar nu-i răspunse celui care-l întrerupsese.

— Iată un tânăr care vorbește ne-ntrebat, spuse, adresându-i-se lui Uckrill. Și în plus, o face pentru a spune lucruri inutile... Întreruperea lui m-a făcut să-mi pierd șirul gândurilor, și aveam să vă spun lucruri interesante. Robert și Jonathan nu se feresc de mine și le-am putut auzi conversația... O conversație edificatoare, piele de anghilă! Day-Lily, alderman-ul și ceilalți sunt cumplit de furioși din cauza fugii micii hinduse, care i-a pus în imposibilitate de a acționa împotriva lui Sir Franck așa cum aveau intenția. În plus, sunt îngrijorați știind că Miraïda s-a întâlnit cu miss Mary, și sunt hotărâți să facă orice spre a le împiedica să ajungă la fostul rezident. Căci nu se îndoiesc de faptul că Miraïda a fugit pentru a-l preveni în legătură cu mașinațiile lor.

— Cât despre a le împiedica, spuse Uckrill, asta le-ar fi greu: cele două fete se află, în acest moment, împreună cu sir Franck și, dacă mi-au urmat întocmai recomandările, l-au prevenit să se ferească.

— Ei! interveni Dady, exact acest lucru ar trebui, să nu-i lăsăm să-l ghicească. Miss Sun-Ray este o persoană care nu merge pe ocolite. Ea știe bine că dacă sir Franck ar fi prevenit de Miraïda, împotriva lui nu s-ar mai putea face nimic prin vicleșuguri, și este hotărâtă să recurgă, fără întârziere, la soluții extreme, lăsându-l pe Sauton să acționeze. Știi prea bine, jupâne Andrew, că pentru această femeie viața unui om nu atârână greu, și n-aș mai da nici un penny pe zilele rezidentului, dacă ea ar crede că ar câștiga ceva de pe urma morții lui. Dar asta nu-i

tot.

— Și ce mai este? întrebă Uckrill.

— Caracterul lui Sun-Ray nu-i permite să suporte că secretele ei să fie în posesia cuiva care ar avea interes să le dezvăluie. Trebuie să ne temem și pentru miss Mary Zephyr.

Auzind aceste cuvinte, Uckrill tresări puternic.

— Crezi, Dady, că ar fi într-atât de infamă încât să atenteze la viața acestei copile?

— Se pare că este o treabă gata hotărâtă... Ah! Tânărul domn Dick n-a greșit venind să-mi ceară câteva lecții practice cu băl rina mea spadă! Și, din fericire, suntem și noi aici, pentru a-i da o mână de ajutor, mii de milioane de coarne de draci!... Poftim, asta mă costă încă un penny!

În ciuda admirației sale pentru miss Sun-Ray, acea dușmancă demnă de el, bătrânul cel înalt nu putea, de data asta, să-și ascundă indignarea și, ca întotdeauna, emoția se tradusese printr-o înjurătură.

Se pregătea deja să-și scoală carnețelul din buzunar ca să înregistreze amenda pe care o merita, dar Uckrill îi puse mâna pe braț.

— Lasă, bătrâne Dady, îți vei aduce conturile la zi mai târziu, și poți chiar să înjuri cât poțestești, îți voi plăti eu amenzile. Dar să nu pierdem timp. Asta este tot ceea ce știi?

— Crăpar-ar președintele Barlow și îneca-i-ar diavolul nevasta în apă sfințită, bombăni căpitanul, profitând imediat de acest chilipir nesperat. Nu, nu-i tot! Din păcate, nu-i tot, căci în cele ce vă voi spune este o parte bună, dar și una rea. Pot vorbi în fața tânărului gentleman?

Tânărul gentleman era Pip.

— Vorbește!... Vorbește! îl îndemnă Uckrill.

— Ei, bine! Dacă până mâine-seară îi putem scăpa pe rezident și pe cele două fete de atacurile acelor ticăloși, vom pune mâna pe toată banda și nu va trebui să ne mai

temem de nimic.

— Cum așa?

— Iată! După cum știți, mâine trebuie să se desfășoare cursele de la Newmarket. Așadar, mâine va trebui să aibă loc lovitura cea mare organizată de către Day-Lily împotriva calului lui sir Japhet Holover de Over Peover. Și, în legătură cu asta, jupâne Andrew, și tu, canalie de Pip, căruia vreau să-ți dau un sfat bun, în ciuda faptului că-l necăjești mereu pe un bătrân respectabil, precum și dumneata, domnule Marasquin, căruia îți doresc binele, pentru că te-ai declarat aliatul nostru în afacerea aceasta dificilă, vă sfătuim, dacă jucați, să pariați împotriva lui Lucifer... Căci Luci fer nu va ajunge primul nici dacă lui Belzebut îi cresc aripi de serafim!... Dar, uite că iar mă iau cu vorba și mă îndepărtez de subiectul principal al discuției noastre. Pe toate fericirile infernului și pe caznele din Paradis! Dar ce ziceam, oare?

— Spuneai, căpitane, că...

— A! Da, îmi amintesc! Ei, bine, deci! Mâine-seară, sir Japhet: va fi un om ruinat, și pe ruina lui își întemeiază Day-Lily speranța că-i va cumpăra complicitatea, astfel încât să poată fura diamantul reginei. Și Day-Lily nu va avea mult de așteptat, căci chiar mâine sir Japhet va fi de gardă la vitrina blindată. Deoarece eu sunt cel care i-am vârat în cap lui miss Sun-Ray afacerea asta și care i-am promis colaborarea câtorva băieți buni, prieteni de-ai mei, frumoasa copilă, acea ticăloasă vrednică de tot disprețul, mi-a transmis să fiu pregătit. I-am adus aici, astă-seară, pe amicii respectivi și, peste câteva clipe, urmează să discutăm cu că, pentru a primi ultimele dispoziții. Așadar, dacă Satana, uitând numeroasele bucurii pe care i le-am făcut în cursul carierei mele deja lungi, nu se aliază cu ea împotriva voastră, mâine seară, jupâne Andrew, vei putea pune mâna pe ea și pe complicitățile ei. Asta este tot ce aveam să vă spun.

La auzul acestor vești, chipul lui Uckrill, de obicei atât de impasibil, trădă o puternică emoție.

Marasquin interveni:

— Dacă îmi este permis să spun și eu un cuvânt, zise, cred că pot afirma că onorabilul căpitan nu se înșală.

— Deci știi și dumneata ceva? îl întrebă Uckrill.

— Iată, răspunse Marasquin. După ce tocmai o condusesem, urmându-vă ordinul, domnule Uckrill, pe miss Mary la verișoara mea Dupoteau, împreună cu drăgălașa Miriam, pentru ai cărei ochi frumoși m-aș lăsa spânzurat; și în vreme ce porneam în căutarea dumneavoastră, l-am văzut pe acel Day-Lily sau pe acea miss Sun-Ray, cum vreți să-i ziceți, plimbându-se prin grădină și vorbind agitat, deși în șoaptă, cu un personaj despic care încă nu v-am auzit vorbind... Eu nu sunt polițist, nici prin fire, nici prin meserie, dar am crezut că, de data asta, n-aș face o prostie și nici o faptă reprobabilă încercând să trag cu urechea la ce vorbea ticăloasa cu acel necunoscut și, fără zgomot, m-am strecurat într-o tufă mare de merișor, ce părea să se afle acolo special pentru a-mi servi drept ascunzătoare și post de observație.

— Foarte bine! nu se putu împiedica să-l aprobe Uckrill.

— La început am crezut că m-am dat de gol, căci abia mă ghemuisem în merișorul meu, când i-am văzut pe Sun-Ray și pe necunoscut despărțindu-se brusc, dar am înțeles repede motivul acestei mișcări: pe alee tocmai apăruse o femeie, și acea femeie, întorcându-se ca și cum s-ar fi temut să nu fie spionată, merse în întâmpinarea bărbatului pe care-l părăsise Sun-Ray, desigur pentru a-l putea lăsa pe acesta să discute între patru ochi cu noua-venită.

— Pe coamele lui Barlow! Pe aureola Satanei; exclamă Dady O'Crab. Lucrurile devin interesante.

— Mai mult decât vă-nchipuiți, spuse Marasquin,

căci după scena la care am asistat în felul acesta, încă mă întreb dacă n-am visat. Așadar, am văzut mai întâi că Sun-Ray nu plecase cu adevărat. Se retrăsese numai puțin mai departe și aștepta acolo, probabil cu gândul de a reveni după ce însoțitorul ei va fi încheiat vorba cu interlocutoarea lui.

— Și cine era, totuși, noua-sosită?

— Nu vă voi spune numele ei, pentru că nu l-am auzit pronunțându-se. Dar ceea ce vă pot spune, este ea era o ducesă, deoarece bărbatul i-a dat acest titlu, atunci când ea i s-a adresat.

— O ducesă! Drace! șopti gentlemanul Pip. Na, poftim, că acum avem de-a face cu înalta societate!

— O ducesă, nici mai mult, nici mai puțin, întări Marasquin, și nu era un titlu dat în glumă. Nu, vă dau cuvântul meu că doamna avea o înfățișare nobilă și mândră, și era minunat de tânără și de frumoasă. Deși se ascundea cât putea de bine sub mantia ei și se trăgea cât mai în umbră, mi-am putut da bine seama de felul cum arăta, în clipa în care niște focuri de artificii au luminat tocmai colțul în care stătea. Cât despre bărbat, vai! Prieteni!

— Ei, ce-i cu el?

— Era un bătrân înalt, cu trunchiul drept, în pofida vârstei, căci avea părul alb ca zăpada... Dar același motiv pentru care am putut s-o văd pe ducesă, mi-a permis să văd și chipul ui. Și niciodată, dar niciodată, nu mi-a fost dat să văd o fată mai hidoasă, mai diformă, mai crestată, mai roasă de cicatrice și mai plină de zbârcituri. De aceea vă spuneam că mi se pare că am visat: femeia, ducesă, doamnă frumoasă cu chipul tânăr și înfățișare de regină, era ca în extaz în fața acelui bătrân oribil; îi săruta mâinile și îi făcea declarații de dragoste.

— Pe Belzebut! blestemă Dady O'Crab, iată ceva ciudat, într-adevăr.

— Ea îi numea Mario al ei, mult-iubitul, frumosul, marele, dragul ei Mario, stăpânul ei. Spunea că-i este

sclavă, jucăria lui! Și culmea este că el abia dacă-i răspundea și făcea mutre de indiferență și de dispreț.

— Și asta-i tot? întrebă Uckrill. Tonte astea nu au legătură cu preocupările noastre și cu treaba noastră din astă-seară.

— Iertați-mă, zise Marasquin. Fiind cam departe și pentru că ei vorbeau în șoapte, nu puteam auzi limpede tot ce-și spuneau... Nu am înțeles decât un singur lucru care confirmă cele spuse adineauri de căpitanul Dady O'Crab... Da, am înțeles că ducesa era o doamnă aparținând casei reginei și că, din dragoste pentru cel pe care-l numea Mario, din pasiune pentru bătrânul acela care o disprețuia, ea își trăda suverană. Căci, într-adevăr, l-a anunțat — părând hipnotizată și forțată de privirea lui, și tremurând toată — că sir Japhet Holover de Over Peover va fi, mâine-seară, de gardă la vitrina blindată. După ce a aflat asta, bătrânul n-a mai întrebat nimic și a concediat-o, fără măcar să-i mulțumească.

— Iată ceva ciudat! zise Uckrill.

— Stați, că nu s-a terminat, adăugă Marasquin. De abia plecase ducesa, când în locul ei sosi o altă femeie, cu siguranță tot o doamnă din nobileme, și am asistat la o scenă asemănătoare. Numai că aceasta, în loc să-i aducă acelui cumplit Mario o informație, îi aducea un portofel burdușit de bancnote. El a luat banii și a gonit-o pe femeie, tot așa cura făcuse cu cealaltă... Iată un voinic care, nu-i așa, pare să se buciuc de mare succes la sexul frumos... Și zău dacă este ceva de înțeles. Era ușor de văzut că, la un semn al acelui bătrân cu fața hidoasă, cele două ființe tinere, frumoase și bogate care, totuși, cu siguranța nu duc lipsă de adoratori, s-ar fi supus, cu toată noblețea lor, acceptând orice josnicie.

— Lua-l-ar Satana pe reverendul Barlow! înjură Dady O'Crab. Ce-mi spui dumneata nu mă miră decât pe jumătate, căci femeile, mielușelele astea blânde și ticăloasele astea delicioase, sunt, uneori, niște ființe ciudate. Drace! Creierul lor se deranjează ușor!... Am

cunoscut — este mult de-atunci — un om care avea o putere asemănătoare cu cea a Lui Mario ăsta al dumitale, și oricine se apropia de el îi devenea, pe dată, sclav. Da, da, cu o privire, cu un gest, îți răsucea conștiința, ca pe o piele de anghilă — coadă de drac și blestemăție a cerului! Chiar că-i cazul s-o spun! Dar acela nu era un bătrân hidos, nici pe departe. Era, dimpotrivă, un marchiz tânăr, un om elegant, un nobil strălucitor minunat de frumos și puternic, vă rog să mă credeți. Se pricepuse să organizeze într-o singură familie, decisă să-i asculte orbește poruncile, pe cei o sută de mii de hoți pe care-i cuprindea Londra, la acea vreme. Se numea Rio-Santo.

— Rio! Mario! îl întrerupse Marasquin. Dac-ar fi același!?

Dady O'Crab ridică din umeri și continuă:

— Rio-Santo! Ah! Când mă gândesc la vremurile acelea, simt iar fiori de entuziasm alergându-mi pe sub pielea asta bătrână și tăbăcită, și parcă întineresc! Dar regretatul meu văr, căpitanul Paddy O'Chrane, al cărui nume este respectat și astăzi de câțiva cheflii care-au supraviețuit din acea epocă, îi era devotat ca un cățeluș, și mi-a vorbit adesea despre marchiz, pe vremea când îmi făceam ucenicia cu el!... Rio-Santo: un nume care trebuie să rămână înscris pentru totdeauna în inima oricărui bun irlandez, căci ceea ce visa și ceea ce ar fi realizat, dacă fatalitatea nu ar fi fost mai puternică decât geniul său, era eliberarea nefericitei Irlande, era Irlanda, devenită — la rândul ei — stăpâna celor care o oprimaseră! Ah! Piele de anghină! Piele de anghină!... Nu, te înșeli, domnule Marasquin, când presupui că faimosul Rio-Santo și bătrânul dumitale ar putea fi una și aceeași persoană. Căci cel despre care vă vorbesc a murit de mult. Trădat de destinul său și dat pe mâna tribunalelor engleze, a fost condamnat la pedeapsă capitală; niște prieteni devotați i-au oferit, este drept, mijlocul de a evada, dar a fost ucis în timpul tentativei sale.

— Nu mi-am terminat istorisirea, continuă

Marasquin, după ce căpitanul ajunsese la capătul acestei lungi și entuziaste tirade. Dar nu va dura mult să-i spun urmarea, care cred că-L va interesa pe jupânul Andrew.

— Ascult, zise Uckrill.

— Ei, bine! Așadar, când acel șir de vizitatoare misterioase și îndrăgostite l-au lăsat singur pe bătrân, miss Sun-Ray veni și ea la el. Dar, puteți să nu mă credeți dacă nu vreți, chiar și ea, ticăloasa asta, este îndrăgostită de bătrân, și-i vorbește arătându-i aceeași iubire și același respect, cu aceleași demonstrații de pasiune. Fără succes, de altfel. În chip vădit, el nu se afla acolo decât pentru afaceri oneroase, căci a respins-o și singurele cuvinte pe care i le-a spus au fost pentru a-i aduce la cunoștință cele ce-i povestise ducesa în legătură cu sir Japhet. Așadar, de la acest bărbat a aflat miss Sun-Ray că sir Japhet va fi mâine-seară de gardă la vitrina blindată și, deoarece Sun-Ray pare să-l asculte întru toate, se poate trage concluzia că pentru acest bărbat și la inspirația lui a conceput ea furtul lui *Lucifer*.

* * *

Deoarece, în acea clipă, antractul lua sfârșit, muzicanții care se răspândiseră prin grădină se întorceau spre estradă.

— Trebuie să-mi iau cimbalele? îl întrebă Dady O'Crab pe Uckrill.

— Nu, zise jupânul Andrew. Am nevoie de dumneata, Dady, și de tine, Pip, și de dumneata, Marasquin. Dacă tânărul Dick ar fi cu noi, n-ar fi în plus nici el. După toate câte le-am aflat, cred că va trebui să fim în forță, pentru a apăra ieșirea din salon a lui sir Franck, a lui miss Mary și a lui Miriam... Day-Lily și acoliții săi vor avea mâine prea multă treabă, nu se vor putea ocupa de rezident și de cele două fete... Mă tem că vor încerca să le captureze chiar astă-seară, dacă vor bănuî că se află la bal... și, din păcate, asta este foarte probabil... Haideți, nu avem timp

de pierdut aici.

Porni repede către sala de bal, urmat, de cei doi asociați și de aliatul său, Marasquin.

Trecând prin fata orchestrei, observă cu îngrijorare că Robert Vaughant și Jonathan Girle, ca și Dady, nu-și reluasera locurile.

Capitolul VII - Provocarea

În vreme ce Uckrill asculta — așa cum am văzut mai înainte — raportul lui Pip, al lui Dady O'Crab și al lui Marasquin, grasul alderman Adrian Zephyr — care, ca un demn emul al lui mistress Bridgeth, făcuse îndelungate staționări la bufet și care, în ciuda propriei sale capacități, căzuse în admirație în fața celei a guvernantei domnișoarelor Elphinstone — simțise deodată că este tras de o pulpană a hainei. Întorcându-se, se pomenise sub privirea supărată a lui Day-Lily.

— Cum? Ce? se bâlbâise, foarte înspăimântat de expresia de mânie de pe chipul acelei miss Sun-Ray, care îi inspira în aceeași măsură teamă și dragoste.

— Ți-ai pus în minte să ne duci la pierzanie? şuieră glăsciorul mânios al lui Day-Lily.

— Buna mea Sun-Ray...

Day-Lily bătu enervată cu piciorul în pardoseală:

— Încă o dată, dezvăț-te să mă numești astfel! Pentru dumneata, ca și pentru oricine altcineva, nu sunt o femeie; și mai ales aici, unde imprudențele dumitale de vorbire ar putea să ne coste scump.

— Iertare, scuză-mă, mi-a scăpat, draga mea Sun... sau, mai degrabă, dragul meu Day-Lily! Suflă, cu glas tremurător, pântecoasa persoană. Dar și dumneata, mă sperii cu privirile astea furioase.

— Gata cu vorba, i-o reteză celălalt, și răspunde-mi la întrebări.

— Spune!

— Ce idee trăsnită ți-a trecut prin cap, s-o aduci aici pe nepoata dumitale miss Mary? Nu-ți spuseseam că s-a întâlnit cu fata fratelui dumitale și nu te prevenisem de primejdia care ne amenință dacă aceste guralive buclucașe și-au pus cumva în minte să-l avertizeze pe rezident?... Miraïda ne cunoaște toate secretele și, dacă a scăpat din mâinile lui Sauton, poți fi sigur că n-a făcut-o pentru a se duce să se plimbe, de una singură, pe străzile Londrei... Cu siguranță, nepoata dumitale Mary este acum și ea la curent cu complotul nostru... Așadar, dacă miss Mary îl întâlnește aici pe rezident și dacă are timp să-i vorbească, totul este pierdut!

Alderman-ul slobozi un hohot de râs, plin de încredere:

— Da, sigur, replică, ceea ce-mi spui este adevărat, și ar trebui să ne temem, dacă Mary ar fi la bal... Dar ar însemna să mă crezi prea prost, dacă ți-ai închipui că am adus-o cu mine... Liniștește-te, așadar: în clipa asta, nepoata mea doarme buștean în camera ei. Ha! Ha! Cine ți-a putut îndruga o asemenea poveste?

Era gata să continue să râdă. Dar o nouă privire mânioasă a lui Day-Lily îi opri brusc acea veselie prea sigură de sine.

— Dacă nu dumneata ai adus-o, atunci — blestemată să fie — este și mai rău! Căci, în acest caz, înseamnă că a plecat de acasă fără știrea dumitale... Și dacă-i așa, intenția ei de a se întâlni cu sir Franck este clară... Îți repet: fata este aici... Robert și Jonathan au văzut-o.

De data aceasta, alderman-ul era năucit de spaimă. Fața lui, ca o lună plină și roșie, se coloră succesiv în alb, spre a redeveni stacojie, apoi violetă.

— Robert și Jonathan au văzut-o?! bâlbâi. Apoi brusc: — Repede! Să alergăm! S-o căutăm... Ai dreptate! Nu trebuie să-l vadă pe rezident! Pe toții dumnezeii, nu! Nu trebuie să-l vadă.

Tocmai zărise în închipuire înspăimântătoarea imagine a fratelui său, încunoștințat de toate ticăloșiile lui și venind în fața lui pentru a-i cere înapoi milioanele pe care i le încredințase spre păstrare... Și-i era încă și mai frică de sir Franck decât de Day-Lily!

— Îți închipui că n-am căutat-o?! ripostă Day-Lily. Am scotocit balul prin toate ungherele. Cu siguranță, lucrul de care ne temem s-a și întâmplat, căci l-am căutat pe rezident și n-am reușit să-l găsim nici pe el. Sora mea, Georgina, venise la brațul lui, și acum stă singură, pe terasă. Dar mi-a fost imposibil s-o fac să vorbească și s-o silesc să-mi spună unde i-a plecat cavalerul. Netoata s-a îndrăgostit de el; este cea mai proastă farsă pe care și-o poate juca ei însăși, dacă nu vrea să-l trădeze... Fie blestemată! Fie blestemată! Ea, ca și toți cei care mi se vor pune de-a curmezișul drumului, din dușmănie sau din prostie, mi-o vor plăti scump!

Auzind tonul cu care erau rostite aceste fraze amenințatoare, alderman-ul Adrian Zephyr simți că i se face pielea ca de găină.

— Din fericire — șopti timid, ca pentru a-și câștiga, prin dovada voinței de a se purta cum trebuie, dreptul pe care l-ar avea de a nu fi cuprins în acea amenințări — din fericire, m-am scăpat la timp de nepotul meu Dick, și cel puțin din partea lui n-avem de ce ne teme, deoarece este departe...

Se întrerupse brusc și rămase cu gura căscată, cu ochii holbați, continuând să-și schimbe culoarea cu ușurința unui cameleon. Fraza i se pierdu într-o bâlbâială neinteligibilă. Stătea acolo, prostit — o statuie a uluielii!

Cu siguranță, s-ar fi ferit să-i spună lui Day-Lily care era cauza uimirii sale. Dar vai! Nu-și putuse ascunde stupefacția și lui Day-Lily îi fu de ajuns să-i urmărească privirea pentru a vedea care anume fusese cauza uimirii grăsanului.

Cauza era tânărul Dick Crankle în persoană. Dick! Chiar acela despre care alderman-ul afirma în acea clipă

că se află departe, pe continent! Chiar acela pe care, exact atunci, se felicita că-l imbarcase spre Franța!

Dick se afla la Londra! Era aici, la bal!

Și pe loc, în mintea alderman-ului, ca și în cea a lui Day-Lily, se încheagă un raționament asemănător cu cel pe care-l făcea mai adineauri Sun-Ray, în legătură cu prezența lui miss Mary la *Lucifer-Hotel*.

Dacă Dick, fără știrea unchiului său și împotriva ordinelor lui, rămăsese la Londra în loc să plece la Paris, însemna că avusese, pentru a se purta astfel, un motiv foarte serios.

Cei doi complici înțelegeau adevărul: Dick era îndrăgostit de Mary; rămăsese pentru ea; fata îl pusese la curent cu pericolul care-l amenința pe sir Franck și, ca și ea, venise acolo, în acea seară, pentru a-i avertiza pe fostul rezident, la nevoie spre a-i veni în ajutor, să-l apere...

— Suntem trădați! scrâșni printre dinți Day-Lily, și toate trăsăturile feții i se contractară, dând micului său chip o expresie de cumplită mânie.

— O! spuse alderman-ul, dar n-o să admitem așa ceva! Îl voi lua pe ștregar de urechi și-l voi duce acasă!

— Haida-de! râse batjocoritor Day-Lily. Problemele grave se rezolvă prin soluții drastice!... Ceea ce trebuie făcut este să-l lichidăm pe tânărul acesta... și-mi iau eu această sarcină. N-ar fi prima dată când mi-ai datora pierderea utilă a unui membru al familiei dumitale. Ba chiar cred că, în ritmul în care evoluează lucrurile, acesta nu va fi ultimul pentru care îți voi oferi prilejul să porți doliu...

După ce vorbise astfel, fără a aștepta replica grasului Adrian care, în zăpăceala lui, nu știa ce atitudine să ia, Day-Lily înaintă spre grupurile de oameni și începu să manevreze în așa fel încât să se afle în drumul celui care-o iubea pe miss Mary.

Cât despre Dick, acesta parcurgea balul în toate direcțiile, cu mintea agitată de gânduri nu mai puțin

războinice... Împrejurarea că nu se afla lângă unchiul său Franck sau împreună cu Uckrill se datora faptului că-și închipuise că, înainte de a li se alătura, ar putea să pornească în căutarea rivalului său, cavalerul de Blancanard, spre a-l provoca la un duel pe viață și pe moarte.

Cavalerul — fiind înconjurat de cele șapte misses Elphinstone, toate lungi cât niște jandarmi — avusese norocul să scape privirilor dușmanului său.

Această urmărire inutilă îl făcuse totuși să piardă timp și, promițându-și să-l găsească pe domnul de Blancanard, Dick, care era tot atât de grăbit să-și întâlnească unchiul și logodnica, socoti că era vremea să se ducă în salonul în care, potrivit indicațiilor lui Uckrill, trebuiau să se afle sir Franck și miss Zephyr, împreună cu Miriam.

Și acesta fu momentul în care miss Sun-Ray îi ieși în cale...

În graba sa și fiind preocupat de atâtea griji, nu-l văzu pe Day-Lily care, mergând acum în sens contrar, veni să se ciocnească cu el, în mod intenționat și destul de puternic spre a-i opri elanul.

— Prost neîndemânatic ce ești! strigă imediat complicea alderman-ului, însoțindu-și insulta cu un gest mânios, ca și cum acea izbitură, pe care o provocase cu bună știință, ar fi fost din vina tânărului.

Din ajun, Uckrill și Dick avuseseră să-și spună multe lucruri. Ca urmare, Andrew-Ellick-Isaiah-Otto, emoționat de viteza cu care se precipitau evenimentele, omisese să-i spună lui Dick că Day-Lily, în ciuda prestanței cu care purta veșminte bărbătești, nu era altcineva decât o ticăloasă aparținând sexului frumos, căruia îi sunt permise toate insolențele.

Auzind acea injurie, tânărul nostru — care, de altminteri, era foarte surescitat de vânătoarea lui de Blancanard⁽⁵⁶⁾ și se afla într-o stare de spirit războinică — simți că devine stacojiu.

— Vă rog să mă scuzați — zise totuși, crezând că, mergând repede, se făcuse vinovat de o stângăcie.

— Nu există scuză pentru mucoșii prost-crescuți... le dai o lecție! ripostă Day-Lily cu furie.

Și mănuașa lui atinse obrazul logodnicului lui miss Mary.

La rândul său, Dick se repezi la adversarul lui, și ar fi urmat o scenă de luptă corp la corp, dacă oamenii din jurul lor nu ar fi intervenit să-i despartă pe cei doi...

Tocmai atunci, Uckrill, Dady O'Crab, Pip și Marasquin se apropiau și ei de salon.

— Pe aureola Satanei și pe coarneau blestemate ale lui Barlow, înjură căpitanul. Micuțul și-a scos pintenii... Dar, drace! Cu cine are de-a face?!

Se pregătea să sară în ajutorul lui Dick, ascultând elanul sângelui său de bătaș bătrân, când, întrebându-l din priviri pe Uckrill, văzu cu mirare că jupânul Andrew îi face semn să lase lucrurile să se desfășoare...

Nu știa că șeful completase, în felul său, lecția de scrimă pe care el însuși i-o dăduse tânărului Crankle...

"Aha!" gândi. "Înțeleg! Jupânul Andrew crede că Sun-Ray nu este încă destul de ocupată, pentru moment, și vrea să-i dea de lucru. Pe osânda veșnică a tuturor sufletelor păgâne! E un raționament tare isteț!"

— Domnule! îi strigă lui Day-Lily, Dick — care din roși, devenise violet. Îmi vei da satisfacție pentru această insultă!

— Dar cum nu! Micuțele. La ordinele dumitale!

— Martorii mei, continuă Dick, îi vor aștepta pe ai dumitale, peste o oră, pe terasă.

— Ne-am înțeles, replică sarcastic Day-Lily. Ai mei le vor sta la dispoziție, mucosule. Trebuie totuși să te previn chiar acum că ocupațiile mele nu-mi permit să fixăm întâlnirea mâine. Așadar, dacă binevoiești, o vom stabili pentru poimâine, la prima oră.

— Martorii dumitale vor preciza aceste detalii, domnule...

"Ha! Ha!" rânji în sinea sa Dady O'Crab, "ticăloasa se gândește la toate... Ocupațiile sale!... Pentru mâine!... Le știm noi! Dar ceea ce nu bănuiește, este că poimâine îi va fi greu să-și încrucișeze spada cu acest băiat drăguț, doar dacă lordul *Chief Justice* nu va merge cu condescendența până la a-i acorda, în acest scop. O oră de libertate!"

La zgomotul altercației, ușa salonului în fața căruia doamna Dupoteau continua să stea de pază, și asupra căreia vegheau acum și Uckrill și asociații săi, se deschise, lăsându-l să iasă pe sir Franck Zephyr.

Deoarece perdeaua recăzuse aproape imediat, acoperind ușa, nici doamna Dupoteau, nici Uckrill — a căror atenție era distrasă, de altfel, de apariția rezidentului și care nu bănuiau că, poate de mai bine de o oră, un bărbat, înzestrat cu acea putere de imobilitate pe care o au fahirii, stătea acolo, ascuns în spatele acelei draperii — nu văzuseră deloc că Sauton intrase, la rândul său, în salon.

Zgomotul certei îi împiedică, de asemenea, să audă țipătul de groază nebună pe care apariția neașteptată a hindusului li-l smulsese lui miss Mary și Miraidei.

Capitolul VIII - Dubla răpire

Scena ce se desfășurase între sir Franck și acea fiică pe care nu mai sperase s-o revadă fusese emoționantă.

Cu o mișcare de elan irezistibil, rezidentul se repezise spre Miriam, spre Miriam a lui. O vedea și o ținea în brațe, de data aceasta nu în vis, și nici înșelat de o halucinație, ci aievea; și o strângea nebunește la piept, acoperind-o cu mângâieri, râzând și plângând totodată; luând-o pe genunchi, ca și cum ar fi fost încă aceeași copilă, micuță și drăgălașă, ca pe vremea când îi fusese răpită; căutând, spre a i le spune, cele mai dulci, cele mai tandre cuvinte. Rămăsese așa mult timp, ca în extaz, cu

inima plină de o bucurie de nedescris, nevăzând-o decât pe ea, negândindu-se decât la ea, uitând, în beția lui, trecutul și viitorul, cufundat în încântarea clipei prezente.

— Tu, în viață! Tu, în viață! Tu, Miriam! Tu, fiica mea! Dac-ai ști! Dac-ai ști cât te-am plâns!... Trăiește! Trăiește! Fiica mea trăiește! O țin aici, în brațele mele! Este oare cu puțință? Da, este adevărat! Nenorocire aceleia care ar veni acum, să se așeze între ea și mine! O! Nu te voi mai pierde, ți-o jur! Acum voi veghea asupra ta!... Miriam! Miriam! Miriam! Fiica mea!... Ah! Cum semenii cu mama ta!... Nowla! O revăd pe sărmana și mult-iubita mea Nowla!... Dar tu? Mă iubești, așadar? Mă iubești, de vreme ce ai fugit de la cel care vrea să te învețe să mă urăști!... Sunt ani întregi, ani de durere, de când am fost despărțit de tine! Mă întreb, acum, cum de-am putut trăi fără tine! Aș muri, dacă te-aș pierde din nou! Nu mă vei părăsi, nu-i așa? Acum mi-am uitat toată tristețea! La orizont nu mai există altceva decât fericire!... Dar spune-mi, fiica mea mult-iubită, cine ți-a făcut cunoscut numele tatălui tău și cine te-a învățat să-l iubești, pe tine, pe care un dușman de moarte te răpise iubirii mele, pe tine care, cu siguranță, n-ai auzit decât cuvinte de ură și de amenințare la adresa mea?

Și în încântătoarea incoerență a acestor cuvinte se întrerupea, clipă de clipă, pentru a o săruta, iar și iar.

Miss Mary se trăsesese, discret, mai la o parte, pentru a nu tulbura aceste prime efuziuni, și spectacolul era așa de înduioșător, încât nu se putea reține să nu plângă încetișor.

Cât despre Miriam, îi înapoia tatălui său mângâierile și se simțea, draga de ea, cuprinsă de o bucurie necunoscută, de încântătoarea căldură a acelei iubiri paterne de care tinerețea ei fusese lipsită.

— Cum am învățat să te iubesc? spunea. Nu știu... Din cele mai îndepărtate timpuri de care îmi amintesc, ți-am văzut întotdeauna chipul aplecat asupra leagănului meu și urmărindu-mi joaca... Și te iubeam mult, pe

vremea aceea, și nimic n-a putut, vreodată, să-mi șteargă din inimă imaginea ta iubită, tată dragă... Numele tău? Mama este aceea care mi l-a spus mai târziu, când eram încă destul de mică, deoarece sunt de mult despărțită de ea. Dar mămica mea îmi spusese să nu uit niciodată acel nume drag. Și fiindcă nu puteam să-l rostesc cu glas tare în timpul persecuției noastre, mi-l repetam fără încetare, pe șoptite, pentru mine... plină, totodată, de tristețe și de speranță... Speranța este cea care t-a împlinit, tată, căci iată-mă, în sfârșit și pentru totdeauna, alături de tine!

Într-un elan de adorație, sir Franck exclamă:

— Mama ta! Mama ta, copilă! Când îmi vorbești, îmi pare că o aud pe ca vorbindu-mi aieva. Ai ochii ei, gura, zâmbetul, glasul ei! La vârsta ta, era așa cum ești tu astăzi. Vai! Pentru ce bucuria pe care o simt regăsindu-te și îmbrățișându-le este amestecată cu durerea de a te vedea fără ea? De ce nu este și ea aici, cu noi!

— O vom găsi și pe ea, spuse Miriam. Ești puternic, tată, și știi că Sauton se teme de tine!

— S-o regăsim? strigă sir Franck, năucit de speranță. S-o regăsim, spui? Așadar, trăiește? Să fie oare în viață? Nowla! Ascultă, copilă, cuvintele tale sunt în stare să-mi ia mințile. Ce vrei să spui? Să-mi regăsesc fiica și s-o regăsesc pe Nowla! Nowla în viață, ca și Miriam, ar fi o fericire prea mare. În viață! Căci tu ești aici, nu-i așa? Chiar tu ești cea pe care o țin îmbrățișată, și nu o umbră, un abur care se va destrăma, va dispărea sub sărutările mele?

— Nu, spuse Miriam, mama nu este mai moartă decât mine. Cred asta, o simt, sunt convinsă. Sauton ne-a despărțit pentru că știa bine că ea mi-ar fi vorbit de tine, în ciuda opreliștii sale. Dar Sauton ne-a lăsat în viață cu scopul de a-și pregăti răzbunarea împotriva ta, deoarece ne urăște tot atât de mult ca și pe tine. Și dacă mama ar fi murit, mi-ar fi spus-o, nu m-ar fi scutit de o astfel de durere. Pentru a o regăsi pe mama, trebuie să-l găsim pe Sauton, și asta nu va fi greu. Da, el mă caută cu

siguranță; mă caută și, în plus, știu că dă neîncetat târcoale în jurul tău. Te urmărește ca o umbră.

— Mai spune! o îndemnă sir Franck, sorbindu-i cuvintele de pe buze, admirându-i frumusețea, încântat de curajul și de energia ei.

— De câte ori nu am tremurat și n-am plâns, continuă Miriam, gândindu-mă că o primejdie necunoscută te amenință fără încetare, că — fără să știi — arma lui otrăvită este mereu suspendată deasupra capului tău și că, poate, dintr-o clipă într-alta, îl voi vedea revenind spre a-mi arăta pumnalul lui mahrat pătat de sângele tatălui meu. Pentru asta am vrut să fug, să te caut și să te previn. Acum, nu mai îmi este frică! Căci știu că ești mai puternic și mai curajos decât tigrii din junglele noastre și că vei putea să-ți privești dușmanul în față, că vei merge spre el și-l vei zdrobi cu piciorul, ca pe un șarpe... Mi-am întipărit bine în minte drumul care duce de aici la locul de unde am fugit, și te voi conduce acolo! Dar mai întâi, va trebui să folosim împotriva lui vicleșuguri și, în felul acesta, o vom regăsi pe mama și o vom elibera. Apoi, îl vei uide, nu-i așa?

— Nu te înșeli, copilă, răspunse sir Franck cu un ton grav. Îl voi uide!

Gândul că Nowla trăia, gândul că putea s-o regăsească și pe ea, și că nu trebuia să mai piardă nici o clipă, atât datorită nerăbdării de a alerga spre ea, cât și pentru că acum era mai expusă ca niciodată la represaliile sălbatice ale lui Sauton, gândul acesta îi pusese foc în vine.

Se ridică brusc.

— Să ne grăbim! spuse. Du-mă acolo unde mi-ai spus! Mama ta ne așteaptă, sper. Ne cheamă, fără îndoială. Și s-ar putea ca, peste o oră, să fie prea târziu.

— Da, spuse miss Mary, înaintând din colțul în care stătuse până atunci. Dar, așa cum a spus adineauri Miriam, e nevoie de șiretenie. Sauton nu este singurul tău dușman, unchiule. Ești înconjurat de oameni care-ți

doresc moartea și-ți râvnesc averea. Din fericire, bunul Uckrill și alți prieteni vor fi alături de tine. Și apoi, vărul Dick nu a venit încă, dar și el este acum în primejdie de moarte. Te implor să-l ajutăm.

— Ai dreptate, draga mea Mary, încuviință fostul rezident, redus la realitatea nevoilor prezentului. Iartă-mă că te-am uitat, cuprins fiind de emoțiile pe care le trăiesc. Știu bine că ție îți datorez, în parte, fericirea de a-mi fi regăsit fiica. De acum înainte, Dick și cu tine veți avea în mine un apărător și un tată, așa cum aș fi fost, dacă nu eram înșelat — încă nu înțeleg în ce scop... Trebuie să mă gândesc mai întâi la securitatea voastră. Dar mi-ai spus ce dușmani mă amenință, fără a-mi spune în ce primejdie vă aflați voi doi și pentru ce ați apelat la sprijinul meu. Fratele meu, alderman-ul...

— Verișoara mea Miriam îți va spune că el se numără printre cei de care trebuie să ne temem și tot de el trebuie să se ferească și Dick, replică miss Mary.

Sir Franck se întoarse către fiica sa, ca pentru a-i cere să explice cuvintele lui Mary.

Dar în clipa în care Miriam deschisese gura spre a vorbi și a-i spune tot ce știa despre mașinațiile lui Adrian și despre complicitatea lui cu Day-Lily și Sauton, la ușa salonului se auzi un zgomot de glasuri și rezidentul crezu că recunoaște vocea Marchizei.

Își aminti, deodată, de felul în care o părăsise pe biata Georgina, lăsând-o singură, fără n:ci un cuvânt de scuză și expusă, în mulțimea aceea, la orice ar fi putut s-o aștepte pe o femeie frumoasă ca ea din partea unor oameni grosolani.

Odată cu sunetul acelei voci, auzea o zarvă, un zgomot de ceartă, și se temu că Georgina — față de care, la urma urmei, era răspunzător, căci venise la bal împreună cu el — să nu fi fost insultată. Era dator să se ducă să-i dea ajutor sau, cel puțin, să meargă să vadă ce se întâmpla afară.

Deschise brusc ușa și ieși din salon.

Era, într-adevăr, o ceartă, dar vocea pe care o auzise sir Franck nu era cea a Georginei... era a lui miss Sun-Ray, care avea o mare asemănare cu cea a surorii sale.

Dick, văzându-l apărând pe unchiul său, alergă spre el ca să-i explice ce anume se întâmpla și motivul altercației sale cu Day-Lily.

Acesta fusese momentul de care Sauton profitase pentru a intra în salon unde, cu siguranță, nici miss Mary, nici Miriam nu se așteptau la apariția lui.

În trecere, sir Franck îi zărise pe Uckrill și pe asociații săi și un semn al polițistului îi spusese că ei stăteau de pază. Crezu, deci, că poate alerga până la terasă, unde îi dăduse întâlnire Marchiza. Îi va explica necesitatea în care se afla de a se despărți de ea și o va conduce la trăsura ei sau, la nevoie, va ruga pe altcineva s-o însoțească...

Dar în zadar scotoci terasa cu privirile. Fără îndoială, obosind să-l aștepte, Georgina plecase.

Reveni, tot alergând, în salon.

Căutarea îi luase abia trei minute și, în răstimpul acesta, nici Uckrill, nici Dady O'Crab, nici Pip, nici Marasquin, nici doamna Dupoteau nu se depărtaseră...

Când sir Franck, urmat de Dick, deschise ușa salonului, scoase un strigăt de uimire, în care se simțea și groază și mânie: salonul era gol, iar fereastră, ce dădea spre o zonă neluminată a grădinii, era larg deschisă.

Strigătul lui Franck fusese însoțit de cel al lui Dick și, auzind acea dublă exclamație, Uckrill și ceilalți dădură fugă, cu excepția lui Pip, care alergă spre orchestră.

Când Pip se întoarse, la rândul său, în salon, găsi pe sir Franck și pe toate celelalte personaje consternate, mute de uimire. Doar Dady O'Crab înjura îngrozitor, ceea ce, de altfel, nu lămurea cu nimic lucrurile.

— Robert și Jonathan Au mai sunt la locul lor, pe estradă, anunță Pip.

— Ei sunt cei care au dat lovitura, afirmă Uckrill.

— Cu siguranță, întări Marasquin care, sub zidurile

ce împrejmuiiau Margaret's Church, asistase la lupta lui Miriam împotriva celor doi ticăloși. Dar, în mod sigur, n-au putut s-o facă singuri. Așadar, cine le-a deschis fereastra?

— Eu — se jură solemn doamna Dupoteau, albă ca varul și clănțănind din dinți — eu nu mi-am luat ochii de la gaura cheii.

— Vă întrebați cine este făptașul? strigă deodată cu putere sir Franck, după ce-și strânsese capul în mâini, ca într-o menghine, mai-mai să-l spargă. Sauton este acela!...

— Sauton este făptașul! răspunseră ceilalți ca un erou trist al glasurilor ce-i răspund preotului când acesta rostește cuvintele de îngropăciune la un mormânt.

Și toți se priviră, pălind.

Poate că Uckrill era cel mai palid dintre toți.

— Să ne grăbim! strigă glasul detunător al lui sir Franck, asemănător cu răcnetul leului.

Își frângea mâinile.

— Vai! adăugă, cu disperare. Să ne grăbim! Să ne grăbim încotro? Și sărmana mea Miriam, care trebuia să mă conducă acolo unde l-aș găsi pe Sauton!

Uckrill veni în fața lui sir Franck.

— Dacă fiica dumneavoastră, milord, vorbea astfel gândindu-se la locul de unde fugise spre a porni în căutarea dumneavoastră, pot și eu să vă conduc acolo.

— Ar fi trebuit să fim deja pe drum! exclamă rezidentul.

— Vă însoțesc, strigă Dick, cu lacrimi în glas.

— Voi, le porunci Uckrill lui Pip, lui Dady și lui Marasquin, scotociți repede sălile de bal și întregul hotel. Apoi, dacă nu descoperiți nimic, veniți să vă alăturați nouă în Grădinile Cremoniei.

Deja, sir Franck îl trăgea după el.

Leșiră în goană din hotel, în vreme ce subordonații lui Uckrill îi executau ordinele, iar doamna Dupoteau, îngrozită, îl lua pe Céleste în camera lor, închizând ușa și

răsucind cheia de două ori în broască.

Locul în care Uckrill îi ducea pe sir Franck și pe Dick era vila Marchizei.

În timp ce trăsură ce-i purta înainta în galop către grădini, Uckrill îi explică lui sir Franck că acolo o ascundea Sauton, de câțeva vreme, pe Miraïda, astfel încât să o țină în apropiere de rezident, atunci când urma să-i joace una dintre acele farse cu apariții care, mai multe zile de-a rândul, îl înnebuniseră pe nefericitul tată.

Mut, sir Franck îl asculta...

— Acolo, spunea Uckrill, vom avea, poate, o șansă la o sută de a-l găsi pe Sauton și pe celelalte două fete, pe care le-a răpit, mai mult ca sigur, cu ajutorul lui Robert Vaughtant și al lui Jonathan Girle.

"Așadar", gândea sir Franck, "Miriam se afla la Georgina, și Georgina nu-mi spusese nimic!..."

Îl sfâșia o bănuială: Oare Georgina era complicea dușmanilor săi? De ce dispăruse și ea de la bal?

Această bănuială i se întări și mai mult când, sosind la vila Marchizei, constatară că Georgina, care totuși plecase de la bal, nu se întorsese încă acasă...

Pentru a pătrunde la ea, sir Franck, Dick și Uckrill trecuseră prin fereastra căsuței închiriate de polițist, Coborâra astfel, cu toții, prin același procedeu care, așa cum am explicat, era folosit de pungași pentru a scăpa de urmărirea oamenilor Scotland-Yard-ului.

Dar nu numai că Georgina nu era acasă, dar — și mai ales asta îi interesa pe rezident și pe însoțitorii săi — nu exista nici o urmă, nici a lui Sauton, a lui Robert și a lui Jonathan, și nici a lui Mary și a Miraïdei.

Capitolul IX - Înainte de curse

Newmarket este un orașel drăguț din comitatul Suffolk. Liniștea sa provincială nu durează, în fiecare an,

decât pe timpul celor cinci luni de iarnă.

Atunci domnește acolo o pace pe care nu am putea-o compara, găcind-o mai adâncă, decât cu cea a orașelului nostru Chantilly^[57].

Dar odată cu revenirea anotimpurilor frumoase, acel pustiu se populează, și numărul locuitorilor, care abia de atingeau două mii de suflete, se face de cinci ori mai mare.

Terenurile sale de curse nu au pereche în lume: nici un alt teren nu posedă iarba lui elastică și totodată rezistentă.

Începând cu 1753, iarba de la Newmarket a devenit proprietatea Jockey-Club-ului, care a instalat acolo sute de inovații.

Astfel, dacă tribunele publice sunt fixe și situate în partea stângă a terenului, către Cambridge, tribuna juriului — dimpotrivă — este mobilă. Poate fi dusă de la un capăt la altul al câmpului, în funcție de limita cursei, iar stâlpii liniei de sosire sunt montați cam pretutindeni.

Este bine să remarcăm aici că juriul sportiv englez nu are aceleași libertăți ca al nostru^[58].

De cealaltă parte a Canalului Mânecii, aceste funcțiuni sunt cât se poate de serioase, iar regulamentele ce se referă la ele sunt foarte severe.

Într-adevăr, cei care fac parte din juriu nu pot asista la cântărire; li se cere să nu acorde nici o atenție, nici jocheilor, nici cailor. Trebuie să-l numească pe învingător doar prin culoarea sa, și se poate spune chiar că ei nu văd decât începutul și sfârșitul cursei, căci caii vin din grajduri pe teren pe un drum circular și ocolit.

Ziua de 15 iunie 1851 a fost memorabilă pentru Newmarket.

Niciodată, de când se putea ține minte, nu venise o asemenea omenire la terenurile de curse. Explicația era că urma să se alerge pentru Marele Premiu al Expoziției și că Lucifer, admirabilul cai al lui sir Japhet Holover de Over Peover, gentilomul care aparținea casei reginei, avea să se prezinte, el singur, din partea Angliei, spre a lupta

pentru acest premiu împotriva celor mai renumiți cai din acele două lumi: cea veche și cea nouă.

La drept vorbind, victoria nu lăsa nici o urmă de îndoială nimănui, căci Lucifer era în plină formă și câștigase, fără nici un efort, două dintre cele mai dificile curse din stagiunea precedentă.

În incinta în care sunt cântăriți jockeyi, printre obișnuiți, deputați ai Camerei Lorzilor sau ai Camerei Comunelor, proprietari sau *noblemen*, bancheri sau *clubmen*, se plimba alderman-ul Adrian Zephyr, în compania lui Day-Lily.

Veselul Adrian avea mutra jalnică din zilele în care Day-Lily îi cerea bani, pe care nu îndrăznea să-i refuze.

Într-adevăr, din ajun era foarte neliniștit...

Nepotul și nepoata lui — acum nu se mai putea îndoi — îi cunoșteau reaua credință, și desigur i-o făcuseră cunoscută fratelui său Franck.

Ce va rezulta din această nenorocită dezvăluire?

Ce va spune și ce va face rezidentul?

Mary — răpită de Sauton, Miriam — smulsă din nou tatălui său, în clipa în care acesta o regăsise! Deși toate acestea se făcuseră fără știrea lui, era și el amestecat, fiind asociatul unor nemernici care acționau împotriva lui sir Franck, și era nevoit să înțeleagă că sir Franck, dacă ar ieși învingător din bătălia care avea să aibă loc, îl va cuprinde în răzbunarea sa, în cumplita sa răzbunare.

Tremura gândindu-se la ce era în stare Sauton, fanaticul și sălbaticul Sauton, să le facă celor două fete pe care le răpise la petrecerea de la *Lucifer-Hotel*...

Știa bine că sir Franck, care poate l-ar fi iertat că voise să-l jefuiască, nu-i va ierta moartea fiicei și pe cea a nepoatei sale.

În mod clar, Day-Lily îl atrăsese într-o treabă periculoasă și oricâtă încredere ar fi avut în geniul infernal al acestei Sun-Ray, care-i mai făcuse și alte servicii, se simțea ca pe un vulcan: îi era frică!

Desigur, se luaseră măsurile cele mai bune... Dar

posibilitățile nu sunt certitudini.

Și, de exemplu — degeaba îi spunea și-l împingea Sun-Ray —, el, Adrian Zephyr, nu s-ar resemna niciodată să joace nici măcar un penny din frumoșii și dragii lui bani, nici pentru, nici împotriva lui Lucifer!...

Day-Lily, era, dimpotrivă, într-o foarte bună dispoziție, își bătea joc de temerile exagerate ale alderman-ului.

— Lasă, spunea, fratele dumitale Franck, cât este el de fost rezident și oricâte aere de erou și-ar da, nu mai e acum un om de care să te temi. Aseară credea că ne-a prins; astăzi, noi suntem cei mai tari. Zici că e avertizat în legătură cu planurile noastre? Ei, bine! Atâta pagubă! Ne va fi cu atât mai ușor să tratăm cu el. Sauton a dat o lovitură de maestru punând mâna pe fete și, deoarece Sauton dorește tot atât cât noi, ba chiar mai mult, să redobândească diamantul, nu va face prostia de a le jupui de vii, deoarece le poate folosi pentru a răscumpăra ochiul zeului său... Sauton ăsta este un fanatic, dar și un om cu simț practic. Va negocia — în numele nostru, al tuturor, bineînțeles — cu rezidentul; apoi după realizarea negocierii, îl va ucide totuși pe rezident, ceea ce cred că este de natură să te liniștească pe deplin... Pe de altă parte, în noaptea asta — mă auzi? Chiar în noaptea asta — vom jefui Marea Expoziție, și asta, cu ajutorul lui sir Japhet... Măine, totul se va fi terminat... Vom fi stăpânii *Koh-i-noor*-ului, precum și ai milioanei lui Sir Franck, și nu va mai exista absolut nimeni care să ne bănuiască sau să ne facă necazuri... Și vei avea șanse să devii Lord-Primar, dragă prietene!

— Dar dacă sir Japhet refuză să intre în asociația noastră? ripostă grasul Adrian, nu prea convins. Dacă refuză să pună, în locul diamantului din vitrină, diamantul fals a cărui tăiere ai comandat-o și căruia preparatul lui Sauton i-a dat o strălucire și mai aprinsă decât cea a *Koh-i-noor*-ului însuși?

— În cazul acesta, care nu este deloc probabil, dar

pe care trebuie, într-adevăr, să-l prevedem, vom putea recurge la incendierea Palatului-de-Crislal, conform planului bunului nostru asociat, căpitanul Dady O'Crab, cu ajutorul lui și al câtorva prieteni de-ai săi... Nici nu mă gândesc să aștept măcar o zi în plus, căci, ai dreptate, acum trebuie să acționăm repede și cu duritate... Dady și prietenii lui sunt pregătiți... Azi-noapte, la *Lucifer-Hotel*, am luat ultimele măsuri. Așadar, n-aș avea de făcut decât un semn.

— Ah! Sun-Ray! oftă alderman-ul, oarecum liniștit și neascunzându-și admirația față de atâta îndrăzneală și hotărâre de care el, cu siguranță, ar fi fost incapabil. Ești o fată fermecătoare și o femeie extraordinară! Dar suprimarea rezidentului nu va fi de ajuns pentru a ne asigura securitatea.

— Înțeleg, ripostă Day-Lily. Te referi la nepotul dumitale, Dick. Uiți, deci, sărman prieten, că mâine mă voi duela cu el, chiar în locul în care l-am înfruntat pe maiorul Rowland, unchiul lui și fratele dumitale? Și un duel cu mine, știi bine...

— Da! Da! se grăbi să spună alderman-ul, pălind. Dar vlăjganul acela în negru. Uckrill?

— Acela? De el se va ocupa Dady O'Crab, și cu Dady, soarta îi este asigurată...

— Dar Marasquin?

— Robert și Jonathan și-au luat deja revanșa față de el, ieri. Dar vor insista să-ncheie complet socotelile cu el... Pe toți dracii! Mă faci să pierd timpul pălăvrăgind. Tocmai acum trebuie să mă întâlnesc cu ei, și se apropie și clipa în care va alergera Lucifer!... Pe mâine, dragul meu Adrian! Îți voi face o vizită ca să te liniștesc pe deplin și să ne facem micile noastre socoteli. Dacă Marea Expoziție va arde în noaptea asta, să nu faci gălbinare focul nu va ajunge până în Poultry...

Și, răsucindu-se pe călcâie, Day-Lily, cu monoculul în ochi, îl părăsi pe grasul alderman care, la rândul său, se îndreptă spre tribuna municipală, cu pas lent și calculat

cu strictețe, spre a nu face să crească temperatura pântecoasei sale persoane.

Regina tocmai își făcuse apariția în tribună regală.

După ce o salutase cu urale, mulțimea se potolea. O liniște adâncă se lăsase asupra tuturor acelor oameni care se pregăteau să urle.

Până în acel moment, cursele alergate nu dăduseră naștere decât curiozității banale față de un spectacol obișnuit. Dar, pentru Marele Premiu al Expoziției, intra în joc mândria națională, căci primii doi competitori mai serioși ai calului lui sir Japhet erau un armăsar din Louisiana, numit Libertad, în care americanii își puneau toate speranțele, și o mică iapă franceză, Aubergine, ale cărei state de serviciu, puțin cunoscute, lăsau un câmp larg presupunerilor și surprizelor.

Chiar în acea dimineață, domnul cavaler de Blancanard se întâlnise cu soții Dupoteau la *King's Cross Station*, gara terminus a căii ferate *Great Northern Line*, și cei trei compatrioți luaseră loc în același compartiment.

În timpul călătoriei, cavalerul din Mans fusese cel care susținuse conversația, cu obișnuita lui volubilitate, uluindu-l pe expozantul jiletcilor-patrafir cu promisiunea de a-l face să obțină medalia de onoare prin intermediul alderman-ului Adrian Zephyr, viitor Lord-Primar, tutorele logodnicei sale.

Dar comerciantul se revoltase față de lipsa de patriotism a cavalerului, când aflase că este mai hotărât ca niciodată să parieze pe calul lui sir Japhet, pe acel cal care furase numele jiletcilor sale din flanelă.

În tot restul nopții în care avusese loc petrecerea de la *Lucifer-Hotel*, creierul său funcționase cu furie și-și spusese că datoria lui era să susțină mândria națională și propria-i onoare pariind — și pariind mult — împotriva lui Lucifer!

Doamna Dupoteau, încă speriată de dispariția lui miss Mary și a lui Miriam, nu găsisese puterea de a combate aceste intenții imprudente.

— Dar, domnule, îi spusese DupotEAU cavalerului ce Blancanard, eu nu-ți voi imita greșeala. În viața mea n-am jucat, dar astăzi aduc douăzeci de mii de franci, nici o centimă mai puțin, în scopul de a-i miza toți Aubergine, iapa franceză!

Domnul de Blancanard avea o mutră disprețuitoare. "Douăzeci de mii de franci! Ptiu! Ce înseamnă asta?" părea să spună acea mutră... "Noi, în Mans, suntem mai grozavi!" În realitate, el se hotărâse să nu riște o miză mai mare de o liră sterlină, adică douăzeci și cinci de franci.

Auzindu-l pe domnul DupotEAU vorbind despre intenția lui de a paria douăzeci de mii pe un cal, Césarine, care până atunci nu luase parte la conversație, suspină adânc Dar nu avu timp să spună nimic, căci trenul ajunsese în gară.

Coborârea din tren se efectuase fără incidente și domnul de Blancanard, foarte aferat, de-abia se osteni să le salute pe cele șapte misses Elphinstone, a căror familie numeroasă călătorise în compartimentul alăturat celui în care se aflase el, fără ca inima lui să-i spună acest lucru.

Era grăbit să meargă la grajdurile lui sir Japhet spre a constata starea bună a calului cu "*great consequence*", și avea de gând să se folosească, pentru a obține liberă trecerea, de cunoștința lui cu doctorul lui Lucifer, cunoștință pe care o făcuse pe *Leicester-Ship*.

Dar în timp ce blondele orfane și a lor *governess* se duceau cu pași mari spre cel mai apropiat restaurant (mimaseră totuși ceva, în tren), în vreme ce domnul și doamna DupotEAU intrau în mica biserică din Newmarket pentru a admira monumentele funerare ale lui George I-ul și George al II-lea, precum și al lui Frompton, dresor la curtea reginei Ann, — singurele atracții din zonă —, cavalerul nu reuși în tentativa lui și se pomeni refuzându-i-se, fără milă, intrarea în "*equipage house*" (grajdul) baronetului.

Fu deci obligat, în ciuda îndrăzelii sale, să renunțe la intențiile inițiale și să se ducă, destul de jignit, direct

spre terenul de curse, unde întâmplarea făcu să se întâlnească din nou, nas în nas, cu domnul DupotEAU.

Dacă, fără a ține seama de argumentele pe care el le susținuse, cei de la grajduri — "*riding-masters*" și "*groomi*" se opuseseră să-l lase pe calul Lucifer să fie văzut de un străin, explicația era că, de două zile, oamenii de la grajdul lui sir Japhet Holover erau cuprinși de o ciudată spaimă.

Animalul pe ale cărui picioare urmau să se mizeze multe averi, părea să fie deosebit de nervos. Această surescitare a lui Lucifer coincisese cu sosirea a doi gentlemen elin Londra, care aduseseră un bilețel scris de mâna baronetului, prin care le încredința, lor personal, misiunea de a veghea zi și noapte asupra calului său, până în momentul cursei, și le dădea celorlalți ordinul să-i asculte pe cei doi.

Servitorii lui sir Japhet se înclinaseră în fața acestui ordin fără a se mira prea tare, căci îl știau pe lord destul de "lunatic".

Dar noua atitudine a calului în care își puneau, ei înșiși, mari speranțe, deoarece sir Japhet urma să le împartă valoarea premiului, îi îngrijora foarte mult.

Cu toate acestea, nici unul dintre ei nu remarcase coincidența pe care am semnalat-o. Noii-veniți erau niște camarazi mult prea buni și niște gentlemen prea corecți pentru a putea fi bănuți.

De altminteri, fiecare găsea explicații plauzibile pentru nervozitatea calului. Cei patru gentlemen pe care i-am văzut, la bordul lui "*Leicester-Ship*", alcătuind garda de onoare a lui Luci fer, exprimau, în legătură cu acest subiect, păreri foarte variate:

— Apa din țara aceasta este sălcie și nu-i place lui Lucifer, afirma cu gravitate cel care era tutorele lui.

— Cred, mai curând, că-l supără căldura, răspundea medicul.

— Sau, pentru că simte apropierea cursei, își dădea părerea antrenorul.

— N-ați ghicit, domnilor, intervenea valetul lui Lucifer. În acest anotimp iarba din Newmarket este populată de muște, a căror apropiere îl incomodează și-l calcă pe nervi.

Totuși, oricât de raționale ar fi fost aceste ipoteze, domnii se înșelau.

Purtările proaste ale sărmanului cal nu aveau drept cauză nici cursa apropiată, de care nu fusese înștiințat, nici apa, nici căldura, nici chiar muștele, ci regimul neobișnuit pe care i-l impuneau Robert Vaughtant și Jonathan Girle, noii săi slujitori. În timpul zilei, aceștia se descurcau astfel încât să-l țină la post, iar după venirea nopții îi condimentau ovăzul cu piper și-i îndoiau apa cu rachiu de ienupăr.

Și asta, bineînțeles, în niște proporții calculate în mod judicios și insuficiente pentru a-l înnebuni de tot și prea repede pe bietul animal, dar care-l pregăteau lotuși să suporte doza puternică pe care i-o păstrau, pentru ziua cursei, asociații lui Day-Lily.

Dar cum își procuraseră Jonathan Girle și Robert Vaughtant autograful cu care își asiguraseră puterea de a administra grajdul lui sir Japhet?

Într-un mod foarte simplu și fără a-l deranja câtuși de puțin pe "excentricul" baronet care, poate, nu s-ar fi pretat la combinațiile lor cu amabilitatea dorită.

În cursul consfăturii de la *Lucifer-Hotel*, la care asistase și căpitanul Dady O'Crab, Day-Lily spusese:

— Sir Japhet a mizat deja pe calul sau mai mult de două mii de lire sterline, întreaga lui avere, ceea ce constituie o imprudență. El este, totodată, unul dintre nobilii ce aparțin casei reginei și care pot, într-una din zile, să fie de gardă la una din cele trei uși de fier ale pivniței în care, în fiecare seară, este coborâtă vitrina blindată.

Iar căpitanul Dady O'Crab răspunsese:

— Ți-am ghicit gândul, ticăloasă demnă de dispreț, fata mea dragă. Vrei să-l corupi pe baronet. Și, pentru ca

el să devină coruptibil, trebuie mai întâi să se ruineze, adică să piardă pariul.

Intrarea în slujbă a lui Robert și a lui Jonathan în grajdurile lui sir Japhet nu era decât începutul punerii în execuție a programului lui Day-Lily.

Datorită talentelor sale de caligraf, Robert Vaughant, care mai făcuse și multe altele în viața sa, imitase la perfecție scrisul *nobleman*-ului de a cărei prezență la Newmarket nu aveau a se teme, deoarece el era de serviciu la Buckingham-Palace, lângă suverana sa.

Pe lângă toate acestea, norocul îi era propice tenebroasei asociații, căci Day-Lily aflase în ajun că sir Japhet avea să fie de gardă, la prima ușa de fier a subteranelor *Crystal-Palace*-ului, chiar în seara curselor de la Newmarket.

Dar Day-Lily nu știa și că această coincidență nu era rodul întâmplării, ci rezultatul unor manevre făcute cu abilitate pe lângă regină, de către una dintre cele mai influente doamne de onoare ale sale: de către tânăra ducesă îndrăgostită în chip atât de ciudat de Mario, bătrânul cu fața distrusă de cicatrice.

În noaptea precedentă, Robert și Jonathan fuseseră nevoiți să-și părăsească rapid postul, pentru a se duce la petrecerea de la *Lucifer-Hotel*. Dar avuseseră grijă să le administreze un narcotic puternic tuturor oamenilor de la grajdul baronetului și nimeni nu le observase absența.

Capitolul X - Beția unui cal

Clopotul de la incinta în care se făcea cântărirea jocheilor anunțase ieșirea concurenților, când niște urale frenetice, izbucnind din partea de jos a tribunelor, se propagară rapid spre peluze.

Sir Japhet, proprietar al acelui cal unic pentru care englezii pariau astăzi toți ca unul, tocmai apăruse pe cea

mai înaltă banchetă a lojei sale.

Pe el îl salută mulțimea.

Este drept că sir Japhet era puțin palid, dar nici o trăsătură a chipului său nu-i trăda cumplita tensiune a nervilor. Cu asentimentul reginei, părăsise tribuna regală și se pregătea să-și aprecieze calul, doar cercetându-l cu privirea când avea să iasă de la cântărire, căci trecuseră mai multe zile de când nu-l mai văzuse.

Unul câte unul, caii intrară pe pista cea mare, nechezând, executând volte, făcând apoi un mic galop de încercare.

Acum, se aflau în linie cinci cai, printre care Libertad, americanul, și Aubergine, iapa franceză al cărei jocheu purta o tunică albă cu mâneci roșii și o caschetă aurie.

Dar Lucifer lipsea.

Văzând agitația ce se stârnise în interiorul incintei de cântărire, se putea ghici că minunatul campion englez crea dificultăți la intrarea pe pistă.

În cele din urmă, culorile albastru-deschis și argintiu ale baronetului apărură pe deasupra capetelor.

Lucifer trecu prin poartă ca o săgeată, se întoarse în scurt pentru a intra în rând, făcând să zboare bulgări de pământ în capul curioșilor ce se îmbulzeau lângă barieră, și porni cu călărețul său într-un galop splendid, care-l făcu pe domnul de Blancanard să scoată un strigăt de admirație.

— Ah! Mii de trăsnete! Ce cal! Pariezi împotriva mea, domnule Dupoteau? Între compatrioți, este inutil să-i facem să câștige pe bookmaker-i.

Adevărul este că, văzându-l pe Lucifer atât de vioi, regreta că nu jucase decât douăzeci și cinci de franci pe picioarele unui animal așa de splendid.

Cunoscătorii avuseseră un moment de surpriză, observând că grumazul calului lucea deja de transpirație; își dădeau bine seama că jocheul nu-și stăpânea calul.

O uimire dureroasă îl ținui locului pe sir Japhet,

calm în aparență, dar devenit și mai palid.

Fiind un om abil, *starter*-ul dădu semnalul de plecare în momentul în care jocheul baronetului, purtat în continuare într-o alergare nebună, tocmai reușise, printr-o curbă savantă, să-l aducă pe Lucifer la linie.

Lucifer făcu un salt extraordinar și luă imediat conducerea, cu pieptul la pământ, aplecându-și capul până la picioare, câștigând în trei secunde zece lungimi față de Libertad, care era urmat de aproape de Auborgine.

— Lucifer! Lucifer! se strigă în tribune.

Iar peluza repeta acest nume cu strigăte de bucurie.

— Ei, bine! insistă domnul de Blancanard, nu ai încredere în solvabilitatea mea, domnule vânzător de jiletci? Văd că nu mai pariezi!

Domnul Dupoteau tremura pe picioarele lui groase. Făcuse cea mai grozavă nebunie din viața lui. Scos din fire de glumele cavalerului din Mans, pierzându-și capul cuprins de febra generală, pariase pe iapă, cu zece la unu, nu numai cei douăzeci de mii de franci în bancnote pe care-i adusese, dar și alți patruzeci de mii de franci în cecuri, în total șaiszeci de mii de franci, pâinea bătrâneților sale.

Dar numele unui Lucifer, un Lucifer cave nu era al lui, repetat pe toate tonurile de două sute de mii de guri, îi zbârnâia în urechi ca un strigăt de luptă.

Acel om cumsecade își închipuia, cu adevărat, că în joc era onoarea Franței.

— Domnule, îi răspuns — cavalerului, am mizat tot, absolut tot, cu excepția totuși a zestrei soției mele, care nu-mi aparține. Dar dacă nu pot face nimic mai mult pentru țara mea, voi avea, cel puțin, în caz de înfrângere, mulțumirea de a nu mă fi îndoit de ea. Ați putea spune același lucru?

— Bravo! murmură domnul de Blancanard, ai vorbit cum se cuvine! Nu-mi purta pică, dragul meu compatriot. Eu am pus zece mii de lire pe Lucifer. Dacă va câștiga, așa cum este probabil, vino să mă vizitezi în Mans. Îți voi

rezerva, pentru monologul patriotic, un loc la cafenea "Mica Polonie".

Între timp, pe acoperitul uneia dintre tribune se profilau pe cerul limpede patru siluete de bărbați.

Desigur, locul acela era călduros, dar foarte bine ales pentru cineva care nu voia să piardă nici un detaliu al cursei și care dorea să poată vorbi, fără a se teme de niște urechi indiscrete.

Făcându-și rost de o scară pentru a ajunge la acel post de observație înalt, Day-Lily. Day O'Crab, Robert Vaughant și Jonathan Girle își propuseseră tocmai acest dublu scop. Toți patru, cu binoclul la ochi, urmăreau cu interes peripețiile întrecerii de pe iarbă, purtând, totodată, o conversație însuflețită.

— Măcar, întrebă Day-Lily, măcar imbecilii de grăjdari n-au bănuț nimic?

— Nimic, răspunse Jonathan. Scrisoarea baronetului i-a convins pe deplin.

— Cum a-ți procedat?

— Așa cum ne înțelesesem: fiind stăpânii tulului pe timpul nopții, l-am obișnuit cu gin diluat cu apă. Apoi, azi dimineață, la ora unsprezece, după ce i-am piperat copios ovăzul, Robert i-a dat să bea o găleată de gin amestecat cu rom, Puteți vedea efectul!

— O găleată de apă și de rom! Cuptor al infernului! exclamă căpitanul, uluit. Ah! Nicely, soția mea necredincioasă și mult-iubită, n-ar fi avut niciodată ideea generoasă de a-mi oferi un asemenea pahar cu grog... Sfășia-mi-ar măruntaiele coarnele Satanei!

— Hm! făcu Day-Lily, răspunzând ultimelor cuvinte ale lui Jonathan, efectul nu este concludent... trebuie să mai vedem... Așa beat cum este, afurisitul ăsta de cal ar putea totuși să ne joace o festă neplăcută.

Într-adevăr, datorită eforturilor eroice pe care jocheul său le făcea pentru a-l menține pe pistă, Lucifer mergea încă bine și avea șanse să câștige; cel puțin așa se putea crede de către cei din tribune, care-l vedeau ținând mereu

locul întâi.

Dar călărețul, acoperit de transpirație și de spuma însângerată a calului său, nu mai nutrea această speranță și, dacă încă mai lupta, o făcea mai puțin pentru onoare, cât pentru a-și salva viața, într-atât era de epuizat de săriturile înspăimântătoare ale acelui cal nebun.

— O! Nu vă temeți, afirmă Jonathan Girle, cu un zâmbet sinistru, nu va ajunge întreg la capăt.

Binoclul pe care până atunci Day-Lily îl ținuse încontinuu la ochi, fu lăsat o clipă în jos, căci — urmând calul lui sir Japhet — toți concurenții tocmai pieriseră din vedere, unul câte unul, la capătul pistei de iarbă, în spatele unui pâlț de pini pitici.

Miss Sun-Ray avea mici picături de transpirație pe tâmpile.

— Și dumneata, bătrâne Dady, îl întreabă, ce zici? Crezi că Lucifer ar putea câștiga?

— Dacă cred una ca asta, burtă de căprioară! exclamă căpitanul. Dacă cred una ca-asta!... Ah! Sun-Ray, ticăloasă blestemată, adevărata mea prietenă, din partea unui asemenea bețiv te poți aștepta la toate surprizele neplăcute! Da, cred, să n-am parte de gin în ceruri!

În fond, nu spusese asta decât ca s-o tachineze, iar ultima înjurătură era destinată să mascheze bucuria pe care o simțea făcând să turbeze puțin pe cea al cărei fals complice era.

Dar această glumă nu-și făcu întregul efect pe care-l aștepta, căci cavalcada depășise pâlcul de copaci și toate binoclurile își reluasera urmărirea. Deodată, un blestem imens ieși din două sute de mii de guri.

Lucifer reapăruse și încă mai conducea cursa. Dar calul lui sir Japhet își răsturnase jocheul în spatele păduricii de pini.

Din postul de observație, Day-Lily lăsa să-i scape un suspin adânc de satisfacție.

— Sir Japhet este-al nostru! jubilă complicea lui Adrian.

Acum toți caii se apropiau de sfârșitul traseului. Se însciau cu toată viteza pe linia dreaptă care trece prin fața tribunei regale, urmărindu-l, la un număr considerabil de lungimi, pe Lucifer. Acesta, asemeni unui fantastic armăsar al apocalipsului, părea că nici nu mai atinge pământul, într-atât de înspăimântătoare îi erau salturile și de vertiginoasă alergarea.

După ce prima stupeoare trecu și înainte de a lua cu asalt incinta pentru cântăriri, ca orice mulțime care se respectă și care a fost jefuită, oamenii îmbulziți pe peluză și fierbând de mânie se buluceau la bariere spre a asista la sosirea cailor ce păreau a fi conduși de Lucifer, al cărui nechezat ciudat semăna cu sunetul unei trompete.

Era un moment de răgaz.

Nu departe de potou, pe care calul alb fără călăreț îl depășise ca un uragan, patronul "*Darului de Nuntă*" își flutura batista și strigă, mai să-și spargă plămânii:

— Aubergine! Aubergine!

Împotriva oricărei așteptări, tunica albă și roșie cu toca aurie sosea, într-adevăr.

Iapa franceză trecu prima potoul, distanțându-l pe Libertad, campionul american.

Apoi sosiră, într-un vârtej, și ceilalți cai, fremătând pământul cu o trepidare asemănătoare tunetului.

Și când totul părea că s-a terminat, se auzi un zgomot ca cel al unei tobe uriașe, urmat de un fel de urlet fără nume, ce-i făcu pe toți să se înfioare.

Era cel mai splendid dintre caii englezi care, repezindu-se, cu ochii înroșiți, acoperit de o spumă însângerată, cu capul aplecat, ca un berbec, se izbise de gardul de scânduri al tribunei juriului și, cu fruntea zdrobită, își trâmbița horcăitul de agonie.

Acest: epilog neașteptat avu darul să potolească mulțimea. Moartea aceuia care, cu o clipă mai înainte, fusese idolul ei, o făcu să înțeleagă că ar fi nedemn să

aleagă tocmai acea clipă, pentru a-l ataca pe baronetul ruinei, care fusese văzut coborând din loja sa și ducându-se, împleticit, să-și reia locul în cortegiul tinerei suverane.

Poate că domnul de Blancanard, care nu jucase și nu pierduse decât douăzeci și cinci de franci, era singurul care nu era deloc partizan al iertării lui sir Japhet: îl consideră răspunzător pentru pierderea lui...

Se agita că toți dracii, strigând că pierduse zece mii de lire, că era o înșelătorie aranjată dinainte, și sperând să-și atragă vecinii la o reclamă ție în masă. Îi făcea rău mai ales să vadă bucuria soților Dupoteau, care-i sporea necazul...

Într-adevăr, Céleste și Césarine nici nu puteau crede într-o fericire atât de mare.

Șase sute de mii de franci!

Șase sute de mii de franci! O avere — și încă ce avere, pentru acei oameni cumsecade! — câștigată dintr-o aruncare a zarurilor!

— Ah! Dragul meu compatriot, îi spunea cavalerului domnul Dupoteau, pe care norocul îl făcea deja spiritual. Ei, bine, îmi veți spune și acum că în Mans sunteți mai grozavi? Îmi veți permite să vă ofer, în amintirea acestei zile fericite, o duzină din flanelele mele tip patrafir?

Acest exces de generozitate al expozantului nu-l făcea totuși să neglijeze treburile serioase.

Césarine, pe care nouă situație o făcuse să le uite pe cele ale nopții precedente, pornise în goană, împreună cu soțul ei, către cei doi bookmakeri la care pariaseră. Și numai după ce constatară, cu grijă, valabilitatea cecurilor ce le fuseseră remise, se hotărâră să plece, braț: la braț, îmbujorați ca niște pătlăgele roșii și plutind de fericire!

Pe acoperișul tribunei, Day-Lily triumfa.

Ruina baronetului, pe care o pusese la cale și pe care o pregătiseră complicii săi, nu putea veni într-un moment mai potrivit ca acela. Contând pe ea, pariasse și el și câștigase o sumă considerabilă, care avea să servească acum la coruperea lui sir Japhet însuși. Conștiința

lordului avea să fie cumpărată cu produsul ruinei sale.

Sub efectul șocului suferit recent, sir Japhet, zdrobit și zăpăcit, va ceda, cu siguranță, în fața ofertelor pe care i le va face chiar în acea seară.

— Îi avem la mână, repeta, și este ca și cum am avea deja și soarele din vitrina blindată!...

Day-Lily era totuși o persoană înțeleaptă, purtând de minune costumele sexului tare și având îndrăzneala acestuia, dar care nu renunțase pentru totdeauna la prudența și șiretenia firească a adevăratului său sex, și nu ignoră că neprevăzutul are întotdeauna un rol important într-o partidă de importanța celei care o juca...

Împotriva oricărei așteptări, un eveniment neînsemnat este uneori suficient pentru a face să dea greș treaba cea mai bine concepută și cea mai bine pregătită.

Se mai temea încă, vag, de acest neprevăzut...

Atentă la toate, observase foarte bine că A.-E.-I.-O. Uckrill, omul acela îmbrăcat în negru care, de câțva timp, se afla prea des în drumul ei, nu apăruse astăzi la Newmarket.

Or, în ajun, îl văzuse pe același Uckrill ieșind din *Lucifer-Hotel* împreună cu sir Franck și cu Dick Crankle, și înțelegea, tot atât de bine, că fostul rezident nu putuse petrece ziua aceea la Londra, unde rămăsese și el, fără a întreprinde căutări insistente spre a-și găsi fiica și nepoata.

În plus, Day-Lily nu uitase rolul jucat de Uckrill cu prilejul duelului său cu maiorul Rowland.

Deoarece Uckrill era acum aliatul lui sir Franck, era probabil ca rezidentul să fie la curent cu împrejurările ciudate ale acelui duel și să vrea să-și răzbune fratele.

Dintr-o clipă într-alta, era posibil ca sir Franck să-i ceară socoteală alderman-ului pentru trecut și pentru prezent și Day-Lily, neavând o încredere absolută în curajul grasului Adrian, se putea teme de o slăbiciune sau o prostie din partea lui, care ar compromite întreaga

asociație.

Și mai era o împrejurare care-i producea îngrijorare: sora ei, Georgina, care în ajun se afla la bal împreună cu sir Franck, nu se întorsese în acea noapte la vila sa din grădinile Cremonei și nu apăruse nici la cursele din Newmarket.

Georgina se îndrăgostise de sir Franck — Day-Lily putuse constata prea bine acest lucru — și de mai multe ori o amenințase pe Sun-Ray că-i va dezvălui fostului rezident din Nepal tot ce se urzea împotriva lui.

Să fi pus oare Georgina în aplicare acea amenințare?

Era posibil.

Așa că, fără a pierde timp, Day-Lily, urmat de Robert și de Jonathan, se îndreptă către gară, și în trenul care-i readucea la Londra în tovărășia căpitanului Day O'Crab, îi făcu acestuia tot felul de recomandări, pentru ca fix la miezul nopții să fie gata să acționeze și să pornească jefuirea *Crystal-Palace*-ului cu ajutorul celor câțiva băieți buni pe care, după cum afirma, reușise să-i racoleze în ultimele șase săptămâni. Asta, în eventualitatea — pe care era bine s-o prevadă — a unei neînțelegeri cu sir Japhet Holover de Over Peover.

Cu orice preț, prin viclenie sau prin forță, trebuia să se termine totul chiar în acea noapte, și să nu i se lase lui sir Franck timp să pună bețe-n roate afacerii, în cazul în care ar fi descoperit-o.

Cât despre sir Franck însuși, trebuia ca Sauton să ia asupra-și să-l lichideze cât mai curând și, după toate aparențele, banianul nu se va lăsa rugat să o facă.

Mai rămânea tânărul Dick.

În ceea ce-l privea pe acesta, Day-Lily era convins că va termina ușor cu el, chiar a doua zi dimineață, când îl va avea la vârful spadei sale.

Dar ceea ce miss Sun-Ray se feri totuși să le explice acoliților ei, era faptul că, după ce-i va fi folosit pentru a scoate castanele din foc, ea avea de gând să se scape și de ei, ca și Sauton și de alderman. Desigur, odată stăpână

pe suma enormă reprezentată de diamantul pe care avea să-l subtilizeze cu ajutorul lor, se va grăbi să o depună la picioarele misteriosului Mario, a cărui sclavă devenise printr-o pasiune inexplicabilă și care, absorbit, fără îndoială de cine știe ce plan gigantic în legătură cu care rămânea mut, nici măcar nu binevoia să-și plece o privire de recunoștință asupra devotamentului și iubirii ei.

Capitolul XI - Lovitura de pumnal Mahrat

Mica burghezie din capitala Insulelor Britanice neputând merge la cursele din Newmarket din cauza cheltuielilor pe care le implica distanța până acolo, aleseseră — prin intermediul organizatorilor de festivități — aceeași zi pentru ascensiunea lui Lucifer, balonul domnului Batifold.

Din păcate, această petrecere a fost ratată din toate punctele de vedere, nu din cauza aeronautului, compatriot al domnului Dupoteau, ci chiar din vina aerostatului său, deoarece învelișul de tafta al acestuia fusese deteriorat, în mai multe locuri, de către vameșii de la Boulogne-sur-Mer, care — ne mai aducem aminte, poate — avuseseră chef să desfășoare cu totul nefericitul baron.

A.-E.-I.-O. Uckrill rămăsese la Londra.

Îi păsa de manifestarea sportivă tot atât de puțin cât de ascensiunea aerostatică. Vedeă apropiindu-se deznodământul și lucrase toată ziua la conceperea unui plan de luptă, precum și la strângerea, în mâinile sale, a tuturor firelor intrigii.

Tocmai se reîntorsese la căsuța pe care o închiriasse în grădinile Cremonei — casă al cărui spate dădea totodată spre boschetele locuinței lui sir Franck Zephyr și spre cele ale vilei Marchizei — când îl văzu venind pe căpitanul Dady O'Crab. Acesta, reîntors de la Newmarket,

se grăbea să-i spună șefului său tot ceea ce știa el însuși.

— Piele de anghilă! șefule, zise căpitanul intrând, treaba este programată pentru astă-seară.

— Ce-mi spui nu e o noutate pentru mine, răspunse Uckrill. Nu ți-o prevestisem, noaptea trecută, la balul de la *Lucifer-Hotel*? Fără a fi, ca dumneata, bătrâne Dady, confidentul lui miss Sun-Ray, mă gândeam că lucrurile au ajuns într-un punct în care acea ticăloasă nu le va mai lăsa să târăgăneze. Deși Sauton a reușit să le răpească pe miss Mary și pe cea pe care el o numește Miraïda, dar pe care noi o cunoaștem sub adevăratul ei nume de Miriam, sceleratul are toate motivele să se teamă că rezidentul este prevenit, acum, de uneltirile sale. Cu toate precauțiile mele, miss Sun-Ray și-a dat seama și de supravegherea mea... Se simte demascată și vrea să grăbească sfârșitul... Ei, bine! Bătrâne Dady, vreau să-ți dau o dovadă de mare încredere...

— Piele de anghilă, zise căpitanul, foarte măgulit. Vă ascult, domnule.

— Iată! zise Uckrill. Pentru a potoli toate temerile lui Sun-Ray, este necesar ca eu să nu apar în nimic din lot ce urmează să se întâmple. Ea trebuie să mă creadă ocupat de cu totul altceva decât de afacerile sale. De altminteri, nici nu pot, cu adevărat, să mă ocup astăzi decât de sir Franck și de căutarea celor două fete. Dacă diamantul reginei este amenințat, îmi pare rău, dar pe mine unul mă interesează mai ales miss Mary, fiica maiorului Rowland, veneratul meu stăpân... Dacă sârmana n-o fi murit deja, victimă a infamului Sauton, se află totuși într-o cumplită primejdie, și numai de ea trebuie să mă îngrijesc. Pe de altă parte, este drept ca dumneata să faci astfel încât tot ce este în legătură cu diamantul — tentativa aceasta de furt a lui *Lucifer* care urmează și aibă loc în scara asta și referitor la care Day-Lily ți-a făcut confidențe, atât de prostește — să se întoarcă împotriva acestor scelerați și să ai beneficiul unei capturări pe care, îmi închipui, ai pregătit-o... Îți las

deci în seamă conducerea afacerii. Dumitale îți revine misiunea și onoarea de a le juca lui Sun-Ray și bandei sale renghiul pe care-l merită. În seara asta vor fi absorbiți cu totul de treburile lor. Cât despre mine, cu voi profita de acest răgaz și, cu ajutorul lui Dumnezeu, voi ajunge încă la timp la miss Mary.

Dady O'Crab simțea că-i vine să se dea peste cap de bucurie. Dar era un om cu bun-simț: știa că este frumos să te arăți modest.

Se mulțumi să-i jure lui Uckrill — condimentându-și afirmațiile prin multiple exclamații: "Piele de anghilă!" — că încrederea lui era justificată și că se angaja să-i asigure libertatea de acțiune reținându-l pe Day-Lily și pe complicitățile săi cât mai mult timp posibil.

— Ați dat de urma refugiului lui Sauton, smulge-i-ar Satana măruntaiele? întrebă.

— Ca și Pip și ca mine, răspunse Uckrill, l-ai urmărit și dumneata îndeajuns pentru a ști felul în care scapă și, în ciuda activității mele, nici de ieri încoace n-am fost mai norocos. De foarte multe ori, fiind aproape în spatele lui, l-am văzut dispărând, fără a putea ghici unde intrase, în labirintul acela de străduțe din *Commercial*. Dar, în dimineața aceasta, mi-a venit ideea de a pătrunde în subteranele din *Whimsical-City*.

— Aha! făcu Dady O'Crab. Și ați descoperit ceva?

— N-am descoperit nimic în ceea ce privește locul exact în care trebuie să le fi ascuns pe nepoata și pe fiica lui sir Franck. Totuși, împreună cu acesta și cu tânărul Dick Crankle, care mă însoțeau în căutările mele, am întâlnit pe cineva care îmi pare a fi de bun augur, deși este o întâlnire tristă!

— Pe cine ați întâlnit?

— Am găsit-o pe Marchiză.

— Pe sora lui Sun-Ray?

— Chiar ca... și în ce hal, biata Georgina, atât de draguță! Căci, nimic de zis, este — sau, mai curând, era — o persoană cu adevărat demnă de admirație.

— Să fi murit?... Blestem asupra tuturor oamenilor!... Cu excepția noastră, domnule.

— N-a murit, dar nici mult nu mai are... Iată, pe scurt, ce s-a întâmplat: ieri, când sir Franck și-a dat seama de dispariția fiicei și a nepoatei sale, și când, în mod logic, a tras concluzia că făptașul era, cu siguranță, Sauton, rezidentul — care o adusese la bal pe Marchiză și n-o mai găsisese nici la *Lucifer-Hotel*, nici la ea acasă — a fost cuprins de-o bănuială. Și-a spus că sora lui Sun-Ray era, poate, de acord cu dușmanii lui, și părea cu atât mai îndreptățit să creadă asta, cu cât astăzi la prânz Georgina încă nu se întorsese acasă.

— Fără îndoială, rezidentul se înșeală — interveni căpitanul — căci dac-ar fi așa, Day-Lily ar ști acest lucru. Și tocmai că — jur pe amintirea lui Nicely, soția mea necredincioasă și mult-iubită — Day-Lily se crede, și el, trădat de Marchiză.

— Ceea ce-mi spui, Dady, am gândit și eu după ce am discutat puțin cu sir Franck despre relațiile sale cu frumoasa Georgina... După câte mi-a spus despre ea, impresia mea era că Georgina este o fată cumsecade, incapabilă de acțiunea pe care sora ei îi cerea s-o înfăptuiască... Dar această impresie s-a schimbat în convingere, când am văzut ceea ce mi-a fost dat să văd mai apoi.

— Piele de anghilă! jupâne Andrew, mă faci curios.

— Închipuie-ți, Dady, că sir Franck, tânărul Dick și cu mine, obosiți de toate cercetările noastre zadarnice pe *Commercial* și nemaștiind ce să facem, ne hotărâsem să venim să cerem ajutorul Scotland-Yard-ului — ceea ce, între noi fie vorba, n-ar fi servit la nimic — când, ajungând pe Pretty-Lane, aleea subterană care ajunge în Bedford-Street, mi-a venit ideea să cobor încă o dală în galeriile prin care trecusem chiar în aceeași dimineață, fără să descoperim nimic anormal. Și de câteva minute mergeam fără zgomot în bezna subteranului, când mi s-a părut că aud un geamăt înăbușit, un glas de femeie atât

de slab, încât a trebuit să ne ținem respirația ca să ascultăm și să ne convingem că nu ne înșelasem. Îți poți imagina că aveam de ce fi emoționați. "Este ea: e flica mea!" a strigat rezidentul. "E Mary!" a strigat, la rândul său, tânărul Dick Crankle...

— Parcă și ghicesc, jupâne Andrew, că nu era nici una nici alta, ci Marchiza, îl întrerupse Dady O'Crab.

— Nu te înșeli, căpitane. Ghidându-ne după gemete, am ajuns curând, într-adevăr, lângă nefericita prin apropierea căreia trecusem de dimineată fără a o vedea și care, în acea clipă, fusese fără îndoială leșinată, zăcând în întunecime, într-un colț a zidului, astfel încât nu avusese puterea de a ne chema... De data aceasta, după ce am făcut lumină, am putut s-o vedem, întinsă pe jos — și, la început, n-am recunoscut-o, într-atât era de palidă și de desfigurată. În jurul ei era o baltă de sânge și, ceva mai încolo, pe pământul subteranului, urme însângerate ne arătau că reușise să se târască pe o distanță de cel puțin 100 de metri, până când, total lipsită de forțe, ajunsese să leșine acolo... Primele noastre sentimente au fost amestecate: de bucurie și de milă. Ar fi greu să descrii simțămintele care-l agitau pe sir Franck. Avea lacrimi în ochi... Marchiza!... Cum de se afla acolo?... Ce venise să facă într-un asemenea loc, și cine putuse s-o aducă în așa stare?... Pe lângă neliniștea noastră în legătură cu celelalte două fete pe care le căutam și pentru care ne temeam de o soartă asemănătoare acestea erau întrebările care se înfățișau minților noastre, dar niște întrebări fără răspuns, căci nici nu te puteai gândi s-o poți interoga. Sărmana nu era în stare; să scoată nici o vorbă... În clipa în care ajunseseam lângă că, leșinase din nou...

— Coarne de soți înșelați! nu se mai putu abține căpitanul să ocărască.

— Era încă în rochia ei de bal, continuă Uckrill, dar în ce hal, sărmana! Și trebuia să deducem că venise acolo direct, când plecase, în noaptea precedentă, de la *Lucifer*-

Hotel, și că în aceeași noapte, fusese lovită de un asasin... În timp ce o transportam — căci nu puteam să o lăsăm să moară acolo — aceste deducții se întăreau în mintea mea și, deodată, mi s-a părut că am descoperit cheia misterului... Aici era din nou amestecat Sauton!

— Canalia! O fată atât de frumoasă! Iertați-mă, jupâne Uckrill, că vă întrerup, dar accept să plătesc o amendă reverendului Barlow pentru a avea plăcerea să-i urez acestui Sauton toate flăcările iadului și lovitura de trident care-l va azvârli în cazanul cel mare!

— Dovada că făptașul era, într-adevăr, Sauton, continuă Uckrill, am căpătat-o când, după ce am adus aici — cu trăsura lui Jim, care tocmai trecea pe Bedford-Street — trupul în nesimțire al bieteii Marchize, am văzut rana ei: o lovitură de pumnal sub sânul stâng, la două degete de inimă, făcuse în pieptul alb al nenorocitei o plagă oribilă. La vederea rănii, rezidentul nu a ezitat și numele lui Sauton i-a venit pe buze: "Arma care a lovit această femeie este un pumnal mahrat otrăvit. Nimic nu o poate salva pe această sărmană fată, efectul veninului este mult prea avansat. Credeți că este leșinată, însă ea doarme... Dar cu câteva ore înainte de a muri, se va trezi din cauza unei crize de dureri... în acea clipă, vom putea, eventual, să-i punem întrebări... Nu trebuie s-o părăsim nici o secundă... Dacă Sauton este cel care a lovit-o, este important să știm și pentru ce." Iată situația în care ne aflăm, încheie Uckrill. Deoarece somnul Georginei va dura multe ore, i-am lăsat lângă ea pe sir Franck și pe tânărul Dick și m-am ocupat, bătrâne Dady, de afacerea *Koh-i-noor*-ului, al cărei deznodământ știam că va trebui să aibă loc astă-seară... Dacă nu puteam cere nimic Lordului *Chief-Justice* în vederea protejării rezidentului, m-am gândit că nu același lucru se aplică diamantului reginei, tată, așadar, un document legal pe care l-am obținut de la Lordul *Chief-Justice* și care-i dă pentru astă-seară, celui care-l poartă, puteri depline față de orice om al legii, ofițer sau subordonat de poliție, de care s-ar face

simțită nevoia. Acest document ți-l înmânez, iar această putere ți-o deleg. Eu rămân acum lângă Marchiză de pe ale cărei buze voi avea, poate, posibilitatea să culeg o informatic importantă... Cât despre dumneata, iată-te stăpân, pentru o noapte, asupra capitalei Angliei. Folosește-ți bine puterea!

— Servi-mi-ar de grog sudoarea celor pedepsiți în infern! — răspunse Dady O'Crab uluit — dacă, având autoritatea pe care mi-o dați, nu reușesc să pun mâna pe toată banda asta de ticăloși care v-au făcut atâtea griji, domnule, în legătură cu cei pe care-i iubiți! Iar pentru ce aveți de făcut, la rândul dumneavoastră, vă urez succes!

Cu inima plină de mândrie, căpitanul își luă rămas bun de la șeful său, spre a se duce cât mai repede la Day-Lily, cu care-și dăduse întâlnire, căci se apropia noaptea, și nu era timp de pierdut.

Cu adevărat, documentul pe care i-l înmânase Uckrill și care-i conferea o autoritate atât de mare nu avea să-i fie inutil.

Așa cum se înțelesese cu miss Sun-Ray, prevăzând cazul în care, pentru a fura *Koh-i-noor*-ul, s-ar pune în aplicare planul său, căpitanul luase legătura, de câteva săptămâni, cu câțiva dintre prietenii lui. Aceștia urmau să creeze o puternică diversiune, în mai multe puncte ale Hyde-Park-ului, în vreme ce el însuși, împreună cu Day-Lily, Robert și Jonathan ar încerca să ajungă la vitrina blindată.

Intenționase să adoarmă în felul acesta, neîncrederea celor al căror fals complice era, și să-i aducă în situația în care să fie prinși în flagrant delict de atentat la diamantul reginei ceea ce ar fi permis arestarea ticăloșilor.

Cu toate acestea, până acum mintea căpitanului fusese obsedată de o îndoială: prietenii cu care se înțelesese și a căror colaborare și-o asigurase promițându-le o recompensă mulțumitoare, erau, de fapt, tovarăși de pe vremea vieții sale aventuroase, dintre acei

"Gentilomi ai Noptii", pirați ai Tamisei, al căror șef temut și respectat fusese cândva și care, într-adevăr, îl ascultau fără a se lăsa rugați, când era vorba de dat vreo lovitură, dar despre care ar fi fost imprudent să afirme că sunt de o cinste scrupuloasă.

Să dai drumul, noaptea, printre bogățiile din Marea Expoziție, unor astfel de oameni, era o treabă cam riscantă. Dady O'Crab știa bine acest lucru, căci nu toți erau convertiți, așa ca el, nici nu se înscriseră, pentru a-și face iertat trecutul, la reverendul Barlow de la *White-Friars*, ca membri ai Societății împotriva Înjurăturilor.

Documentul pe care i-l înmânase Uckrill îl liniștea pe deplin.

Pentru a-i înșela și mai bine pe Day-Lily și pe acoliții săi, avea să se folosească și în continuare de acei oameni cumsecade, dintre care mulți le erau cunoscuți, dar, spre mai mare siguranță. Îi va încadra cu câțiva funcționari ai serviciului afacerilor curente care, deghizați și amestecându-se printre ei, vor asigura, printr-o vecinătate cinstită, corecta punere în aplicare a planului său.

Și așa se face că, după ce în acea seară porțile Hyde-Park-ului au fost închise, ca de obicei, paznicul șef care-și făcea rondul înaintea căderii nopții, scotocind cu privirea tufișurile și dând ocol clădirilor, rămase uluit văzând silueta întunecată a unui personaj care, nepărând c-ar vrea să se ascundă, se plimba în fața lui, cu mâinile în buzunare.

— Hei! Amice! strigă, văd că te-ai lăsat închis în parc!

Bărbatul se întoarce și veni spre el.

— Bună seara, domnule Braud!

— Ei, poftim! zise paznicul-șef, recunoscând glasul și mirându-se foarte. Ești chiar dumneata, domnule Pip? Cum se face că te afli aici?

— Precum spui, m-am lăsat închis...

— Dinadins?

— Dinadins!

Deși îl cunoștea pe Pip, domnul Braud se simți puțin încurcat.

— Liniștește-te, îi spuse Pip, zâmbind la vederea îndoielii pe care o citea, ca într-o carte deschisă, pe chipul paznicului-șef. Nu mă aflu aici nici pentru a-ți lua locul, nici pentru a-ți atrage necazuri, domnule Braud. Am venit, dimpotrivă, pentru a-ți oferi prilejul de a-i face Maiestății Sale Reginei un mare serviciu!... De altminteri, iată un document care, dacă este nevoie, îți va dovedi că este vorba de treburile serioase.

Vorbind astfel, îi arăta gardianului ordinul înmănat de Uckrill lui Dady O'Crab și care purta semnătura Lordului *Chief Justice*.

După ce-l citise la lumina lanternei sale, domnul Brand salută plin de respect.

— Ce aveți să-mi cereți, domnule Pip? întrebă.

— Cheia porții de la grilajul mare al parcului.

Domnul Braud tresări... Dar ordinul Lordului *Chief Justice* era formal.

— În plus, adăugă gentlemanul Pip, legănându-se pe picioarele sale scurte, când voi deschide acea poartă pentru a lăsa să intre patru persoane, printre care se va afla și numărul 2, căpitanul Dady O'Crab, simpaticul blasfemator pocăit și incorijibil, te vei rezezi la acele persoane ca pentru a le bara trecerea. Căpitanul te va apuca de gât, te va trânti la pământ, te va lega fedeleș, și-ți va lua cheile de la celelalte porți, toate acestea fără a uita să înjure... Te vei preface că opui rezistență, dar vei avea grijă să fii cât mai slab.

Domnul Braud îl privi pe Pip cu o profundă mirare.

— Fără alte explicații, dar pentru a te liniști și mai mult, află că este vorba de o afacere condusă de numărul 3...

— Domnul Andrew?

— El însuși.

— Ei bine! Atunci e-n ordine. Dacă este amestecat și

domnul Uckrill, nu mai obiectez, fu de acord domnul Braud. Voi asculta orbește.

— Foarte bine! spuse Pip. Treaba este programată pentru miezul nopții. Până atunci dau o raită.

Pătrunse printre tufișuri și se îndreptă către un anumit punct al grilajului, unde Dady O'Crab îl aștepta, pe afară.

— S-a făcut, bătrâne Dady, îl anunță. Iată-ți zdreanța de hârtie.

Și, printre bare, îi înapoie împuternicirea Lordului *Chief Justice*, pe care căpitanul i-o încredințase cu câteva clipe înainte, pentru a o folosi așa cum am văzut.

Capitolul XII - Vitrina blindată

Era în jur de orele unsprezece.

Cam la acea oră, Dady O'Crab se întâlnea cu Day-Lily, Robert și Jonathan, în colțul străzii Oxford.

Miss Sun-Ray părea să fie sub efectul unei puternice enervări și nu avea stăpânirea de sine obișnuită.

Dady O'Crab își dădu seama de asta după felul brusc în care înainta spre el și după nervozitatea cu care-i strânse brațul — gest care-i smulse un blestem înspăimântător.

— Ai aflat vestea, căpitane?

— Ce veste, dulce scelerată?

— Sir Japhet s-a sinucis chiar în trenul regal cu care se întorcea de la Newmarket! Și s-a ales praful de planul meu de substituie a diamantului.

— Pe măruntaiele tuturor regilor! ocări căpitanul. Iată, într-adevăr, o știre neplăcută!

Day-Lily continuă:

— Trebuie să recunosc că ideea mea era mai puțin bună decât a dumatile, căci se baza pe viața unui om pe care l-am împins la disperare! Așa încât, acum, totul

depinde de dumneata. Socotisem că voi reuși prin viclenie, dar m-am convins că va trebui să folosim forța... La urma urmei, ruina lui sir Japhet tot ne-a fost bună la ceva, pentru că astă-seară, de gardă la Lucifer nu vor fi decât două persoane, în loc de trei. Așa că totuși în seara aceasta vom acționa. Oamenii dumitale sunt gata?

— Nu așteaptă decât semnalul, draga mea. Tânărul gentleman Pip — un șnapan simpatic și un foarte drag prieten al meu — se află la ora asta în interiorul parcului, gata să ne deschidă intrarea de la Grosvenor-Gate, a cărei cheie a reușit să și-o procure... Odată înăuntru, cunosc un mijloc prin care să-i fac să intre și pe ceilalți și — grădini de trandafiri ale iadului! — te rog să mă crezi că sunt niște oameni hotărâți.

— Câți sunt?

— Patruzeci, nu mai mulți, împărțiți în cinci grupuri, fiecare la câte una din porțile pe care li le vom deschide și care, pentru a-și face curaj, precum și spre a nu trezi bănuielile oamenilor de la Scotland-Yard, beau acum, cuminți și fără a părea că se cunosc între ei. În bodegile de pe South-Andley-Street. Nu va trebui decât să mă fac văzut în compania dumitale, pentru a-i înștiința că a sosit momentul.

— Ei bine! zise Day-Lily, nu trebuie să mai stăm pe gânduri. Hai să mergem imediat. Robert și Jonathan vor rămâne aici, de pază, și vor veni să ni se alăture, peste o jumătate de oră, la intrarea de la Grosvenor-Gate.

— Piele de anghilă! Sun-Ray! Să-i dăm drumul, ce dracu! Este o adevărată plăcere să vezi o ticăloasă atât de hotărâtă ca dumneata și cred, pe coarneau domnului Putifar, că peste o oră vom avea diamantul... Ah! Mă gândeam eu că planul meu este cel mai bun, dar nu spuneam nimic, ca să nu te jignesc. Dar văd că am făcut bine că mi-am luat dinainte toate măsurile... Te bizuiai pe complicitatea lui sir Japhet. Și sir Japhet a murit... Eu, dimpotrivă, pentru a intra în pivnițe, contam pe isteții nea și pe dimensiunile mici ale domnului Pip. Spre

rușinea mea, avortonul acesta a putut să facă ceea ce eu n-aș fi reușit.

— Ce anume? întrebă Day-Lily, în timp ce mergea alături de căpitan.

— Un lucru fără de care, sir Japhet fiind mort, dumneata și cu mine n-am fi avut nici o șansă de a ajunge vreodată până la vitrina blindată. A pătruns la arhitectul *Palatului de Cristal* și i-a furat planul pivnițelor. Burtă de alderman! — și cea a lui Adrian Zephyr este remarcabilă, nu-i așa?... Cu ajutorul acestui plan al pivnițelor, ne va fi ușor să găsim intrarea lor. Aceasta se deschide în exteriorul zidurilor, în spatele tufișurilor de la Concert-Hall.

Day-Lily avea deja această informație, pe care o obținuse de la Mario, omul cu fața plină de cicatrice... care, la rândul său, o căpătase — probabil — de la una dintre ducesele sale...

Dar Day-Lily nu vorbea nimănui despre Mario și nu socoti necesar să-i dezvăluie lui Day O'Crab faptul că știa tot atât de multe ca și el; se mulțumi să-l urmeze de acum înainte în tăcere, în tavernele în care se aflau prietenii căpitanului și oamenii poliției, deghizați, pe care li-i alăturase.

Suna miezul nopții când Dady O'Crab și Day-Lily, reîntorși la Grosvenor-Gate, îi găsiră acolo pe Robert și pe Jonathan...

Începând din acea clipă, evenimentele aveau să se desfășoare repede, mai repede decât ar fi dorit miss Sun-Ray, dacă ar fi putut bănuî încotro se îndrepta și că se apropia de înfrângere, în momentul în care se credea atât de aproape de succes.

Așa cum anunțase Dady O'Crab, gentlemanul Pip deschise grilajul din Grosvenor-Gate, și domnul Braud, paznicul-șef, se lăsă să fie legat fedeleș de către căpitan, fără prea multă rezistență, potrivit înțelegerii.

I se luară cheile celorlalte porți care, după ce fură deschise la rândul lor, permisă intrarea câte unui grup

de bărbați cu mutre suspecte, de natură să inspire o deplină încredere lui Day-Lily, lui Robert și lui Jonathan.

Conform ordinelor pe care Day-Lily li le repetă pe șoptite, acești oameni trebuiau să se împrăștie în toate zonele Expoziției, iar la un semnal dat, să incendieze și să jefuiască, abătând astfel atenția paznicilor însărcinați cu supravegherea zonelor din preajma pivnițelor.

Apoi, mica trupă alcătuită din Pip, Dady, Day-Lily, Robert și Jonathan se îndreptă către boschetul pe care căpitanul îl indicase adineauri ca fiind cel ce ascundea intrarea în subterane.

După ce ușa ce masca acest boschet a fost forțată, potrivit tuturor regulilor artei, de către doi tovarăși ai lui Robert și Jonathan, experți în astfel de operații, intrară cu toții fără zgomot sub bolta întunecoasă și înaintară pe dibuite, fiecare ținând mâna pe spinarea celui din fața sa.

Deodată, stătură locului...

Day-Lily, care mergea în față, se opri brusc, uimit de spectacolul ciudat ce se oferea privirilor sale: o sală mare circulară și cu o boltă înaltă, ca interiorul unei biserici, dar în care tabernacolul era înlocuit prin vitrină blindată, flancată de cele două coloane ale ascensorului care, zilnic, o făcea să urce din nou la lumină.

O lampă, ascunsă în partea de sus a vitrinei, își trimitea, cu ajutorul unui reflector, întreaga lumină asupra *Ochiului-lui-Shiva*, ale cărui fațade străluceau în mijlocul tenebrelor.

În jurul vitrinei erau dispuse trei paturi de campanie, alcătuind cele trei vârfuri ale unui triunghi echilateral.

Pe unul din paturi dormea unul din paznici, ținând în mână spada scoasă din teacă: pe al doilea, un altul lungit, părea adâncit într-o lectură, iar pe al treilea — cel care probabil ar fi trebuit să fie ocupat de sir Japhet — nu se afla nimeni.

La urma urmei, gura lumii și imaginația gazetarilor amplificaseră foarte mult importanța porților de fier care,

în realitate, nici nu existau.

Săbiile paznicilor era singurul fier care s-ar fi putut interpune între improbabili atacatori și diamantul reginei.

În acea noapte nu existau decât două "porți" de fier, adică două spade.

Ceea ce urmă, fu fulgerător.

Robert și Jonathan, cu pumnalul ridicat, se avântară către cei doi paznici, crezându-se urmați de gentlemanul Pip și de căpitanul Dady O'Crab, în vreme ce Day-Lily, care nu voise să lase acea grijă în seama nimănui, se grăbea să pună stăpânire pe zeul Sikhs-ilor... *Koh-i-noor*! Muntele de lumină!...

Dar, chiar în acea clipă, căpitanul Dady O'Crab slobozi o înjurătură formidabilă, și Robert, ca și Jonathan, se pomeniră apucați de guler și dezarmați de mâinile experte ale falșilor băieți buni ai căpitanului: prinși în flagrant delict!

Deoarece unul dintre paznici acoperise lampa — așa cum avea ordin să facă în caz de atac — diamantul se stinsese.

— Scormoni-i-ar coarneau Satanei șalele reverendului Barlow! exclamă deodată glasul dezamăgit al bravului căpitan. Piele de anghilă! Piele de anghilă! Ticăloasa mi-a alunecat printre degete!

— Și mie! i se alătură vocea lui Pip.

Într-adevăr, dintr-un salt, amândoi se repeziseră spre miss Sun-Ray, dar se izbiseră unul de altul, nereușind să prindă altceva decât vidul...

Cât despre domnul Braud, paznicul-șef, acesta aduse lumină, dar din întuneric nu se iviră decât niște mutre dezumflate.

Day-Lily dispăruse cu ușurința și fluiditatea unui duh.

Și dacă nestemata suveranei, nepăsătoare față de primejdia prin care trecuse, se odihnea în continuare pe pernă să de satin alb, multiplicându-și văpăile irizate prin

lentilele de cristal ale vitrinei luminate din nou, dacă Marea Expoziție Universală nu mai era amenințată de nici un pericol, cel puțin pentru moment, nu același lucru se putea spune despre viețile omenești pe care bandiții le țineau în puterea lor, deoarece Day-Lily, sufletul dăunătoarei asociații, era în libertate.

— Blestemat să fie! spuse căpitanul când, o oră mai târziu, se afla în prezența lui Uckrill, povestindu-i aventura. Blestemat să fie! Asta, jupâne Andrew, este o lovitură a iadului, sau dacă nu-i așa, sunt de acord să dorm câte zile oi mai avea, între Satan și nevastă-sa!... Poftim ce am realizat! Eu, care contam pe aruncarea asta de năvod, pentru a-mi încununa cariera și a mă retrage dintr-o meserie ce mă împinge să înjur fără pauză și în care compromit pâinea uscată a bătrâneților mele! De vreme ce toate blestemele mele de astăzi nu mi-au ajutat să pun mâna pe sclerata aia de Sun-Ray — pe ștreangul tuturor spânzuraților de la Newgate! — va trebui să i le plătesc lui Barlow, și suma va atinge o cifră atât de fabuloasă, încât voi muri pe paie înainte de-a putea s-o achit... sau, dacă nu-i așa, Satana să mă... Adică: Piele de anghilă! Piele de anghilă!

Dar, spre marea lui mirare, Uckrill nu-i făcu reproșuri. Dimpotrivă, chipul bunului A.-E.-I.-O. Uckrill se luminează de un zâmbet.

— Consolează-te, căpitane, îi spuse. Răul nu este decât pe jumătate făcut, căci ai reușit să-i prinzi pe Robert și pe Jonathan, să stabilești vinovăția lui Sun-Ray, să împiedici furtul diamantului... În afară de asta, dându-le o ocupație acestor ticăloși, mi-ai permis, mie, să acționez la rândul meu: să acționez în liniște! Și sunt în măsură să-ți dau o veste bună.

— Aha! Ia povestești-ne, jupâne Andrew...

— Îți amintești ce-ți spuneam în legătură cu Marchiza... că este o fată cumsecade, incapabilă — după părerea mea — de o faptă rea?

— Da! Da! Piele de anghilă! Cu chipul acela de înger,

nu putea avea un suflet de demon... ca sora ei Sun-Ray, de exemplu, care este și ca o ființă frumoasă, dar a cărei răutate i se poate citi ușor în ochi. Dar cum se simte, acea sărmană Georgina?

Fața lui Uckrill se întunecă.

— Sir Franck, tânărul Dick, miss Mary și Miriam se roagă, în clipa de față, lângă patul ei de moarte.

Cu pioșenie, căpitanul își scoase pălăria și șopti, emoționat, câteva cuvinte:

— Păcat... fată frumoasă... piele de anghilă!

Apoi, acoperindu-și din nou cu pălăria fruntea pleșuvă, adăugă:

— Ia te uită! Ia te uită! Va să zică le-ați regăsit pe cele două micuțe? Pariez zece blesteme contra douăzeci de shillingi că ea, sărmana Marchiză, este cea care v-a ajutat să obțineți acest rezultat fericit, așa-i, jupâne Andrew?

— Și ți-ai câștiga pariul, Dady, răspunse Uckrill.

Apoi, pe scurt, îi aduse la cunoștință căpitanului ce se întâmplase în timpul absenței sale.

Așa cum prevăzuse sir Franck, Georgina — după ce rămăsese încă aproape două ore într-un fel de letargie — se trezise din acel prim somn de moarte, provocat de arma otrăvită care o lovise.

Mai întâi fusese chinuită de o criză cumplită, frumoasa ei tinerețe zbătându-se cu disperare la apropierea nopții definitive, și Uckrill, care, cu toată tristețea aceluia spectacol, nu-și abandonase ideea de a o face să vorbească, pierduse speranța să poată obține de la ea relatarea împrejurărilor în care fusese rănită de Sauton.

Căci Sauton fusese autorul acestei crime. Nu exista nici o îndoială, nu numai datorită naturii rănii, ci și pentru că printre țipetele pe care i le smulgea durerea, numele hindusului revenea fără încetare pe buzele ei, și fiindcă în delirul său, cu ochii măriți de spaimă, sărmana vedea — credea că-l vede — pe banian sărind asupra ei, cu

pumnalul ridicat!...

Cu toate acestea, puțin câte puțin, nefericita Georgina sfârșise prin a se calma și, recunoscându-l pe sir Franck care o ținea de mână și se apleca îngrijorat asupra ei, îi zâmbise printre lacrimi.

Apoi, printr-un efort eroic, sau mai curând printr-un miracol datorat iubirii ei pentru rezident, reușise să vorbească, abia șoptit, și să implore să fie dusă fără nici o clipă de întârziere în același loc în care, de dimineată, fusese găsită scăldată în propriu-i sânge, și-i jurase lui sir Franck că-l va conduce la intrarea bârlogului în care Sauton, ajutat de Robert și de Jonathan, le dusesese pe Mary și pe Miriam.

Îi văzuse pe Sauton și pe complici săi traversând grădina și ducându-și prada. În timp ce-l aștepta pe Franck la balul de la *Lucifer-Hotel*, pe terasă pe care-i dăduse întâlnire...

Fără a înțelege ce se putuse întâmpla, ghicise că era vorba de o răpire și se repezise pe urmele lor, foarte hotărâtă să afle unde se duceau, pentru a se întoarce să-l înștiințeze pe rezident.

Și într-adevăr, pornind cu curaj în urmărirea lor, prin subteranele din *Whimsical-City*, descoperise secretul ascunzătorii lui Sauton. Dar tocmai atunci, banianul, observând că ea îl urmărise, se întorsese din mers și o lovise.

Dispoziția locurilor, amplasamentul exact al intrării în bârlogul lui Sauton îi rămăseseră întipărite în minte, și-acum — va fi fericită să moară, deoarece moartea ei putea aduce fericirea lui sir Franck, ajutându-l să le găsească pe ființele dragi pe care le plângea.

— Căci acum nu mai sunt nevoită să tac, spunea sărmana fată, și pot să-ți dezvălui străfundurile inimii mele, o! Iubit prieten! Ție, a cărui prietenie a fost ca un balsam pentru toate durerile; ție, pe care te iubeam și pe care voiau să mă silească să te trădez. Nu te întrista! Nu pierd mare lucru murind. Viața mea nu era decât tristețe

și spaimă. Să fiu a ta, să fiu iubită de tine, iubită cu o dragoste ca cea pe care ți-o port!... Aveam presentimentul că așa ceva nu era posibil. Dar puteam să-ți închin devotamentul meu, și Dumnezeu a îngăduit ca această dorință să-mie fie îndeplinită. Acum nu mai doresc nimic altceva...

Sir Franck o ascultase cu o înduioșare neînchipuit de mare pe acea ființă adorabilă, pe care ar fi iubit-o, dacă inima lui, atât de greu încercată, ar mai fi fost în stare de o altă iubire decât cea pentru amintirea Nowlei, și care îi sacrifică viața ei cu atâta simplitate și cu o asemenea generozitate.

Văzând-o în starea aceea jalnică, sir Franck ezita să-i îndeplinească rugămintea, impunându-i încă o oboseală cumplită, oricât de imens i-ar fi fost interesul pentru călătoria pe care îl îndemna s-o facă.

Dar Georgina insistase:

— Nu te gânde la mine, te implor, bunul, nobilul meu Franck. Eu sunt condamnată, nimic nu mă mai poate salva. Ezitând, le pierzi, poate, pe Mary și pe Miriam, căci cel care m-a lovit și care le ține în puterea sa este un fanatic: cu siguranță nu le va ierta... Cine știe dacă, măcar, mai este încă timp!... Grăbește-te! Grăbește-te! Puterile mă părăsesc, și peste o clipă s-ar putea să fie prea târziu.

Înnebunit, rezidentul nu știa ce să facă. Dar Uckrill nu voia să asculte mai multe. La ordinele sale, trăsura lui Jim rămăsese în fața vilei lui sir Franck.

Ajutat de Dick, o transportase pe biata Georgina și o culcase pe pernele trăsुरii. Apoi, recurgând la ajutorul a doi polițiști de la "afacerile curente", care, la poruncă lui, se înarmaseră cu torțe, tristul cortegiu mersese prin subteranele "Cetății Stranii", până la locul în care, în aceeași dimineață, o găsiseră pe Georgina, leșinată.

Acolo trebuiseră să se ghideze după urmele însângerate pe care sărmana fată, târându-se, le lăsase pe jos.

Apoi, cu ochii strălucind de febră și cu o voce care, datorită sublimului faptei pe care o săvârșea, căpătase putere, Georgina, purtată cu grijă în brațe de către Uckrill, Dick și sir Franck, în urma celor doi oameni echipați cu torțe, dăduse indicațiile necesare pentru descoperirea intrării bârlogului lui Sauton: o ușă ascunsă în zid, de care părea să nu se deosebească mulțumită unui camuflaj atât de dibaci, încât, până în acea zi, le scăpase celor trei numere din "familia" lui Uckrill.

De multe ori îl urmăriseră până acolo pe bani an, și întotdeauna, profitând de întunericul din subteran, ci dispăruse prin acea ușă.

Dacă, în noaptea precedentă, Georgina putuse afla acest secret, explicația era că Sauton, însoțit de Robert și Jonathan și îngreunat de trupurile celor două prizoniere pe care le cărau, nu putuse acționa cu rapiditatea obișnuită.

Urmarea istorisirii lui Uckrill fu scurtă: ușa aceea, găsită cu ajutorul indicațiilor sărmanei Marchize, fusese forțată fără zgomot, și Uckrill, Dick, sir Franck și cei doi polițiști se pomeniseră în pivnița casei în care doctorul Tom, silind-o pe Nowla, sora sa, să-i slujească drept preoteasă, putea să se dedea, în deplină siguranță și la adăpost de orice bănuială, infamelor sale sacrificii umane.

Ajungând, fără zgomot, în atelierul aranjat în chip de *Kovilu*, în vederea săvârșirii practicilor fanatice, un spectacol ciudat și cumplit li se înfățișase vederii:

Oribilul conclav de zei, luminat sinistru de trei focuri sacre, profilând pe albeața pereților siluetele lor înspăimântătoare și dominat de înalta și hidoasa statuie de bronz a lui Shiva, al cărui ochi unic, deși lipsit de pupilă, absorbea flăcările unui altar misterios, părea să ardă sinistru, răspândind asupra tuturor acelor siluete dâre de luciri însângerate.

Pe pieptul zeului de bronz, încă lipiți și deformați în mod îngrozitor, se vedeau cei doi sini de fecioară de la

ultimul sacrificiu.

În mijlocul aceluia sanctuar infernal, Sauton, într-un acces de furie frenetică, cu spume la gură, cu ochii ieșindu-i din orbite, încă și mai hidos decât monstruoasele lui divinități, și purtând costumul său de preot shivait, executa în fața lor un dans cu convulsii, proferând cuvinte de neînțeles.

Într-un colț, palide, despletite, înnebunite de groază, strângându-se una lângă cealaltă, ca niște porumbițe speriate la vederea unui uliu, se aflau cele două fete, miss Mary și Miriam... și, în genunchi, târându-se la picioarele fratelui său, gemând, implorând, disperată, Nowla cerea îndurare pentru fiica ei.

El, bestia brutală, tigru, răspundea scrâșnind din dinți, cu gura plină de spume:

— Nu! Nu! Nici o milă! Taci, femeie! Preoteasă pângărită! Fata asta este rodul crimei tale, fructul păcatului tău. Este însăși crimă ta!... Prea îndelung am cruțat-o, sperând că o voi putea folosi chiar pe ea pentru îndeplinirea răzbunării rasei mele și că, în felul acesta, pângărirea va fi de două ori răscumpărată!... Dar vipera, fiica străinului căruia îi datorăm decăderea noastră, a profitat de clemența mea, încercând să trădeze din nou, așa cum tu însăși ne-ai trădat... Taci, îți spun!... Fata trebuie să moară, și sângele unei fecioare trebuie să-i fie plăcut lui Shiva. Mai ales sângele ei îl va face să ne fie favorabil...

Datorită țipetelor înnebunite ale Nowlei și urlletelor nebunului reușiseră sir Franck, Uckrill și cei doi tovarăși ai lor să ajungă până la sanctuar, fără ca hindusul să-și dea seama de apropierea lor.

Era și timpul! Iar Georgiana avusese dreptate să-i spună rezidentului să se grăbească. Dementul dezlănțuit se repezea, cu un pumnal în mână, spre cele două fete ce stăteau strâns îmbrățișate, în timp ce Nowla scotea un țipăt ascutit, de groază nebună. Fără îndoială, avea să le sacrifice pe amândouă deodată.

Era și timpul.

Mai înainte ca arma ridicată să coboare, se auzi o împușcătură, și Sauton, lovit în frunte de un glonte, se prăbuși...

Sir Franck, ținând în mână pistolul său încă fumegând, îl ținutia deja la podea, punându-i piciorul pe gât, în vreme ce cele trei femei, eliberate în chip atât de neașteptat, alergau, la rândul lor, către rezident, înconjurându-l cu brațele și plângând de fericire.

— Unchiule!

— Tată!

— Franck! Iubitul meu Franck! Zeul meu! Salvatorul meu! Viața mea!

Ce dulce realitate! Ce trezire dintr-un coșmar îngrozitor pentru cele trei sărmame ființe!... Pentru Nowla, care, după atâția ani de martiriu de neînchipuit, îl regăsea, în sfârșit, pe tatăl copilei sale, și chiar și pe aceasta!... Pentru sir Franck, care regăsea și strângea la piept, aievea de astă dată, pe cele două ființe pe care le plânsese atâta vreme!... Pentru Dick, care o regăsea și el pe Mary, după atâtea spaime!... Pentru Mary, care-l regăsea pe Dick!... Și pentru bunul A.-E.-I.-O. Uckrill, căruia i se datorau, la urma urmei, toate aceste bucurii și care suferise și el atât de mult din cauza nesiguranței cu privire la soarta celei pe care jurase s-o apere.

Cu toate acestea, o umbră de doliu avea să se lase peste această bucurie: sărmama, micuța Marchiză murise aproape imediat, dar nu mai înainte de a ști că devotamentul ei dăduse roade.

Iar acum, sir Franck, cu ochii plini de lacrimi, Nowla, care nu mai putea fi geloasă, Mary, Miriam, toți cei care îi erau atât de devotați, se aflau acolo, în vila rezidentului, unde fusese adusă, pentru a-i împodobi cu flori patul de moarte.

Capitolul XIII - Casa de bani - ghilotină

Astfel a fost ratată încercarea de furt al diamantului reginei, atentat îndrăzneț care, atunci când a fost cunoscut, a provocat în Londra o emoție extraordinară și i-a făcut să se indigneze pe bunii englezi, care găsiră, totuși, în acest eveniment, un prilej de a se mândri că au o poliție așa de bine organizată.

În felul acesta, capitala Regatelor Unite a fost scăpată, în aceeași noapte, de obsesia celui cumplit doctor Tom — personaj asemănător unui căpcăun și care nu putea fi prins, ale cărui fapte sângeroase sunt folosite și astăzi în povestiri populare fantastice și al cărui nume nu este niciodată rostit decât tremurând.

Gloria acestui dublu succes le revenea de drept lui Pip — numărul 1, căpitanul Dady O'Crab — numărul 2, de la Societatea împotriva înjurăturilor, și, mai ales, bunului Andrew-Ellick-Isaiah-Otto Uckrill — numărul 3.

Sir Franck nu uitase serviciile ce-i fuseseră făcute.

Ca urmare a recunoștinței sale, Pip deveni aproape cu adevărat un gentleman; căpitanul Dady O Crab, care nu-și putea încălca angajamentele față de reverendul Barlow, se văzu înzestrat cu o rentă specială, destinată achitării fără târguiala a tuturor încălcărilor regulei severe a societății White-Friars, astfel că, de atunci înainte, putu să înjure liniștit și după pofta inimii până la sfârșitul zilelor sale, deoarece își răscumpărare toate înjurăturile.

Cât despre Uckrill, părăsi, în sfârșit, acea meserie de polițist pentru care fusese dotat de natură cu aptitudini atât de minunate, dar pe care nu se resemnase s-o aleagă decât din pur devotament pentru fiica fostului său stăpân...

Mulțumită câștigului pe care-l avuseseră cu Aubergine, domnul și doamna Dupoteau nu mai aveau nevoie să fie răsplătiți pentru ospitalitatea pe care o oferiseră lui Miriam, dar mândria expozantului jiletcilor

de flanelă-patrafir nu fu mai puțin măgulită când află că juriul de la Marea Expoziție Universală îi decernase o medalie pentru ingeniozitatea invenției sale.

În dimineața ce a urmat nopții în care eșuase tentativa de furt a diamantului reginei, din Tamisa a fost pescuit cadavrul unui bătrân. A fost imposibil să i se stabilească identitatea, dar Marasquin l-a recunoscut, după părul său alb, ca o coamă de leu, și după fața arsă îngrozitor de o substanță corosivă, ca fiind bărbatul care, în timpul petrecerii nocturne de la *Lucifer-Hotel*, discutase în chip atât de misterios cu mai multe doamne nobile și cu Day-Lily...

Să fi fost acela, așa cum pretindea căpitanul Dady O'Crab, faimosul Rio-Santo care, după nereușita unei vaste conspirații, se desfigurase el însumi, pentru a face apoi o nouă încercare gigantică de răsculare a Irlandei împotriva asupritorului englez?

Acest mister n-a putut fi limpezit.

Toți cei ce avuseseră un amestec în atentatul împotriva *Koh-i-noor*-ului trebuiau, de altfel, să răspundă și pentru celelalte crime de care erau vinovați.

Day-Lily, după ce reușise să-i scape lui Dady O'Crab în subteranele din Hyde-Park nu a căzut totuși în mâinile justiției.

Cu toate acestea, în furia ei de a nu fi reușit, aceea ticăloasă de Sun-Ray, însetată să se răzbune măcar pe unul dintre cei cărora le datora, în parte, eșecul său, își adusese aminte că a doua zi dimineața trebuia să se dueleze cu tânărul Dick Crankle, și avusese îndrăzneala să se ducă la locul fixat pentru acea întâlnire.

Dick, care-și dăduse cuvântul de onoare că va fi acolo, se prezentase și el.

Locul ales se afla pe înălțimile colinei Primrose, chiar acolo unde, cu zece ani în urmă, ea îl ucisese pe maiorul Rowland, tatăl lui Mary, făcând astfel ca aceasta să intre sub tutela alderman-ului Adrian.

Sun-Ray se credea sigură pe sine și, deoarece duelul

se desfășura fără martori, nu se îndoia că-i pregătise lui Dick o soartă asemănătoare cu cea a maiorului...

Dar Uckrill, care asistase la duelul de odinioară, completase în felul său lecțiile de scrimă pe care Dady O'Crab le dădea tânărului.

Spada lui Dick îl atinsese pe Day-Lily drept în inimă, chiar în locul în care, cândva, spada lui Day-Lily îl lovise pe tatăl logodnicei sale.

Chiar în ceasul în care Dick o răzbuna astfel pe miss Mary, sir Franck Zephyr se ducea la fratele său alderman-ul. Cunoscând acum ticăloșia lui Adrian, avea de gând ca mai întâi să-i ceară serios socoteala pentru purtarea sa, iar apoi să-și retragă averea pe care i-o încredințase spre depozitare.

Așa cum i se întâmpla adesea, având o manie comună tuturor avarilor, Adrian se afla în contemplare în fața milioanei pe care se felicita că și le însușise. Stătea în genunchi în extaz în fața grămezilor de aur și de bancnote, cu nasul vârât în casa de bani — în acea casă de bani formidabilă, echipată cu un sistem de închidere cu angrenaje și resorturi atât de complicate încât, atunci când o închideai, se auzea timp de un minut întreg clinchetul zăvoarelor și al roțițelor...

În acea dimineață, rezidentul intrase fără a se face anunțat, și alderman-ul se îngrozise atât de tare văzându-l că intră cu o expresie așa de aspră, încât, printr-o mișcare instinctivă și grăbită, apăsase pe faimosul buton cu ajutorul căruia ușa grea de fier cădea cu forța și cu rapiditatea unei ghilotine.

Și aceea fusese ultima dată când veselul englez manipulasе sistemul de închidere al casei de bani, căci dacă apăsase repede butonul, în emoția să nu-și retrăsese la fel de repede capul.

Căzând ca un ciocan hidraulic, ușa de fier îl răsturnase și se închisese în ciuda obstacolului.

Fusese o execuție oribilă. Capul alderman-ului, despărțit de trup, dispăruse în interiorul casei de bani,

lăsând sub ochii lui sir Franck un trunchi mutilat în chip hidos...

Adrian nu trebuise să mai dea vreo altă socoteală în legătură cu tutela nepoților săi.

Moartea alderman-ului îl lipsea de înalta lui protecție pe domnul de Blancanard și, bineînțeles, Dick și nu acesta a fost cel care s-a căsătorit cu miss Mary Zephyr.

Cât despre cavalerul originar din Mans, nu așteptase, de fapt, acest eveniment pentru a se întoarce, grăbit, în Franța.

Într-adevăr, mergând în cabinetul lui mistress Bridgeth, alăturat dormitorului comun al celor șapte misses Elphinshone și în care fiecare dintre aceste șapte fice ale Albionului îi dăduseră întâlnire, fusese întâmpinat nu de Alba, nici de Appolonia, nici de Africa, nici de Austria, și de nici una dintre acele blonde caiere de în fân, ci de însăși doamna *governess* care, surprinzând secretul domnișoarelor, le muștruluise zdravăn, apoi le anunțase că se va duce în locul lor la *rendez-vous*, pentru a-l soma pe cavaler să se pronunțe și să o aleagă pe una dintre ele, amenințându-l cu tribunalele engleze care nu glumesc când este vorba de pudoarea domnișoarelor.

Chiar a doua zi, cavalerul se reîntorsese în Mans, jurându-se că nu va mai ieși din acel oraș, lucru ce le-ar fi încântat pe cântărețele de la cafeneaua "*La Petite Pologne*"!

Și acesta a fost motivul pentru care cele șapte domnișoare Elphinstone și-au reluat fuga lor nebună prin lume, în căutarea a șapte nababi, sau a șapte prinți, sau a șapte eliberatori ai vreunei țări, oricare ar fi ea.

{1} *Marea Expoziție*: prima manifestare internațională de acest fel, a fost organizată în 1851, la Londra, într-o clădire special construită în acest scop și denumită *Crystal-Palace* (*Palatul de Cristal*). Vezi și nota de subsol de la pagina 63. (n.t.)

{2} *Corbeille Nuptiale* (lb. franceză) — Darul de Nuntă. (n.t.)

{3} *Esquire* (lb. engleză): termen onorific folosit în continuarea unui nume de bărbat, căruia nu i se specifică titlul de noblețe. (n.t.)

{4} *By God* (lb. engleză) — Pentru Dumnezeu! (n.t.)

{5} *Barèges*: Stațiune balneară în regiunea Hautes-Pyrénées, din Franța, cunoscută pentru apele sale termale. (n.t.)

{6} Exprimare într-o franceză stâlcită, cu influențe engleze, a cărei traducere ar fi: "*Fiți atenți, vă rog!... Calul lui sir Japhnet tocmai a făcut cura de ape la Barèges!... Ușurel! Pentru Dumnezeu, ușurel, vă rog!*". (n.t.)

{7} Exprimare stâlcită, traductibilă prin: "*Aș vrea să știu dacă sunteți căsătorit?*" (n.t.)

{8} Idem: "*Aș vrea să știu dacă aveți mulți copii mici?*" (n.t.)

{9} Idem: "*Este calul lui Sir Japhet...*", "*Consecințe grave! Este Koh-i-noor-ul... Purtătorul de lumină... așa cum spuneți voi: Lucifer.*" De notat că în lb. hindusă *Koh-i-noor* înseamnă "*purtător de lumină*", iar Lucifer provine din lb. latină (*lux* — *lumină*; *fero* — *a face*), însemnând "*făcător de lumină*". (n.t.)

{10} Exprimare stâlcită, traductibilă prin: "*Bădăranule! Lucifer obișnuia să spargă capul celor care-l priveau în boxa lui... și dacă aveți mulți copii mici...*" (n.t.)

{11} *Day-Lily* (lb. engleză) — *Crin-de-dimineată*. (n.t.)

{12} *Miss Sun-Ray* (lb. engleză) — *domnișoara Rază-de-Soare*. (n.t.)

{13} *Pale-ale* (lb. engleză) — bere blondă. (n.t.)

{14} *Steeple-chase* (lb. engleză) — cursă cu obstacole. (n.t.)

{15} *Alderman* (lb. engleză) — magistrat municipal. (n.t.)

{16} *Venus* (mitol.): zeița frumuseții și a dragostei, la romani. (n.t.)

{17} *Pumnal mahrat*: pumnal pe care membrii tribului maharat, din India, îl foloseau înmuindu-i vârful în otravă, pentru a-și ucide dușmanii. (n.t.)

{18} *Banian* (cuvânt hindus, care înseamnă negustor): membru ai unei secte brahmane. (n.t.)

{19} *Devadasi* (cuvânt sanscrit, însemnând "*servitoarea zeilor*"): Dansatoare sacră din India brahmană, atașată, pe

vremuri, unui templu. (n.t.)

{20} *Rupie*: monedă indiană. (n.t.)

{21} Deccan sau Dekkan: partea peninsulară a Indiei. (n.t.)

{22} *Spleen* (lb. engleză) — splin, plictis, dezgust de viață. (n.t.)

{23} *Rara avis* (în lb. latină — pasăre rară) — soi rar. (n.t.)

{24} *Lunatic man* (lb. engleză) — omul lunatic, nebun. (n.t.)

{25} *Walter Raleigh* (sir) (1552–1618): marinăr și om de stat englez, favorit al reginei Elisabeta I-a, care l-a coplesit cu daruri. A organizat mai multe expediții în America, dar și-a atras ura lui Iacob I-ul, care l-a condamnat la decapitare. I se atribuie introducerea, în Anglia, a cartofului și a tutunului. (n.t.)

{26} *Shiva* (*Șiva* sau *Çiva*): Zeu al vechilor locuitori ai Indiei, care, împreună cu Brahma și Vishnu, alcătuiau o trinitate divină. Era considerat ca fiind un zeu reproducător, așa cum Brahma era creator, iar Vishnu conservator. I se atribuie 1008 nume și epitete, printre care: Vibhava (Strălucitorul); Dava-natha (Ziditorul Lumii); Hara (Distrugătorul); Jivitantaka (Cel care curmă Viața); Mrida (Milostivul); Bhasmacuddhi-kara (Cel care purifică prin Scrum); Tri-locana (Cel cu trei Ochi); al treilea, în frunte, este ochiul arzător cu ajutorul căruia, potrivit mitului, l-a pedepsit pe un alt zeu — Kâma — care, în vreme ce Shiva practica asceza, a încercat să-i însuflească dorința iubirii cu zeița Parvati. (n.t.)

{27} *Cypai* (cuvânt portughez, împrumutat din persană: *cîpahî*): soldat autohton al Companiei, apoi al armatei engleze din India. (n.t.)

{28} *Cytera* sau *Cerigo*: insulă grecească din marea Egee, unde există un templu al Afroditei, zeița dragostei. (n.t.)

{29} *Peristil* (arh.): galerie cu coloane, în jurul unei clădiri. (n.t.)

{30} *Palladium*: a) (ist.) — paladiu, statuie de lemn a zeiței grecești Palas-Atena; b) (fig.) — garanție, cheazășie, pavază. (n.t.)

{31} *Turnul ~ (Londrei)*: ansamblu de clădiri construit pe malul stâng al Tamisei de către Wilhelm Cuceritorul. A fost folosit ca închisoare de stat până în 1820. Actualmente este arsenal și muzeu de arme. (n.t.)

{32} *Cochney*: locuitor al Londrei, în special al părții sale de est. (n.t.)

{33} *Coachman* (lb. engleză) — vizitiu. (n.t.)

{34} *Sergeant* (lb. engleză) — sergent. (n.t.)

{35} *Lordul Chief Justice* (lb. engleză): Președintele Secției

Regale a Înaltei Curți de Justiție și Președinte al Curții Criminale. (n.t.)

{36} *Botany-Bay*: Colonie de condamnați englezi, înființată în 1789 în golful cu același nume de pe coasta sud-estică, a Australiei. (n.t.)

{37} *Pence* (lb. engleză): plural al cuvântului *penny* — unitate monetară divizionară engleza, egală cu 1/2 dintr-un shilling. (n.t.)

{38} Referire la acțiuni și personaje din romanul "*Les mystères de Londres*" ("*Misterele Londrei*"), de Paul Féval-tatăl. (n.t.)

{39} *Palatul de Cristal* (în lb. engleză: *Crystal-Palace*): Proiectat de sir Joseph Paxton, a fost una dintre cele mai remarcabile clădiri construite în Anglia în secolul al XIX-lea, fiind destinat Marii Expoziții Universale (*The Great Exhibition*) organizate în 1851. Inițial, clădirea a fost înălțată în Hyde-Park și a fost strămutată în Sydenham în 1852. Ideea de a organiza o expoziție universală a fost concepută în 1849, când s-a și inițiat un concurs, care a fost câștigat de sir Paxton. Proiectul și construcția au fost gata într-un timp record de nouă luni. Întreaga structură a fost distrusă într-un incendiu în 1936. (n.t.)

{40} *Ladies* (sg. *Lady*) (lb. engleză) — doamne.

{41} *Misses* (sg. *Miss*) (lb. engleză) — domnișoare. (n.t.)

{42} *Quos ego* (lb. latină): Cuvinte suspensive al căror înțeles este: "Ar trebui ca eu..." Au fost puse de Virgiliu (*Eneida*) în gura lui Neptun, care era iritat de furia dezlănțuită de vânturi asupra mării. Rostite de un superior, exprimă mânia și amenințarea. (n.t.)

{43} *Petite-Pologne* (lb. franceză) — Mica Polonie. (n.t.)

{44} *Beware of pickpockets, gentleman!* (lb. engleză) — Ia seama la hoții de buzunare, domnule! (n.t.)

{45} "*Préné gâde aux pickpockets*": traducere stâlcită, în franceză, folosită de autor, în textul original, pentru a reda cuvintele rostite în limba engleză mai înainte. (n.t.)

{46} *Horse-guards* (lb. engleză): regimentul cavaleriei de gardă. (n.t.)

{47} *Lodging-house* (lb. engleză), casă cu apartamente/camere de închiriat. (n.t.)

{48} *Penații*: zei ai locuinței la romani și la etrusci. În expresie: "a-și instala penații" — a-și stabili domiciliul. (n.t.)

{49} *Bed* (lb. engleză) — pat. (n.t.)

{50} *Aôh!... C'était ioune formality indispensable pour lé*

constétécheune: amestec de engleză și franceză stâlcită, traducibil prin: *Ah!... Era o formalitate indispensabilă pentru constatare.* (n.t.)

{51} *Commercial*: prescurtarea de la Commercial-Street (lb. engleză) — strada Comerțului. (n.t.)

{52} *Lordul Chief-Justice* (lb. engleză) — Președintele Tribunalului. (n.t.)

{53} *Languti*: un soi de centură sau brâu din pânză vopsită, cu care negrii și indienii își înfășoară coapsele. (n.t.)

{54} *(Saint) Margaret's Church* (lb. engleză) — Biserica Sfintei Margareta. (n.t.)

{55} Exprimarea, ce imită o engleză stâlcită, din textul original francez, este: "*C'éte lé petit savate francèze, si vô volé encore, jé éte de souite à la disposicheun, de vô aôh, yes!*"

{56} Joc de cuvinte în textul original, căci în limba franceză numele *Blancanard* poate fi considerat ca fiind alcătuit din cuvintele "*blanc*" — alb și "*canard*" — rață. (n.t.)

{57} Autorul, fiind francez, ia ca termeni de comparație locuri și situații similare din Franța. (n.t.)

{58} Vezi nota de la pagina precedentă. (n.t.)